TRATAMENT FATAL

Autorul romanelor
RISC ASUMAT și INTENȚII PERICULOASE

ROBIN COOK

Angela se uită la agresorul ei. Masca lui de reptilă era grotescă. Solzii păreau aproape reali. O limbă roşie atârna dintr-o gură mărginită de dinţi zimţaţi. Angela încercă să gândească. Ce ar trebui să facă? Ce putea să facă? Individul ţinea în mână un pistol.

ROBIN COOK

TRATAMENT FATAL

www.virtual-project.eu

ROBIN COOK *The Fatal Cure* 1993
Traducere din limba engleză MILLIO MIRCEA, MILLIO MARIANA
Editura RAO Bucureşti 2002

Aceasta este o operă de ficţiune. Întâmplările şi personajele sunt imaginare, chiar dacă uneori a fost folosit un nume real. Nu s-a recurs la astfel de nume cu intenţia ca ele să reprezinte locuri sau persoane anume, sau – chiar atunci când a fost utilizat un nume real – pentru a se sugera că întâmplările descrise ar fi avut loc cu adevărat.

Această carte este dedicată dorinţei de reformare a activităţii din domeniul ocrotirii sănătăţii şi caracterului de sfinţenie al relaţiei dintre medic şi pacient Speranţa mea fierbinte este să nu fie necesar ca aceste două lucruri să se excludă reciproc.

PROLOG

***ZIUA DE 17 FEBRUARIE A FOST FATALĂ PENTRU SAM** Flemming.*

Sam se considera o persoană extrem de norocoasă. În calitate de agent de bursă în cadrul uneia dintre principalele firme de pe Wall Street, devenise bogat la vârsta de patruzeci şi şase de ani. Apoi, ca un jucător care ştie când să se oprească, Sam îşi încasase câştigul şi îşi luase zborul spre nord, depărtându-se de canioanele de beton ale New Yorkului şi îndreptându-se către idilicul Bartlet, în Vermont. Acolo se apucase de ceea ce dintotdeauna îşi dorise să facă: să picteze.

O parte din norocul lui Sam fusese sănătatea lui şi totuşi, la ora patru şi jumătate în ziua de 17 februarie, începu un fenomen ciudat. Numeroase molecule de apă din interiorul multora dintre celulele sale porniră să se desfacă în câte două fragmente: un atom de hidrogen relativ inofensiv şi un radical oxhidric liber, cumplit de distructiv.

Când aceste modificări moleculare devenită manifeste, sistemele de apărare la ni vel de celulă ale lui Sam fură activate. Dar în acea zi, aceste protecţii împotriva radicalilor liberi obosiră repede; nici chiar vitaminele antioxidante E, C şi beta-carotenul, pe care el le lua zilnic, în mod conştiincios, nu reuşiră să pună stavilă bruscului şi copleşitorului val ucigător.

Radicalii oxhidrici liberi începură să mistuie mărunt însăşi esenţa trupului lui Sam Flemming. În scurt timp, membranele celulelor afectate începură să lase să se scurgă fluidul şi electroliţii. Totodată, unele dintre enzimele proteinice ale celulelor se clivară, fiind scoase din funcţiune. Ba chiar şi multe molecule ADN fură atacate, cu consecinţa distrugerii unor gene specifice.

Pe patul său de la Spitalul Orăşenesc Bartlet, Sam încă nu ştia nimic despre bătălia moleculară care se dădea, cu mize mari, în interiorul celulelor sale. Ceea ce observa el erau doar câteva dintre urmările ei: o creştere a temperaturii, unele tulburări

digestive şi începuturile unei congestii pulmonare.

Mai târziu în după-amiaza aceleiaşi zile, când chirurgul lui Sam, doctorul Portland, veni să-l vadă, medicul constată cu dezamăgire şi îngrijorare că Sam avea febră. După ce-i auscultă pieptul, doctorul încercă să-i explice lui Sam că, din câte se părea, intervenise o complicaţie. Doctorul spuse că o uşoară pneumonie se suprapusese peste convalescenţa, de altminteri fără probleme, de pe urma operaţiei la care fusese supus pentru remedierea fracturii sale de şold. Dar Sam devenise deja apatic şi oarecum confuz. Nu înţelegea ceea ce-i spunea doctorul Portland referitor la starea sănătăţii lui. Nici măcar nu reţinu faptul că medicul îi prescria antibiotice şi îl asigura că va avea o însănătoşire rapidă.

Ba şi mai rău, prognoza doctorului se dovedi a fi greşită. Antibioticul prescris nu izbuti să oprească infecţia ce continua să progreseze. Sam nu îşi reveni niciodată îndeajuns pentru a aprecia ironia sorţii că supravieţuise celor două jafuri armate din New York City, prăbuşirii unui avion în Westchester County şi unui grav accident în care, la bariera de intrare în New Jersey, fuseseră implicate patru vehicule, ca să moară din cauza unei complicaţii survenite în urma căderii pe un petic de gheaţă, în faţa magazinului de articole de menaj Staley's de pe Main Street, în orăşelul Bartlet din statul Vermont.

Joi, 18 martie

Stând în faţa celor mai importanţi salariaţi ai Spitalului Orăşenesc Bartlet, Harold Traynor lăsă o pauză îndeajuns de lungă pentru a gusta plăcerea momentului. Tocmai ceruse adunării să facă linişte. Grupul celor prezenţi acolo, toţi şefi de secţii, se supuse, tăcând. Ochii tuturor erau aţintiţi asupra lui. Devotamentul lui Traynor faţă de slujba sa ca preşedinte al consiliului de conducere al spitalului constituia un element de mândrie. Asemenea momente în care era evident că prezenţa lui inspira un amestec de teamă şi admiraţie îi prilejuiau o mare desfătare.

— Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit aici într-o seară cu atâta ninsoare. Am convocat această şedinţă pentru a vă arăta limpede cu câtă seriozitate priveşte consiliul de conducere al spitalului nefericita agresiune a cărei victimă a fost săptămâna trecuta asistenta Prudence Huntington, în zona de jos a parcării. Faptul că săvârşirea violului a fost împiedicata prin sosirea neprevăzută a unui membru al personalului de pază al spitalului nu diminuează nicidecum gravitatea incidentului.

Traynor făcu o pauză, privirea oprindu-i-se în mod semnificativ la Patrick Swegler. Şeful serviciului de pază al spitalului se uită în altă parte, ca să evite ochii acuzatori ai lui Traynor. Atacul asupra domnişoarei Huntington fusese al treilea incident de acest fel din ultimul an şi Swegler se simţea, cum e lesne de înţeles, răspunzător. Traynor se uită apoi la Nancy Widner, şefa personalului de îngrijire a bolnavilor. Toate cele trei victime fuseseră asistente medicale aflate sub supravegherea ei.

— Siguranţa personalului nostru constituie pentru noi o preocupare majoră, continuă Traynor, ai cărui ochi trecură brusc de la Geraldine Polcari, şefa secţiei de dietetică, la Gloria Suarez, şefa serviciului administrativ. În consecinţă, consiliul de conducere a propus construirea unui spaţiu de parcare pe mai multe niveluri, situat în zona de jos a parcării actuale. Noul

spaţiu va fi legat direct de cădirea principală a spitalului şi va avea o iluminare electrică corespunzătoare, precum şi videocamere de supraveghere.

Traynor îşi înclină uşor capul în direcţia lui Helen Beaton, directorul general al spitalului. La acest semn, Beaton ridică pânza ce acoperea masa de conferinţe, dând la iveală o machetă arhitecturală amănunţită a complexului spitalicesc existent, care includea şi o nouă construcţie masivă, pe trei niveluri, ieşită în afara corpului principal de clădiri, în partea din spate a acestuia.

Printre exclamaţii aprobatoare, Traynor ocoli masa, trecând pe lângă machetă. Masa de conferinţe era deseori suportul unor obiecte medicale de tot felul, luate în considerare pentru a fi achiziţionate. Traynor întinse braţul să dea la o parte un stativ cu eprubete în formă de pâlnie, astfel încât macheta să poată fi văzută mai bine. Apoi îşi scrută auditoriul. Toţi ochii erau aţintiţi asupra machetei. Toată lumea, cu excepţia lui Werner Van Slyke, se ridicase în picioare.

La Spitalul Orăşenesc Bartlet, parcarea constituise întotdeauna o problema, mai ales pe vreme proastă, aşa că Traynor ştia că adăugirea propusă de el avea să fie întâmpinată cu bucurie, chiar şi fără să fi avut loc recentul şir de agresiuni din zona de jos a parcării. Era încântat să constate că prezentarea machetei sale se desfăşura întocmai, cu succesul pe care-l anticipase el. Atmosfera din încăpere era încinsă de entuziasm. Numai posomoritul Van Slyke, şeful serviciului tehnic şi întreţinere, rămânea impasibil.

— Care-i problema? îl întrebă Traynor. Nu eşti de acord cu această propunere? Van Slyke se uită la Traynor cu o expresie ce continua să fie lipsită de orice interes. Ei bine? insistă Traynor, simţindu-se încordat.

Van Slyke reuşea întotdeauna să-l irite. Niciodată nu-i plăcuse stilul de exprimare laconic şi firea neemotivă a individului.

— E-n ordine, spuse Van Slyke, pe un ton fără pic de entuziasm.

Mai înainte ca Traynor să apuce să răspundă, uşa sălii de conferinţe se deschise brusc, izbindu-se de opritorul fixat pe pardoseală. Tresăriră toţi, mai ales Traynor.

În prag se afla Dennis Hodges, un septuagenar viguros şi corpolent, cu trăsături cioplite grosolan şi cu o piele veştejită de trecerea timpului. Avea nasul roşiatic şi bulbucat, iar ochii asemănători cu două mărgele erau urduroşi. Purta o haină din stofă de lână de un verde întunecat peste pantaloni de catifea reiată, fără dungi. Pe creştetul capului avea o şapcă vânătorească dintr-un material ecosez roşu, pe care se aşternuse o fulguială de zăpadă. În mâna stângă, înălţată, ţinea un teanc de hârtii.

Nu încăpea nici o îndoială că Hodges era mânios. De asemenea, individul duhnea puternic a alcool. Ochii lui negri, ce aminteau de gurile a două ţevi de pistol, îşi rotiră privirea ucigătoare asupra adunării, oprindu-se, în cele din urmă, la Traynor.

— Vreau să discut cu dumneata, Traynor, în legătură cu câţiva dintre foştii mei pacienţi. Şi cu dumneata, Beaton, adăugă, aruncându-i directoarei spitalului o uitătură scurtă şi plină de dispreţ. Nu ştiu ce soi de spital vă închipuiţi că conduceţi aici, dar eu vă pot afirma că mie nu-mi place câtuşi de puţin.

— Oh, nu! îngăimă Traynor, de cum îşi reveni după şocul sosirii neaşteptate a lui Hodges. Şocul provocat de aceasta fu repede urmat de o stare de enervare ce-i depăşea senzaţia de uluire. O privire rapidă în jurul încăperii îl încredinţa că vederea lui Hodges îi încânta şi pe ceilalţi cam tot atât cât pe el. Doctore Hodges, începu apoi, silindu-se să fie politicos, cred că este foarte evident faptul că avem aici o şedinţă. Dacă vrei să ne scuzi…

— Nu-mi pasă ce dracu’ faceţi voi aici! se răsti Hodges. Indiferent ce-ar fi, nu prezintă nici o importanţă faţă de felul în care v-aţi purtat, dumneata şi consiliul director, cu pacienţii mei.

Cu paşi furioşi, porni spre Traynor. În mod instinctiv, acesta se trase înapoi, sprijinindu-se de spătarul fotoliului. Mirosul de whisky era foarte intens.

— Doctore Hodges, riposta el cu vădită mânie, nu este deloc momentul potrivit pentru una dintre intervenţiile dumitale intempestive. Mi-ar face plăcere să ne întâlnim mâine ca să discutăm despre necazurile dumitale. Acum, dacă ai avea

amabilitatea de a ne lăsa să ne continuăm treburile…

— Vreau să vorbesc în clipa asta! strigă Hodges. Nu-mi place deloc ce faceţi, dumneata şi consiliul dumitale!

— Ascultă, bătrân nebun ce eşti, replică Traynor cu asprime, coboară tonul! Habar nu am la ce te referi. Dar o să-ţi spun ce anume am făcut, eu şi consiliul: ne-am spetit, luptându-ne să păstrăm deschise uşile acestui spital, iar în zilele noastre asta nu-i deloc o sarcină uşoară pentru nici un spital. Aşa că îmi displace profund orice insinuare că lucrurile ar sta altfel. Acum, fii raţional şi lasă-ne să ne vedem de treabă.

— Nu pot să aştept, insistă Hodges. O să discut cu dumneata şi cu Beaton chiar acum. Fleacurile cum ar fi activitatea surorilor medicale, regimurile dietetice şi problemele administrative mai pot aştepta. Ceea ce vreau eu e mai important.

— Poftim! exclamă Nancy Widner. Asta-i stilul dumitale, doctore Hodges să dai buzna aici şi să susţii că problemele legate de îngrijirea bolnavilor nu suit importante! Află de la mine că…

— Staţi puţin! interveni Traynor, întinzând braţele, într-un gest împăciuitor. Să nu ne lăsăm antrenaţi într-o încăierare generală. Fapt este, doctore Hodges, că noi discutăm aici despre tentativa de viol care a avut loc săptămâna trecută. Sunt convins că nu sugerezi că un viol şi două tentative de viol săvârşite de un bărbat cu faţa ascunsă sub o mască de schior ar fi lipsite de importanţă.

— Este şi asta ceva important, recunoscu Hodges, însă nu în aceeaşi măsură ca problema la care mă gândesc eu. În plus, chestiunea cu violul este, în mod evident, o treabă internă.

— O secundă! ceru Traynor. Vrei să spui că dumneata cunoşti identitatea violatorului?

— Să zicem că da, admise Hodges. Am bănuielile mele. Deocamdată nu mă interesează să discut despre ele. Mă interesează aceşti pacienţi.

Pentru a-şi accentua cuvintele, trânti pe masă hârtiile pe care le ţinuse în mână.

Tresărind, Beaton zise:

— Cum îndrăzneşti să dai năvală aici, ca şi cum ai fi proprietarul spitalului şi să ne spui ce anume este important şi

ce nu. Ca director pensionat, nu prea îţi revine acest rol.

— Îţi mulţumesc pentru sfatul necerut, replică Hodges.

— E-n ordine, e-n ordine, zise Traynor, lăsând să-i scape un oftat de frustrare.

Şedinţa lui se transformase într-o încăierare verbală. Luă hârtiile lui Hodges, i le vârî în mână, apoi îl conduse pe doctor spre uşa sălii. La început, Hodges se împotrivi, dar, în cele din urmă, se lăsă condus afară din încăpere.

— Trebuie să stăm de vorbă, Harold, zise Hodges, de cum se aflară pe coridor. Este o problemă serioasă.

— Sunt convins de asta, replică Traynor, încercând să pară sincer. Ştia că o dată şi o dată avea să fie nevoit să asculte păsurile lui Hodges. Acesta fusese directorul general al spitalului cu multă vreme în urmă, încă de pe când Traynor era la şcoala primară. Hodges ocupase postul într-un moment în care pe cei mai mulţi medici nu-i interesase să-şi asume respectiva responsabilitate. În cei treizeci de ani în care fusese la conducere, Hodges cârmuise Spitalul Orăşenesc Bartlet, transformându-l dintr-un mic spital provincial într-un adevărat centru medical de categoria a treia. Aceasta era instituţia în plină dezvoltare pe care i-o lăsase lui Traynor atunci când îşi părăsise postul, cu trei ani în urmă. Ascultă, spuse Traynor, indiferent de ceea ce te preocupă, cu siguranţă e ceva ce poate aştepta până mâine. Vom discuta la prânz. De fapt, voi aranja ca Barton Sherwood şi doctorul Delbert Cantor să ia masa împreună cu noi. Dacă problema pe care vrei s-o discutăm se referă la politica administrativă, aşa cum presupun că e cazul, ar fi mai bine să fie prezenţi şi vicepreşedintele şi şeful personalului medical. Eşti de acord?

— Cred că da, se învoi Hodges, cu oarecare reţinere.

— Atunci ne-am înţeles, declară Traynor, nerăbdător, acum că Hodges era domolit pentru moment, să se înapoieze în sală şi să salveze ce se mai putea din şedinţă. Voi lua legătura cu ei în seara asta.

— Poate că nu mai sunt director, zise Hodges, dar continuu să mă simt răspunzător pentru ceea ce se întâmplă aici. În definitiv, dacă n-aş fi fost eu, dumneata n-ai fi fost numit în consiliul de conducere şi cu atât mai puţin n-ai fi fost ales

preşedinte.

— Înţeleg asta, spuse Traynor. Dar nu ştiu, adăugă apoi în glumă, dacă pentru această îndoielnică cinste ar trebui să-ţi mulţumesc sau să te blestem.

— Mă îngrijorează faptul că ai lăsat puterea să ţi se urce la cap, replică Hodges.

— Oh, să fim serioşi! Ce înţelegi prin „putere”? Slujba asta nu-i nimic altceva decât un şir de dureri de cap.

— În fond, conduci o unitate economică de o sută de milioane de dolari şi care este cel mai mare ofertant de locuri de muncă din toată această parte a statului. Asta înseamnă putere.

— Totuşi, este o pacoste, replică Traynor, izbucnind într-un râs nervos. Şi suntem norocoşi că încă mai funcţionăm. Nu trebuie să-ţi reamintesc că cei doi concurenţi ai noştri nu mai există. Spitalul Valley s-a închis, iar Spitalul Mary Sackler a fost transformat într-un sanatoriu particular.

— Poate că încă suntem în funcţiune, însă mă tem că voi, oamenii banului, uitaţi care este misiunea spitalului.

— Oh, la dracu’! ripostă Traynor, pierzându-şi puţin stăpânirea de sine. Voi, doctorii bătrâni, trebuie să vă treziţi la o nouă realitate. Nu-i uşor să conduci un spital, în condiţiile actuale de reducere a cheltuielilor, de îngrijire controlată şi de intervenţii guvernamentale. Nu mai e vorba de nici un profit peste investiţia iniţială, aşa cum era odinioară. Vremurile s-au schimbat, necesitând noi adaptări şi noi strategii, care să asigure supravieţuirea. Dispoziţiile vin de la Washington.

— În mod sigur, Washingtonul nu autorizează ceea ce faceţi, dumneata şi cohortele dumitale, spuse Hodges, slobozind un râs batjocoritor.

— Ba pe naiba! îl contrazise Traynor. Asta se numeşte competiţie, Dennis. Supravieţuirea celui mai bine adaptat şi mai flexibil. Gata cu prestidigitaţia prin care se treceau cheltuielile dintr-o parte în alta, aşa cum obişnuiai să te descurci dumneata. Dându-şi seama că era pe cale să-şi piardă calmul, Traynor făcu o pauză. Îşi şterse broboanele de transpiraţie care îi apăruseră pe frunte şi inspiră adânc. Uite ce-i, Dennis, trebuie să mă întorc în sala de conferinţe. Du-te acasă, linişteşte-te, relaxează-te, încearcă să dormi. Mâine ne vom întâlni şi vom trece în revistă

problemele care te frământă. De acord?

— Sunt puţin cam obosit, recunoscu Hodges.

— Bineînţeles că eşti, conveni Traynor.

— Mâine la prânz? Făgăduieşti? Fără scuze?

— Categoric, îl asigură Traynor pe Hodges, bătându-l uşor cu palma pe spate. La han, la douăsprezece fix.

Cu un sentiment de uşurare, Traynor îl urmări cu privirea pe bătrânul său mentor, care, târşâindu-şi picioarele, se îndrepta cu mersul lui caracteristic, anevoios şi legănându-şi şoldurile, ca şi cum i-ar fi fost înţepenite, spre holul principal al spitalului.

Revenind către sala de conferinţe, Traynor se minună de neînchipuita iscusinţă a individului de a crea tulburări. Din nefericire, bătrânul era pe cale de a deveni mai mult decât incomod. Era pe punctul de a deveni un virtual vestitor de catastrofe.

— Să încercăm să restabilim puţin ordinea, propuse Traynor, acoperind cu glasul său zarva la care se înapoiase. Îmi cer scuze pentru această întrerupere. Din păcate, bătrânul doctor Hodges are deosebitul talent de a-şi face apariţia în momentele cele mai nepotrivite.

— Ăsta-i un eufemism, zise Beaton. Tot timpul dă buzna în biroul meu, să se plângă că vreunuia dintre foştii lui pacienţi nu se acordă ceea ce consideră el a fi tratamentul cuvenit unui VIP[1]. Se poartă ca şi cum tot el s-ar mai afla la conducerea acestei instituţii.

— Mâncarea nu-i niciodată pe placul lui, se văită Geraldine Polcari.

— Şi nici curăţenia camerelor, adăugă Gloria Suarez.

— Vine în biroul meu cam o dată pe săptămână, spuse Nancy Widner. Întotdeauna e vorba de aceeaşi reclamaţie: asistentele medicale nu dau curs destul de repede cererilor foştilor lui pacienţi.

— Este purtătorul de cuvânt autoales, însărcinat cu exprimarea nemulţumirilor acestora, zise Beaton.

— Ei sunt singurii oameni din oraş în stare să-l suporte,

[1] VIP: abreviere de la *Very Important Person* (lb. engl.) = Persoană foarte importantă *(n.tr.).*

declară Nancy. Aproape toţi ceilalţi îl consideră un găgăuţă pus pe gâlceavă.

— Credeţi că ştie cine este violatorul? întrebă Patrick Swegler.

— Dumnezeule, nu! răspunse Nancy. Individul nu-i decât un fanfaron.

— Dumneata ce crezi, domnule Traynor? insistă Patrick Swegler.

— Mă îndoiesc că ar şti ceva, zise Traynor, înălţând din umeri, dar, cu siguranţă, îl voi întreba, când mă voi întâlni cu el, mâine.

— Nu te invidiez pentru prânzul acesta, comentă Beaton.

— Nu-l aştept cu nerăbdare, recunoscu Traynor. Întotdeauna am simţit că individul merită un oarecare respect, însă, ca să fiu sincer, convingerea aceasta a mea începe să se şubrezească. Şi acum, să revenim la problema care ne preocupa.

În curând, Traynor reuşi să readucă şedinţa la cursul ei normal de desfăşurare, dar, pentru el, plăcerea acelei seri se risipise.

Umblând anevoie, Hodges înaintă pe Main Street, mergând pe mijlocul drumului. Deocamdată, în nici unul din sensuri nu circulau vehicule. Încă nu trecuseră plugurile – vreo cinci centimetri de zăpadă pufoasă acopereau oraşul, în vreme ce fulgii continuau să cadă.

Hodges ocărî printre dinţi, descărcându-se în parte de mânia ce nu i se domolise. Acum, că se îndrepta spre casă, era supărat că-l lăsase pe Traynor să-l amâne.

Ajungând în dreptul parcului oraşului, cu chioşcul său pustiu învelit de o pătură de zăpadă, în faţa ochilor lui Hodges se ivi priveliştea zonei de nord a localităţii, pe lângă biserica metodistă. Acolo, în depărtare, chiar pe Front Street, la capăt, desluşi corpul principal al spitalului. Se opri câteva clipe în loc, uitându-se cu nostalgie la clădire. Se înfiora, cuprins de un sentiment rău prevestitor. Îşi închinase viaţa spitalului, ca acesta să-i slujească pe locuitorii oraşului. Dar acum se temea că instituţia aceasta nu-şi îndeplinea misiunea.

Întorcându-i spatele, îşi reluă drumul pe Main Street. Îşi îndesă în buzunarul pardesiului foile de hârtie xeroxate pe care le ţinea în mână. Degetele îi amorţiseră. După ce mai parcurse o

jumătate de cvartal, se opri din nou. De astă-dată se uită la ferestrele, cu câte două ochiuri de geam, verticale ale Hanului Iron Horse[2]. O lumină incandescentă, îmbietoare, se revărsa pe peluza rece, îngheţată, acoperită de nea.

Hodges nu avu nevoie decât de câteva clipe de gândire pentru a decide că i-ar prinde bine să mai bea ceva. La urma urmei, acum, că Clara, soţia lui, îşi petrecea mai mult timp la rudele ei de la Boston decât cu el, la Bartlet, situaţia nu mai era ca pe vremea când ea îl aştepta să se întoarcă. De fapt, înstrăinarea lor prezenta în mod cert unele avantaje. Hodges ştia că i-ar face plăcere o „întărire” suplimentară pentru a înfrunta cele douăzeci şi cinci de minute de mers pe jos ca să ajungă acasă.

În vestibul, Hodges îşi scutură zăpada de pe ghetele cu tălpi de cauciuc şi îşi atârnă pardesiul într-un cuier de lemn. Pălăria şi-o puse într-un ungher liber, de deasupra. Trecând pe lângă un vestiar folosit de obicei pentru petreceri, acum pustiu, parcurse un coridor scurt şi se opri la intrarea barului.

Încăperea era construită din lemn de brad negeluit, care, de pe urma utilizării pe durata a două secole, arăta de parcă ar fi fost carbonizat. Un şemineu uriaş, din piatră cioplită, în care ardea un foc puternic, domina unul din pereţi.

Hodges cuprinse cu o privire scrutătoare, întreaga cameră. Din punctul lui de vedere, personajele aflate acolo nu erau deloc atrăgătoare, amintind cu greu de serialul Cheers al NBC-ului. Îl văzu pe Barton Sherwood, preşedintele Băncii Naţionale Green Mountain, devenit acum, datorită lui Traynor şi vicepreşedinte al consiliului de conducere al spitalului. Sherwood stătea într-un separeu, împreună cu Ned Banks, antipaticul patron al Societăţii New England Coat Hanger[3].

La o altă masă stăteau doctorul Delbert Cantor şi doctorul Paul Darnell. Masa era plină de sticle de bere, coşuleţe cu cartofi prăjiţi şi platouri cu brânzeturi. Hodges îi asemui cu doi porci, la troacă.

---

[2] *Iron Horse* (lb. engl.) = Calul de fier *(n.tr.).*

[3] *New England Coat Hanger* (lb. engl.) = Umeraşul de Haine din New England. *(n.tr.).*

Vreme de o frântură de secundă, Hodges se gândi să-şi scoată hârtiile din pardesiu, să se ducă la Sherwood şi la Cantor, să ia loc la masa lor şi să discute cu ei. Dar renunţă imediat la această idee. Nu avea energia necesară şi atât Cantor, cât şi Darnell nu puteau să-l sufere. Cantor, în calitatea lui de radiolog şi Darnell, ca medic patolog, avuseseră amândoi de suferit atunci când, cu cinci ani în urmă, Hodges aranjase ca spitalul să preia respectivele secţii. Nu era probabil ca ei să constituie un auditoriu receptiv la plângerile lui.

La bar stătea în picioare John Mackenzie, un alt localnic pe care Hodges ar fi preferat să-l evite. Între Hodges şi acest personaj existau încă de mult unele neînţelegeri. John era proprietarul staţiei de service auto Mobil, aflată în afara oraşului, pe autostrada interstatală şi se îngrijise timp de mulţi ani de vehiculele lui Hodges. Însă ultima dată când lucrase la maşina acestuia, defecţiunea nu fusese remediată. Ca să-i fie reparată, Hodges fusese nevoit să se deplaseze până la reprezentanţa firmei, în Rutland. Drept urmare, nu-i plătise nimic lui John.

La două scaune dincolo de John Mackenzie, Hodges îl văzu pe Pete Bergan şi în sinea lui gemu. Pete fusese un „copil albastru[4]”, care nu ajunsese să-şi termine clasa a şasea. La vârsta de optsprezece ani se lăsase de învăţătură şi îşi asigurase traiul făcând diverse munci sporadice. Hodges aranjase să i se dea o slujbă ca ajutor pe lângă echipa care se ocupa de terenul din jurul spitalului, dar nu avusese încotro şi fusese de acord cu concedierea lui atunci când băiatul dovedise că nu te puteai deloc baza pe el. De atunci, Pete îi purtase ranchiună.

Dincolo de Pete se întindea un şir de scaune de bar neocupate. Mai departe de bar şi cu o treaptă mai jos se aflau două mese comune. Dintr-un tonomat demodat, în stilul anilor cincizeci, instalat lângă peretele cel mai îndepărtat, se revărsa o muzică bubuitoare. În jurul meselor comune erau adunaţi o mână de studenţi de la Colegiul Bartlet, un mic institut de ştiinţe

[4] „Copil albastru” *(med.):* copil care prezintă din naştere o cianozare (coloraţie albăstruie a pielii), din cauza unei malformaţii a inimii, ce nu permite o oxigenare perfectă a sângelui *(n.tr.).*

umaniste, care de curând adoptase sistemul de învăţământ mixt.

Vreme de câteva clipe, Hodges, oprit în prag, îşi trecu greutatea trupului de pe un picior pe celălalt, încercând să decidă dacă pentru un pahar de băutura merita să-şi încrucişeze drumul cu vreunul din acei oameni. În cele din urmă, amintirea frigului de afară şi anticiparea gustului whiskyului îl îndemnară să intre în încăpere.

Nedând atenţie nimănui, se duse în capătul cel mai îndepărtat al barului şi se cocoţă pe un scaun liber. Dogoarea radiată de foc îi încălzea spinarea. În faţa lui apăru un păhărel şi Carleton Harris, barmanul cel supraponderal, i-l umplu cu un whisky Dewar's fără gheaţă. Carleton şi Hodges se cunoşteau de multă vreme.

— Cred că vei dori să-ţi găseşti alt loc, fu de părere Carleton.

— De ce oare? întrebă Hodges, căruia îi plăcuse faptul că nimeni nu-i remarcase intrarea.

Carleton arătă cu bărbia spre un pahar înalt, pe jumătate golit, aflat pe tejgheaua barului, la o depărtare de două scaune.

— Mă tem că neînfricatul nostru şef al poliţiei, domnul Wayne Robertson, a făcut aici o haltă, ca să-şi mai tragă sufletul. Acum este la toaleta bărbaţilor.

— Oh, fir-ar să fie! exclamă Hodges.

— Să nu zici că nu te-am avertizat, adăugă Carleton, îndreptându-se către câţiva studenţi care se apropiaseră de bar.

„La naiba, într-un fel sau altul este totuna!” îşi spuse Hodges în sinea lui.

Dacă s-ar muta în capătul celălalt al barului, ar trebui să se confrunte cu John Mackenzie. Hotărî să rămână acolo unde era şi îşi apropie paharul de buze.

Înainte să apuce să ia o sorbitură, simţi o palmă care-i izbeşte spinarea. Abia reuşi să nu-şi ciocnească paharul de dinţi şi să nu-l verse.

— Ei bine, pe cinstea mea dacă ăsta nu-i vraciul!

Întorcând capul, Hodges se uită mânios la chipul de om beat al lui Wayne Robertson. Acesta avea patruzeci şi doi de ani şi un trup masiv şi îndesat. Cândva fusese tot numai muşchi. Acum era jumătate muşchi şi jumătate grăsime. Cel mai izbitor aspect

al siluetei lui, văzute din profil, îl constituia abdomenul, care, practic, se revărsa peste catarama centurii lui oficiale. Robertson era încă în uniformă, cu pistol şi tot ce trebuie.

— Eşti beat, Wayne, spuse Hodges. De ce nu te duci frumuşel acasă, să dormi până-ţi trec aburii alcoolului? adăugă, întorcându-se iar spre bar şi încercând încă o dată să soarbă o gură din whisky-ul său.

— Mulţumită dumitale, nu am nimic pentru care să merite să mă duc acasă.

Cu mişcări lente, Hodges se răsuci iarăşi în loc şi se uită la Robertson. Ochii acestuia erau injectaţi, aproape tot atât de roşii ca şi obrajii lui dolofani. Părul blond îi era tuns scurt, după moda anilor cincizeci.

— Wayne, începu Hodges, să nu revenim asupra acestor lucruri. Soţia dumitale, fie-i ţărâna uşoară, nu era pacienta mea. Eşti beat. Du-te acasă!

— Dumneata conduceai blestematul ăla de spital, replică Robertson.

— Ceea ce nu înseamnă că eram răspunzător pentru fiecare caz în parte, idiotule! ripostă Hodges. Şi-n afară de asta, totul s-a întâmplat în urmă cu zece ani, adăugă, încercând iar să-i întoarcă spatele.

— Ticălosule! mârâi Robertson.

Întinzând braţul, înşfacă gulerul cămăşii lui Hodges, vrând să-l salte pe acesta de pe scaunul de bar. Carleton Harris veni de după tejghea, cu o repeziciune pe care masivitatea lui nu te lăsa s-o bănuieşti şi se vârî între cei doi bărbaţi. Desfăcu deget cu deget mâna cu care Robertson ţinea cămaşa lui Hodges şi spuse:

— E-n ordine, terminaţi amândoi! Treceţi fiecare în colţul lui. Aici, la Iron Horse, nu îngăduim certurile.

Cu gesturi ce-i exprimau indignarea, Hodges îşi aranjă cămaşa, îşi dădu pe gât paharul cu băutură şi se duse în celălalt capăt al barului. Când trecu prin spatele lui John Mackenzie, îl auzi bombănind: „Lepădătura!”, dar nu vru să se lase provocat.

— N-ar fi trebuit să intervii, Carleton! îi strigă doctorul Cantor barmanului. Dacă Robertson l-ar fi făcut fărâme pe bătrânul Hodges, jumătate din oraş l-ar fi ovaţionat.

Comentariul lui Cantor fu urmat de hohotele sale de râs, cărora li se alăturară cele ale doctorului Darnell. Se încurajară unul pe celălalt, până când ajunseră să-şi izbească genunchii cu palmele şi să se înece cu berea. Carleton nu le dădu atenţie, ci trecu în spatele tejghelei, ca să-l servească pe Barton Sherwood, care se apropiase de bar pentru a-şi repeta comanda de băutură.

— Doctorul Cantor are dreptate, zise Sherwood, îndeajuns de tare cât să-l audă toată lumea din bar. Data viitoare când se vor înfrunta Hodges şi Robertson, lasă-i să se descurce.

— Doar nu gândeşti şi dumneata aşa, spuse Carleton, în timp ce, cu dexteritate, amesteca băuturile lui Sherwood.

— Dă-mi voie să-ţi vorbesc eu despre doctorul Hodges, replică Sherwood, cu glasul tot destul de tare pentru a fi auzit de toţi. Bun vecin nu este. Printr-o întâmplare din trecut, el este proprietarul unei mici fâşii de pământ care desparte cele două loturi ale mele. Şi ce face el? Construieşte acolo un gard uriaş.

— Bineînţeles că am împrejmuit cu un gard terenul acela! strigă Hodges, incapabil să-şi ţină gura. Era singurul mod în care îi puteam împiedica pe afurisiţii dumitale de cai să-şi împrăştie baligile pe toată proprietatea mea.

— Atunci, de ce nu vinzi fâşia aia de pământ? întrebă Sherwood, întorcându-se spre Hodges. Nu-ţi este de nici un folos.

— Nu pot s-o vând, pentru că e pe numele soţiei mele, spuse Hodges.

— Prostii! replică Sherwood. Faptul că terenul şi casa dumitale sunt pe numele soţiei nu este decât urmarea unui vechi şiretlic prin care să te aperi de orice hotărâri judecătoreşti greşite. Chiar dumneata mi-ai spus asta.

— În cazul acesta ar trebui să cunoşti adevărul, zise Hodges, încercam să am o atitudine diplomatică. Nu am de gând să-ţi vând terenul deoarece te dispreţuiesc. Asta-i mai uşor de înţeles pentru creierul dumitale tâmpit?

Sherwood se întoarse spre restul încăperii şi li se adresă tuturor celor prezenţi:

— Sunteţi toţi martori! Doctorul Hodges recunoaşte că purtarea îi este dictată de dispreţ. Nimic surprinzător, desigur şi

atitudinea lui cu greu ar putea fi socotită creştinească.

— Oh, taci din gură! replică Hodges. E dovadă de puţină ipocrizie din partea unui preşedinte de bancă să pună sub semnul întrebării etica creştină a altcuiva, ţinând seama de toate ipotecile prescrise care-ţi apasă conştiinţa. Dumneata ai scos oameni din căminele lor, lăsându-i pe drumuri.

— Asta-i altceva, zise Sherwood. Aşa sunt afacerile. Trebuie să mă gândesc la acţionarii mei.

— Oh, aiurea! exclamă Hodges, fluturându-şi mâna ca pentru a pune capăt discuţiei.

O bruscă agitaţie iscată la uşă atrase atenţia lui Hodges. Se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Traynor şi pe toţi ceilalţi participanţi la şedinţa de la spital intrând în grup în bar. Îşi dădu seama că Traynor nu era deloc încântat să-l vadă. Înălţă din umeri şi se întoarse iar la băutura lui, dar nu putu trece cu vederea faptul că, din întâmplare, acolo se aflau toţi cei trei funcţionari superiori ai spitalului: Traynor, Sherwood şi Cantor.

Luându-şi paharul cu whisky, se lăsă să alunece jos de pe scaunul său şi se duse după Traynor, la masa ocupată de Sherwood şi de Banks. Îl bătu uşor pe umăr pe Traynor.

— Ce-ar fi să stăm de vorbă acum? sugeră el. Suntem prezenţi toţi patru.

— Fir-ar al dracului, Hodges! izbucni Traynor. De câte ori trebuie să-ţi spun? Nu vreau să discutăm în seara asta. Vom discuta mâine!

— Despre ce vrea să discute? se interesă Sherwood.

— Ceva în legătură cu câţiva dintre foştii lui pacienţi, îl lămuri Traynor. I-am zis că ne vom întâlni cu el mâine, să luăm prânzul împreună.

— Ce se întâmplă? întrebă doctorul Cantor, intervenind în gâlceavă.

Simţise mirosul sângelui şi fusese atras spre masa aceea; asemenea unui rechin ademenit de o pradă.

— Doctorul Hodges nu este mulţumit de modul în care conducem noi spitalul, spuse Traynor. Amănunte vom afla mâine.

— Fără îndoială, aceleaşi vechi plângeri, comentă Sherwood. Foştilor lui pacienţi nu li se acordă serviciile cuvenite unor VIP-

uri.

— Ce recunoştinţă! exclamă doctorul Cantor, luându-i vorba din gură lui Hodges, care încercase să protesteze. Iată-ne dăruindu-ne timpul unor scopuri lăudabile pentru a menţine spitalul pe linia de plutire şi ce primim în schimb? Nimic, în afară de critici.

— Scopuri lăudabile… atâta rău! replică Hodges, zâmbind batjocoritor. Nici unul din voi nu mă prosteşte. Ceea ce vă interesează nu este facerea de bine. Dumneata, Traynor, ai ajuns să foloseşti instituţia asta pentru a-ţi susţine grandomania de curând descoperită. Interesul dumitale, Sherwood, nu este nici măcar tot atât de sofisticat. Este de natură pur financiară, deoarece spitalul este cel mai important client al băncii. Iar al dumitale, Cantor, e tot atât de simplu. Singurul lucru care te interesează este Centrul de Imagistică[5], acea societate mixtă a cărei înfiinţare am îngăduit-o într-un moment de nebunie. Dintre toate deciziile pe care le-am luat în calitate de director general al spitalului, asta e cea pe care o regret cel mai mult.

— La vremea respectivă socoteai că era o afacere bună, zise doctorul Cantor.

— Numai pentru că îmi închipuiam că era singurul mod în care se putea moderniza aparatura de scanare pentru tomografia computerizată din dotarea spitalului, ripostă Hodges. Dar asta se întâmpla înainte să-mi dau seama că aparatul avea să se amortizeze în mai puţin de un an, lucru care m-a făcut, fireşte, să înţeleg că dumneata şi celălalt radiolog particular jefuiaţi spitalul de nişte bani pe care ar fi trebuit să-i câştige.

— Nu mă interesează să reiau această veche discuţie în contradictoriu, declară doctorul Cantor.

— Nici pe mine, conveni Hodges. Dar problema este că în cazul vostru, al amândurora, caritatea intervine foarte puţin sau deloc în tot ceea ce faceţi. Preocuparea voastră o constituie câştigul financiar, nu binele pe care li-l oferiţi pacienţilor voştri sau comunităţii.

— Nu dumneata eşti cel în măsură să vorbească, se răsti

[5] Imagistică (medicală): metodă sau complex de metode de examinare şi diagnosticare medicală cu ajutorul imaginilor, ca de exemplu tomografia computerizată şi rezonanţa magneto-nucleară *(n.tr.)*.

Traynor. Ai condus spitalul ca pe o moşie personală. Spune-ne cine a avut grijă de casa aia a dumitale, în toţi acei ani?

— Ce vrei să zici? îngăimă Hodges, aţintindu-şi privirea asupra bărbaţilor din faţa lui, trecând repede de la unul la altul.

— Nu este o întrebare complicată, replică Traynor.

Lăsându-se condus de mânie, înfipsese în Hodges un cuţit, pe care acum voia să-l împlânte până în plasele.

— Nu ştiu ce legătură are casa mea cu toate astea, reuşi Hodges să rostească.

Traynor se ridică pe vârful picioarelor, pentru a cuprinde cu privirea întreaga încăpere.

— Unde e Van Slyke? întrebă. Este undeva pe aici.

— Stă lângă şemineu, spuse Sherwood, arătându-i-l cu degetul.

Fusese nevoit să se lupte ca să-şi reţină zâmbetul de mulţumire. Chestiunea aceea referitoare la casa lui Hodges îl usturase destul de mult timp. Singurul motiv pentru care nu o adusese în discuţie era faptul că Traynor interzisese aşa ceva.

Traynor îl strigă pe Van Slyke, dar acesta păru să nu audă. Traynor îl strigă din nou, pe nume, de astădată suficient de tare pentru a fi auzit de toţi cei din încăpere. Conversaţiile încetară. Cu excepţia muzicii ce se revărsa din tonomat, vreme de câteva clipe în sală domni liniştea.

Cu paşi lenţi, Van Slyke străbătu încăperea, simţindu-se stânjenit să fie în centrul atenţiei. Era conştient că majoritatea celor prezenţi îl priveau cu curiozitate. Dar în curând interesul lor pieri şi conversaţiile fură reluate de acolo unde rămăseseră.

— Nu zău, omule, îi spuse Traynor lui Van Slyke. Parcă ai umbla prin melasă. Uneori te porţi de parcă ai avea optzeci de ani, nu treizeci.

— Îmi pare rău, zise Van Slyke, păstrându-şi expresia blajină a feţei.

— Vreau să-ţi pun o întrebare, continuă Traynor. Cine a avut grijă de casa şi bunurile doctorului Hodges?

Privirea lui Van Slyke trecu de la Traynor la Hodges şi un zâmbet trist îi flutură pe buze. Hodges îi evită ochii.

— Ei bine? insistă Traynor.

— Noi am avut grijă de ele, zise Van Slyke.

— Fii puţin mai explicit, îl îndemnă Traynor. Cine „noi”?

— Personalul care se ocupă de terenurile spitalului, spuse Van Slyke, fără a-şi lua ochii de la Hodges şi fără a i se schimba zâmbetul.

— De când a durat asta? întrebă Traynor.

— Cu mult înainte de a veni eu la spital, răspunse Van Slyke.

— Treaba asta va înceta cu începere chiar de azi, hotărî Traynor. S-a înţeles?

— Desigur, confirmă Van Slyke.

— Îţi mulţumesc, Werner, zise Traynor. De ce nu te duci la bar, să bei o bere, cât timp terminăm noi de sporovăit cu doctorul Hodges?

Van Slyke se înapoie la locul lui de lângă şemineu.

— Cunoşti vechea zicală, spuse Traynor. „Cine se ştie cu musca pe căciulă…”

— Tacă-ţi gura! se răsti Hodges.

Fu pe punctul de a mai adăuga ceva, dar se opri. În schimb, ieşi cu paşi ţepeni din încăpere, pradă unei mânii pline de frustrare. Îşi înşfăcă pardesiul şi pălăria şi se repezi afară, afundându-se în ninsoarea nopţii.

— Bătrân nebun ce eşti, mormăi pentru sine, îndreptându-se spre periferia sudică a oraşului.

Era mânios pe el însuşi pentru că-i îngăduise unei „jigodii” să-i abată vreme de o clipă indignarea în legătură cu îngrijirea bolnavilor. Cu toate acestea, era adevărat că serviciul de întreţinere al spitalului avusese grijă de bunurile lui. Asta începuse cu ani în urmă. Într-o bună zi, echipa îşi făcuse, pur şi simplu, apariţia. Hodges nu pretinsese niciodată să i se presteze servicii, dar nici nu făcuse vreodată ceva pentru a pune capăt situaţiei.

Îndelungatul drum pe jos spre casă, în noaptea aceea geroasă, contribui la domolirea sentimentului de vinovăţie al lui Hodges în legătură cu serviciile de grădinărie. În definitiv, acestea nu aveau nimic de-a face cu îngrijirea bolnavilor. Când coti, intrând pe aleea – încă necurăţată cu plugul – care ducea către casa lui, se hotărî să se ofere să plătească o sumă raţională pentru serviciile primite. Nu avea de gând să admită ca treaba asta să-i înăbuşe protestul referitor la probleme mai

grave.

Când ajunse pe la mijlocul lungii sale alei, Hodges putu să-şi îndrepte privirea spre pajiştea din josul acesteia. Prin ninsoarea viscolită, abia distingea gardul pe care-l înălţase pentru a nu le îngădui cailor lui Sherwood să treacă peste proprietatea lui. Niciodată nu avea să-i vândă ticălosului fâşia aceea de pământ. Sherwood căpătase cea de-a doua bucată de teren printr-o prescriere a unei ipoteci, de la o familie a cărei întreţinere era asigurată de unul dintre pacienţii lui Hodges. De fapt, acela era unul dintre bolnavii ale căror foi de internare în spital se aflau acum în buzunarul lui Hodges.

Părăsind aleea de acces, Hodges o luă pe o scurtătură care trecea pe lângă o baltă cu broaşte. Îşi dădu seama că vreunul dintre copiii din cartier trebuie să fi patinat pe acolo, deoarece zăpada fusese înlăturată de pe gheaţă şi se improvizase o poartă de hochei. Dincolo de baltă, casa pustie a lui Hodges se profila prin ninsoare, în întunericul nopţii.

Ocolind clădirea, Hodges se apropie de uşa laterală a construcţiei acoperite cu şindrila, ce fusese adăugată pentru a lega casa de şopron. Îşi scutură zăpada de pe ghete şi intră. În vestibul, îşi scoase pardesiul şi pălăria şi le atârnă în cuier. Scotocind prin buzunarul pardesiului, trase afară hârtiile pe care le purtase cu sine şi le luă în bucătărie.

După ce le puse pe masă, se duse în bibliotecă, să-şi toarne un pahar de tărie în locul celui pe care-l părăsise la han. O bătaie insistentă la uşă îl opri la jumătatea drumului spre sufragerie. Nedumerit, se uită la ceas. Cine putea să-i vină în vizită la o asemenea oră din noapte? Schimbându-şi direcţia, străbătu în sens invers bucătăria şi intră în vestibul. Folosindu-şi mâneca de la cămaşă, şterse condensul de pe unul din ochiurile de geam ale uşii. Abia reuşi să desluşească silueta de afară.

— Ce mai e acum? bombăni, aplecându-se să tragă zăvorul şi deschizând apoi uşa. Având în vedere întreaga situaţie, este puţin cam ciudat ca dumneata să-mi faci o vizită, mai ales la această oră. Se uită îndelung la musafirul său, care nu scotea o vorbă. Zăpada i se învârtejea în jurul picioarelor. Oh, la dracu'! exclamă el, înălţând din umeri. Indiferent ce doreşti, vino înăuntru. Dar să nu te aştepţi ca eu să joc rolul unei gazde

primitoare. Şi închide uşa în urma dumitale!

Când ajunse la unica treaptă ce urca la nivelul pardoselei bucătăriei, Hodges dădu să se întoarcă pentru a se încredinţa că uşa fusese bine închisă împotriva vijeliei. Cu coada ochiului văzu ceva ce se repezea spre capul lui. Printr-un gest reflex, se aplecă.

Acea mişcare bruscă îi salvă viaţa. O tijă metalică plată trecu, sclipind, pe lângă tâmpla lui, dar nu mai înainte de a-i fi crestat adânc pielea capului. Forţa loviturii devie tija metalică până pe umărul său, fracturându-i clavicula. De asemenea, îl făcu să se prăbuşească, ameţit, pe pardoseală.

Hodges se izbi de masa din bucătărie. Mâinile se prinseră de marginea ei, ajutându-l să se ridice în picioare. Din rana deschisă de pe pielea capului, sângele îi ţâşnea în mici jeturi, după cum îi pulsa inima, curgând pe hârtiile lui. Se întoarse la timp pentru a-l vedea pe cel care-l atacase apropiindu-se de el cu un braţ înălţat. În mâna înmănuşată, agresorul ţinea strâns un drug, care semăna cu o rangă scurtă şi plată.

Când arma începu să coboare pentru o a doua lovitură, Hodges ridică mâna şi înşfăca antebraţul oferit fără apărare, împiedicând izbitura. Metalul îi crestă totuşi pielea capului, la linia de la care începea părul. Un sânge proaspăt izvorî din arterele secţionate.

Cu disperare, Hodges îşi înfipse unghiile în antebraţul agresorului său. Ştia, în mod intuitiv, că nu trebuia să-i dea drumul; că trebuia cu orice preţ să evite o nouă lovitură.

Vreme de câteva clipe, cele două trupuri se luptară unul împotriva celuilalt Într-un dans al morţii, se rotiră prin bucătărie, izbindu-se de pereţi, răsturnând scaune şi spărgând farfurii. Totul era împroşcat cu sângele celor doi combatanţi.

Agresorul scoase un ţipăt de durere când, dintr-o smucitură, îşi eliberă braţul din strânsoarea lui Hodges. Încă o dată, drugul de oţel se ridică la o înălţime înspăimântătoare, izbindu-se apoi de antebraţul întins al lui Hodges. Sub forţa loviturii, oasele trosniră ca nişte surcele.

Bara metalică fu iar ridicată deasupra bătrânului doctor, acum cu totul zdrobit, fiind imediat coborâtă cu putere. De astădată, arcul pe care-l descrise prin aer nu fu împiedicat de nimic şi

arma căzu de-a dreptul pe creştetul neapărat al capului lui Hodges, sfărâmând din craniul acestuia un fragment de os cu muchii ascuţite şi înfigându-i-l adânc în creier.

Hodges se prăbuşi greoi pe pardoseală, devenit, printr-o îndurare a sorţii, nesimţitor.

1

Sâmbătă, 24 aprilie

— NE APROPIEM DE UN RÂU CARE SE AFLĂ ÎN FAŢA noastră, îi spuse David Wilson fiicei sale, Nikki, care stătea alături de el, pe scaunul de lângă şofer. Ştii cum se numeşte?

Nikki îşi întoarse spre tatăl ei ochii de culoarea mahonului şi îşi dădu la o parte o şuviţă de păr. David riscă o privire către ea şi, datorită razelor de soare ce pătrundeau prin parbriz, zări câteva din finele sclipiri aurii care străluceau în irisurile ei. Se asortau cu unele şuviţe din părul fetiţei, care aveau nuanţa mierii.

— Singurele râuri pe care le cunosc, zise Nikki, sunt Mississippi, Nilul şi Amazonul. Deoarece nici unul dintre ele nu se află în New England, sunt nevoită să declar că nu ştiu.

Nici David, nici soţia lui, Angela, nu reuşiră să-şi reţină un zâmbet.

— Ce-i atât de amuzant? întrebă Nikki, indignată.

David se uită în oglinda retrovizoare şi schimbă cu Angela priviri pline de subînţelesuri. Amândoi se gândeau la acelaşi lucru şi deseori discutaseră despre el: Nikki vorbea într-un mod care o făcea să pară mai matură decât ar fi fost de aşteptat pentru vârsta ei biologică de opt ani. Considerau această caracteristică a ei ca fiind o trăsătură simpatică, ce îi dovedea inteligenţa. De asemenea, îşi dădeau seama că fiica lor se maturiza mai repede decât în mod normal, din cauza problemelor ei de sănătate.

— De ce aţi râs? insistă Nikki.

— Întreab-o pe mama ta, spuse David.

— Ba nu, cred că explicaţia ar trebui să ţi-o dea tatăl tău.

— Terminaţi cu asta, amândoi, protestă Nikki. Nu-i cinstit. Dar mie nu-mi pasă dacă râdeţi sau nu, fiindcă pot găsi denumirea râului eu însămi, declară ea, scoţând din torpedoul maşinii o

hartă.

— Ne aflăm pe Autostrada 89, o informă David.

— Ştiu! spuse Nikki, oarecum necăjită. Nu am nevoie de nici un ajutor.

— Iartă-mă, zise David, zâmbind.

— Am găsit! exclamă în curând Nikki, pe un ton triumfător. Este râul Connecticut. Are acelaşi nume ca şi statul.

— Corect, încuviinţă David. Şi constituie graniţa dintre ce şi ce?

Vreme de câteva clipe, Nikki studie iarăşi harta.

— Desparte statele Vermont şi New Hampshire.

— Din nou corect, spuse David. Şi iată-l! adăugă apoi, arătând cu mâna înainte.

Tăcură toţi cât timp maşina – un break Volvo albastru, vechi de unsprezece ani – trecu peste lăţimea râului. Sub ei, apa curgea învolburată spre sud.

— Bănuiesc că zăpada continuă să se topească în munţi, remarcă David.

— O să vedem munţii? întrebă Nikki.

— Bineînţeles, răspunse David. Aşa-numiţii Green Mountains[6].

Ajunseră la celălalt capăt al podului, unde autostrada cotea treptat înapoi, spre nord-vest.

— Acum ne aflăm în Vermont? vru să ştie Angela.

— Da, mămico, răspunse Nikki, pe un ton uşor iritat.

— Cât mai avem până la Bartlet? întrebă Angela.

— Nu ştiu cu precizie, zise David. Poate vreo oră.

După o oră şi un sfert, Volvo-ul familiei Wilson trecu pe lângă un panou rutier pe care scria: „Fiţi bineveniţi la Bartlet, căminul Colegiului Bartlet”.

David slăbi apăsarea piciorului pe pedala de acceleraţie şi maşina încetini. Se aflau pe un bulevard larg, numit în mod adecvat Main Street[7]. Artera era mărginită de stejari falnici. Dincolo de arbori se vedeau case cu acoperişuri de şindrilă. Arhitectura era un amestec de stil colonial şi victorian.

---

[6] Green Mountains: masiv muntos din statul Vermont, SUA, de la a cărui denumire (în limba română „Munţii Verzi”) a derivat şi denumirea statului *(n.tr.).*

[7] Main Street (lb. engl.): Strada Mare *(n.tr.).*

— Până acum, oraşul arată ca în cărţile cu poveşti, remarcă Angela.
— Unele dintre aceste localităţi din New England par să facă parte din Disney World, spuse David.
— Câteodată, zise Angela, râzând, cred că o imitaţie ţi se pare mai bună decât originalul.
După ce mai merseră puţin cu maşina, casele de locuit fură înlocuite de clădiri cu destinaţie comercială sau de interes cetăţenesc, construite mai ales din cărămidă şi înfrumuseţate cu decoraţiuni în stil victorian. În zona centrală a oraşului se înălţau şiruri de construcţii din cărămidă de câte trei şi patru caturi. Pe plăci de marmură groase era scris anul zidirii lor. Cele mai multe datau fie de pe la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, fie de la începutul secolului al douăzecilea.
— Priviţi! exclamă Nikki. Uite acolo un cinematograf.
Arătă către un panou de pe o faţadă dărăpănată, care, cu litere majuscule uriaşe, anunţa filmul în curs de rulare. Lângă cinematograf se afla un oficiu poştal, cu un steag american zdrenţuit ce fâlfâia în adierea vântului.
— Chiar că avem noroc cu vremea asta, remarcă Angela.
Cerul era de un albastru deschis, presărat cu mici nori albi, pufoşi. Temperatura oscila în jurul valorii de douăzeci de grade Celsius.
— Ce-i asta? întrebă Nikki. Seamănă cu un vagon de tren fără roţi.
— E ceva ce se numeşte „vagon-restaurant”. Asemenea mici localuri erau foarte apreciate prin anii cincizeci.
Nikki se împinse în centura ei de siguranţă, aplecându-se înainte, ca să vadă mai bine prin parbriz. Când se apropiară de centrul oraşului, descoperiră clădiri din granit cenuşiu, mult mai impunătoare decât construcţiile din cărămidă, mai ales Banca Naţională Green Mountain, cu turnul ei cu ceas, împodobit cu nişe şi creneluri.
— Clădirea aceea chiar că seamănă cu ceva din Disney World, zise Nikki.
— Cum e tatăl, aşa-i şi fiica, cită Angela.
Ajunseră în zona verde a oraşului, a cărei iarbă căpătase deja o culoare luxuriantă, aproape ca în miez de vară. Parcul era

presărat cu brânduşe şi narcise, albe şi galbene, mai numeroase îndeosebi în jurul peluzei centrale, care fusese amenajată în stil rococo. David trase maşina la marginea carosabilului şi opri motorul.

— În comparaţie cu zona din preajma Spitalului Municipal Boston, spuse David, aici parcă am fi în rai.

În capătul nordic al parcului se afla o impunătoare biserică albă, al cărei exterior era mai degrabă simplu, excepţie făcând turla ei enormă. Aceasta era în stil neogotic, încărcată cu ornamente traforate şi turnuri subţiri. Clopotniţa era închisă între coloane ce susţineau arcade ascuţite.

— Până la interviurile noastre mai avem câteva ceasuri. Ce credeţi că ar trebui să facem? întrebă David.

— De ce să nu mai dăm câteva ture cu maşina şi pe urmă să luăm prânzul? propuse Angela.

— Mie îmi sună bine, declară David, băgând maşina în viteză şi reluând drumul pe Main Street.

Pe latura vestică a parcului orăşenesc, trecură pe lângă bibliotecă, a cărei clădire era construită, ca şi cea a băncii, din granit cenuşiu, dar semăna mai mult a vilă italienească decât a castel.

Imediat după bibliotecă se afla şcoala elementară. David trase maşina la bordură, în aşa fel ca Nikki s-o poată vedea. Era o clădire atrăgătoare, din cărămidă, cu trei niveluri, construită pe la răscrucea dintre secolul actual şi cel precedent şi căreia i se anexase o aripă fără un stil anume, de dată mai recentă.

— Ce părere ai? o întrebă David pe Nikki.

— Acolo ar fi să merg la şcoală, dacă am veni să locuim aici?

— Probabil. Nu-mi închipui că ar fi posibil ca un oraş de mărimea asta să aibă mai mult de o şcoală.

— E drăguţă, spuse Nikki, cu oarecare rezervă.

Reluându-şi drumul, trecură repede prin zona comercială.

Apoi se pomeniră în mijlocul campusului Colegiului Bartlet. Clădirile erau construite, în majoritate, din acelaşi granit cenuşiu pe care-l mai văzuseră în oraş şi aveau aceleaşi decoraţiuni albe. Multe dintre ele erau îmbrăcate în iederă.

— Mare deosebire faţă de Universitatea Brown, comentă Angela. Dar e fermecător.

— Mă întreb adesea cum ar fi fost dacă m-aş fi dus la un colegiu mic, aşa ca acesta, reflectă cu glas tare David.

— Atunci n-ai fi cunoscut-o pe mămica, zise Nikki. Şi nici eu nu m-aş fi aflat aici.

— Ai mare dreptate, replică David, râzând, iar eu sunt foarte fericit că m-am dus la Brown.

După ce făcură un tur al colegiului, se îndreptară din nou spre centrul oraşului. Trecură peste râul Roaring şi descoperiră două clădiri vechi, foste mori. David îi explică lui Nikki cum era folosită pe vremuri energia apei. Una din mori adăpostea acum o firmă de software de calculatoare electronice, dar roata ei continua să se învârtească lent. O firmă te informa că moara cealaltă devenise acum Societatea New England Coat Hanger.

Revenind în oraş, David parcă lângă zona verde. De astădată, coborâră din maşină şi merseră pe jos pe Main Street.

— Este uimitor, nu? Nici un gunoi, nici o mâzgălitură pe ziduri şi nici un vagabond, remarcă Angela. Ca şi cum ne-am afla în altă ţară.

— Ce părere ai despre oameni? o întrebă David, constatând că, de când coborâseră din maşină, trecuseră pe lângă diverşi pietoni.

— Aş zice că par să aibă o atitudine reţinută, răspunse Angela. Dar fără a fi neprietenoşi.

În faţa magazinului de articole de menaj Staley’s, David se opri.

— O să intru aici, să întreb unde am putea mânca.

Angela dădu aprobator din cap. Ea şi Nikki se uitau în vitrina magazinului de încălţăminte alăturat.

David se înapoie după câteva secunde.

— Se pare că, pentru un prânz rapid, cel mai bine este la vagonul-restaurant, dar Hanul Iron Horse oferă mâncarea cea mai gustoasă. Eu unul votez pentru vagonul-restaurant.

— Şi eu la fel, declară Nikki.

— Ei bine, în cazul acesta, s-a hotărât, spuse Angela.

Toţi trei comandară hamburgeri după moda veche: cu cornuri prăjite, ceapă crudă şi cu mult ketchup. După ce le terminară, Angela se scuză:

— E cu neputinţă să mă duc la un interviu înainte de a mă

spăla pe dinţi, zise ea.

Achitară nota de plată şi David luă o mână de bomboane mentolate.

În drumul de înapoiere la maşină, se întâlniră cu o femeie care mergea în aceeaşi direcţie cu ei, ţinând în lesă un pui de cocker auriu.

— O, ce drăguţ el exclamă Nikki.

Amabilă, femeia se opri, ca Nikki să poată mângâia căţeluşa.

— Ce vârstă are? întrebă Angela.

— Douăsprezece săptămâni, răspunse femeia.

— Ne-aţi putea îndruma spre Spitalul Orăşenesc Bartlet? o rugă David.

— Desigur. Mergeţi tot înainte, până la parc. Pe partea dreaptă este Front Street. O luaţi pe acolo, tot înainte, până la uşa de intrare principala a spitalului.

Îi mulţumiră femeii şi îşi continuară drumul. Nikki mergea pieziş, pentru a nu pierde din ochi căţelul.

— Era tare drăgălaş, spuse ea. Dacă am veni să locuim aici, aş putea avea un câine?

David şi Angela schimbară o privire. Amândoi erau înduioşaţi. Modesta cerere a lui Nikki, după toate problemele de sănătate cu care fusese nevoită să se confrunte, făcea să li se topească inimile.

— Bineînţeles că ai putea să ai un câine, zise Angela.

— Poţi chiar să ţi-l alegi tu, adăugă David.

— Ei bine, în cazul ăsta vreau să venim aici, declară Nikki, cu convingere. E posibil?

Angela se uită la David, sperând că acesta avea să răspundă, dar el îi făcu semn să rezolve ea problema. Angela ezita să dea un răspuns. Nu ştia ce să zică.

— E greu de hotărât dacă să venim aici sau nu, spuse, în cele din urmă. Există multe lucruri pe care trebuie să le luăm în considerare.

— Ca de pildă? vru Nikki să ştie.

— Ca de pildă, dacă eu şi tatăl tău vom fi agreaţi, răspunse Angela, în timp ce toţi trei urcau în maşină, simţindu-se uşurată că scăpase cu o explicaţie simplă.

Spitalul Orăşenesc Bartlet era mai mare şi mai impunător

decât se aşteptaseră David şi Angela, deşi ştiuseră că instituţia aceasta era un centru de referinţă pentru o însemnată parte a statului.

În ciuda afişului pe care scria clar „Parcarea în spate”, David opri maşina la bordură, în aleea cotită din faţa intrării principale. Trase frâna, dar lăsă motorul în mers.

— E de-a dreptul frumos, constată el. Niciodată nu mi-am închipuit că aveam să spun aşa ceva referindu-mă la un spital.

— Ce privelişte! se extazie Angela.

Spitalul se afla la mijlocul coastei unei coline, exact la nord de oraş. Era orientat spre sud şi faţada îi era scăldată în lumina strălucitoare a soarelui. Chiar sub ei, la poalele dealului, vedeau panorama întregii localităţi. Ieşea în evidenţă, mai ales, turla bisericii metodiste. În depărtare, orizontul era mărginit de conturul crestat al masivului Green Mountains.

Angela lovi uşor cu palma braţul lui David.

— Am face mai bine să intrăm, îi spuse. Interviul meu urmează să aibă loc peste zece minute.

David băgă maşina în viteză şi, dând ocol clădirii, parcă în spatele spitalului. Existau acolo două parcări, amenajate pe platouri construite în terase şi despărţite printr-un şir de arbori. Găsiră locuri libere, pentru vizitatori, lângă intrarea din spate a spitalului, în parcarea de la subsol.

Panouri indicatoare adecvat amplasate înlesneau orientarea spre birourile conducerii şi o secretară serviabilă îi îndrumă către biroul lui Michael Caldwell. Michael Caldwell era directorul care se ocupa de problemele de ordin medical ale Spitalului Bartlet.

Angela ciocăni în cadrul uşii deschise. Michael Caldwell, care şedea la masa lui de lucru, înălţă capul, apoi se ridică în picioare, s-o salute. Cu tenul lui măsliniu şi cu fizicul lui atletic şi îngrijit, îi aminti imediat Angelei de David. Se asemăna cu David şi prin vârsta lui, apropiată de cei treizeci de ani ai acestuia, ca şi prin înălţimea lui de un metru optzeci. Ca şi cel al lui David, părul lui tindea să se rărească uşor spre tâmple. Dar asemănările se opreau aici. Trăsăturile lui Caldwell erau mai dure decât ale lui David, iar nasul lui era vulturesc şi mai subţire.

— Poftiţi înăuntru! îi invită Caldwell, cu entuziasm. Vă rog! Intraţi toţi, spuse, grăbindu-se să mai facă rost de câteva fotolii.

David se uită la Angela, cerându-i din ochi indicaţii. Angela înălţă din umeri. Dacă acest Caldwell voia să intervieveze întreaga familie, din partea ei nu avea decât.

După câteva scurte fraze de introducere, Caldwell se instală iar la masa lui de lucru, cu dosarul Angelei în faţa lui.

— Ţi-am citit cererea şi trebuie să-ţi mărturisesc că sunt de-a dreptul impresionat, zise el.

— Vă mulţumesc, spuse Angela.

— Sincer să fiu, nu mă aşteptam ca medicul patolog să fie o femeie, continuă Caldwell. Ulterior am aflat că acest domeniu atrage din ce în ce mai multe femei.

— Orele de program par a fi mai previzibile, explică Angela. În acest fel, practicarea medicinii şi faptul de a avea o familie devin lucruri mai compatibile.

Privi pe Caldwell cu atenţie. Remarca lui o făcuse să se simtă puţin stânjenită, dar voia să nu se grăbească în a-şi forma o opinie despre el.

— Din scrisorile de recomandare, am căpătat impresia că specialiştii secţiei de patologie de la Spitalul Municipal din Boston consideră că ai fost unul dintre cei mai străluciţi rezidenţi ai lor.

— Am încercat să-mi dau toată silinţa, zise Angela, zâmbind.

— Iar referinţele dumitale de la facultatea de medicină din cadrul universităţii Columbia sunt tot atât de impresionante, continuă Caldwell. În consecinţă, ne-ar face plăcere să te avem aici, la Spitalul Orăşenesc Bartlet. Asta-i tot. Dar poate că ai dori să-mi pui unele întrebări?

— David a solicitat şi el o slujbă în Bartlet, îl informă Angela şi anume la una dintre principalele instituţii de ocrotire a sănătăţii din zonă – Centrul Medical Vermont.

— Noi îl numim CMV, spuse Caldwell. Şi este singurul HMO[8] din zonă.

— În scrisoarea de solicitare a postului, am arătat că

[8] HMO: Abreviere de la Health Maintenance Organization (lb. engl.) = Organizaţie de ocrotire a sănătăţii (n.tr.).

disponibilitatea mea este legată de acceptarea lui, preciză Angela. Şi viceversa.

— Ştiu foarte bine acest lucru, zise Caldwell. De fapt, mi-am luat libertatea de a contacta CMV-ul şi de a discuta cu directorul regional Charles Kelley despre cererea de angajare a lui David. Birourile regionale ale CMV-ului se află chiar aici, în clădirea noastră destinată desfăşurării activităţilor profesionale. Bineînţeles că nu pot vorbi în numele lor în mod oficial, însă, din câte înţeleg, nu este nici un fel de problemă.

— Urmează să mă întâlnesc cu domnul Kelley de îndată ce vom încheia discuţia de aici, zise David.

— Perfect, încuviinţă Caldwell. Aşadar, doamnă doctor Wilson, spitalului i-ar face plăcere să-ţi ofere un post de medic patolog adjunct. Vei lucra cu alţi doi patologi cu normă întreagă, în primul dumitale an de adaptare, vei primi optzeci şi două de mii de dolari.

Când Caldwell îşi coborî privirea spre dosarul de pe biroul său, Angela se uită la David. După atât de mulţi ani de datorii împovărătoare şi de venituri slabe, optzeci şi două de mii păreau o adevărată avere. La rândul său, David îi aruncă o scurtă privire conspirativă, împărtăşindu-i în mod vizibil gândurile.

— Deţin şi câteva informaţii ca urmare a scrisorii dumitale de solicitare, spuse Caldwell. Poate că... adăugă el cu o uşoară ezitare, poate că e ceva ce ar trebui să discutăm între patru ochi.

— Nu este necesar, replică Angela. Presupun că vă referiţi la fibroza chistică a lui Nikki. Ea participă în mod activ la îngrijirea ei medicală, aşa că între noi nu există secrete.

— Foarte bine, aprobă Caldwell. Înainte de a continua, îi adresă un zâmbet blajin lui Nikki. Am aflat că aici, în Bartlet, există o bolnavă cu această afecţiune. Se numeşte Caroline Helmsford. Are nouă ani. Am aranjat în aşa fel, încât să vă întâlniţi cu medicul ei, doctorul Bertrand Pilsner. El este unul dintre medicii pediatri de la CMV.

— Vă mulţumim pentru osteneala pe care v-aţi dat-o, spuse Angela.

— Nici o problemă, o asigură Caldwell. Evident, dorim ca să

veniţi aici, în încântătorul nostru oraş. Trebuie totuşi să vă mărturisesc că, atunci când m-am interesat, nu am citit cu atenţie condiţiile. Poate că există ceva ce ar fi necesar să ştiu, pentru a vă putea fi de mai mare ajutor.

Angela se uită la Nikki.

— De ce nu-i explici domnului Caldwell ce este aceea fibroză chistică?

— Fibroza chistică este o problemă de sănătate moştenită, spuse Nikki, pe un ton grav şi priceput. Când ambii părinţi sunt purtători ai genei respective, există o probabilitate de douăzeci şi cinci la sută ca un copil să aibă din naştere această afecţiune. O prezintă aproximativ un nou-născut dintr-o mie. Dând aprobator din cap, Caldwell se strădui să-şi menţină zâmbetul. Faptul de a primi lămuriri de specialitate din partea unei fetiţe de opt ani era oarecum iritant. Principala problemă, continuă Nikki, este în legătură cu aparatul respirator. Mucusul din plămâni e mai gros decât cel din plămânii oamenilor normali. Plămânilor le este mai greu să elimine acel mucus mai gros, ceea ce duce la congestionare şi infectare. Primejdiile cele mai grave le constituie bronşita şi pneumonia. Starea sănătăţii variază foarte mult de la un individ la altul: unii oameni sunt afectaţi grav; alţii, aşa ca mine, trebuie doar să aibă grijă să nu răcească şi să-şi urmeze cu stricteţe terapia respiratorie.

— Foarte interesant, zise Caldwell. Vorbeşti, realmente, ca un adevărat profesionist. Poate că ar trebui, când te vei face mare, să devii doctor.

— Aşa şi intenţionez, replică Nikki. Am de gând să studiez medicina, să mă specializez în problemele respiratorii.

Ridicându-se în picioare, Caldwell arătă cu mâna spre uşă.

— Ce-ar fi ca voi, medici actuali sau în devenire, să mergeţi în clădirea care adăposteşte cabinetele medicale şi să faceţi cunoştinţă cu doctorul Pilsner?

Între zona administrativă a spitalului, aflată în vechea clădire centrală şi clădirea mai nouă, destinată exercitării profesiunii medicale, nu aveai de parcurs decât o scurtă distanţă de mers cu piciorul. După doar câteva minute trecură toţi printr-o uşă ignifugă şi plăcile de vinil cu care era pardosit coridorul fură înlocuite printr-un covor elegant.

Doctorul Pilsner se afla la mijlocul orelor de după-amiază ale programului său de consultaţii, dar, cu amabilitate, îşi făcu timp să-i primească pe membrii familiei Wilson. Barba lui albă şi deasă îl făcea să semene puţin cu Moş Crăciun. Când se aplecă şi-i strânse mâna, tratând-o mai degrabă ca pe un adult decât ca pe un copil, Nikki îl simpatiză imediat.

— Avem aici, în spital, un terapeut specializat în afecţiuni respiratorii realmente formidabil, le spuse doctorul Pilsner Wilsonilor. Ba mai mult, eu însumi mi-am luat diploma de *fellowship*[9] în medicină respiratorie la Spitalul pentru Copii din Boston. Aşa că socotesc că ne putem ocupa foarte bine de Nikki.

— Splendid! exclamă Angela, vădit impresionată şi uşurată. Iată o veste cu adevărat liniştitoare. Încă de când a fost stabilit diagnosticul lui Nikki, în luarea tuturor deciziilor noastre ţinem seama de cerinţele ei speciale.

— Aşa şi trebuie să faceţi, fu de acord doctorul Pilsner. Cu gradul său de poluare scăzut şi cu aerul său curat şi proaspăt, Bartletul este o alegere bună. Cu condiţia de a nu fi alergică la arbori sau iarbă, cred că aici ar fi un mediu sănătos pentru fiica dumneavoastră.

Caldwell îi însoţi pe Wilsoni până la sediul central regional al CMV-ului. Înainte de a pleca, le ceru să-i promită că, după interviul lui David, aveau să revină la biroul lui.

Funcţionarul de la recepţia CMV-ului îl îndrumă pe David către o mică sală de aşteptare. Abia luaseră toţi trei câte o revistă, când Charles Kelley ieşi din biroul său personal.

Kelley era un bărbat corpolent, depăşindu-l în înălţime pe David cu vreo douăzeci de centimetri – ceea ce fu evident în momentul în care îşi strânseră mâinile. Faţa îi era bronzată, iar părul lui, de culoarea nisipului, era străbătut de şuviţe de un blond deschis. Purta un costum croit cu meticulozitate. Era un tip sociabil şi exuberant, semănând mai degrabă a vânzător ultra-talentat decât a director al unui institut destinat ocrotirii sănătăţii.

---

[9] *Fellowship* (lb. engl.): titlu universitar prin care unei persoane i se recunoaşte calitatea de fellow (membru) al unui colegiu, specializat într-o anume profesiune. Un astfel de titlu nu are corespondenţă în învăţământul din România *(n.tr.).*

Ca şi Caldwell, Kelley invită în biroul său întreaga familie Wilson. De asemenea, fuse tot atât de laudativ.

— Sincer să fiu, te vrem, David, spuse Kelley, izbind cu pumnul în birou. Avem nevoie de tine în echipa noastră. Suntem încântaţi că ţi-ai luat rezidenţiatul în medicină internă, mai ales că asta s-a întâmplat într-un loc ca Spitalul Municipal din Boston. Pe măsură ce tot mai mulţi locuitori ai oraşelor se mută la ţară, constatăm că ne este necesar soiul tău de specializare. N-am nici o îndoială că vei constitui un câştig enorm pentru echipa noastră de la urgenţe şi de la camera de gardă.

— Sunt încântat că sunteţi încântaţi, replică David, înălţând jenat din umeri.

— CMV-ul se dezvoltă rapid în această zonă a Vermontului, mai ales chiar în oraşul Bartlet, se lăudă Kelley. I-am înscris pe toţi salariaţii de la fabrica de umeraşe, întregul colegiu şi societatea de software, ca şi pe toţi salariaţii municipali şi statali.

— Pare a fi un soi de monopol, glumi David.

— Noi socotim că este mai degrabă ceva legat de felul în care ne închinăm activitatea unei îngrijiri medicale de calitate şi unui control al cheltuielilor, spuse Kelley.

— Desigur, zise David pe un ton aprobator.

— Remuneraţia ta va fi, în primul an, de patruzeci şi una de mii, îl informă Kelley.

David îşi exprimă acordul printr-o înclinare a capului. Îl aştepta o oarecare tachinare din partea Angelei, chiar dacă amândoi ştiuseră de mai înainte că veniturile ei aveau să fie simţitor mai mari decât ale lui. Pe de altă parte, nu se aşteptaseră ca ea să câştige de două ori cât el.

— De ce să nu-ţi arăt eventualul tău cabinet? propuse Kelley, plin de entuziasm. Te va face să înţelegi mai bine modul în care funcţionăm şi cum ar fi dacă ai lucra aici.

David se uită la Angela. Felul în care Kelley aborda problema era, fără îndoială, mai dur decât cel al lui Caldwell.

Lui David, cabinetul prezentat i se păru un vis. Vederea către sud, spre masivul Green Mountains, oferea o privelişte atât de perfectă, încât îţi dădea impresia că admiri un tablou.

David remarcă patra pacienţi care stăteau în sala de

aşteptare, citind reviste. Se uită la Kelley, cerându-i din ochi o explicaţie.

— Ar urma să împărţi această cameră cu doctoral Randall Portland, îl lămuri Kelley. El este chirurg ortoped. Aş putea să adaug că-i un tip cumsecade. Am constatat că faptul de a utiliza în comun spaţiul de recepţie şi asistentele medicale constituie o modalitate eficientă de folosire a resurselor. Dă-mi voie să văd dacă el este disponibil pentru un „bună ziua”.

Kelley înaintă şi bătu în ceea ce David crezuse că era o oglindă. Aceasta se deschise printr-o alunecare. De partea cealaltă se afla o recepţioneră. Kelley îi vorbi câteva clipe, după care uşa-oglindă alunecă din nou, închizându-se.

— Va ieşi peste o secundă, zise Kelley, revenind lângă Wilsoni.

Le descrise apoi felul în care era alcătuit grupul de birouri şi cabinete de consultaţii. Deschizând o uşă de pe peretele vestic al sălii de aşteptare, le oferi un tur de vizitare al cabinetelor de consultaţii, proaspăt zugrăvite şi deocamdată pustii. De asemenea, îi duse în încăperea care ar urma să fie biroul personal al lui David. Avea şi acesta aceeaşi vedere superbă către sud, ca şi sala de aşteptare.

— Salut tuturor! strigă un glas.

Wilsonii, care priveau plini de admiraţie pe fereastră, întoarseră capul şi văzură un bărbat cu înfăţişare tinerească, dar cu o expresie încordată, intrând în cameră cu paşi mari. Era doctorul Randall Portland. Kelley îi prezentă pe toţi, chiar şi pe Nikki, aceasta din urmă dând mâna cu cel nou-sosit întocmai aşa cum făcuse şi cu doctorul Pilsner.

— Spune-mi Randy, zise doctorul Portland când strânse mâna lui David. Acesta avu impresia că celălalt îl măsoară din priviri. Joci baschet? îl întrebă Randy.

— Uneori, răspunse David. În ultima vreme n-am prea avut mult timp pentru aşa ceva.

— Sper să vii la Bartlet, zise Randy. Avem nevoie de câţiva jucători în plus. Măcar de cineva care să-mi ia locul. Drept răspuns, David zâmbi. Ei bine, mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe toţi. Din păcate, trebuie să mă întorc la muncă.

— Este un om foarte ocupat, explică Kelley, după plecarea

doctorului Portland. În prezent, nu avem decât doi medici ortopezi. Ne sunt necesari trei. David se întoarse încă o dată spre fascinanta priveliște de afară. Așadar, ce zici? îl întrebă Kelley.

— Aş zice că suntem foarte impresionaţi, răspunse David, uitându-se la Angela.

— Va trebui să ne gândim serios la toate acestea, zise ea.

După ce se despărţiră de Charles Kelley, Wilsonii se înapoiară la biroul lui Caldwell. Acesta insistă să le ofere, lui David şi Angelei, un rapid tur de vizitare a spitalului. Nikki fu lăsată la centrul de tratamente ambulatorii al spitalului, în care activau voluntari îmbrăcaţi în halate roz.

Prima oprire în cadrul turului de vizitare fu la laborator. Angela nu se miră când constată că acesta era, realmente, dotat cu tehnica cea mai modernă. După ce îi arătă secţia de patologie, în care ea urma să-şi desfăşoare cea mai mare parte a activităţii, Caldwell o duse să i-l prezinte pe şeful departamentului, doctorul Benjamin Wadley.

Doctorul Wadley era un domn trecut de cincizeci de ani, încărunţit şi cu înfăţişare distinsă. Pe Angela o izbi imediat marea lui asemănare cu tatăl ei.

După prezentări, doctorul Wadley spuse că, din câte înţelesese, credea că David şi Angela aveau o fetiţă. Înainte ca ei să apuce să răspundă, el începu să laude sistemul şcolar local.

— Copiii mei au avut într-adevăr foarte mult de câştigat. Unul din ei este acum la Colegiul Wesley, în Connecticut. Celălalt este în ultimul an de liceu şi a primit deja confirmarea prealabilă de admitere la Colegiul Smith.

Peste câteva minute, după ce-şi luaseră rămas-bun de la doctorul Wadley şi în timp ce mergeau în urma lui Caldwell, Angela îl trase pe David deoparte.

— Ai remarcat asemănarea dintre doctorul Wadley şi tatăl meu? îl întrebă în şoaptă.

— Acum, că spui tu, da, răspunse David. Are acelaşi gen de ţinută şi de încredere în sine.

— Mie, asemănarea asta mi s-a părut extraordinară, insistă Angela.

— Hai să nu facem corelaţii isterice, glumi David.

Al doilea obiectiv al vizitei fu camera de gardă, urmată de Centrul de Imagistică Medicală. David fu deosebit de impresionat de nou achiziţionatul aparat de rezonanţă magneto-nucleară.

— Este un aparat mai bun decât cel de la Spitalul Municipal Boston, remarcă el. De unde aţi obţinut banii pentru el?

— Centrul de Imagistică este o societate mixtă pe acţiuni, aparţinând spitalului şi doctorului Cantor, unul dintre medicii care fac parte din conducere, răspunse Caldwell. Prin grija lor, Centrul este dotat în permanenţă cu echipamentul cel mai performant.

După Centrul de Imagistică, David şi Angela vizitară noua clădire destinată radioterapiei, care se lăuda cu cei mai moderni acceleratori lineari. De acolo reveniră în clădirea principală a spitalului şi la grupul de terapie intensivă a nou-născuţilor în stare critică.

— Nu ştiu ce să zic, recunoscu David când vizita luă sfârşit.

— Auzisem noi că spitalul ar fi bine dotat, spuse Angela, dar ceea ce vedem e cu mult mai bine decât ne închipuisem.

— Este de înţeles că ne mândrim cu el, admise Caldwell, în timp ce-i poftea să intre iar în biroul lui. Pentru a încheia contractul cu CMV-ul, am fost nevoiţi să sporim simţitor amploarea şi calitatea dotărilor noastre. Ca să supravieţuim, trebuia să concurăm cu Spitalul Valley şi cu Spitalul Mary Sackler. Din fericire, am câştigat noi.

— Dar tot echipamentul acesta şi atâta modernizare au costat, desigur, o avere, remarcă David.

— Asta-i puţin spus, conveni Caldwell. În zilele noastre, nu-i uşor să menţii în funcţiune un spital, mai ales în această epocă a unei competiţii autorizate de guvern. Veniturile sunt mici, cheltuielile cresc. E greu şi numai să supravieţuieşti ca instituţie. Caldwell îi înmână lui David un plic cafeniu, cu aspect oficial. Iată câteva informaţii în legătură cu spitalul. Poate că vă va convinge să veniţi aici şi să acceptaţi ofertele noastre de serviciu.

— Ce ne puteţi spune despre cazare? se interesă Angela, gândindu-se şi la acest aspect.

— Mă bucur că m-aţi întrebat, zise Caldwell. De altfel, ar fi trebuit să vă rog să vă duceţi până la Banca Naţională Green Mountain, să discutaţi cu Barton Sherwood. Domnul Sherwood este vicepreşedinte al consiliului de conducere al spitalului. De asemenea, este preşedinte al băncii. Vă va da o idee despre măsura în care oraşul ajută spitalul.

După ce o recuperară pe Nikki de la centrul de asistenţă ambulatorie, deloc încântată să plece din locul acela în care se distrase atât de bine, Wilsonii revenird cu maşina în parcul oraşului şi făcură pe jos drumul până la bancă. Înscriindu-se în caracteristica generală a modului în care erau primiţi în Bartlet, Barton Sherwood îi pofti imediat în biroul său.

— La ultima şedinţă a consiliului executiv, cererile voastre de angajare au fost luate în discuţie şi s-au bucurat de un aviz favorabil, le spuse Barton Sherwood, sprijinindu-se de spătarul fotoliului său şi vârându-şi degetele mari ale mâinilor în buzunarele hainei. Era un bărbat mărunt, aproape de şaizeci de ani, cu un început de chelie şi cu o mustaţă subţire, parcă desenată cu creionul. Sperăm în mod sincer că veţi intra în familia Bartlet. Pentru a vă încuraja să veniţi la Bartlet, vreau să ştiţi că Banca Naţională Green Mountain este gata să vă ofere împrumuturi pe bază de ipotecă, pentru a vă putea cumpăra o casă.

David şi Angela fură uluiţi şi amândoi rămaseră cu gurile căscate. Nici în cele mai nebuneşti închipuiri ale lor nu-şi imaginaseră să fie în măsură să cumpere o casă încă din primul an al rezidenţialului lor. Aveau foarte puţini bani lichizi şi un munte de datorii pentru studii: mai bine de o sută cincizeci de mii de dolari.

Sherwood continuă să le dea amănunte, dar nici David, nici Angela nu reuşeau să-şi concentreze atenţia asupra detaliilor. Abia când se aflară iar în maşina lor, îndrăzniră să vorbească.

— Nu-mi vine să cred, zise David.

— Aproape că-i prea frumos pentru a fi adevărat, fu de acord Angela.

— Asta înseamnă că vom veni la Bartlet? întrebă Nikki.

— O să mai vedem, răspunse Angela.

Deoarece în drumul de la Boston încoace condusese David,

Angela se oferi ca spre casă să conducă ea. În timp ce ea era la volan, David aruncă o privire prin informaţiile pe care i le dăduse Caldwell.

— Iată ceva interesant, spuse el. Este aici un extras din ziarul local, în care se scrie despre contractul dintre Spitalul Orăşenesc Bartlet şi CMV. Se arată că afacerea s-a încheiat în momentul în care consiliul de conducere al spitalului, sub preşedinţia lui Harold Traynor, a fost, în cele din urmă, de acord cu cererea CMV-ului de a asigura spitalizare contra unei taxe lunare, nespecificate, pe cap de pacient – o metodă de control a cheltuielilor încurajată de guvern şi privită în mod favorabil de către organizaţiile de tip HMO.

— Este un bun exemplu de modalitate prin care cei ce se îngrijesc de viaţa oamenilor, cum ar fi spitalele şi medicii, sunt siliţi să facă unele concesii, spuse Angela.

— Ai dreptate, conveni David. Acceptând taxa pe cap de om, spitalul a fost forţat să acţioneze întocmai ca o societate de asigurări. Îşi asumă o parte din riscul de îmbolnăvire al celor înscrişi la CMV.

— Ce este aceea taxa pe cap de om? întreba Niki.

— Taxa pe cap de om, îi explică David, întorcându-se spre ea, intervine atunci când unei organizaţii i se plăteşte o sumă de bani pentru fiecare persoană. În cazul planurilor de ocrotire a sănătăţii, plata se face de obicei lunar. Nikki continua să pară nedumerită. David mai făcu o încercare. Să luăm un exemplu mai concret. Să zicem că CMV-ul îi plăteşte spitalului câte o mie de dolari pe lună pentru fiecare persoană inclusă în plan. Pe urmă, dacă în decursul acelei luni cineva trebuie să fie spitalizat, din indiferent ce motiv, CMV-ul nu mai e obligat să plătească nimic. Aşa că, dacă în luna respectivă nu se îmbolnăveşte nimeni, spitalul pare să se comporte ca un bandit. Dar ce se întâmplă dacă totuşi cineva se îmbolnăveşte şi trebuie să se interneze la spital? Ce crezi că se va întâmpla atunci?

— Eu cred că şi aşa e posibil să depăşeşti puterea ei de înţelegere, interveni Angela.

— Ba pricep, spuse Nikki. Dacă s-ar îmbolnăvi toţi, spitalul ar da faliment.

David zâmbi mulţumit şi, în glumă, îi dădu Angelei un ghiont

în coaste.

— O auzi? exclamă triumfător. Grozavă fiică am!

Câteva ore mai târziu se aflau din nou acasă, în apropiere de apartamentul lor din Southend. Angela avu destul noroc încât să găsească un loc de parcare la o depărtare de numai o jumătate de cvartal faţă de uşa lor. Cu blândeţe, David o trezi pe Nikki, care adormise. Toţi trei merseră pe jos până la locuinţa lor şi urcară scara spre apartamentul aflat la al treilea etaj al blocului fără lift.

— Vai! exclamă Angela, care ajunsese sus prima.

— Ce s-a întâmplat? întrebă David, uitându-se pe deasupra umărului ei.

Angela arătă spre uşă. Căptuşeala de scânduri era spintecată începând din locul în care fusese vârâtă o rangă. David întinse braţul şi împinse uşa. Aceasta se deschise, fără a opune nici o rezistenţă. Toate cele trei zăvoare fuseseră sfărâmate.

David aprinse lumina. Apartamentul fusese jefuit: mobilele fuseseră răsturnate şi conţinutul dulapurilor şi al sertarelor fusese împrăştiat pe pardoseală.

— Oh, nu! strigă Angela, umplându-i-se ochii de lacrimi.

— Linişteşte-te, îi spuse David. Ce-a fost a fost. Să nu devenim isterici.

— Ce înţelegi prin „să nu devenim isterici”? întrebă Angela. Locuinţa noastră e distrusă. Televizorul a dispărut.

— Ne putem lua un alt televizor, replică David, cu calm.

Nikki se înapoie din camera ei şi anunţă că aceea nici nu fusese atinsă.

— Măcar pentru asta putem fi recunoscători, zise David.

Angela dispăru în dormitorul lor, în vreme ce David verifica bucătăria. Cu excepţia unei cutii cu îngheţată, în parte consumată şi care se topise pe masă, bucătăria era în perfectă ordine.

David luă telefonul şi formă 911. În timp ce aştepta să se stabilească legătura, Angela îşi făcu apariţia, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji şi ţinând în mâini o cutie de bijuterii goală.

După ce David îi dădu amănunte operatoarei de la 911, se întoarse spre Angela. Aceasta se străduia din greu să-şi păstreze calmul.

— Te rog doar să nu spui ceva superraţional, reuşi ea să îngaime printre lacrimi. Să nu spui că ne putem lua alte bijuterii.

— E-n ordine, e-n ordine, zise David cu blândeţe.

— Faptul că venind acasă ne-am găsit apartamentul devastat în halul ăsta face ca Bartletul să pară şi mai atrăgător, spuse Angela, ştergându-şi lacrimile cu mâneca. În situaţia de acum, chiar că sunt gata să las în urmă neplăcerile orăşeneşti.

— Nu am nimic de natură personală împotriva lui, îi spuse doctorul Randall Portland soţiei sale, Ariene, în timp ce se ridicau de la masa la care tocmai luaseră cina. Ea le făcu semn celor doi fii ai lor, Mark şi Alien, s-o ajute să strângă farfuriile. Atâta doar că nu vreau să-mi împart cabinetul cu un internist.

— De ce nu? întrebă Ariene, luând vasele din mâinile fiilor ei şi aruncând resturile de mâncare în cutia de gunoi.

— Pentru că nu vreau ca pacienţii operaţi de mine să stea în aceeaşi sală de aşteptare cu o gloată de oameni bolnavi! răspunse Randy pe un ton răstit, potrivind la loc dopul în sticla de vin, neterminată şi punând-o în frigider.

— Foarte bine, zise Ariene. Asta o pot înţelege. Mă temeam să nu fi fost cine ştie ce duşmănie juvenilă între chirurg şi internist.

— Nu fi ridicolă! protestă Randy.

— Ei bine, adu-ţi aminte de toate bancurile pe care le spuneai despre internişti, pe vremea când erai rezident, îi aminti Ariene.

— Aia era o încăierare verbală foarte sănătoasă, replică Randy, dar situaţia de acum este cu totul altceva. Nu vreau ca nişte oameni cu diverse infecţii să se afle în apropierea pacienţilor mei. N-ai decât să numeşti asta superstiţie, nu-mi pasă. Însă cu pacienţii mei am avut parte de destule complicaţii, ceea ce m-a cam deprimat.

— Ne putem uita la televizor? întrebă Mark.

Allen, cu ochii lui mari şi angelici, stătea în picioare, în spatele lui. Aveau respectiv şapte şi şase ani.

— Ne-am înţeles deja că… începu Ariene, dar pe urmă tăcu. Îi era greu să reziste privirilor rugătoare ale fiilor ei. În afară de asta, ar fi vrut să se bucure de câteva clipe de singurătate cu Randy. De acord, se îndură ea. O jumătate de oră.

— Ura! strigă Mark, la unison cu Alien, înainte ca amândoi s-o

zbughească din cameră.

Ariene îl luă de braţ pe Randy şi-l conduse în camera de zi. Îl îndemnă să se aşeze pe canapea, iar ea se instală în fotoliul din faţa acesteia.

— Nu-mi place felul în care vorbeşti, îi spuse. Tot mai eşti supărat în legătură cu Sam Flemming?

— Bineînţeles că mai sunt supărat în legătură cu Sam Flemming, replică Randy, enervat. Pe toată durata rezidenţiatului meu n-am pierdut nici un pacient. Acum am pierdut trei.

— Există unele lucruri pe care nu le poţi controla, încercă ea să-l liniştească.

— Nici unul dintre ei n-ar fi trebuit să moară, zise Randy. Mai ales sub îngrijirea mea. Eu nu sunt decât un doctor de oase, care am de-a face cu extremităţile lor.

— Îmi închipuiam că ţi-ai depăşit starea depresivă, remarcă Ariene.

— Am iarăşi probleme cu somnul, recunoscu Randy.

— Poate că ar trebui să apelezi la doctorul Fletcher, îi sugeră Ariene.

Înainte ca Randy să apuce să răspundă ceva, începu să sune telefonul. Ariene se repezi să ridice receptorul. Ajunsese să urască sunetul acela, mai ales atunci când Randy avea în spital pacienţi pe care-i operase de curând. Răspunse la al doilea ţârâit, sperând că era vorba de un apel din partea unor cunoştinţe sau a unor prieteni. Din nefericire, nu fu aşa. Una dintre surorile-şefe de pe etaj, de la Spitalul Orăşenesc Bartlet, dorea să-i comunice ceva urgent doctorului Portland.

Ariene îi dădu soţului ei telefonul. El îl luă cu oarecare reţinere şi-l apropie de ureche. După ce ascultă câteva clipe, faţa îi deveni albă ca varul. Apoi puse receptorul în furcă şi îşi înălţă ochii, întâlnind privirea Arlenei.

— E vorba de genunchiul pe care l-am operat azi-dimineaţă. William Shapiro. Nu se simte bine. Nu-mi vine să cred. Pare să fie acelaşi lucru. A făcut febră şi este ameţit. E probabil să aibă pneumonie.

Arlene se apropie de soţul ei, îl cuprinse în braţe şi îl strânse la pieptul ei.

— Îmi pare rău, zise, neştiind ce altceva ar putea să spună.

Randy nu răspunse. Vreme de câteva clipe nici nu încercă să se mişte. În cele din urmă, se desprinse în tăcere din braţele lui Ariene şi, fără un cuvânt, ieşi din casă prin uşa de serviciu. De la fereastra bucătăriei, Ariene privi cum maşina lui coboară aleea de acces a locuinţei lor şi coteşte, intrând pe stradă. Îşi îndreptă trupul şi clătină din cap. Era îngrijorată din cauza soţului ei, dar nu ştia ce să facă.

2

Luni, 3 mai

HAROLD TRAYNOR RĂSUCI ÎNTRE DEGETE CIOCĂNELUL din lemn de mahon cu incrustaţii de aur pe care şi-l cumpărase de la Shreve Crump & Low, din Boston. Stătea la capătul mesei din biblioteca Spitalului Orăşenesc Bartlet. În faţa lui se afla biroul pe care-l comandase pentru sala de conferinţe a spitalului. Pe suprafaţa acestuia erau împrăştiate numeroasele şi amănunţitele însemnări pe care, mai devreme în cursul dimineţii, o pusese pe secretara lui să le bată la maşină. Depăşind tăblia biroului şi risipită în mijlocul mesei se afla obişnuita sumedenie de obiecte medicale, în diverse stadii de evaluare de către consiliul de conducere al spitalului. Tot acel talmeş-balmeş era dominat de macheta propusă pentru garajul cu parcare.

Traynor se uită la ceas. Era ora şase seara fix. Luând ciocănelul cu mâna dreaptă, îl izbi de masă cu o lovitură bruscă. Atenţia acordată detaliilor şi punctualitatea erau două caracteristici pe care Traynor le preţuia în mod deosebit.

— Aş vrea, cu prilejul acesta, să chem la ordine comitetul executiv al Spitalului Orăşenesc Bartlet, strigă Traynor, cu toată morga de care era în stare.

Era îmbrăcat cu cel mai bun costum al său, dintr-o stofă cu dunguliţe subţiri. În picioare avea pantofi proaspăt lustruiţi, cu tocuri supraînălţate. Avea doar un metru şaizeci şi cinci şi se simţea tras pe sfoară în ceea ce priveşte statura. Părul lui negru şi împuţinat era tuns îngrijit şi pieptănat cu iscusinţă în aşa fel, încât să-i acopere chelia de pe creştetul capului.

Când se pregătea în vederea unor şedinţe de consiliu, atât din punct de vedere al materialului ce urma sa fie luat în discuţie, cât şi din cel al înfăţişării sale, Traynor consuma foarte mult timp şi efort. Astăzi, după o călătorie de o zi la Montpellier, se

dusese de-a dreptul acasă, pentru a face un duş şi a-şi schimba hainele. Neavând nici o rezervă de timp, nu se oprise la biroul lui. Harold Traynor era avocat în Bartlet, specializat în administrarea bunurilor şi în fixarea de taxe. De asemenea, era om de afaceri, cu interese într-o serie de întreprinderi comerciale din oraş.

În faţa lui, la masă, stăteau Barton Sherwood, vicepreşedinte; Helen Beaton, preşedinte al consiliului şi director general al spitalului; Michael Caldwell, vicepreşedinte şi director medical al spitalului; Richard Arnsworth, trezorier; Clyde Robeson, secretar; şi doctorul Delbert Cantor, actualul şef al personalului medical.

Respectând cu stricteţe procedura parlamentară, aşa cum este ea specificată în *Robert's Rules of Order*[10], pe care îl cumpărase după ce fusese ales preşedinte, Traynor îi dădu cuvântul lui Clyde Robeson, pentru a citi procesul-verbal de la şedinţa precedentă.

Imediat după citirea şi aprobarea procesului-verbal, Traynor îşi limpezi glasul, pregătindu-se pentru raportul pe care-l prezenta lunar, în calitatea lui de preşedinte. Se uită pe rând la fiecare din membrii comitetului său executiv, asigurându-se că toţi erau atenţi. Erau, cu excepţia doctorului Cantor, care, ca de obicei, părea plictisit şi foarte ocupat cu curăţirea negrului de sub unghiile sale.

— Aici, la Spitalul Orăşenesc Bartlet, începu Traynor, ne confruntăm cu cerinţe serioase. În calitatea noastră de centru medical de referinţă, am fost scutiţi de unele dintre problemele financiare ale spitalelor rurale mai mici, dar nu de toate. Dacă vrem ca spitalul să supravieţuiască în zilele dificile pe care le trăim, vom fi nevoiţi să muncim şi mai din greu decât în trecut. Cu toate acestea, chiar şi în astfel de vremuri întunecate, există din când în când o lumină. Aşa cum unii dintre dumneavoastră au aflat, un distins client al meu, William Shapiro, a murit săptămâna trecută din cauza unei pneumonii contractate în urma unei operaţii la genunchi. Deşi regret foarte mult decesul înainte de vreme al domnului Shapiro, îmi face plăcere să vă

[10] *Robert's Rules of Order* (lb. engl.) = Regulamentul de funcţionare conceput de Robert *(n.tr.)*.

anunţ în mod oficial că domnul Shapiro, cu generozitate, a desemnat spitalul ca unic beneficiar al unei poliţe de asigurare în valoare de trei milioane de dolari.

Un murmur de aprobare trecu printre persoanele prezente. Traynor ridică mâna, cerând să se facă linişte.

— Acest gest caritabil nici n-ar fi putut veni la un moment mai potrivit. Ne va scoate din zona lipsurilor şi ne va aduce pe linia de plutire, deşi nu pentru multă vreme. În luna aceasta, vestea proastă o constituie constatarea că suma care reprezintă fondul nostru de amortisment pentru importantele noastre emisiuni de acţiuni este cu mult mai mică decât ar necesita obiectivele pe care le avem în vedere. Traynor se uită la Sherwood, a cărui mustaţă avu o tresărire nervoasă. Fondul va trebui să fie suplimentat, spuse Traynor. O bună parte din donaţia de trei milioane de dolari va trebui să fie folosită în acest scop.

— Vina nu-mi aparţine numai mie, îngăimă Sherwood. Am fost nevoit să majorez dobânda la capital. Asta implica un risc!

— Preşedinţia nu acceptă explicaţiile lui Barton Sherwood, declară Traynor, pe un ton tăios.

Vreme de câteva clipe, Sherwood păru că ar vrea să riposteze, dar rămase tăcut.

Străduindu-se să-şi recapete calmul după izbucnirea lui Sherwood, Traynor îşi cercetă însemnările. Lipsa disciplinei îi displăcea profund.

— Mulţumită donaţiei domnului Shapiro, continuă el, situaţia gravă în care se află fondul de amortisment nu va fi fatală. Problema constă în a împiedica orice inspectori din exterior să aibă unele bănuieli în legătură cu deficitul acesta mai mare decât era de aşteptat. Nu ne putem permite să ni se modifice valoarea acţiunilor. În consecinţă, vom fi siliţi să amânăm lansarea unei emisiuni de acţiuni pentru garajul cu parcare până când va fi restaurat fondul de amortisment. Ca măsură temporară, destinată să preîntâmpine agresarea infirmierelor noastre, am sfătuit-o pe preşedinta comitetului nostru executiv, Helen Beaton, să dea dispoziţii în vederea instalări unui iluminat electric corespunzător în spaţiul de parcare. Traynor îşi roti privirea prin încăpere. Conform *Regulamentului de funcţionare,* problema ar fi trebuit să fie prezentată sub forma unei moţiuni,

dezbătută şi supusă la vot, dar nimeni nu se agită, fiecare evitând să iasă în vreun fel în evidenţă. Ultimul punct de pe ordinea de zi se referă la doctorul Dennis Hodges, zise Traynor. După cum ştiţi toţi, doctorul Hodges a dispărut în martie trecut. În cursul săptămânii precedente, m-am întâlnit cu şeful nostru de poliţie, Wayne Robertson, ca să discutăm despre acest caz. N-a ieşit la suprafaţă nici un indiciu, din care să aflăm unde s-ar afla Hodges şi ce face. Dacă a fost victima unui asasinat, nu s-a găsit nici o dovadă în acest sens, deşi Robertson a recunoscut că şansele ca el să nu mai fie în viaţă cresc pe măsură ce se prelungeşte lipsa lui.

— Părerea mea e că individul se află tot pe lumea asta, zise doctorul Cantor. Cunoscându-l pe ticălos, aş zice că, probabil, stă în Florida, râzând ca nebunul de câte ori se gândeşte la cum ne chinuim noi cu tot rahatul ăsta birocratic.

— Vă rog! strigă Traynor, folosindu-şi ciocănelul. Să păstrăm puţină linişte aici. Expresia de plictiseală a lui Cantor se transformă într-una de dispreţ, dar nu mai spuse nimic. Traynor îl fulgeră cu privirea, apoi îşi reluă vorba. Indiferent ce sentimente personale am avea faţă de doctorul Hodges, nu putem uita faptul că el a avut un rol extrem de important în istoria spitalului nostru. Dacă n-ar fi fost el, instituţia aceasta ar mai fi şi acum un mărunt spital rural. Merita ca soarta lui să ne îngrijoreze. Voiam ca membrii consiliului executiv să ştie că soţia doctorului Hodges, de care acesta se despărţise, aşadar, doamna Hodges, a decis să-şi vândă locuinţa. Ea s-a reinstalat cu câţiva ani în urmă în Boston-ul ei natal. Păstrase o oarecare speranţă că era posibil ca soţul ei să reapară, însă în urma conversaţiilor sale cu şeful poliţiei locale, Robertson, s-a hotărât să rupă legăturile ei cu Bartletul. Aduc acum în discuţie această problemă, deoarece cred că la un moment dat, în viitorul apropiat, s-ar putea ca actualul consiliu de conducere să dorească să înalţe un monument în memoria considerabilelor contribuţii ale doctorului Hodges la dezvoltarea Spitalului Orăşenesc Bartlet.

Încheindu-şi discursul, Traynor îşi strânse însemnările şi îi dădu în mod oficial cuvântul lui Helen Beaton, ca ea să-şi poată prezenta raportul lunar în calitatea ei de director general. Fără

a-şi părăsi locul, Beaton se ridică în picioare şi îşi împinse scaunul, depărtându-l de masă. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi un pâr brun-roşcat, tuns scurt. Faţa ei avea umerii obrajilor laţi, destul de asemănători cu ai lui Traynor. Purta un taior albastru, care îi dădea un aer de om de afaceri, pus în valoare de o eşarfă de mătase.

— În luna aceasta am discutat cu câteva grupuri civice, începu ea. De fiecare dată, tema mea au constituit-o obligaţiile financiare ale spitalului. A fost interesant să mă conving că, în general, multe dintre persoanele cu care am luat legătura nu ştiau nimic despre dificultăţile noastre, cu toate că ştirile referitoare la problemele ocrotirii sănătăţii au fost aproape mereu prezente în ziare. Lucrul asupra căruia am insistat în convorbirile noastre a fost importanţa economică a spitalului pentru oraş şi zona imediat înconjurătoare. Am arătat foarte clar că, dacă s-ar întâmpla ca spitalul să se închidă, ar avea de suferit toate afacerile şi toţi comercianţii. În definitiv, spitalul este cel mai mare consumator de forţă de muncă din această parte a statului. De asemenea, le-am amintit tuturor că pentru spital nu există nici o bază de impozitare şi că strângerea de fonduri a fost şi va rămâne întotdeauna soluţia-cheie pentru ca uşile acestei instituţii să fie în continuare deschise. Beaton făcu o pauză cât timp întoarse prima filă a însemnărilor sale. Să trec acum la veştile proaste, spuse apoi, referindu-se la câteva grafice mari ce ilustrau informaţiile pe care voia să le transmită. În vreme ce citea, ţinea acele grafice sus, în faţa pieptului. Internările în aprilie au depăşit cu doisprezece la sută cifrele prevăzute. Rezultatele recensământului nostru zilnic au fost cu opt la sută mai mari decât în martie, iar durata noastră medie de internare a crescut cu şase la sută. În mod evident, toate acestea constituie tendinţe grave, pe care sunt sigură că le va raporta trezorierul nostru, domnul Richard Arnsworth. Şi, în fine, spuse Beaton ridicând ultimul grafic, sunt nevoită să raportez că s-a înregistrat o scădere a rentabilităţii secţiei noastre de urgenţe, care, aşa cum ştiţi, nu face parte din înţelegerea noastră cu CMV-ul în privinţa taxei pe cap de om. Şi, ca pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, CMV-ul a refuzat să achite un număr de note de plată ale camerei noastre de gardă, susţinând

că abonaţii noştri au încălcat regulamentul CMV-ului.

— Drace, asta nu-i vina spitalului, protestă doctorul Cantor.

— CMV-ului nu-i pasă de astfel de amănunte de ordin tehnic, spuse Beaton. În consecinţă, am fost nevoiţi să completăm facturile direct pe numele bolnavilor şi e lesne de înţeles că aceştia sunt supăraţi. Cei mai mulţi au refuzat să plătească, sfătuindu-ne să ne adresăm celor de la CMV.

— Asistenţa medicală e pe cale să devină un coşmar, reflectă cu glas tare Sherwood.

— Spune-i asta reprezentantului dumitale de la Washington, replică Beaton.

— Să nu ne abatem de la subiect, zise Traynor.

Beaton se uită iar la însemnările ei, apoi continuă:

— Indicii calitativi pentru aprilie s-au încadrat în cifrele scontate în mod normal. Rapoartele referitoare la diverse accidente au fost chiar mai puţin numeroase decât în martie şi nu s-a mai intentat nici o acţiune judecătorească împotriva unor erori profesionale.

— Asta chiar că-i de mirare, comentă doctorul Cantor.

— Alte noutăţi îngrijorătoare din aprilie sunt în legătură cu agitaţia sindicală, continuă Beaton. Ni s-a raportat că nemulţumirile s-au îndreptat împotriva secţiei de dietetică şi a serviciului administrativ. Inutil de spus că implicarea sindicatelor ar agrava simţitor problemele noastre financiare.

— O criză după alta! remarcă Sherwood.

— Două zone cu rentabilitate sub limita preconizată, continuă Beaton, sunt grupul de terapie intensivă a nou-născuţilor şi acceleratorul linear. În cursul lunii aprilie, am discutat această situaţie cu cei de la CMV, deoarece cheltuielile noastre fixe pentru menţinerea în funcţiune a acestor secţii sunt foarte mari. Am subliniat faptul că ei fuseseră cei care au cerut aceste servicii. Reprezentanţii CMV-ului mi-au promis că se vor gândi la transferarea la Bartlet a bolnavilor proveniţi din zone care nu dispun de astfel de facilităţi, urmând să ne ramburseze cheltuielile în mod corespunzător.

— Asta îmi aminteşte ceva, zise Traynor. În calitate de preşedinte, considera că avea dreptul de a întrerupe vorba oricui. Ce s-a întâmplat cu vechea aparatură cu cobalt-60, pe

care a înlocuit-o acceleratorul linear? Au existat cumva unele investigaţii întreprinse de serviciul statal de brevetare sau de către comisia de reglementare în probleme nucleare?

— Nu s-a vorbit nimic despre aşa ceva, răspunse Beaton. Noi i-am informat că aparatul este pe cale de a fi vândut unui spital guvernamental din Paraguay şi că aşteptăm banii respectivi.

— Nu vreau să fiu implicat în cine ştie ce încurcătură birocratică în legătură cu aparatul acela, avertiză Traynor.

Beaton încuviinţă dând din cap şi reveni la ultima pagină a însemnărilor ei.

— Şi, în sfârşit, sunt din păcate nevoită să vă mai dau o veste proastă. Noaptea trecută, cu puţin înainte de ora douăsprezece, în parcare a avut loc o nouă tentativă de agresiune.

— Cum aşa? strigă Traynor. De ce n-am fost informat despre asta?

— Eu însămi n-am aflat decât azi-dimineaţă, replică Beaton. Am încercat să te sun de cum am fost încunoştinţată, dar nu te-am găsit. Ţi-am lăsat un mesaj să mă cauţi dumneata, însă n-ai făcut-o.

— Am fost plecat toată ziua la Montpellier, spuse Traynor, clătinând capul cu jale. Fir-ar să fie, chestia asta trebuie să înceteze. Este un adevărat coşmar pentru relaţiile cu publicul. Nici nu vreau să mă gândesc la ce cred cei de la CMV.

— Avem nevoie de garajul acela, sublime Beaton.

— Garajul trebuie să mai aştepte până când ne vom putea permite emiterea unor acţiuni, zise Traynor. Vreau ca iluminatul ăla să se realizeze rapid, s-a înţeles?

— Am vorbit deja cu Werner Van Slyke, spuse Beaton. Iar el m-a informat că a luat legătura cu antreprenorul pentru instalaţii electrice. Voi urmări situaţia, ca lucrarea să se execute cât mai curând cu putinţă.

— Uf! oftă Traynor, stând gârbovit în fotoliu şi ţuguindu-şi buzele. Este aproape de neînchipuit câte probleme poate să implice conducerea unui spital! Oare de ce m-am vârât în aşa ceva?

Luă ordinea de zi a şedinţei actuale, se uită prin ea, apoi îi dădu cuvântul lui Richard Arnsworth, trezorierul, ca acesta să-şi prezinte raportul.

Arnsworth se ridică în picioare. Era prototipul de contabil meticulos, cu ochelari, a cărui voce era atât de slabă, încât, ca să-l poată urmări, toţi fură nevoiţi să-şi încordeze auzul. Începu prin a-i îndemna pe cei prezenţi să se refere la bilanţul pe care fiecare din ei îl primise în dimineaţa aceea, în cadrul notelor informative.

— Ceea ce este evident din prima clipă, spuse Arnsworth, e faptul că cheltuielile lunare continuă să depăşească în mod simţitor plăţile lunare pe cap de om încasate de la CMV. De notat că discrepanţa s-a mărit din cauza creşterii numărului de internări şi a prelungirii duratei de spitalizare. De asemenea, pierdem bani cu toţi pacienţii de la Medicale neînscrişi la CMV, precum şi cu toţi nenorociţii care nu sunt incluşi în nici un plan de asistenţă medicală. Procentajul de pacienţi plătitori sau al celor care posedă o asigurare de îndemnizaţie standard este atât de scăzut, încât nu putem reduce cheltuielile îndeajuns de mult, ca să ne acoperim pierderile. Ca urmare a acestor pierderi continue, situaţia lichidităţilor spitalului s-a deteriorat. În consecinţă, recomand să se treacă de la un sistem de investire a banilor pe termen de o sută optzeci de zile la unul pe termen de treizeci de zile.

— Au fost deja luate măsuri în acest sens, anunţă Sherwood.

După ce Arnsworth se reaşeză pe locul lui, Traynor introduse o moţiune de aprobare a raportului trezorierului. Aceasta fu imediat susţinută şi admisă fără nici un vot împotrivă. Apoi Traynor se întoarse către doctorul Cantor, invitându-l să prezinte raportul personalului medical.

Doctorul Cantor se ridică încet în picioare şi îşi sprijini pe masă mâinile strânse pumn. Era un bărbat corpolent, îndesat, cu un ten bolnăvicios. Spre deosebire de alţi vorbitori, nu se folosi de nici o însemnare.

— Pentru luna asta, doar două probleme, spuse el, pe un ton dezinvolt. Traynor se uită repede la Beaton şi-i prinse privirea, apoi clătină din cap, scârbit. Îi displăcea profund comportamentul blazat al lui Cantor la şedinţele lor. Anesteziştii sunt toţi gata de luptă, zise doctorul Cantor. Dar bineînţeles că asta era de aşteptat, acum când au fost informaţi în mod oficial că spitalul preia respectivul departament şi că ei urmează să fie

plătiţi cu un salariu fix. Ştiu cum gândesc ei, deoarece am trecut şi eu prin aceeaşi situaţie pe vremea conducerii lui Hodges.

— Crezi că vor intenta o acţiune în justiţie? întrebă Beaton.

— Sigur că asta vor face, răspunse doctorul Cantor.

— Lasă-i s-o facă! spuse Traynor. A fost deja creat un precedent, cu cei de la patologie şi radiologie. Nu prea cred că ei îşi vor închipui că ar putea continua sistemul taxelor pe cap de om. Ar fi o prostie.

— A fost ales un nou director pentru problemele de rentabilizare, anunţa doctorul Cantor, schimbând subiectul şi anume doctorul Peter Chou.

— Oare acest doctor Chou ne va crea vreun necaz? se interesă Traynor.

— Mă îndoiesc, declară Cantor. Nici măcar nu-şi dorea postul ăsta. Traynor dădu aprobator din cap. Şi ultima chestiune legată de personalul medical, continuă doctorul, se referă la M.D.[11]91. Mi s-a spus că în toată luna asta nu s-a îmbătat.

— Lasă-l totuşi în perioadă de probă, spuse Traynor. Să nu ne asumăm riscuri. A mai recidivat şi alteori.

Doctorul Cantor îşi reluă locul pe scaun. Traynor întrebă dacă mai exista vreo altă problemă. Cum nimeni nu reacţionă, el introduse o moţiune de suspendare. Doctorul Cantor se grăbi să se ridice în picioare. După un răsunător cor de „da”-uri, Traynor izbi cu ciocănelul în masă şi declară şedinţa încheiată.

Traynor şi Beaton îşi strânseră hârtiile cu gesturi lente. Toţi ceilalţi ieşiră în grup din sala de conferinţe, îndreptându-se spre Hanul Iron Horse. Când în urma lor răsună zgomotul uşii de la intrare, ochii lui Traynor îi întâlniră pe ai lui Beaton. Lăsându-şi geanta diplomat, Traynor dădu ocol mesei şi o îmbrăţişă pătimaş pe Beaton.

Mână în mână, părăsiră apoi în grabă sala de conferinţe şi, aşa cum mai făcuseră de multe ori, se retraseră, de cealaltă parte a coridorului, pe o canapea din biroul lui Beaton. Acolo, în semiîntuneric, făcură dragoste cu frenezie, întocmai aşa cum obişnuiseră vreme de aproape un an după fiecare şedinţă a

---

[11] M.D.: abreviere de la *Medicinae Doctor* (lb. lat) = Doctor în medicină; medic *(n.tr.)*.

consiliului de conducere. Era un scenariu binecunoscut şi nu dură mult. Nu se osteniseră să se dezbrace.

— Mi s-a părut c-a fost o şedinţă mulţumitoare, spuse Traynor, în timp ce-şi aranja îmbrăcămintea, după ce terminaseră.

— Sunt de acord, zise Beaton. Aprinse o lampă şi se duse la o oglindă montată pe perete. Mi-a plăcut felul în care ai tratat problema iluminatului pentru parcare. Ai evitat astfel nişte dezbateri inutile.

— Datorită ţie, replică Traynor, încântat de el însuşi.

— Dar mă îngrijorează situaţia financiară, recunoscu Beaton, în vreme ce-şi refăcea machiajul. Spitalul trebuie neapărat să atingă cel puţin pragul de rentabilitate.

— Ai dreptate, admise Traynor, oftând. Şi eu sunt îngrijorat. Mi-ar plăcea să le sucesc gâtul câtorva indivizi de la CMV. Este adevărată ironie a sorţii faptul că ar fi foarte posibil ca prostia asta cu „concurenţa controlată” să ne silească să dăm faliment. Tot anul acela de negocieri cu CMV-ul a fost o situaţie din care, orice am fi făcut, am fi ieşit în pierdere. Dacă n-am fi fost de acord să adoptăm sistemul taxelor pe cap de om, nu am fi primit contractul şi am fi fost nevoiţi să închidem instituţia, aşa cum s-a întâmplat cu Spitalul Valley. Acum, că am acceptat sistemul acesta, tot mai există ameninţarea de a fi obligaţi să punem capăt afacerii.

— Toate spitalele au necazuri. Ar trebui să nu uităm acest lucru, deşi nu-i cine ştie ce consolare.

— Crezi că există vreo şansă să putem renegocia contractul cu CMV?

— Nici una! răspunse Beaton, cu un râs dispreţuitor.

— Nu ştiu ce altceva să fac, mărturisi Traynor. Pierdem încontinuu bani, în ciuda planului nostru DUM, propus de doctorul Cantor.

— Trebuie să modificăm această denumire prescurtată, spuse Beaton, izbucnind într-un râs de sinceră veselie. Sună ridicol[12]. Ce-ai zice dacă am schimba denumirea de *Drastic Utilization*

[12] În limba engleză, cuvântul *dumb,* care se pronunţă aproximativ „dam”, ca şi abrevierea DUM folosită de Traynor, înseamnă „prost”, „tâmpit” *(n.tr.).*

Measures[13] în *Drastic Utilization Control*[14]? DUC sună mult mai bine decât DUM.

— De fapt, îmi cam place DUM, replică Traynor. Îmi aminteşte că am fost tâmpit că am fixat la un nivel atât de scăzut taxa noastră pe cap de om.

— Lui Caldwell şi mie ne-a venit o idee care s-ar putea să ne fie de mare ajutor, zise Beaton, trăgându-şi un scaun mai aproape şi aşezându-se în faţa lui Traynor.

— Oare n-ar trebui să ne ducem şi noi la Iron Horse? sugeră acesta. Nu vreau să trezim bănuielile nimănui. Trăim într-un oraş mic.

— Ceea ce am să-ţi spun nu va dura decât câteva clipe, făgădui Beaton. Caldwell şi cu mine ne-am frământat minţile să pricepem cum de au ajuns specialiştii pe care i-am angajat pentru servicii de consultanţă să stabilească o valoare a taxei pe cap de om ce s-a dovedit a fi prea mică. Ne-am dat seama că le pusesem la dispoziţie statistici de spitalizare pe care ni le dăduseră cei de la CMV. Ceea ce nu-şi mai amintea nimeni era faptul că acele statistici se bazau pe experienţa avută de CMV cu propriul lor spital din Rutland.

— Crezi că CMV-ul ne-a dat cifre frauduloase?

— Nu. Dar întocmai ca toate HMO-urile, atunci când au de-a face cu propriile lor spitale, CMV-ul are un stimul de natură economică pentru ca medicii lor să limiteze durata de spitalizare, ceva despre care publicul nu are nici cea mai mică bănuială.

— Te referi la ceva în sensul unor plăţi efective către doctori?

— Exact. Este o mituire sub formă de primă. Cu cât mai mult reduce un medic cheltuielile sale de spitalizare, cu atât mai mare este prima. E un sistem foarte eficace. Caldwell şi cu mine credem că putem institui aici, la Spitalul Orăşenesc Bartlet, un stimulent economic asemănător. Singura problemă este că va trebui să destinăm acestui scop un oarecare capital de început. De îndată ce sistemul va deveni operaţional, se va autofinanţa

---

[13] *Drastic Utilization Measures* (lb. engl.) = Măsuri Drastice de Rentabilizare *(n.tr.).*

[14] *Drastic Utilization Control* (lb. eng.) = Control Drastic/ Sever al Rentabilizării *(n.tr.).*

prin reducerea spitalizări.

— Pare formidabil, declară Traynor, entuziasmat. Hai să-l punem în aplicare! Poate că acest tip de program, în combinaţie cu DUM, ne va scoate din zona riscului de falimentare.

— O să aranjez o întâlnire cu Charles Kelley, ca să discutăm chestiunea asta, spuse Beaton, luându-şi pardesiul.

— Dacă tot vorbim despre rentabilizare, zise ea când porniră pe lungul coridor către ieşire, sper din tot sufletul să nu ajungem să obţinem „autorizaţia de necesitate” pentru intervenţii chirurgicale pe cord deschis. Este extrem de important să n-o obţinem. Trebuie să facem în aşa fel ca CMV-ul să-şi trimită pacienţii care au nevoie de un by-pass la Boston, ca şi până acum.

— Sunt de acord din toată inima, declară Traynor, ţinând uşa deschisă pentru a o lăsa pe Beaton să treacă înaintea lui. Ieşiră din spital în zona inferioară de parcare. Acesta a fost unul din motivele pentru care m-am dus astăzi la Montpellier. Am început o oarecare activitate de culise în vederea unui grup de influenţare negativă în problema cu autorizaţia asta.

— Dacă am obţine acel CON[15], am intra şi mai rău în zona periculoasă a riscului de faliment, avertiză Beaton.

Sosiră la maşinile lor, parcate una lângă alta. Înainte de a se instala la volan, Traynor îşi roti privirile prin parcarea întunecată, mai ales către pâlcul de arbori care despărţea spaţiul de parcare inferior de cel superior.

— Aici e mai întuneric decât ţineam eu minte, îi strigă lui Beaton. Este ca şi cum ai căuta necazurile cu lumânarea. Avem neapărat nevoie de luminile acelea.

— Mă voi ocupa imediat de asta, făgădui ea.

— Ce pacoste! se văită Traynor. După ce că avem toate celelalte probleme cu care să ne batem capul, mai trebuie să ne facem griji şi cu un blestemat de violator! Ce amănunte se cunosc în legătură cu incidentul din noaptea trecută?

— Agresiunea a avut loc cam pe la miezul nopţii şi de astădată n-a fost vorba de o asistentă medicala. A fost una

---

[15] CON: abreviere de la *Certificate of Need* (lb. engl.) = Autorizaţie de necesitate *(n.tr.).*

dintre infirmierele voluntare, Marjorie Kleber.

— Profesoara? preciză Traynor.

— Întocmai. Încă de când s-a îmbolnăvit, a depus la fiecare sfârşit de săptămână un volum de muncă voluntară considerabil.

— Ce se ştie despre violator?

— Aceeaşi descriere: aproximativ un metru optzeci şi purta o mască de schior. Doamna Kleber zicea că individul avea nişte cătuşe.

— Ăsta-i un detaliu simpatic, comentă Traynor. Cum a scăpat?

— Doar printr-un noroc. S-a întâmplat ca paznicul de noapte, făcându-şi rondurile, să treacă chiar atunci pe acolo.

— Poate că ar trebui să întărim măsurile de securitate, sugeră Traynor.

— Ar fi necesari bani pe care nu-i avem, îi reaminti Beaton.

— Atunci, ar fi indicat să discut cu Wayne Robertson, să vedem dacă poliţia reuşeşte să asigure o oarecare protecţie.

— Am stat eu deja de vorbă cu el. Dar Robertson nu dispune de oameni suficienţi pentru a trimite pe vreunul aici în fiecare noapte.

— Mă întreb dacă Hodges ştia cu adevărat cine este violatorul.

— Crezi că s-ar putea ca dispariţia lui să fi avut vreo legătură cu bănuielile lui?

— Nu m-am gândit la asta, spuse Traynor, înălţând din umeri. Presupun că e posibil. Nu era Hodges omul care să-şi păstreze părerile pentru el.

— Iată un gând cam înspăimântător, zise Beaton.

— Într-adevăr. Oricum, eu vreau să fiu informat imediat despre astfel de agresiuni. Mai ales, nu am chef de nici o surpriză în timpul unei şedinţe a consiliului executiv. Aşa ceva îmi creează o imagine proastă.

— Îmi cer scuze, dar am încercat să te sun. De acum înainte mă voi asigura că eşti informat.

— Ne vedem la Iron Horse, zise Traynor, urcând în maşină şi pornind motorul.

3

Joi, 20 mai

— TREBUIE SĂ PLEC, CA SĂ-MI IAU FETIŢA DE LA programul de după orele de clasă, îi spuse Angela unuia dintre colegii ei de rezidenţiat, Mark Danforth.

— Ce ai de gând să faci cu toate lamelele acelea? o întrebă Mark.

— Ce pot să fac? se răsti Angela. Trebuie să-mi iau fiica.

— E-n ordine, nu te repezi la mine. Întrebam şi eu, aşa. Mă gândeam că, eventual, te-aş putea ajuta.

— Iartă-mă. Sunt, pur şi simplu, îngrozitor de agitată. Dacă le-ai putea vedea măcar pe astea câteva, ţi-aş rămâne veşnic îndatorată, spuse Angela, luând de pe stativ cinci lamele de microscop.

— Nici o problemă, o asigură Mark, adăugind la teancul lui de lamele pe cele ale Angelei.

Aceasta îşi acoperi microscopul cu învelitoarea respectivă, îşi luă la repezeală lucrurile şi părăsi spitalul în fugă. De cum ieşi din parcare, fu absorbită în traficul bostonian al orei de vârf.

Când, în cele din urmă, opri maşina în faţa şcolii, Nikki stătea, pierdută, pe treptele de la intrare. Zona aceea a oraşului nu era deloc plăcută. Pereţii şcolii erau plini de mâzgăliturі, iar clădirea era înconjurată de o imensă întindere de beton. În afară de câţiva elevi de clasa a şasea şi a şaptea care jucau baschet dincolo de un gard înalt, nu se zărea nici un copil de vârsta şcolii elementare. Un grup de adolescenţi apatici, îmbrăcaţi în veşminte ridicol de supradimensionate, umblau fără vreun scop anume pe lângă clădire. Pe partea cealaltă a străzii, chiar în dreptul şcolii, se afla culcuşul din cutii de carton al unui amărât fără adăpost.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse Angela, în timp ce Nikki urca în maşină şi îşi fixa centura de siguranţă.

— Nu face nimic, zise fetiţa, dar eram puţin speriată. Astăzi, la şcoală, s-a ivit o problemă serioasă. A venit aici poliţia şi a fost mare tămbălău.

— Ce s-a întâmplat?

— Unul din băieţii de-a şasea a adus pe terenul de sport un pistol, spuse Nikki, pe un ton absolut firesc. A tras şi a fost arestat.

— A rănit pe cineva?

— Nu, zise Niki, clătinând din cap.

— De ce avea un pistol?

— Vânduse droguri.

— Înţeleg, spuse Angela, încercând să-şi păstreze calmul tot atât de bine ca şi fiica ei. Cum ai aflat asta? De la ceilalţi copii?

— Nu. Eram de faţă, răspunse Nikki, reţinându-şi un căscat.

Fără ca ea să vrea, mâinile Angelei se încleştară mai tare pe volan. Şcoala elementară de stat fusese ideea lui David. Amândoi depuseseră eforturi considerabile pentru a o alege pe cea la care mergea Nikki. Până la întâmplarea de astăzi, Angela fusese destul de mulţumită. Dar acum era speriată, în parte din cauză că Nikki era în stare să vorbească despre acel incident ca despre un lucru foarte firesc. O înspăimânta constatarea că Niki privea aşa ceva ca pe o întâmplare obişnuită.

— Astăzi am avut o suplinitoare, o informă Nikki. Şi nu m-a lăsat să-mi fac, după gustare, curăţirea plămânilor.

— Îmi pare rău, draga mea. Te simţi congestionată?

— Oarecum. După ce fusesem afară, respiram cam şuierător, dar mi-a trecut.

— O vom face de îndată ce vom ajunge acasă. Iar eu voi telefona iarăşi la secretariatul şcolii. Nu ştiu ce-i cu ei de nu înţeleg.

Angela ştia care era problema lor: prea mulţi copii şi un personal didactic neîndestulător, iar cel pe care îl aveau se schimba întruna. La intervale de câteva luni, Angela trebuia să-i sune şi să le explice cât de necesară îi era lui Nikki terapia respiratorie.

În timp ce Nikki aştepta în maşină, Angela parcă lângă un automobil deja parcat la bordură şi se repezi în băcănia locală, să cumpere ceva cu care să rezolve masa de seară. Când ieşi

din magazin, sub ştergătorul de parbriz se afla un tichet de parcare.

— I-am spus doamnei că vei ieşi imediat, explică Nikki, dar ea a zis „Formidabil!” şi, oricum, ni l-a lăsat.

Angela blestemă printre dinţi.

În următoarea jumătate de oră se învârtiră prin imediata apropiere a casei lor, căutând un loc de parcare. Tocmai când Angela era gata să renunţe, găsiră unul.

După ce puse în frigider articolele de băcănie reci, Angela o ajută pe Nikki să-şi facă terapia respiratorie. De obicei, o făceau numai dimineaţa, însă în anumite zile, ca de pildă cele cu grad de poluare ridicat, era necesar s-o facă mai des.

Rutina pe care o stabiliseră începea prin auscultarea pe care o făcea Angela cu stetoscopul pentru a se încredinţa că Nikki nu avea nevoie de un medicament bronhodilatator. După aceea, folosindu-se de un fotoliu mare şi jerpelit pe care-l cumpăraseră la un târg de vechituri, Nikki lua pe rând nouă poziţii diferite care, cu ajutorul gravitaţiei, înlesneau eliberarea anumitor zone ale plămânilor. Cât timp Nikki rămânea în câte una din acele poziţii, Angela ciocănea uşor, cu palma puţin strânsă, respectiva zonă a plămânilor. Pentru fiecare zonă erau necesare două sau trei minute. În douăzeci de minute terminau.

După ce făcură terapia, Nikki se înapoie la temele ei şcolare, iar Angela intră în bucătăria asemănătoare cu o cambuză, să se apuce de pregătirea cinei. Peste o jumătate de oră se întoarse acasă şi David. Era extenuat, deoarece toată noaptea precedentă se ocupase de neobişnuit de mulţi bolnavi.

— Ce noapte! se văită el.

Încercă s-o sărute pe Nikki pe obraz, dar ea se trase înapoi, concentrându-se asupra cărţii sale. Fetiţa stătea la masa din sufragerie – dormitorul ei nu era destul de mare pentru a mai încăpea acolo şi un birou.

David intră în bucătărie şi fu respins în acelaşi mod de Angela, care era foarte ocupată cu pregătirile pentru cină. Alungat de două ori, David recurse la frigider. După ce deschise, cu oarecare greutate, uşa acestuia, din cauza spaţiului mic în care se aflau atât el, cât şi Angela, scoase o cutie de bere.

— Ne-au venit la camera de gardă doi pacienţi cu SIDA,

suferind de toate bolile cunoscute de specia umană, se plânse el. Colac peste pupăză, au fost şi două stopuri cardiace. N-am reuşit nici măcar să arunc o privire în camera de odihnă, darmite să apuc să dorm cât de cât.

— Dacă eşti în căutare de compătimire, nu ţi-ai găsit omul potrivit, spuse Angela, punând la fiert nişte paste făinoase. În plus, îmi stai în drum.

— Eşti într-o dispoziţie formidabila, remarca David.

Ieşi din mica bucătărie şi se instala pe unul din scaunele de la tejgheaua care o despărţea pe aceasta de zona cu rol de cameră de zi şi sufragerie.

— Şi eu am avut o zi stresantă, explică Angela. A trebuit să las o lucrare neterminată, ca să mă duc s-o iau pe Nikki de la şcoală. Nu cred că-i cinstit să fiu nevoită să fac asta în fiecare zi.

— Aşadar, ăsta e motivul pentru care eşti isterică? Faptul că o iei pe Nikki de la şcoală? Credeam că era un lucru discutat şi stabilit. La naiba, tu eşti cea care te-ai oferit, argumentând că programul tău ar fi mult mai previzibil decât al meu.

— Nu puteţi vorbi mai încet? interveni Nikki. Încerc să citesc.

— Nu sunt deloc isterică! se răsti Angela în şoaptă. Atâta doar că sunt mult prea stresată. Nu-mi place ca, pentru a-mi efectua munca, să depind de alţii. Şi ca şi cum asta n-ar fi de ajuns, Nikki mi-a dat astăzi nişte veşti îngrijorătoare.

— Ca de pildă…?

— Întreab-o pe ea.

David coborî de pe scaunul de bar şi se strecură într-unul din fotoliile din sufragerie. Nikki îi relată cum decursese ziua pentru ea. Angela veni şi ea acolo şi începu să pună masa, aşezând farfuriile şi tacâmurile lângă cărţile lui Nikki.

— Continui să fii un susţinător al şcolilor de stat, când auzi vorbindu-se despre revolvere şi droguri printre elevii de clasa a şasea? îl întrebă pe David.

— E necesar ca şcolile de stat să fie susţinute, replică el. Eu însumi am învăţat la o şcoală de stat.

— Vremurile s-au schimbat.

— Dacă oameni ca noi dau bir cu fugiţii, ripostă David, şcolile n-au nici o şansă.

— Nu vreau să fiu idealistă când e vorba de securitatea fiicei

mele, declară Angela pe un ton tăios.

Când cina fu pregătită, mâncară toţi trei, în tăcere, spaghete cu sos tomat şi salată. Nikki continuă apoi să citească, nedând atenţie părinţilor ei. Angela oftă zgomotos de câteva ori, petrecându-şi degetele prin păr. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi. David fierbea. După ce muncise atât de greu în precedentele treizeci şi şase de ore, nu credea că merita un astfel de tratament.

Deodată, Angela îşi împinse înapoi scaunul, zgâriind pardoseala, îşi luă farfuria şi-i dădu drumul să cadă în chiuvetă. Zângănitul cioburilor îi făcu pe David şi pe Nikki să tresară puternic.

— Angela, spuse David, străduindu-se din răsputeri să-şi stăpânească glasul, te laşi prea mult în voia nervilor. Hai să discutăm cum să facem cu luarea de la şcoală a lui Nikki. Trebuie să existe o soluţie.

Angela îşi şterse câteva lacrimi îndărătnice de la colţurile ochilor. Rezistă ispitei de a-i da lui David o replică usturătoare, spunându-i că imaginea pe care şi-o făcea el despre sine, considerându-se un partener de viaţă raţional şi plăcut, nu era nici pe departe o realitate. Aşa că se întoarse cu spatele la chiuvetă şi-i răspunse:

— Să ştii că adevărata problemă este faptul că am tot evitat să luăm o decizie în legătură cu ce vom face la întâi iulie.

— Nu prea cred că acum ar fi momentul potrivit pentru a discuta despre ce avem de făcut cu restul vieţii noastre, zise David. Suntem extrem de obosiţi.

— Oh, aiurea! exclamă Angela, revenind la masă şi aşezându-se iar pe scaun. Tu niciodată nu socoteşti că e momentul potrivit. Necazul e că timpul trece şi a nu lua o decizie, este până la urmă, tot un soi de decizie. Până la întâi iulie e mai puţin de o lună şi jumătate.

— Okay, zise David, cu resemnare. Stai să-mi iau listele, adăugă, dând să se ridice.

— Nu prea ne sunt necesare listele tale, spuse Angela, reţinându-l. Avem trei opţiuni. Am aşteptat să ne răspundă cei de la New York şi am primit răspunsul lor acum trei zile. Iată pe scurt care sunt opţiunile noastre: ne putem duce la New York,

unde eu voi începe să mă specializez în medicină legală, iar tu, în medicină respiratorie; putem rămâne aici, la Boston, unde eu voi face medicină legală, iar tu vei urma la Harvard cursuri de specializare în probleme de sănătate publică; sau ne putem duce la Bartlet şi să începem să profesăm efectiv.

David îşi plimbă limba prin gură, încercând să gândească. Era frânt de oboseală. Ar fi vrut să se mai uite prin listele lui, dar Angela continua să-l ţină de braţ.

— Mă cam sperie ideea de a renunţa la învăţământ, spuse el, în cele din urmă.

— Sunt întru totul de acord cu tine, recunoscu Angela. De atât de multă vreme nu facem altceva decât să învăţăm, încât ne este greu să ne închipuim alt fel de viaţă.

— Este adevărat că în ultimii patru ani am avut foarte puţin timp pentru noi înşine, spuse David.

— La un moment dat, calitatea vieţii trebuie să devină un ţel final, se declară Angela de acord cu el. Realitatea e că, dacă ar fi să rămânem aici, la Boston, probabil am fi nevoiţi să locuim tot în apartamentul acesta. Avem prea multe datorii ca să ne permitem altceva.

— Situaţia ar fi aceeaşi dacă ne-am muta la New York, sublime David.

— Doar dacă n-am accepta să fim ajutaţi de părinţii mei, zise Angela.

— În trecut am evitat soluţia asta, îi reaminti David. Ajutorul lor a implicat întotdeauna prea multe restrângeri ale libertăţii noastre.

— Sunt de acord. Un alt lucru la care trebuie să ne gândim este starea sănătăţii lui Nikki.

— Eu vreau un căţel, zise Nikki.

— Nikki se simte foarte bine, spuse David.

— Dar aici, ca şi la New York, e multă poluare, atrase atenţia Angela. Până la urmă, asta ne va costa. Şi eu încep să mă satur de câte crime se petrec aici, în oraş.

— Prin asta îmi dai de înţeles că vrei să ne ducem la Bartlet?

— Nu. Încerc doar să mă gândesc la toate soluţiile. Însă trebuie să recunosc că atunci când aud de revolvere şi droguri în clasa a şasea, Bartletul începe să mi se pară din ce în ce mai

bun.

— Mă întreb dacă este chiar atât de paradiziac pe cât pare, replică David. Deoarece ne ducem în atât de puţine locuri, poate că l-am idealizat prea mult.

— Există o modalitate prin care să ne lămurim, sugeră Angela.

— Hai să ne întoarcem acolo! strigă Nikki.

— Foarte bine, se învoi David. Astăzi e joi. Ce-aţi zice să plecăm sâmbătă?

— Mie-mi convine, zise Angela.

— Uraaa! izbucni Nikki.

4

Vineri, 21 mai

TRAYNOR SEMNĂ TOATE SCRISORILE PE CARE LE dictase în acea dimineaţă şi le aşeză într-un teanc ordonat pe colţul mesei lui de lucru. Nerăbdător, se ridică în picioare şi îşi îmbrăcă pardesiul. Tocmai străbătea anticamera biroului său, cu gând să se ducă să ia prânzul la Iron Horse, când secretara lui, Collette, îl chemă înapoi pentru a primi un apel telefonic din partea lui Tom Baringer.

Bombănind printre dinţi, Traynor reveni la masa lui de lucru. Tom era un client prea important ca el să-şi permită să rateze acea convorbire.

— Niciodată n-o să ghiceşti unde mă aflu, zise Tom. La camera de gardă, aşteptând să vină doctorul Portland ca să mă peticească la loc.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat? întrebă Traynor.

— Ceva stupid, recunoscu Tom. Curăţăm câteva frunze de pe streşinile mele, când scara pe care stăteam s-a răsturnat. Mi-am fracturat afurisitul de şold. Cel puţin, asta-i ceea ce mi-a spus doctorul de-aici, de la camera de gardă.

— Îmi pare rău.

— Oh, ar fi putut să fie şi mai rău. Dar e clar că nu voi fi în stare să iau parte la întâlnirea pe care o programasem pentru după-amiaza aceasta.

— Desigur. Aveai de discutat ceva important?

— Mai poate aştepta. Dar, ia stai, dacă tot te am la telefon, ce-ar fi să autorizezi să mi se instaleze aici, la spital, o linie telefonică? Îmi închipui că merit puţin din atenţia cuvenită VIP-urilor.

— S-a făcut, zise Traynor. O să mă ocup personal de treaba asta. Tocmai sunt în drum să iau prânzul cu un membru din comitetul de conducere al spitalului.

— Distracţie plăcută! îi ură Tom. Pune o vorbă bună!

După ce închise telefonul, Traynor îi spuse secretarei să anuleze audienţa lui Tom şi să lase liber spaţiul respectiv din agendă. Pauza aceea avea să-i ofere şansa de a recupera rămânerea în urmă cu dictarea.

Traynor fu primul care sosi la întâlnirea fixată pentru prânz. După ce comandă un martini sec, îşi roti privirea scrutătoare prin sala cu plafon de grinzi. Ca de obicei în ultima vreme, i se rezervase cea mai bună masă din local, una situată într-un separeu confortabil, cu o vedere deosebit de spectaculoasă către râul Roaring, care curgea în spatele hanului. Plăcerea lui Traynor spori când îl văzu pe Jeb Wiggins, fostul lui rival şi vlăstar al uneia dintre puţinele familii vechi şi bogate din Bartlet, stând la o masă mult mai puţin bătătoare la ochi. Jeb îl tratase întotdeauna pe Traynor cu condescendenţă. Tatăl lui Traynor lucrase în fabrica de umeraşe, care, la vremea respectivă, fusese una dintre proprietăţile Wigginsilor. Pe Traynor îl încânta inversarea rolurilor: acum el era cel care se afla la conducerea celei mai mari întreprinderi din oraş.

Helen Beaton şi Barton Sherwood sosiră împreună.

— Regret că am întârziat, spuse Sherwood, depărtând de masă un scaun şi invitând-o pe Beaton să ia loc.

Lui Beaton şi lui Sherwood li se serviră băuturile lor obişnuite şi toţi dădură comanda pentru felurile de mâncare dorite. De cum plecă chelnerul, Beaton luă cuvântul:

— Am câteva veşti bune. Azi-dimineaţă m-am întâlnit cu Charles Kelley şi el nu are nimic împotriva intenţiei noastre de a institui un program de acordare a unor prime medicilor de la CMV. Singura lui grijă este dacă asta îi va costa sau nu ceva pe cei de la CMV, ceea ce nu va fi cazul. A făgăduit să le prezinte ideea aceasta şefilor săi, dar nu mă aştept să apară nici o problemă.

— Minunat! exclamă Traynor.

— Ne vom întâlni din nou luni, adăugă Beaton. Mi-ar plăcea să vii şi tu, daca ai timp.

— Categoric, o asigură Traynor.

— Acum, tot ce ne mai trebuie este capitalul iniţial. Aşa că m-am întâlnit cu Barton şi cred că amândoi am rezolvat

chestiunea, spuse Beaton, strângând braţul lui Sherwood.

Acesta se aplecă înainte şi vorbi în şoaptă:

— Mai ţineţi minte acel mic fond secret pe care l-am creat noi din banii încasaţi ca mită pentru construirea clădirii destinate radioterapiei? Îi depusesem în Bahamas. Am de gând să-i aduc înapoi, în rate mici, în funcţie de necesităţi. De asemenea, putem folosi o parte din ei pentru vacanţe în insulele Bahamas. Asta-i cel mai uşor. Ba chiar putem plăti cu ei biletele de avion în Bahamas.

Le fu adusă mâncarea şi nimeni nu mai vorbi până când nu se depărta chelnerul.

— Ne-am gândit că o vacanţă în insulele Bahamas ar fi ca un fel de mare premiu, explică Beaton. Acesta i-ar putea fi acordat medicului care ar realiza în anul respectiv cel mai mic procentaj de spitalizare.

— Asta-i perfect, încuviinţă Traynor. Întreaga idee mi se pare din ce în ce mai bună.

— O vom îmbunătăţi şi mai mult şi o vom pune în aplicare cât mai curând posibil, zise Beaton. Până acum, cifrele pentru luna mai sunt mai proaste decât cele din aprilie. Internările sunt mai numeroase şi pierderea de bani este, în mod corespunzător, mai mare.

— Am unele veşti bune, interveni Sherwood. Prin infuzia de bani lichizi proveniţi din donaţia asigurării, fondul de amortisment a revenit la nivelul său preconizat. Treaba asta s-a făcut într-un mod pe care nu-l va descoperi niciodată nici unul dintre inspectorii financiari.

— O situaţie de criză e mereu urmată de o alta, se văită Traynor, nevrând să-i recunoască lui Sherwood meritul de a rezolva o problemă pe care tot el o crease.

— Vreţi să merg înainte cu emiterea de acţiuni pentru garajul cu parcare? întrebă Sherwood.

— Nu, răspunse Traynor. Din nefericire, nu putem. Trebuie să ne ducem iarăşi la Comisia Specială, să cerem o nouă autorizaţie. Aprobarea lor era legată de începerea imediată a realizării proiectului. Cu o expresie dispreţuitoare, Traynor arătă cu bărbia spre masa alăturată. Preşedintele comisiei, Jeb Wiggins, consideră că sezonul turistic ar putea fi afectat în mod

defavorabil dacă am construi în timpul verii.

— Ce păcat! comentă Sherwood.

— Am şi eu o mică veste bună, adăugă Traynor. Tocmai am aflat, azi-dimineaţă, că Autorizaţia de necesitate pentru operaţii pe cord deschis nu ne-a fost acordată pentru anul în curs. Nu-i aşa că este îngrozitor?

— Oh, ce tragedie! exclamă Beaton, izbucnind în râs. Slavă Domnului!

După ce li se servi cafeaua, Traynor îşi aduse aminte de apelul telefonic al lui Tom Baringer. Îi transmise informaţia respectivă lui Beaton.

— Am luat deja cunoştinţă de internarea domnului Baringer, spuse aceasta. Cu câtva timp în urmă am introdus în calculator un program care să mă avertizeze când este spitalizat un astfel de pacient. Am şi vorbit cu Caldwell şi el va avea grijă să se asigure că domnul Baringer va fi tratat aşa cum i se cuvine unui VIP. Ce valoare are fondul?

— Un milion, răspunse Traynor. Nu-i imens, dar nici de dispreţuit.

După ce îşi terminară prânzul, ieşiră din local în lumina strălucitoare a sfârşitului de primăvară.

— Care-i situaţia în ceea ce priveşte iluminatul parcărilor? întrebă Traynor.

— S-a făcut totul, răspunse Beaton. S-a rezolvat de mai bine de o săptămână. Zona de sus e folosita numai în timpul zilei, iar realizând instalaţia numai în cea de jos am economisit o sumă de bani destul de mare.

— Mi se pare raţional, conveni Traynor.

În apropiere de Banca Naţională Green Mountain, dădură peste Wayne Robertson. Pălăria lui cu boruri largi, în stil militar, îi era mult coborâtă pe frunte pentru a-i apăra ochii de soare. Ca măsura de protecţie suplimentară, purta ochelari de soare cu lentile-oglindă.

— Bună, zise Traynor, pe un ton amical.

În chip de salut, Robertson îşi atinse borul pălăriei cu degetul.

— Au mai apărut ceva noutăţi uluitoare în cazul Hodges? îl întrebă Traynor.

— Nu prea, răspunse şeful poliţiei locale. De fapt, ne gândim

să-l lăsăm baltă.

— N-ar fi prea devreme? îl avertiză Traynor. Aminteşte-ţi că zevzecul ăla bătrân avea plăcerea de a-şi face apariţia când era mai puţin aşteptat.

— Şi nedorit, completă Beaton.

— Doctorul Cantor crede că tipul se află în Florida, zise Robertson. Încep să cred şi eu la fel. Mă gândesc că micul scandal în legătură cu faptul că spitalul s-a îngrijit de casa lui l-o fi făcut să se simtă îndeajuns de prost pentru a-l convinge să părăsească oraşul.

— Mi-aş fi închipuit că avea o piele mai groasă decât atâta, replică Traynor. Dar cine sunt eu ca să fac presupuneri?

După ce-şi luară rămas-bun şi schimbară urări de bine pentru petrecerea weekendului, cei patru se înapoiară fiecare la treburile lui.

În timp ce suia cu maşina dealul către spital, Beaton se gândea la Traynor şi la relaţiile ei cu el. Nu era fericită; ar fi vrut mai mult. Rendez-vous-uri o dată sau de două ori pe lună nu prea erau ceea ce sperase ea.

Beaton îl cunoscuse pe Traynor cu câţiva ani în urmă, când el venise la Boston pentru a participa la un curs de reîmprospătare a cunoştinţelor în materie de drept fiscal. La vremea aceea ea lucra în oraş ca director adjunct într-unul din spitalele de la Harvard. Atracţia fusese instantanee şi reciprocă. Petrecuseră împreună o săptămână toridă, apoi se mai întâlniseră când şi când, până ce el o recrutase, convingând-o să vină la Bartlet pentru a conduce spitalul. Îi dăduse de înţeles că, în cele din urmă, ei doi aveau să trăiască împreună, dar până acum aşa ceva nu se întâmplase. Traynor nu obţinuse divorţul a cărui iminenţă i-o promisese. Beaton simţea că trebuia să facă ea însăşi ceva pentru a îndrepta situaţia; numai că nu ştia ce anume.

Revenind la spital, Beaton se duse direct la camera 204, unde se aştepta să-l găsească pe Tom Baringer. Voia să se încredinţeze că acesta era instalat confortabil. În schimb, Beaton se miră când găsi acolo o altă pacientă – o femeie cu numele de Alice Nottingham. Beaton strânse din dinţi, coborî la parter şi, cu paşi apăsaţi, intră în biroul lui Caldwell.

— Unde este Baringer? întrebă ea pe un ton tăios.

— Camera 204, răspunse Caldwell.

— Dacă domnul Baringer n-a fost cumva supus unei operaţii de schimbare a sexului şi n-a adoptat numele de Alice, nu el se află în camera 204.

— S-a comis o încurcătură, zise Caldwell, ridicându-se repede în picioare.

Îşi făcu loc pe lângă Beaton şi parcurse în grabă coridorul ce ducea spre camera de internări. Acolo o căută pe Janice Sperling şi o întrebă ce se întâmplase cu Tom Baringer.

— L-am dus la 209, spuse Janice.

— Ţi-am zis să-l pui la 204.

— Ştiu, recunoscu Janice. Dar, de când am discutat, a devenit disponibila 209. Este o cameră mai mare. Aţi precizat că domnul Baringer este un pacient deosebit. M-am gândit că ar prefera să fie la 209.

— 204 are o vedere mai frumoasă şi-n plus e dotată cu un pat ortopedic nou. Tipul are o fractură de şold. Schimbă ori camerele, ori paturile.

— E-n ordine, spuse Janice, ridicând ochii spre cer. Există unii oameni cărora niciodată nu le poţi face pe plac.

Caldwell se duse la biroul lui Beaton şi îşi vârî capul prin uşa întredeschisă.

— Îmi pare rău că n-am urmărit situaţia până la capăt, zise el. Dar va fi îndreptată în mai puţin de o oră. Făgăduiesc.

Beaton dădu aprobator din cap şi îşi concentra din nou atenţia asupra muncii sale.

5

Sâmbătă, 22 mai

DAVID POTRIVISE CEASUL DEŞTEPTĂTOR LA ŞASE FĂRĂ un sfert, ca şi cum ar fi fost o zi de lucru obişnuita. La şase şi un sfert era deja în dram spre spital. Temperatura urcase deja până aproape de douăzeci şi patru de grade şi cerul era senin. Înainte de nouă îşi terminase vizitele şi revenise acasă.

— Ei bine, dragele mele, strigă de cum intră în apartament, nu vreau să pierd toată ziua asta aşteptând. Haideţi să pornim la drum.

— Nu-i cinstit, tăticule, protestă Nikki, apărând în pragul camerei sale. Noi suntem cele care te-am aşteptat pe tine.

— Era doar o glumă, o linişti David, râzând şi gâdilând-o în joacă.

În curând plecară. Nu după mult timp, peisajul citadin fu înlocuit de suburbii presărate cu arbori, urmate de lungi fâşii de pădure. Cu cât înaintau spre nord, cu atât mai frumoase deveneau împrejurimile, mai ales acum când copacii erau înfrunziţi.

Când ajunseră la Bartlet, David reduse viteza, până când maşina aproape că se târa. Ca nişte turişti avizi de frumuseţile naturii, sorbeau priveliştile cu ochii.

— E şi mai încântător decât îmi rămăsese în minte, declară Angela.

— Uite acelaşi căţel! strigă Nikki, arătând spre partea cealaltă a străzii. Ne putem opri?

— Ai dreptate, spuse David, trăgând maşina într-un loc de parcare în diagonală, liber. O recunosc pe doamnă.

— Eu recunosc câinele, replică Nikki, deschizând portiera şi coborând din Volvo.

— Stai o clipă! strigă Angela.

Sări jos din automobil şi o luă de mână pe fetiţă, pentru a

traversa strada. David veni după ele.

— Bună, iată-vă din nou! îi întâmpină doamna, când Nikki se apropie de ea. Văzând-o pe copilă, căţelul trase de lesă. Nikki se aplecă şi câinele o linse pe faţă. Luată prin surprindere, fetiţa izbucni în râs. Nu ştiu dacă v-ar interesa, continuă doamna, dar căţeaua domnului Staley a fătat acum câteva săptămâni. Puii sunt chiar vizavi, în magazinul de articole de menaj.

— Putem să ne ducem să-i vedem? se rugă Nikki.

— De ce nu? zise David, mulţumindu-i apoi femeii.

Traversând iarăşi strada, Wilsonii intrară în magazinul de articole de menaj. Lângă intrare, într-un ţarc improvizat, se afla Molly, căţeaua domnului Staley, alăptând cinci pui pufoşi.

— Sunt adorabili! exclamă Nikki. Pot să-i mângâi?

— Nu ştiu, spuse David, întorcându-se apoi către vânzător, ceea ce-l făcu să se izbească de domnul Staley care stătea chiar în spatele lui.

— Bineînţeles, poate să-i mângâie, încuviinţă domnul Staley, după ce se prezentase. De fapt, sunt de vânzare. În nici un caz, nu am nevoie de şase cockeri aurii.

Nikki se lăsă în genunchi şi, strecurându-şi mâna în ţarc, mângâie uşor unul din pui. El reacţiona agăţându-se de degetul ei de parcă ar fi fost un sfârc. Fetiţa chiţăi de plăcere.

— Ia-l sus, dacă vrei, o îndemnă domnul Staley. Din seria aceasta de pui, ăsta-i „fiara”.

Nikki luă în braţe puiul. Căţeluşul îşi frecă botul de obrazul ei şi o linse pe nas.

— Îl iubesc, declară Nikki. Aş vrea să fie al nostru. Se poate? O să am eu grijă de el.

David simţi cum ochii i se umplu pe neaşteptate de lacrimi pe care trebuia neapărat să şi le reţină. Îşi luă privirea de la Nikki şi se uită la Angela. Aceasta, tamponându-şi colţurile ochilor cu o batistă de hârtie, se uită la rându-i la soţul ei. Privirile li se întâlniră într-o clipă de deplină înţelegere. Modesta rugăminte a lui Nikki îi înduioşa chiar mai mult decât cu prilejul primei lor vizite la Bartlet. Ţinând seama de toate prin câte trecuse fetiţa, cu fibroză ei chistică, ceea ce-şi dorea nu era mult.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? întrebă David.

— Aşa cred, răspunse Angela, ale cărei lacrimi fură înlocuite

de un surâs. Asta ar însemna că am putea să cumpărăm o casă.

— Adio, crime şi poluare! exclamă el. Apoi se uită în jos, la Nikki. De acord, spuse. Poţi avea câinele. Ne mutăm la Bartlet!

Nikki se lumină la faţă. Strânse la piept căţelul, care o linse pe obraji.

David se întoarse spre domnul Staley şi se înţelese cu el în privinţa preţului.

— Îmi închipui că peste vreo patru săptămâni vor fi pregătiţi să-şi părăsească mama, zise domnul Staley.

— Aşa va fi perfect, fu de acord David. Vom veni aici la sfârşitul lunii.

Cu oarecare greutate, Nikki fu despărţită de căţeluşul ei şi Wilsonii ieşiră din magazin.

— Acum ce facem? întrebă Angela, emoţionată.

— Hai să sărbătorim hotărârea noastră, răspunse David. Să luăm prânzul la han.

Peste câteva minute stăteau la o masă cu vedere spre râu. David şi Angela comandară fiecare câte un pahar cu vin alb. Nikki ceru un suc de merişoare. Ciocniră toţi trei.

— Aş vrea să închin paharul în cinstea venirii noastre în grădina raiului, zise David.

— Iar eu aş vrea să toastez pentru începutul achitării datoriei noastre, spuse Angela.

— Bine zis! aprobă David şi băură toţi trei.

— Îţi vine să crezi? îl întrebă Angela. Veniturile noastre, ale amândurora, vor depăşi o sută douăzeci de mii de dolari.

David fredonă câteva măsuri din cântecul *We're în the Money*[16].

— Cred că pe câinele meu o să-l botez Rusty[17], declară Nikki.

— Este un nume minunat, fu de acord David.

— Ce părere ai despre faptul că eu voi câştiga de două ori cât tine? îl tachină Angela.

David ştiuse că o dată şi o dată avea să apară şi înţepătura asta, aşa că era pregătit.

— Tu o să-ţi câştigi banii în laboratorul tău întunecat şi trist, o

[16] *We're in the Money* (lb. engl.) = (aprox.) Suntem plini de bani *(n.tr.).*

[17] *Rusty* (lb. engl.) = Ruginiul *(n.tr.).*

necăji la rândul lui, pe când eu, cel puţin, voi vedea oameni adevăraţi, vii, recunoscători.

— Oare situaţia aceasta nu-ţi va răni delicatul orgoliu bărbătesc?

— Absolut deloc. Şi e plăcut să ştiu că, dacă vreodată am divorţa, aş primi o pensie alimentară. Întinzându-se peste masă, Angela îi dădu lui David un ghiont în coaste. De altfel, adăugă el, acest soi de diferenţiere nu va mai dura mult. Este o moştenire a unei epoci trecute. Medicii patologi, ca şi chirurgii şi alţi specialişti plătiţi excesiv de bine, vor fi aduşi în curând cu picioarele pe pământ.

— Cine zice asta? întrebă Angela.

— Asta o zic eu!

După prânz, se hotărâră să se ducă direct la spital, ca să-i aducă la cunoştinţă lui Caldwell decizia lor. Se prezentară la secretara acestuia şi fură imediat poftiţi să intre în biroul lui.

— E fantastic! exclamă Caldwell când îl informară cu privire la decizia pe care o luaseră. Ştiu deja şi cei de la CMV?

— Încă nu, răspunse David.

— Veniţi! zise Caldwell. Să le dăm vestea cea bună.

Charles Kelley fuse tot atât de incitat la aflarea veştii. După ce-i strânse mâna, felicitându-l, îl întrebă pe David când credea că avea să fie gata să înceapă să primească pacienţi.

— Aproape imediat, răspunse David, fără ezitare. Pe întâi iulie.

— Rezidenţiatul tău nu se va termina decât pe treisprezece, îi aminti Kelley. Nu vă trebuie puţin răgaz, ca să vă instalaţi?

— Cu datoriile noastre, replică David, cu cât mai curând începem să lucrăm, cu atât ne vom simţi mai bine.

— Şi tu vezi lucrurile în acelaşi fel? o întrebă Caldwell pe Angela.

— Categoric.

David se interesă dacă putea să se ducă iarăşi în cabinetul care-i fusese atribuit. Kelley fu bucuros să-i satisfacă dorinţa.

David se opri în faţa sălii de aşteptare, închipuindu-şi cum avea să arate numele lui pe eticheta nescrisă de sub numele doctorului Randall Portland. Străbătuse un drum lung şi greu, începând din clipa în care, în clasa a opta fiind, se hotărâse să

devină doctor, dar, în cele din urmă, reuşise.

Deschise uşa şi trecu pragul. Fu smuls din visare când o siluetă îmbrăcată într-un halat imaculat, de chirurg, se ridică dintr-o săritură de pe canapeaua din sala de aşteptare.

— Ce-nseamnă asta? întrebă mânios individul.

David avu nevoie de câteva clipe ca să-l recunoască pe doctorul Portland. Asta în parte din cauza modului neprevăzut în care avea loc întâlnirea, dar şi pentru că, în luna ce trecuse de când îl văzuse David ultima dată, doctorul Portland se schimbase. Slăbise mult; ochii îi păreau adânciţi în orbite, cu o expresie obsedată, iar obrajii i se scofâlciseră.

Kelley trecu în faţa grupului, făcu din nou prezentările între David şi Randall, apoi îi explică acestuia de ce se aflau acolo. Mânia doctorului Portland se risipi. Ca un balon care pierde aer, se prăbuşi la loc, pe canapea. David observă că Randall nu numai că slăbise, dar era şi foarte palid.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, îi spuse.

— Tocmai trăgeam un pui de somn, se scuză doctorul Portland. Glasul îi era lipsit de vlagă. Felul în care vorbea trăda aceeaşi extenuare ca şi înfăţişarea sa. Am rezolvat un caz în dimineaţa asta şi mă simţeam obosit.

— Tom Baringer? întrebă Caldwell. Doctorul Portland confirmă printr-o înclinare a capului. Sper că a mers bine.

— Operaţia a decurs perfect, răspunse Randall. Acum, trebuie să ţinem pumnii pentru evoluţia postoperatorie.

David îşi ceru încă o dată scuze, apoi, împreună cu ceilalţi, ieşi din cabinet.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, spuse Kelley.

— Ce nu-i în ordine cu el? întreba David.

— Din câte ştiu eu, nimic, răspunse Kelley.

— Nu arată bine, insistă David.

— Mie mi s-a părut că arăta deprimat, interveni Angela.

— Munceşte foarte mult, recunoscu Kelley. Sunt sigur că este, pur şi simplu, suprasolicitat.

Grupul se opri în faţa biroului lui Kelley.

— Acum, că ştim că veţi veni, zise acesta, aş vrea să-mi spuneţi dacă există ceva ce am putea face pentru a vă fi de folos?

— Va trebui să ne ducem să vedem câteva case, răspunse Angela. La cine ne sugeraţi să apelăm?

— La Dorothy Weymouth, răspunse Caldwell, concis.

— Are dreptate, întări Kelley.

— Este de departe cel mai bun agent imobiliar din oraş, adăuga Caldwell. Veniţi înapoi în biroul meu şi folosiţi telefonul de acolo.

O jumătate de oră mai târziu, întreaga familie se afla în biroul lui Dorothy Weymouth, situat la etajul întâi al unei clădiri de pe strada cu vagonul-restaurant, vizavi de acesta.

Dorothy era o femeie imensă, dar simpatică, îmbrăcată într-o rochie fără nici o formă, care semăna cu un cort.

— Trebuie să vă spun că sunt impresionată, declară ea. Vocea îi era surprinzător de piţigăiată pentru o femeie atât de corpolentă. Cât timp eraţi în dram încoace, venind de la spital, m-a sunat Barton Sherwood, să mă informeze că vrea să vă ajute. Şi să ştiţi că nu deseori se întâmplă ca preşedintele băncii să telefoneze încă dinainte ca eu măcar să-l fi întâlnit pe client. Nu sunt foarte sigură în privinţa gusturilor voastre, continuă Dorothy, începând să pună pe biroul ei fotografii ale proprietăţilor aflate în momentul acela pe piaţă. Aşa că va trebui să-mi indicaţi unele preferinţe. Credeţi că v-ar plăcea o casă albă, cu acoperiş de şindrilă, în oraş, sau una de ţară, din piatră şi mai izolată? Şi cât de mare să fie? Acest ultim considerent este oare important? Intenţionaţi să aveţi mai mulţi copii?

Auzind întrebarea referitoare la eventuala lor dorinţă de a avea mai mulţi copii, David şi Angela se încordară. Până la naşterea lui Nikki, nici unul din ei nu bănuise că era purtător al genei fibrozei chistice. Aceasta era o realitate pe care nu o puteau ignora.

Neştiind că atinsese un punct nevralgic, Dorothy continuă să înşire fotografii ale unor locuinţe, între timp susţinând un monolog neîntrerupt.

— Iată o proprietate deosebit de fermecătoare, care tocmai a fost scoasă pe piaţă. Este o frumuseţe!

Angelei i se tăie respiraţia. Luă fotografia. Nikki încercă să se uite peste umărul ei.

— Asta îmi place, zise Angela, dându-i şi lui David fotografia.

Era o casă din cărămidă, în stilul de la sfârşitul epocii georgiene[18], sau în stil federal timpuriu, cu duble ferestre cu arcade de o parte şi de alta a unei uşi centrale, alcătuite din panouri. Coloane albe şi canelate susţineau porticul cu fronton de deasupra uşii. Peste acesta se afla o mare fereastră în stil palladian[19].

— Este una dintre cele mai vechi case din cărămidă din această zonă, spuse Dorothy. A fost construită în 1820.

— Ce-i acolo, în spate? întrebă David, arătând spre fotografie.

— Acela este fostul siloz, îi explică Dorothy, după ce se uită la imagine. În spatele casei şi legat de ea se află un şopron. Nu-l puteţi vedea în fotografia asta, pentru că a fost făcută chiar din faţa casei, din josul dealului. Pe vremuri, proprietatea era o fermă de vaci de lapte şi încă una rentabilă, din câte înţeleg.

— E superbă, zise cu nostalgie Angela, dar sunt sigură că n-am putea să ne-o permitem.

— Conform celor spuse mie de Barton Sherwood, aţi putea, contrazise Dorothy. Şi-n afară de asta, ştiu că proprietara, Clara Hodges, este foarte nerăbdătoare să vândă. Sunt convinsă că ar fi posibil să ajungeţi la o înţelegere avantajoasă. Oricum, merită s-o vedeţi. Hai să mai alegem patru sau cinci case şi să ne ducem să le vizităm.

Potrivind cu iscusinţă ordinea vizitelor, Dorothy lăsă la urmă casa doamnei Hodges. Aceasta era situată cam la trei-patru kilometri la sud de centrul oraşului, pe creasta unei mici coline. Cea mai apropiată casă se afla la vreo două sute de metri în josul drumului. Când intrară pe aleea de acces, Nikki remarcă heleşteul cu broaşte şi fu imediat cucerită.

— Heleşteul este nu numai decorativ, zise Dorothy, ci şi formidabil pentru patinaj, iarna.

Dorothy opri maşina puţin lateral, între casă şi heleşteu. De acolo aveau o bună perspectivă asupra clădirii, inclusiv a

---

[18] Epoca georgiană: epoca regilor George ai Angliei, respectiv 1714-1830 şi 1910-1936 *(n.tr.)*.

[19] Stil palladian: stil neoclasic, inspirat din arhitectura romană, specific arhitectului italian Andrea di Pietro Palladio (1508-1580). Fereastra palladiană, sau „veneţiană”, se caracterizează prin trei deschideri, cea centrală fiind arcuită şi mai înaltă *(n.tr.)*.

şopronului legat de ea. Nici David nici Angela nu scoase vreun cuvânt. Erau amândoi profund impresionaţi de înfăţişarea nobilă şi impunătoare a locuinţei. Abia acum realizară că aceasta avea trei, nu două niveluri. De fiecare parte a acoperişului ţuguiat, învelit în ardezie, se vedeau câte patru lucarne.

— Sunteţi sigură că domnul Sherwood crede că ne putem permite aşa ceva? întrebă David.

— Absolut, îl încredinţa Dorothy. Veniţi să vedem interiorul, într-o stare apropiată de hipnoză, David şi Angela o urmară pe Dorothy prin interiorul casei. Ca un priceput agent imobiliar ce era, Dorothy îşi continuă neîntreruptul şuvoi de sporovăială, spunând lucruri cum ar fi „Această cameră oferă multe posibilităţi” şi „Doar cu puţină creativitate şi cu niţică muncă, încăperea asta va fi foarte confortabilă”. Orice altă problemă, ca aceea a tapetului care se desprindea sau cea a giurgiuvelelor putrede ale ferestrelor fu minimalizată. Aspectele avantajoase, ca, de pildă, dimensiunile mari ale numeroaselor şemineuri şi frumoasa lucrătură a cornişelor, fură lăudate cu o nestăvilită înşiruire de superlative.

David insistă să vadă totul. Coborâră chiar şi treptele de granit cenuşiu ce duceau la subsol, care părea extrem de umed şi plin de mucegai.

— Se simte un miros ciudat, remarcă el. Oare există aici, jos, vreo problemă cu apa?

— N-am auzit despre aşa ceva, răspunse Dorothy. Dar este un subsol spaţios şi frumos. Dacă sunteţi un soi de om cu îndemânare manuală, aveţi aici loc destul pentru un atelier.

Angela îşi reţinu un chicotit, precum şi un comentariu nemăgulitor. Fusese cât pe-aci să spună că David avea probleme şi când trebuia să schimbe un bec, dar îşi ţinu gura.

— Văd că aici nu există pardoseală, remarcă David, aplecându-se şi râcâind cu unghia puţin lut.

— Este o pardoseală din pământ bătătorit, explică Dorothy. Ceva obişnuit în case mai vechi, cum e asta. Iar acest subsol prezintă şi alte caracteristici specifice unei locuinţe din secolul al nouăsprezecelea. Vorbind astfel, deschise o uşă masivă de lemn. Aici este vechea pivniţă pentru păstrarea fructelor şi rădăcinoaselor.

Încăperea – slab luminată, cu un singur bec mic – era dotată cu rafturi pentru conserve şi lăzi pentru cartofi şi mere.

— Este un loc mohorât, spuse Nikki. Parc-ar fi o carceră subterană.

— Va fi la îndemână dacă vreodată îţi vin în vizită părinţii, îi sugeră David Angelei. I-am putea instala aici, jos.

Angela îşi rostogoli ochii în cap, înălţându-şi privirile spre cer.

După ce le prezentă pivniţa, Dorothy îi conduse spre celălalt colţ al subsolului şi le arătă o imensă ladă frigorifică.

— Această casă e prevăzută cu mijloace atât vechi, cât şi moderne de depozitare a alimentelor, sublinie ea.

Înainte de a părăsi subsolul, Dorothy deschise o a doua uşă. Dincolo de ea se afla un al doilea rând de trepte de granit, care urcau spre o uşă asemănătoare cu o trapă.

— Scara aceasta duce afară, în curtea din spate, explică Dorothy, arătând câţiva stânjeni de lemne de foc, frumos stivuiţi lângă perete. Pe vremuri se ardea cărbune, dar s-a trecut pe petrol, adăugă ea, atrăgându-le atenţia asupra unui mare rezervor de combustibil lichid, cocoţat pe nişte butuci cenuşii, în colţul opus faţa de lada frigorifică.

David încuviinţă dând din cap, deşi nu se prea pricepea la sobe, indiferent cu ce s-ar fi făcut arderea.

În timp ce urcau scara pentru a reveni în bucătărie, David simţi iarăşi mirosul acela de aer statut şi vru să ştie cum era gândit sistemul de evacuare a reziduurilor casnice.

— Este un sistem septic perfect, îl asigură Dorothy. La cererea noastră a fost verificat. Se află în partea de vest a casei. Dacă vreţi, vă pot arăta instalaţia de filtrare.

— De vreme ce a fost inspectat, sunt sigur că este în ordine, zise David, habar neavând ce este acela un sistem de filtrare sau cum ar trebui să arate.

David şi Angela o rugară pe Dorothy să-i lase în faţa Băncii Naţionale Green Mountain. Erau îngrijoraţi şi totodată surescitaţi. Barton Sherwood îi primi aproape imediat.

— Am găsit o casă care ne place, îl informă David.

— Nu mă miră, replică Sherwood. În Bartlet există o sumedenie de case superbe.

— Este o casă a cărei proprietară e Clara Hodges, continuă

David, dându-i prospectul agenţiei imobiliare. Preţul cerut este de două sute cincizeci de mii de dolari. Ce părere are banca despre proprietate şi despre preţ?

— E vorba de o splendidă casă veche, zise Sherwood. O ştiu bine. Trecu repede cu privirea peste prospect. Iar amplasamentul este formidabil. De fapt, se învecinează chiar cu proprietatea mea. Cât priveşte preţul, cred că este o adevărată pomană.

— Aşadar, banca ar fi de acord să contrasemneze cumpărarea de către noi la preţul acesta? întrebă Angela, vrând să fie sigură – totul părea prea frumos ca să fie adevărat.

— Bineînţeles, dumneavoastră veţi oferi mai puţin, îi sfătui Sherwood. Eu aş sugera o ofertă iniţială de o sută nouăzeci de mii. Dar banca va fi de acord să susţină achiziţionarea chiar şi la preţul cerut.

După un sfert de oră, David, Angela şi Nikki ieşiră din nou în lumina şi căldura soarelui de Vermont. Niciodată în viaţa lor nu mai cumpăraseră o casă. Era o decizie de o importanţă colosală. Totuşi, de vreme ce hotărâseră să se mute la Bartlet, se aflau într-o stare de spirit propice luării de decizii.

— Ei bine? întrebă David.

— Nu-mi pot imagina că am putea găsi ceva mai bun, spuse Angela.

— E loc chiar şi pentru a avea un birou în camera mea, interveni Nikki.

— Cu mulţimea de încăperi pe care le are casa aia, zise David, întinzând mâna şi ciufulindu-i pârul, ai putea avea chiar şi propria ta cameră de lucru.

— Hai s-o facem, decretă Angela.

Revenind în biroul agenţiei imobiliare, îi aduseră la cunoştinţă decizia lor unei Dorothy încântate. Câteva minute mai târziu, aceasta îi telefonă Clarei Hodges şi, deşi procedeul era cam neconvenţional, se încheie o înţelegere verbală la preţul de două sute zece mii de dolari.

În timp ce Dorothy întocmea documentele oficiale, David şi Angela schimbară o privire. Erau uluiţi la gândul că deveniseră proprietarii unei locuinţe mai frumoase decât visaseră vreodată că ar fi putut să posede în anii viitori. Sentimentele lor includeau

însă şi o oarecare îngrijorare. Datoria le crescuse la mai mult decât dublu, ajungând la peste trei sute cincizeci de mii de dolari.

Spre sfârşitul zilei, după câteva drumuri dus-întors între biroul lui Dorothy şi bancă, toate documentele necesare erau completate şi se stabili o dată de încheiere a contractului.

— Am câteva nume pentru dumneavoastră, spuse Dorothy când terminară cu hârţogăria. Pete Bergan se îndeletniceşte cu diverse munci prin oraş. Nu-i cel mai isteţ om din lume, dar face treabă bună. Iar pentru zugrăveli, eu apelez la John Murray. David notă acele nume, cu numerele de telefon respective. Şi dacă aveţi nevoie de cineva care să stea cu Nikki când nu sunteţi acasă, sora mea mai mare, Alice Doherty, ar fi încântată să vă ajute. Şi-a pierdut soţul în urmă cu câţiva ani. În plus, locuieşte în zona dumneavoastră.

— Asta-i o informaţie formidabilă, se bucură Angela. Cum amândoi avem serviciu, ne-ar fi necesar cineva cam în fiecare zi.

Mai târziu în aceeaşi după-amiază, David şi Angela se întâlniră la noua lor locuinţă cu omul priceput la toate şi cu zugravul. Se înţeleseră să facă o curăţenie generală, precum şi un minimum de zugrăveală şi de reparaţii necesare pentru ca clădirea să reziste mai bine la intemperii.

După o nouă vizită la magazinul de articole de menaj, ca Nikki să-l poată mângâia încă o dată pe Rusty şi să-i spună la revedere, Wilsonii urcară în maşină şi porniră la drum către Boston. La volan era Angela. Nici David, nici Nikki nu moţăia. Erau surescitaţi de tot ce realizaseră şi plini de vise în legătură cu noua lor viaţă, care avea să înceapă într-un viitor foarte apropiat.

— Ce părere ai despre doctorul Portland? o întrebă David pe Angela, după o perioadă de tăcere.

— Ce vrei să spui?

— Tipul nu prea s-a purtat prietenos.

— Cred că l-am trezit noi din somn.

— Chiar şi aşa, oamenii nu devin atât de iritabili numai pentru atâta. În plus, arăta de parcă ar fi fost în pragul morţii. S-a schimbat extraordinar de mult într-o lună.

— Mi s-a părut că vorbea şi arăta ca un om deprimat.

David înălţă din umeri.

— Acum, că mă gândesc, zise apoi, nici prima oară când l-am întâlnit nu era prea prietenos. Tot ce voia să ştie era dacă eu joc baschet. Are ceva ce mă face să nu mă simt în largul meu. Sper că faptul de a lucra în acelaşi grup de cabinete cu el să nu devină o pacoste.

Până să ajungă ei la Boston se întunecase – în drum, se opriseră să ia cina. Când reveniră în apartamentul lor, se uitară în jur miraţi, uimiţi că reuşiseră să trăiască vreme de patru ani într-un spaţiu atât de mic, ce-ţi dădea senzaţia de claustrofobie.

— Tot apartamentul ăsta ar încăpea în biblioteca noii noastre case, comentă Angela.

David şi Angela se deciseră să le telefoneze părinţilor lor, pentru a-şi împărtăşi cu ei emoţiile. Ai lui David se arătară încântaţi. Deoarece ei se retrăseseră la Amherst, în New Hampshire, li se părea că Bartletul se afla în imediata lor vecinătate.

— De-acum înainte o să vă vedem mult mai des, copii, le spuseră.

Părinţii Angelei avură o cu totul altă reacţie.

— Este uşor să ieşi din marile ligi universitare, zise doctorul Christopher, dar e greu de revenit. Socotesc că aţi fi putut să-mi cereţi părerea înainte de a face un lucru atât de nebunesc. Uite, vorbeşte şi cu maică-ta.

Mama Angelei prelua receptorul şi îşi exprimă dezamăgirea că David şi Angela nu veniseră la New York.

— Tatăl tău şi-a pierdut o mulţime de timp discutând cu tot felul de oameni, ca să se asigure că aţi căpăta aici posturi bune, spuse ea. Cred că, neprofitând de eforturile lui, aţi dat dovadă de lipsă de respect.

După ce încheie convorbirea, Angela se întoarse spre David.

— Niciodată nu ne-au oferit cine ştie ce sprijin, zise ea, aşa că presupun că n-ar fi trebuit să mă aştept ca acum să se schimbe.

6

Luni, 24 mai

TRAYNOR SOSI LA SPITAL DESTUL DE DEVREME CÂT SĂ-I rămână timp liber înainte de şedinţa din acea după-amiază. În loc să se ducă direct la biroul lui Helen Beaton, se duse în zona pacienţilor de la etajul întâi, la camera 209. După ce inspiră adânc, ca să prindă curaj, deschise uşa. Faptul că era preşedintele consiliului de conducere al spitalului nu modificase cu nimic aversiunea lui faţă de situaţiile în care avea de-a face cu probleme de ordin medical, mai ales când astfel de probleme erau serioase.

Conştient că în prezenţa suferinzilor grav bolnavi respiraţia îi devenea scurtă şi precipitata, Traynor străbătu încăperea întunecoasă şi se apropie de marele pat ortopedic. Aplecându-se şi evitând cu scrupulozitate să se atingă de ceva, se uită cu atenţie la clientul său, Tom Baringer. Acesta nu arăta bine şi Traynor nu voia să se apropie prea mult, ca să nu se molipsească de cine ştie ce boală îngrozitoare. Faţa lui Tom era cenuşie, iar respiraţia lui, anevoioasă. Un tub de material plastic şerpuia pe după capul lui, introducându-i oxigen prin nas. Ochii îi era menţinuţi închişi cu ajutorul unor plasturi şi de sub pleoape îi zemuia o unsoare.

— Tom! îl chemă Traynor pe nume, în şoaptă.

Cum nu primi nici un răspuns, îl chemă încă o dată, cu glas mai tare. Dar Tom nici nu se mişcă.

— Nu este în stare să răspundă.

Traynor tresări violent şi se făcu alb ca varul la faţă. Crezuse că, în afară de el şi de Tom, în cameră nu se mai afla nimeni.

— Pneumonia lui nu reacţionează la tratament, spuse necunoscutul, pe un ton mânios, stând pe un scaun într-un colţ al încăperii, învăluit în umbră, în aşa fel, încât Traynor nu putea să-i vadă chipul. Moare, întocmai ca şi ceilalţi.

— Cine eşti dumneata? întrebă Traynor, ştergându-şi fruntea, care se acoperise de broboane de sudoare.

Bărbatul se ridică în picioare. Abia atunci văzu Traynor că era îmbrăcat într-o salopetă de chirurg, peste care purta o haină albă.

— Sunt Randy Portland, medicul domnului Baringer, spuse străinul, înaintând către cealaltă latură a patului şi uitându-se în jos, la pacientul său aflat în comă. Operaţia a reuşit, dar pacientul e pe cale să moară. Presupun că ai mai auzit vreo versiune a acestei zicale usturătoare.

— Bănuiesc că da, zise Traynor, neliniştit.

Şocul pe care i-l provocase prezenţa doctorului Portland se transforma într-o serioasă îngrijorare. Purtarea individului avea ceva în mod cert ciudat. Traynor nu era deloc sigur de ceea ce putea să facă omul acela în momentul următor.

— Şoldul a fost reparat, spuse doctorul Portland, ridicând marginea cearşafului, ca Traynor să poată vedea rana bine cusută. Nici o problemă de nici un fel. Dar, din păcate, tratamentul s-a dovedit a fi fatal. Nu există şanse ca domnul Baringer să iasă de aici pe propriile-i picioare. Portland lăsă să cadă cearşaful la loc şi, cu o expresie sfidătoare, îl privi pe Traynor drept în ochi. E ceva în neregulă cu spitalul ăsta, declară el. Nu am de gând să suport eu singur întregul blam.

— Doctore Portland, zise Traynor, pe un ton şovăitor, mi se pare că nu te simţi bine. Poate că şi pe dumneata ar trebui să te vadă un medic.

Doctorul Portland îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs, însă era un râs cavernos, lipsit de voioşie, care se sfârşi tot atât de brusc pe cât începuse.

— E posibil să ai dreptate, zise el. S-ar putea să-ţi ascult sfatul.

Cu aceste cuvinte, se răsuci în loc şi părăsi încăperea. Traynor se simţea uluit. Se uită la Tom ca şi cum s-ar fi aşteptat ca acesta să se trezească şi să-i explice purtarea doctorului Portland. Nu reuşea să priceapă cum de puteau medicii să se implice atât de mult în starea pacienţilor lor, însă Portland părea să fie un tip dezechilibrat.

Încercă pentru ultima oară să comunice cu Tom.

Convingându-se de inutilitatea efortului său, se depărtă de pat, mergând de-a-ndărătelea şi se furişă afară din cameră. Cu prudenţă, se uită după doctorul Portland. Nevăzându-l nicăieri, Traynor porni grăbit spre biroul lui Beaton. Caldwell şi Kelley erau deja acolo.

— Îl cunoaşteţi toţi pe doctorul Portland? întrebă, instalându-se pe un scaun.

Confirmară în unanimitate, dând din cap.

— Este unul de-ai noştri, zise Kelley. E chirurg ortoped.

— Chiar adineauri am avut o întâlnire foarte ciudată cu el, spuse Traynor. În drumul meu încoace, m-am oprit să-mi văd clientul, pe Tom Baringer, care-i grav bolnav. Doctorul Portland stătea într-un colţ al camerei întunecate a lui Tom. În clipa în care am intrat, nici măcar nu l-am văzut. Când a început să vorbească, s-a purtat foarte bizar, ba chiar părea pus pe ceartă. Îmi închipui că este deprimat din cauza stării lui Tom, dar a zis ceva cum că n-ar vrea să-şi asume el tot blamul şi că ar fi unele lucruri în neregula cu spitalul.

— Cred că este stresat ca urmare a unei suprasolicitări în cadrul muncii lui, sugeră Kelley. Avem nevoie de cel puţin încă un chirurg ortoped. Din păcate, până acum eforturile noastre de angajare n-au avut succes.

— Mi-a făcut impresia c-ar fi el însuşi bolnav, insistă Traynor. L-am sfătuit să vadă un doctor, dar el a râs doar. O să stau de vorbă cu el, promise Kelley. Poate că are nevoie de puţină vacanţă. Întotdeauna putem găsi un înlocuitor pe durata câtorva săptămâni.

— Ei, gata cu asta, zise Traynor, încercând să reintre în rolul său de preşedinte al consiliului de conducere. Să ne vedem de şedinţa noastră.

— Mai înainte, interveni Kelley, afişând unul din zâmbetele lui cuceritoare, aş vrea să vă spun ceva. Superiorii mei sunt foarte necăjiţi din cauza avizului nefavorabil referitor la CON-ul pentru chirurgie pe cord deschis.

— Am fost şi noi dezamăgiţi în legătură cu asta, replică Traynor, oarecum neliniştit. Nu ne-a plăcut să începem cu stângul. Din nefericire, problema aceasta nu depinde de noi. Cei de la Montpellier ne-au respins, deşi noi ne închipuiam că ne

prezentasem bine posibilităţile.

— CMV-ul se aşteptase ca până acum să fi fost pus în aplicare un program de chirurgie pe cord deschis, aminti Kelley. Asta făcea parte din prevederile contractului.

— Era o chestiune inclusă în contract cu condiţia ca noi să fi primit CON-ul, îl corectă Traynor. Dar n-am primit acea autorizaţie. Aşa că hai să ne uităm la ceea ce s-a făcut. Am modernizat aparatura de rezonanţă magneto-nucleară, am construit secţia de terapie intensivă a nou-născuţilor şi am înlocuit vechea aparatură de tratamente radiologice cu cobalt printr-un nou accelerator linear în pas cu cele mai recente cuceriri ale ştiinţei în acest domeniu. Cred că am dat dovadă de o bună-credinţă remarcabilă şi că am realizat toate astea, deşi spitalul a pierdut bani.

— Pe cei de la CMV nu-i interesează dacă spitalul pierde sau nu bani, replică Kelley, cu atât mai mult cu cât asta e, probabil, consecinţa unor minore ineficiente ale conducerii.

— Cred că greşeşti, ripostă Traynor, înghiţindu-şi mânia iscată de insinuarea jignitoare a lui Kelley. Îi displăcea profund să fie pus în defensivă, mai ales de către acest birocrat tânăr şi obraznic. Eu socotesc că pe cei de la CMV ar trebui să-i intereseze faptul că noi pierdem bani. Dacă lucrurile ar merge mult mai rău, am fi siliţi să închidem porţile. Aşa ceva ar fi regretabil pentru toată lumea. Trebuie să colaborăm. Nu există altă soluţie.

— Dacă Spitalul Orăşenesc Bartlet s-ar duce de râpă, zise Kelley, CMV-ul şi-ar muta interesele de afaceri în altă parte.

— Nici asta nu-i uşor, avertiza Traynor. Celelalte două spitale din zonă nu mai funcţionează ca facilităţi sanitare pentru îngrijirea unor cazuri grave.

— Aşa ceva nu constituie o problemă, replică Kelley cu nonşalanţă. Dacă ar fi nevoie, i-am transporta pe pacienţii noştri la spitalul CMV din Rutland. Traynor simţi că-i stă inima în loc. Posibilitatea ca CMV-ul să-şi transfere pacienţii nu-i trecuse niciodată prin minte. Sperase că inexistenţa unor spitale apropiate avea să-i permită să negocieze de pe o poziţie oarecum forte. Din câte se părea, nu aceasta era realitatea. Prin asta nu vreau să dau de înţeles că n-aş dori să colaborez cu voi,

cei de aici, zise Kelley. Relaţia noastră ar trebui să fie una dinamică. În definitiv, avem acelaşi scop: sănătatea comunităţii, încheie el, zâmbind din nou, ca pentru a-şi arăta dinţii albi şi de o regularitate perfectă.

— Problema e că actuala taxă pe cap de om este prea mică, spuse Traynor, fără ocolişuri. Spitalizarea celor trimişi de CMV depăşeşte prevederile cu mai bine de zece la sută. Nu putem face faţă mult timp unei asemenea depăşiri. Consideram că e necesar să renegociem valoarea taxei pe cap de om. Atâta tot.

— Taxa pe cap de om nu se renegociază decât la sfârşitul perioadei pe durata căreia a fost încheiat contractul, aminti Kelley pe un ton amabil. Drept cine ne luaţi? Voi aţi propus actualul nivel al taxei, în cadrul unei licitaţii competitive. Şi aţi semnat contractul. Aşa că acesta rămâne valabil. Ceea ce pot face eu este să încep unele negocieri cu privire la taxa pe cap de om pentru serviciile de urgenţă, care n-au fost avute în vedere în cadrul înţelegerii iniţiale.

— Deocamdată nu putem fixa o taxă pe cap de om pentru serviciile de urgenţă, ripostă Traynor, simţind că-l trece un val de transpiraţie. Mai înainte trebuie să ieşim din zona roşie a riscului de falimentare.

— Ceea ce constituie motivul convocării şedinţei noastre din această după-amiază, zise Beaton, luând cuvântul pentru prima oară şi trecând apoi la prezentarea variantei finale a programului de acordare a unor prime propus pentru medicii din cadrul CMV-ului. Fiecărui doctor de la CMV i se va plăti o primă, cu condiţia ca numărul zilelor de spitalizare pentru abonaţii respectivi să se menţină la un nivel prestabilit. Când numărul zilelor de spitalizare creşte, plata scade şi invers.

— Asta seamănă a mituire inteligentă, remarcă Kelley, izbucnind în râs. Ţinând seama de cât de sensibili sunt medicii faţă de stimulentele economice, cu siguranţă că sistemul acesta ar duce la reducerea numărului de zile de spitalizare şi al intervenţiilor chirurgicale.

— În esenţă, este acelaşi plan pe care-l aplică CMV-ul la spitalul său din Rutland.

— Dacă funcţionează acolo, ar trebui să aibă eficacitate şi aici, spuse Kelley. Pe mine nu mă deranjează, cu condiţia ca

soluţia aceasta să nu-i coste nimic pe cei de la CMV.

— Fondurile necesare vor fi furnizate în totalitate de către spital, preciză Beaton.

— Voi prezenta şefilor mei propunerea voastră, zise Kelley. Asta-i tot pentru şedinţa de azi?

— Asta-i tot, confirmă Beaton.

Kelley se ridică în picioare.

— Am aprecia mult dacă aţi lua o decizie cât mai curând cu putinţă, spuse Traynor. Din păcate, pe situaţia noastră de bilanţ economic vedem o mare zonă roşie.

— Mă voi ocupa de asta chiar azi, făgădui Kelley. O să încerc să am, până mâine, un răspuns definitiv, adăugă, dând mâna cu toţi şi părăsind încăperea.

— Aş zice că lucrurile au decurs atât de bine pe cât era de sperat, remarcă Beaton, după plecarea lui.

— Eu mă simt încurajat, declară Caldwell.

— Nu mi-a convenit aluzia lui neruşinată la o conducere incompetentă, spuse Traynor. Nu-mi place atitudinea lui obraznică. Din păcate, suntem nevoiţi să avem de-a face cu el.

— Ceea ce nu mi-a plăcut mie să aud a fost ameninţarea de a-şi transfera pacienţii la Rutland, zise Beaton. Înseamnă că poziţia de pe care negociem noi este şi mai slabă decât îmi închipuiam.

— Tocmai mi-a trecut prin minte ceva, spuse Traynor. Adineauri am luat parte la o întrunire la nivel înalt, care s-ar putea să hotărască soarta spitalului, dar la care nu a fost prezent nici un medic.

— Este o caracteristică a vremurilor, replică Beaton. Sarcina de a face faţă crizei din domeniul ocrotirii sănătăţii ne-a revenit nouă, celor din administraţie.

— Cred că acesta-i echivalentul din lumea medicală al zicalei „Războiul este prea important pentru a fi lăsat în seama generalilor”, spuse Traynor.

Remarca fu întâmpinată de râsetele tuturor – oferea un bun prilej de relaxare după încordarea din timpul şedinţei.

— Cum rămâne cu doctorul Portland? întrebă Caldwell. Oare ar trebui să fac ceva?

— Nu cred că ar fi ceva de făcut, răspunse Beaton. Eu n-am

auzit vorbindu-se decât de bine în legătură cu priceperea lui ca chirurg. În mod cert n-a încălcat nici una din reguli sau reglementări. Sunt de părere că ar trebui să aşteptăm să vedem ce vor face cei de la CMV.

— Mie mi s-a părut că nu arăta deloc bine, insista Traynor. Nu sunt psihiatru şi nu ştiu cum arată cineva care e pe punctul de a avea o prăbuşire nervoasă, însă, dacă ar fi să ghicesc, aş zice că ar arăta întocmai ca el.

Bâzâitul interfonului îi luă pe toţi prin surprindere, mai ales pe Beaton, care dăduse instrucţiuni clare ca şedinţa să nu fie întreruptă sub nici un motiv.

— O veste proastă, anunţă ea, după ce închise aparatul. A murit Tom Baringer.

Toţi trei rămaseră tăcuţi. Cel care vorbi primul fuse Traynor:

— Nu există nimic mai în măsură decât moartea pentru a ne reaminti că, în ciuda eventualităţii de a înfrunta sau nu riscul falimentului economic, un spital constituie realmente un soi de afacere cu totul deosebit.

— Aşa este, îi dădu dreptate Beaton. Ţelul muncii noastre este ca întregul oraş, ba chiar întreaga regiune, să devină ceva asemănător cu o mare familie. Şi ca în orice familie numeroasă, întotdeauna cuiva îi vine rândul să moară.

— Care e rata mortalităţii aici, la Spitalul Orăşenesc Bartlet? întrebă Traynor. Niciodată nu m-am gândit să mă interesez.

— Ne situăm în jurul unor cifre medii, răspunse Beaton. Cu un procent în plus sau în minus. De fapt, rata noastră e mai bună decât a majorităţii spitalelor universitare din marile oraşe.

— Iată o uşurare, constată Traynor. Vreme de o clipă, m-am temut că ar mai exista şi alt motiv de îngrijorare din partea mea.

— Să terminăm cu vorbăria asta morbidă, zise Caldwell. Am o veste bună. Echipa soţ-soţie pe care noi şi CMV-ul ne-am dat atâta silinţa s-o recrutăm s-a decis să vină la Bartlet. Ca atare, vom dispune de un medic patolog cu o calificare excelentă.

— Mă bucur să aud asta, spuse Traynor. În felul acesta, secţia de patologie va progresa rapid.

— Ba chiar au cumpărat vechea casă a lui Hodges, adăugă Caldwell.

— Nu zău! exclamă Traynor. Asta-mi place. Este un amănunt

care dovedeşte o oarecare ironie a sorţii.

Charles Kelley urcă în Ferrari-ul lui cu două locuri, porni motorul şi apăsă pe acceleraţie. Maşina reacţiona întocmai ca o minune a tehnicii, ceea ce şi era, împingându-l în spătarul scaunului în clipa în care ieşi în trombă din parcarea spitalului. Lui Charles îi plăcea să şofeze, mai ales la munte. Modul în care Ferrari-ul se aşeza la drum şi felul în care lua curbele era o adevărată încântare.

După şedinţa cu cei de la spitalul din Bartlet, Kelley îi telefonase chiar lui Duncan Mitchell, socotind că era un bun prilej de a-şi face cunoscută existenţa omului de la vârful puterii. Duncan Mitchell era preşedintele consiliului de conducere al Centrului Medical Vermont, precum şi al altor câtorva organizaţii de ocrotire a sănătăţii şi societăţi de management spitalicesc din sudul ţării. Sediul său central era situat, în mod convenabil, în Vermont, unde domnul Mitchell avea o fermă.

Kelley nu ştiuse la ce să se aştepte şi fusese neliniştit când telefonase, dar se întâmplase că preşedintele se purtase foarte amabil. Deşi Kelley îl nimerise tocmai când omul se pregătea să plece la Washington, Mitchell avusese generozitatea de a accepta o întâlnire cu Kelley în faţa clădirii principale a Aeroportului Burlington.

În timp ce Learjet-ul CMV-ului se afla în ultimele etape ale alimentării cu combustibil, Mitchell îl invită pe Kelley pe bancheta din spate a limuzinei sale, oferindu-i o băutură din barul acesteia. Politicos, Kelley o refuză.

Duncan Mitchell era un bărbat impunător. Nu îl egala în înălţime pe Kelley, însă degaja o impresie de putere. Era îmbrăcat cu meticulozitate într-un costum de afaceri clasic, la care adăugase o cravată de mătase şi butoni de manşete, din aur. Mocasinii săi, maro-închis, erau din piele de crocodil.

Kelley se prezentă şi făcu un scurt istoric al colaborării sale cu CMV-ul, menţionând, în eventualitatea că Mitchell nu ştia, faptul că el era directorul regional pentru zona centrată în jurul Spitalului Orăşenesc Bartlet. Dar Mitchell părea să aibă cunoştinţă de calitatea lui Kelley.

— Am dori, eventual, să cumpărăm acea instituţie, îi spuse el.

— Bănuiam acest lucru, replică Kelley şi tocmai de aceea am vrut să discut cu dumneavoastră personal.

Domnul Mitchell scoase o tabacheră de aur din buzunarul hainei sale şi se servi cu o ţigară. Gânditor, o izbi uşor de capacul neted al tabacherei.

— Din spitalele acestea regionale se poate scoate un profit frumuşel, zise el. Dar e nevoie de o administrare atentă.

— Este întru totul şi părerea mea, spuse Kelley.

— Despre ce anume voiai să discutăm?

— Există două probleme. Prima implică un program de acordare de prime, pe care spitalul vrea să-l instituie, asemănător cu cel pe care-l aplicăm noi în spitalele noastre. Ei vor să reducă cheltuielile de spitalizare.

— Şi cealaltă problemă? întrebă Mitchell, suflând un nor de fum către plafonul maşinii.

— Unul dintre medicii noştri de la CMV a început să reacţioneze ciudat la complicaţiile postoperatorii ivite la pacienţii săi, zise Kelley. Spune tot felul de lucruri, cum că n-ar fi vina lui şi că e convins că e ceva în neregulă cu spitalul.

— Are cumva antecedente de natura unor deranjamente mentale? se interesă domnul Mitchell.

— Nu unele pe care le-am putea noi identifica, răspunse Kelley.

— Referitor la prima problemă, să-i lăsăm să-şi aplice programul lor de prime. În situaţia actuală nu ne interesează cum stau ei cu bilanţul economic.

— Şi în legătură cu doctorul?

— Este evident că va trebui să faceţi ceva. Voi lăsa amănuntele în seama dumitale. O parte a talentului de a conduce o organizaţie aşa mare cum e a noastră constă în a şti când să delegi răspunderea. Acum ne aflăm într-un astfel de moment.

— Vă mulţumesc, domnule Mitchell, spuse Kelley, încântat, fiindu-i clar că tocmai îi fusese acordat un vot de încredere.

În culmea fericirii, Kelley coborî din limuzină şi reveni la volanul Ferrariului său. Când ieşi din aeroport, îl văzu pe Mitchell părăsindu-şi maşina şi îndreptându-se către avionul cu reacţie al

CMV-ului. „Într-o bună zi, îşi jură el, eu voi fi cel care va utiliza avionul acela.”

7

Vineri, 30 iunie

ATÂT SECŢIA DE MEDICINĂ INTERNĂ, CÂT ŞI CEA DE patologie organizară mici festivităţi neoficiale pentru grupul de absolvenţi din anul acela, care să marcheze încheierea rezidenţiatului lor. După ce-şi luară diplomele, David şi Angela renunţară la petrecerile programate pentru acea după-amiază şi se grăbiră spre casă. Era ziua în care aveau să părăsească Boston-ul, ducându-se la noua lor locuinţă şi la carierele care îi aşteptau la Bartlet, în statul Vermont.

— Eşti emoţionată? o întrebă David pe Nikki.

— Abia aştept să-l văd pe Rusty, declară fetiţa.

Închiriaseră un camion al unei firme de transporturi, care să-i ajute să se mute. Pentru a-şi căra tot avutul în cele două vehicule, nu le trebui decât câteva drumuri în susul şi-n josul scării. Când terminară de cărat bagajul, Angela se instală la volanul breakului, iar David urcă în camion. Nikki preferă ca prima parte a călătoriei s-o facă alături de tatăl ei.

David se folosi de prilej pentru a discuta cu fetiţa despre transferul la o nouă şcoală şi pentru a o întreba dacă avea să simtă lipsa prietenelor sale.

— De unele dintre ele o să-mi fie dor, zise Nikki, dar de altele nu. Oricum, cred că voi face faţă.

David zâmbi, făgăduindu-şi să ţină minte să-i relateze Angelei comentariul de copil precoce al lui Nikki.

Cu puţin înainte de graniţa New Hampshireului, făcură o oprire ca să ia prânzul. Nerăbdători să ajungă la noua lor locuinţă, mâncară repede.

— Mă simt minunat la gândul că las în urmă oraşul acela agitat şi plin de crime, zise Angela, în timp ce ieşeau din restaurant şi se apropiau de vehicule. În momentul acesta nu-mi pasă dacă vreodată mă voi mai înapoia sau nu acolo.

— Nu ştiu, replică David, glumind. Mie o să-mi fie dor să aud sirene, împuşcături, geamuri sparte şi strigăte de ajutor. Viaţa la ţară va fi foarte plictisitoare.

Prefăcându-se mânioase, Nikki şi Angela îi traseră în glumă câţiva pumni.

Pe durata restului călătoriei, Nikki trecu la Angela, în break.

Pe măsură ce înaintau spre nord, vremea devenea tot mai plăcută. La Boston fusese caniculă, o atmosferă sufocantă şi ceaţă. Când intrară în Vermont, căldura dăinuia, dar cerul era senin şi aerul mult mai umed.

Bartletul părea calm în căldura începutului de vară. Aproape fiecare pervaz de fereastră era împodobit cu ghivece de flori. Reducând viteza, caravana de două vehicule a Wilsonilor parcurse încet străzile lenevoase ale oraşului. Nu se vedeau decât puţini oameni, ca şi cum toată lumea şi-ar fi făcut siesta.

— Ne putem opri să-l luăm pe Rusty? întrebă Nikki, când se apropiară de magazinul de articole de menaj Staley's.

— Mai întâi să ne instalăm cât de cât, zise Angela. Va trebui să construim ceva în care să-l adăpostim până se deprinde să nu facă murdărie în casă.

David şi Angela intrară pe aleea ce ducea spre locuinţa lor şi parcară vehiculele unul lângă altul. Acum când casa le aparţinea în mod oficial, admiraţia faţă de ea le era şi mai mare decât cu prilejul primei lor vizite.

David coborî din camion, neputând să-şi ia ochii de la clădire.

— E tare frumoasă, spuse el, dar pare să aibă nevoie de mai multe reparaţii decât credeam.

Angela se apropie de David şi urmări direcţia în care se uita el. O parte din ornamentele de la cornişă căzuseră.

— Nu-mi fac griji, replică ea. De aceea m-am măritat cu cineva care e priceput la toate treburile casei.

— Constat, ripostă David, râzând, că-mi va fi destul de greu să te transform într-o persoană care să aibă încredere în mine.

— Voi încerca să nu am prejudecăţi, îl tachină ea.

Cu o cheie ce le fusese trimisă prin poştă, deschiseră uşa principală şi intrară în casă. Fără mobilier, aceasta arăta cu totul altfel. Când o văzuseră prima dată, fusese plină cu obiecte care le aparţinuseră soţilor Hodges.

— Dă impresia unei săli de dans, remarcă David.

— Există chiar şi ecou, spuse Nikki, strigând „*Hello!*” şi constatând că pereţii reverberau cuvântul.

— Aşa ştii că ai ajuns în propriul tău loc în viaţă, zise David, imitând un accent englezesc. Când casa ta are ecou.

Wilsonii străbătură încet holul de la intrare. Acum, că nu existau covoare, tocurile lor păcăneau pe vasta pardoseală de lemn. Uitaseră cât de imens era noul lor cămin, mai ales în comparaţie cu apartamentul lor de la Boston. În afară de câteva mobile pe care fuseseră de acord ca Clara să le lase după plecarea ei – un scaun, o masă de bucătărie – casa era goală.

În holul central, chiar în faţa scării maiestuoase, din plafon atârna un candelabru impunător. În stânga se aflau o bibliotecă şi o sufragerie, iar în dreapta, o uriaşă cameră de zi. Un coridor central ducea către o spaţioasă bucătărie ţărănească, aceasta întinzându-se pe toată lăţimea clădirii, în partea din spate a casei. Dincolo de bucătărie se afla adăugirea pe două niveluri şi acoperită cu şindrilă care lega casa de şopron. Aceasta consta dintr-un vestibul, câteva cămări şi o scară de serviciu care ducea la etaj.

Revenind la scara cea grandioasă, Wilsonii urcară la etaj. Acolo se aflau două dormitoare, fiecare comunicând cu câte o baie şi un apartament principal, situat deasupra zonei bucătăriei.

Deschizând o uşă dincolo de coridorul central învecinat cu apartamentul principal, urcară treptele unei scări înguste, până la al doilea etaj, unde se aflau patru camere neprevăzute cu posibilităţi de încălzire.

— O mulţime de spaţiu tocmai bun pentru depozitare, aprecie David, pe un ton ironic.

— Care cameră va fi dormitorul meu? întrebă Nikki.

— Oricare vrei tu, spuse Angela.

Coborâră la primul etaj şi intrară în camera pe care şi-o dorise Nikki. Discutară unde aveau să pună mobilierul ei, inclusiv biroul pe care încă nu-l poseda.

— E-n ordine, copii, încheie Angela, cu glas autoritar. Să nu pierdem vremea. E timpul să descărcăm lucrurile.

David îi adresă un salut milităresc.

Se înapoiară la autovehicule şi începură să-şi ducă în casă obiectele care constituiau avutul lor, instalându-le în încăperile cuvenite. Canapeaua, patul şi cărţile necesitară o adevărată luptă. Când terminară, David şi Angela se opriră sub arcada prin care se intra în camera de zi.

— Ar fi distractiv, dacă n-ar fi atât de patetic, zise Angela.

Covorul, care în camera lor acoperise pardoseala aproape din perete în perete, arăta, în mijlocul vastei încăperi, doar cu puţin mai mare decât un preş. Canapeaua lor jerpelită, cele două fotolii uzate şi măsuţa pentru cafea arătau de parcă ar fi fost salvate de la un târg de vechituri.

— E puţin spus „eleganţă”, replică David. Un minimum de decoraţiuni interioare. Dacă aşa ceva ar apărea în revista *Architectural Digest,* toată lumea ar încerca să imite un asemenea stil.

— Ce facem cu Rusty? întrebă Nikki.

— Hai să ne ducem să-l luăm, propuse David. Ai fost o fetiţă cuminte şi ne-ai ajutat mult. Vrei să vii şi tu, Angela?

— Nu, mulţumesc. O să rămân acasă şi voi încerca să organizez cât de cât lucrurile, mai ales în bucătărie.

— Îmi închipuiam că în seara asta vom lua masa la han, zise David.

— Nu, vreau să mâncăm aici, în noua noastră locuinţă, replică Angela.

Cât timp David şi Nikki fură plecaţi în oraş, Angela despacheta câteva din lăzile din bucătărie, care conţineau oalele, tigăile şi farfuriile, precum şi tacâmurile. De asemenea, se familiariză cu modul în care trebuia să folosească maşina de gătit şi puse în funcţiune frigiderul.

Nikki se înapoie, purtând adorabilul căţeluş în braţe, cu botul lui încreţit şi cu urechile clăpăuge. Fetiţa ţinea câinele strâns la piept. De când îl văzuseră ultima oară, crescuse mult. Labele îi erau mari cât pumnii lui Nikki.

— Va fi un câine mare, aprecie David.

În vreme ce Nikki şi David înjghebau, în vestibulul anexei, o cuşcă destinată lui Rusty, Angela pregăti mâncarea pentru Nikki. Pe aceasta n-o încânta gândul de a mânca înaintea părinţilor ei, dar era prea obosită pentru a se mai plânge. După

ce mâncă şi îşi făcu puţină curăţire a plămânilor, executându-şi exerciţiile de schimbare a poziţiei corpului, atât ea cât şi Rusty, amândoi extenuaţi, fură duşi la culcare.

— Acum, am pentru tine o mică surpriză, anunţă Angela în timp ce, însoţită de David, cobora din camera lui Nikki.

Îl luă de mână şi îl conduse în bucătărie. Deschizând uşa frigiderului, scoase din acesta o sticlă de Chardonnay.

— Oho! exclamă David, cercetând eticheta. Ăsta nu-i obişnuitul nostru vin ieftin.

— Nu prea, recunoscu Angela, vârând mâna în frigider şi scoţând o farfurie acoperită cu un şerveţel de hârtie, de sub care, ridicându-l, dădu la iveală două cotlete de viţel.

— Am impresia că ne aşteaptă un festin, remarcă David.

— Ai face mai bine să fii convins de asta, zise Angela. Salată, anghinare, orez şi cotlete de viţel. Plus cel mai bun Chardonnay pe care l-am putut cumpăra.

David fripse carnea pe un grătar în aer liber, construit în partea laterală a terasei prin care se ieşea din bibliotecă. Până să reintre el în casă, Angela pusese celelalte mâncăruri pe masa din sufragerie.

Noaptea se lăsase cu încetul, umplând casa. De umbre. În întuneric, numai strălucirea celor două lumânări, care alcătuiau piesa centrală a aranjamentului mesei, ilumina zona imediat învecinată. Dezordinea din restul casei rămânea ascunsă privirii.

Se aşezară la masă faţă-n faţă, fără să vorbească. Se mulţumeau să se privească unul pe celălalt în timp ce mâncau. Amândoi erau impresionaţi de atmosfera aceea romantică, dându-şi seama că în ultimii ani romantismul lipsise din viaţa lor. Obligaţiile implicate de rezidenţiatul fiecăruia şi permanentele probleme de sănătate ale lui Nikki fuseseră prioritare.

Mult după ce terminaseră de mâncat continuară să stea acolo şi să se uite unul la celălalt, în vreme ce o simfonie de sunete ale unei nopţi în Vermont pătrundea prin ferestrele deschise. Flăcările lumânărilor pâlpâiau senzual sub adierea aerului răcoros ce străbătea încăperea mângâindu-le feţele. Erau clipe magice de care amândoi voiau să se bucure din plin.

O dorinţa comună îi îndemnă să treacă din sufragerie în

întunecoasa cameră de zi. Se lăsară să cadă pe canapea, buzele întâlnindu-li-se în vreme ce se cuprindeau într-o caldă îmbrăţişare.

Îşi lepădară veşmintele, fiecare ajutându-l cu nerăbdare pe celălalt. Cu un fundal sonor de ţârâit de greieri, făcură dragoste în noul lor cămin.

Dimineaţa aduse cu sine o zăpăceală generală. Cu câinele care lătra, cerând să fie hrănit şi cu Nikki scâncind necăjită că nu reuşea să-şi găsească blugii preferaţi, Angela simţea că ajunge la capătul răbdării. David nu era de nici un ajutor. Nu izbutea să dea de lista pe care o alcătuise, cu ce anume se afla în fiecare din lăzile rămase nedesfăcute.

— Gata, ajunge! strigă Angela. Nu vreau să mai aud nici un scâncet şi nici o lătrătură.

Pentru moment, până şi Rusty tăcu.

— Linişteşte-te, dragă, zise David. Cu supărarea nu rezolvi nimic.

— Să nu-mi spui mie să nu mă supăr! se răsti Angela.

— E-n ordine, replică David, cu calm. Mă voi duce s-o aduc pe doamna care urmează să aibă grijă de Nikki.

— Eu nu sunt un bebeluş, protestă Nikki, scâncind.

— Oh, scutiţi-mă! exclamă Angela, ridicându-şi ochii spre tavan.

Cât timp fu David plecat, ca s-o aducă pe Alice Doherty, sora mai mare a lui Dorothy Weymouth, Angela reuşi să-şi recapete stăpânirea de sine. Îşi dădea seama că făcuseră o greşeală spunându-le noilor lor patroni că voiau să-şi înceapă slujba pe întâi iulie. Ar fi trebuit să-şi acorde un răgaz de câteva zile, ca să se instaleze.

Alice se dovedi a fi o adevărată mană cerească. Cu chipul blajin şi plin de căldură, în ochi cu o mică sclipire jucăuşă şi cu părul alb ca neaua, semăna foarte bine a bunică. Avea un fel plăcut de a se purta şi o energie surprinzătoare pentru o femeie de şaptezeci şi nouă de ani. De asemenea, era înzestrată cu compasiunea şi răbdarea de care avea nevoie un copil suferind de o boală cronică şi dotat cu multă personalitate, aşa cum era Nikki. În plus, ca o calitate supremă, îl iubea pe Rusty, ceea ce o

făcu pe Nikki s-o îndrăgească imediat.

Primul lucru pe care i-l arătă Angela fu modul în care trebuia s-o ajute pe Nikki să-şi execute terapia respiratorie. Era important ca Alice să înveţe procedura şi ea se dovedi a fi o persoană care pricepea repede.

— Voi doi să nu vă faceţi nici o grijă! le strigă Alice lui David şi Angelei, când aceştia ieşiră prin uşa de serviciu.

Nikki îl ţinea în braţe pe Rusty şi-i agită lăbuţa în semn de la revedere.

— Vreau să merg cu bicicleta, o anunţă David pe Angela, de cum ieşiră din casă.

— Vorbeşti serios? se miră ea.

— Absolut.

— Cum doreşti, spuse Angela, urcând în Volvo şi pornind motorul.

Când coborî lunga alee şi coti la dreapta, către oraş, îşi flutură mâna spre David. Deşi era încrezătoare în propria-i capacitate profesională, se simţea puţin neliniştita la gândul că începea prima ei slujbă adevărată.

Adunându-şi curajul şi amintindu-şi că emoţiile din prima zi sunt fireşti, se înfăţişă la biroul lui Michael Caldwell. Acesta o duse imediat să i-o prezinte lui Helen Beaton, directorul general al spitalului. Din întâmplare, Beaton era în conferinţă cu doctorul Delbert Cantor, şeful personalului medical, dar ea întrerupse şedinţa pentru a-i ura bun sosit Angelei. O invită în biroul ei şi i-l prezentă pe doctorul Cantor.

În timp ce-i strângea mâna, doctorul Cantor, fără pic de jenă, o măsură din ochi pe Angela, din creştet până-n tălpi. Ea se hotărâse ca, pentru prima sa zi de slujbă, să se îmbrace cu una dintre cele mai bune rochii de mătase ale ei.

— Dumnezeule! exclamă el, e clar că nu semeni deloc cu cele câteva fete cu care eram coleg la facultatea de medicină. Acelea erau toate nişte tâmpite neatrăgătoare, zise, râzând apoi cu poftă.

Angela zâmbi. Ar fi vrut să spună că printre colegii ei situaţia era tocmai contrară – toţi cei câţiva bărbaţi erau neatrăgători – dar îşi ţinu gura. Din prima clipă, doctorul Cantor îi făcu impresia unui bărbat agresiv. Aparţinea, în mod evident, minorităţii de

şcoală veche care şi acum se simţea stânjenită de faptul că femeilor li se îngăduia să îmbrăţişeze profesiunea de medic.

— Suntem foarte bucuroşi că ai intrat în familia Spitalului Orăşenesc Bartlet, zise Beaton, în vreme ce o însoţea pe Angela spre uşă. Sunt convinsă că vei considera colaborarea cu noi atât ca pe o provocare, cât şi ca pe o activitate ce-ţi va răsplăti eforturile.

Părăsind zona administrativă, Caldwell o conduse pe Angela la laboratorul clinic. De cum o văzu, doctorul Wadley sări de la biroul său şi o îmbrăţişă cu exuberanţă, de parcă ar fi fost vechi prieteni.

— Fii binevenită în echipă! îi ură doctorul Wadley, zâmbindu-i cu căldura Angelei şi continuând să-i ţină strâns braţele. De săptămâni întregi aştept ziua asta.

— Eu te las, îi spuse Caldwell Angelei. Văd că aici eşti pe mâini bune.

— Ai făcut o treabă grozavă angajând un medic patolog atât de talentat, îl felicită Wadley pe Caldwell. Meriţi să fii lăudat.

Plecând, Caldwell radia de mândrie.

— Cumsecade om, comentă Wadley, privind în urma lui.

Angela dădu aprobator din cap, dar ea se gândea la Wadley.

Deşi era din nou conştientă de marea asemănare dintre el şi tatăl ei, acum îşi dădea seama şi de deosebirile dintre ei. Căldura entuziastă a lui Wadley era o schimbare binevenită după rezerva rece a tatălui ei. Ba chiar primirea exuberantă a lui Wadley o fermeca. Era liniştitor să se simtă atât de dorită încă din prima ei zi de serviciu.

— Să începem cu ce este mai important, zise Wadley, frecându-şi palmele. Ochii lui verzi străluceau de un entuziasm copilăresc. Să-ţi arăt biroul dumitale.

Deschise o uşă ce făcea legătura între propriul său birou şi un altul, care arăta ca şi cum ar fi fost de curând zugrăvit şi mobilat. Încăperea era în întregime albă: pereţii, masa de lucru, absolut totul.

— Îţi place? întrebă Wadley.

— E minunat, răspunse Angela.

— Aceea, zise Wadley, arătând înapoi, spre uşa de comunicaţie, va sta tot timpul deschisă. Atât la propriu, cât şi la

figurat.

— Minunat, repetă Angela.

— Acum să facem din nou turul laboratorului, propuse Wadley. Ştiu că l-ai văzut o dată, dar vreau să te prezint personalului.

Luă dintr-un cuier un halat profesional, alb, lung şi apretat şi-l îmbrăca.

În următorul sfert de oră, Angela făcu cunoştinţă cu mai multe persoane decât putea spera să memoreze. După ce încheiară turul laboratorului, se opriră într-un cabinet fără ferestre, vecin cu secţia de microbiologie. Cabinetul acela îi aparţinea doctorului Paul Darnell, colegul specializat în patologie al Angelei.

Spre deosebire de Wadley, Darnell era un bărbat scund, cu îmbrăcămintea mototolită şi al cărui halat alb era presărat la nimereală cu pete făcute probabil în timp ce prepara lamele pentru examene patologice. Părea să fie un om plăcut, dar şters şi retras, aproape antiteza amabilului şi expansivului Wadley.

După terminarea vizitei, Wadley o conduse pe Angela înapoi, la biroul lui, unde îi explică îndatoririle şi responsabilităţile care aveau să-i revină.

— Mă voi strădui să fac din dumneata unul dintre cei mai buni medici patologi din ţară, îi făgădui el, cu entuziasmul unui adevărat mentor.

Cei aproximativ cinci kilometri parcurşi cu bicicleta îi făcuseră lui David o plăcere imensă. Aerul curat şi răcoros al dimineţii fusese delicios, iar păsărelele – chiar mai numeroase decât îşi închipuise el. Pe drum văzuse câţiva colibri. Ca o încununare a întregii frumuseţi a naturii, imediat după ce traversase râul Roaring, zărise, într-o străfulgerare de o clipă, câteva căprioare ce străbăteau un câmp încărcat de rouă.

Când ajunse la clădirea spitalului, constată că sosise prea devreme. Charles Kelley îşi făcu apariţia abia pe la nouă fără ceva.

— Pe cuvântul meu, tare nerăbdător mai eşti! exclamă Kelley, când îl găsi pe David răsfoind revistele din sala de aşteptare a CMV-ului. Hai înăuntru. David îl urmă în biroul lui şi Kelley îi

dădu să completeze câteva formulare de rutină. Te alături unei echipe nemaipomenite, spuse Kelley, în timp ce David scria. O să-ţi placă aici: instalaţii formidabile, colegi cu o calificare extraordinar de bună. Ce altceva ţi-ai putea dori?

— Într-adevăr, nu-mi vine nimic altceva în minte, recunoscu David.

Când hârtiile fură completate şi după ce îi explică unele dintre regulile de bază, Kelley îl însoţi pe David până la noul lui cabinet. Deschizând uşa grupului de încăperi şi intrând, David se opri o clipă să admire plăcuţa cu numele lui, deja montată în fanta de pe exteriorul uşii. Fu surprins să vadă deasupra numelui său pe cel de „Doctor Kevin Yansen”.

— Este acelaşi grup de cabinete pe care l-am văzut data trecută? întrebă el cu o voce scăzută după ce-l ajunse din urmă pe Kelley.

În sala de aşteptare se aflau şase pacienţi.

— Acelaşi, confirmă Kelley, bătând în uşa-oglindă.

După ce aceasta se deschise, alunecând, Kelley i-l prezentă pe David funcţionarei de la recepţie, de ale cărei servicii avea să se folosească împreună cu doctorul Yansen.

— Mă bucur să vă cunosc, zise Anne Withington, cu un puternic accent din sudul Bostonului, plesnindu-şi balonaşul de gumă de mestecat, ceea ce-l făcu pe David să tresară.

— Vino să-ţi vezi biroul personal, îl invită Kelley, spunându-i apoi lui Anne, peste umăr, că atunci când avea să-şi facă apariţia doctorul Yansen, să-l trimită la ei, pentru a i-l prezenta pe doctorul Wilson.

David era nedumerit. Îl urmă pe Kelley în ceea ce fusese biroul doctorului Portland. Pereţii fuseseră proaspăt zugrăviţi într-o nuanţă gri-deschis, iar pe jos se aşternuse un nou covor, verde-cenuşiu.

— Ce părere ai? îl întrebă Kelley, radios.

— Cred că-i perfect, zise David. Unde s-a dus doctorul Portland?

Înainte să apuce Kelley să-i răspundă, în prag apăru doctorul Yansen, care intră în încăpere cu paşi repezi, cu mâna întinsă şi, ignorându-l pe Kelley, se prezentă el însuşi lui David, pe care îl îndemnă să-i spună „Kevin”.

— Fii binevenit! îi ură apoi lui David, bătându-l uşor cu palma pe spate. E bine că ai venit în echipa noastră. Joci baschet sau tenis?

— Câte puţin din fiecare, răspunse David, dar nimic în ultima vreme.

— O să te ajutăm noi să-ţi reintri în formă, îl asigură Kevin.

— Eşti ortoped? îl întrebă David, uitându-se cu atenţie la noul său coleg de cabinet.

Kevin era un bărbat cu o siluetă pătrăţoasă şi cu un chip vizibil agresiv. Era cu vreo zece centimetri mai scund decât David şi, stând în picioare lângă Kelley, părea foarte mărunt.

— Ortoped? repetă Kevin, râzând dispreţuitor. Nu prea. Mă situez la capătul opus al spectrului chirurgical. Sunt oftalmolog.

— Unde este doctorul Portland? întrebă David din nou.

Kevin se uită la Kelley.

— Încă nu i-ai spus?

— N-am avut prilejul, zise Kelley, depărtându-şi braţele de trup, cu palmele în afară. Abia a sosit.

— Din păcate, doctorul Portland nu mai este cu noi, spuse Kevin.

— A părăsit grupul? vru David să ştie.

— Este şi acesta un mod de a descrie situaţia, replică Yansen, cu un zâmbet ambiguu.

— Din nefericire, doctorul Portland s-a sinucis în mai, spuse Kelley.

— Chiar aici, în camera asta, preciză Kevin. Stând acolo, la biroul acela, adăugă, arătând cu bărbia spre masa de lucru. Apoi dădu mâinii sale forma unui pistol, cu degetul arătător în chip de ţeavă, îndreptat spre frunte. Bang! zise el. S-a împuşcat drept în frunte, glonţul ieşind prin ceafă. De aceea a fost nevoie să se zugrăvească pereţii şi să se schimbe covorul.

David simţi că i se usucă gura. Se uită la peretele gol din spatele biroului şi încercă să nu-şi imagineze cum arătase după acel incident.

— Ce îngrozitor! exclamă el. Era căsătorit?

— Din păcate, da, zise doctorul Yansen, înclinând capul. Avea soţie şi doi băieţi de vârstă mică. O adevărată tragedie. Ştiam eu că era ceva în neregulă. Dintr-o dată a încetat să mai joace

baschet sâmbăta dimineaţa.

— Nu arăta bine când l-am văzut ultima oară, spuse David. Era bolnav? Părea să fi slăbit foarte mult.

— Stare depresivă, răspunse scurt Kelley.

— Dumnezeule! oftă David. Niciodată nu ştii ce se poate întâmpla.

— Hai să trecem la un subiect mai vesel, propuse Kelley, după ce-şi limpezise glasul. Ţi-am luat vorba în serios, doctore Wilson. Ai pacienţi programaţi chiar pentru dimineaţa aceasta. Eşti pregătit să începi?

— Desigur, declară David.

Kevin îi ură lui David succes şi se îndreptă spre unul din cabinetele de consultaţii. Kelley i-l prezentă pe David lui Susan Beardslee, asistenta medicală cu care urma să colaboreze. Susan era o femeie atrăgătoare, în jur de douăzeci şi cinci de ani, cu un păr negru, tuns scurt pentru a-i încadra faţa. Ceea ce lui David îi plăcu imediat la ea fu personalitatea ei plină de vioiciune şi entuziasm.

— Primul dumneavoastră pacient se află deja în cabinetul de consultaţii, îl informă Susan cu voioşie, înmânându-i fişa medicală respectivă. Când aveţi nevoie de mine, nu trebuie decât să mă sunaţi. Între timp, îl voi pregăti pe următorul pacient, adăugă ea, dispărând în cel de-al doilea cabinet.

— Cred că acum o să te părăsesc, spuse Kelley. Mult noroc, David! Dacă întâmpini vreo problemă sau o dificultate, apelează la mine.

David deschise coperta fişei medicale şi citi numele: Marjorie Kleber, în vârstă de treizeci şi noua de ani. Se plângea de o durere în piept. David era pe punctul de a ciocăni la uşa cabinetului de consultaţii, când citi rezumatul diagnosticului: cancer al sânului, tratat prin operaţie chirurgicală, chimioterapie şi iradiere. Cancerul fusese diagnosticat cu patru ani în urmă, când bolnava avusese treizeci şi cinci de ani. În momentul depistării sale, cancerul se extinsese la ganglionii limfatici.

David parcurse restul fişei repede cu privirea. Era puţin iritat şi avea nevoie de câteva clipe în care să se pregătească. O pacientă cu un cancer al sânului, care ajunsese în stadiul de metastază sau care se răspândise de la sân în alte zone ale

trupului, constituia, pentru începutul carierei lui, un caz grav. Din fericire, Marjorie se simţea bine.

David bătu în uşă şi intră în cabinet. Marjorie Kleber stătea răbdătoare pe masa de consultaţii, îmbrăcată într-un halat anume destinat examenului medical. Se uită la David cu ochi mari, trişti şi inteligenţi. Zâmbetul ei era dintre acelea care îi încălzeau inima.

David se prezentă şi se pregătea s-o întrebe ce o supăra, când ea întinse braţul şi-i luă una din mâini între degetele sale. I-o strânse şi o duse la piept, la baza gâtului.

— Vă mulţumesc că aţi venit la Bartlet, îi spuse. Niciodată nu veţi şti cât de mult m-am rugat cerului ca aici să vină cineva aşa cum sunteţi dumneavoastră. Sunt, cu adevărat, extrem de bucuroasă.

— Mă bucur şi eu că sunt aici, îngăimă David.

— Înainte de venirea dumneavoastră, eram nevoită să aştept şi patru săptămâni ca să fiu văzută de un medic, zise ea, eliberând, în fine, mâna lui David. Aşa a fost mereu, de când problemele de sănătate ale personalului şcolii au trecut în sarcina CMV-ului. Şi de fiecare dată era un alt medic. Acum mi s-a spus că dumneavoastră veţi fi medicul meu. Asta e ceva foarte liniştitor.

— Mă simt onorat că sunt medicul dumitale, răspunse David.

— Era îngrozitor să aştept patru săptămâni pentru a fi văzută de medic, continuă Marjorie. Iarna trecută am avut o gripă atât de rea, încât am crezut că aveam pneumonie. Din fericire, până să mă primească vreun doctor, ceea ce fusese mai rău trecuse.

— Poate că ar fi trebuit să te duci la camera de gardă, sugeră David.

— Aş vrea să fi putut face asta, replică Marjorie, dar nu ni se permite. Odată, în urmă cu două ierni, m-am dus la cabinetul de urgenţe, dar CMV-ul n-a vrut să plătească, deoarece s-a dovedit că fusese vorba de o gripă. Dacă problema mea nu îmi pune în joc viaţa, sunt obligată să vin la cabinetul de aici. La urgenţe nu mă pot duce decât cu o aprobare prealabilă din partea unui medic de la CMV. Dacă mă prezint la urgenţe, ei nu plătesc.

— Dar asta-i absurd, se revoltă David. Cum ai putea să ştii dinainte dacă problema dumitale îţi ameninţă sau nu viaţa?

— Este întrebarea pe care le-am pus-o şi eu, zise Marjorie, înălţând din umeri, dar nu mi s-a răspuns. Au repetat, pur şi simplu, ceea ce prevedea regulamentul. Oricum, mă bucur că sunteţi aici. Dacă voi avea vreo problemă, la dumneavoastră voi veni.

— Aşa să faci, te rog, zise David. Acum, hai să-ncepem să discutăm despre starea sănătăţii dumitale. Cine ţi-o urmăreşte, în privinţa cancerului?

— Dumneavoastră, spuse Marjorie.

— Nu ai un medic oncolog? se miră David.

— CMV-ul nu are oncologi, îl informă Marjorie. Se presupune ca pentru consultaţii de rutină să mă prezint la dumneavoastră şi când consideraţi că ar fi necesar, să-mi faceţi trimitere la doctorul Mieslisch, oncologul. La dânsul nu mă pot duce decât cu recomandarea dumneavoastră.

David clătină din cap, recunoscând că, în ceea ce priveşte proaspăta lui clientelă existau multe realităţi pe care, pentru a le afla, avea să-i fie necesar un oarecare timp. Ştia, de asemenea, că avea să fie nevoit să-şi petreacă multă vreme studiind fişa medicală a lui Marjorie.

În următorul sfert de oră, David se concentră asupra sarcinii de a determina natura durerii pe care o simţea Marjorie în piept, în timp ce-i ausculta pieptul şi intervalele dintre două inspiraţii succesive profunde, o întrebă cu ce se ocupa la şcoală.

— Sunt învăţătoare, îi spuse Marjorie.

— La ce clase? se interesă el, luându-şi stetoscopul de la urechi şi începând pregătirile în vederea efectuării unui EKG.

— La clasa a treia, zise ea cu mândrie. Am predat un număr de ani la clasa a doua, dar o prefer pe a treia. La vârsta respectivă, copiii realmente înfloresc.

— Fiica mea urmează să înceapă clasa a treia la toamnă, zise David.

— Asta-i minunat! se bucură Marjorie. În cazul acesta va fi în clasa mea.

— Dumneata ai familie?

— Oh, da! Soţul meu, Lloyd, lucrează la societatea de software. Este programator. Avem doi copii: un băiat la liceu şi o fetiţă în clasa a şasea.

După o jumătate de oră, David se simţi îndeajuns de edificat pentru a o asigura pe Marjorie că durerea din piept nu era deloc îngrijorătoare şi nu avea nimic de-a face nici cu inima, nici cu cancerul, principalele două temeri ale lui Marjorie. Înainte ca el să iasă din cabinet, ea îi mulţumi încă o dată călduros pentru că venise la Bartlet.

David se retrase în biroul său personal, cu un sentiment de exuberanţă. Dacă toţi pacienţii lui ar fi tot atât de plini de simpatie şi de apreciere cum fusese Marjorie, putea să se aştepte să aibă parte la Bartlet de o carieră care să-i aducă multe satisfacţii. Puse fişa ei medicală pe masa de lucru, pentru a o studia ulterior mai în profunzime.

Luând dosarul din mapa fixată pe uşa celui de-al doilea cabinet de consultaţii, David se uită cu atenţie la fişa următorului pacient. În rezumatul diagnosticului scria: leucemie tratată prin chimioterapie. În sinea lui, David gemu – era încă un caz dificil, care avea să necesite ore de lucru acasă. Pacientul se numea John Tarlow. Era un bărbat de patruzeci şi opt de ani, care fusese în tratament timp de trei ani şi jumătate.

Intrând în cameră, David se prezentă. John Tarlow era un bărbat chipeş şi viguros, al cărui chip reflecta inteligenţă şi tot atâta căldură ca acela al lui Marjorie. În ciuda complicatei sale anamneze[20], insomnia de care se plângea John era mai lesne şi totodată mai repede tratabilă decât durerea de piept a lui Marjorie. După o scurtă convorbire, lui David îi fu clar că problema actuală era o reacţie de natură psihică, uşor de înţeles, faţă de un recent deces în familie. David îi dădu o reţetă pentru un medicament cu efect soporific, de care nu se îndoia că avea să-l ajute pe John să revină la regimul lui de somn obişnuit.

După ce termină cu John, David puse fişa lui alături de cea a lui Marjorie, în vederea unui studiu ulterior mai amănunţit. Apoi o căută pe Susan. O găsi în micul laborator folosit pentru analize simple, de rutină.

— Sunt mulţi pacienţi suferinzi de cancer, în clientela acestui

---

[20] Anamneză *(med.):* antecedentele de ordin medical ale pacientului *(n.tr.).*

cabinet? întrebă David, cu glas temător.

El admira mult soiul de oameni care preferau să se specializeze în oncologie. Se cunoştea pe el însuşi îndeajuns de bine pentru a şti că nu era potrivit pentru această ramură a profesiunii de medic, aşa că fusese cuprins de o oarecare îngrijorare când descoperise că primii doi pacienţi veniţi din partea CMV-ului aveau şi unul şi celălalt, probleme cu cancerul.

Susan îl asigură că nu erau decât puţini pacienţi de acest fel. David ar fi vrut s-o creadă. Când se înapoie să scoată fişa din cutia corespunzătoare cabinetului de consultaţii numărul unu, se simţi mai liniştit. Nu era vorba de o problemă de oncologie, cazul se referea la diabet.

Pentru David, dimineaţa trecu repede şi cu bine. Pacienţii fuseseră o adevărată încântare. Toţi se purtaseră amabil, atenţi la ceea ce avusese David de spus şi, spre deosebire de pacienţii neascultători cu care avusese de-a face în timpul rezidenţiatului, păruseră nerăbdători să-i urmeze recomandările. De asemenea, toţi îşi exprimaseră mulţumirea faţă de venirea lui David, nu chiar cu aceeaşi ardoare ca Marjorie, dar cu destula căldură cât să-l facă să se simtă bine în legătura cu modul în care fusese primit.

La prânz, David se întâlni cu Angela la cafeneaua deservită de voluntari. Mâncând câteva sandvişuri, discutară despre felul în care decursese dimineaţa pentru fiecare.

— Doctorul Wadley este formidabil, declară Angela. E foarte serviabil şi interesat în a mă învăţa diverse lucruri. Cu cât îl văd mai mult, cu atât mai puţin îmi aminteşte de tatăl meu. Este incomparabil mai exuberant decât ar fi vreodată tata… cu mult mai entuziast şi mai afectuos. Ba chiar m-a îmbrăţişat călduros când am sosit acolo azi-dimineaţă. Tata ar prefera să moară decât să facă aşa ceva.

David îi vorbi Angelei despre pacienţii pe care-i consultase. Ea fu deosebit de înduioşată când află cum reacţionase Marjorie Kleber la venirea lui David.

— Este învăţătoare, adăugă David. De fapt, predă la clasa a treia, aşa că va fi învăţătoarea lui Nikki.

— Ce coincidenţă! exclamă Angela. Ce fel de om este?

— Pare să fie o femeie caldă, devotată şi inteligentă. Aş paria

că este o profesoară excelentă. Necazul e că are un cancer al sânului în stare de metastază.

— Oh, Dumnezeule!

— Dar se simte bine. Nu cred ca până acum să fi avut vreo recidivă, însă nu i-am studiat fişa în amănunţime.

— Este o boală crudă, zise Angela, gândindu-se la cât de des îşi făcuse ea însăşi griji nu cumva să aibă cancer.

— Singurul lucru de care m-aş putea plânge până acum în legătură cu pacienţii mei este că am văzut prea mulţi suferinzi de cancer, spuse David.

— Ştiu că nu asta e pasiunea ta, remarcă Angela.

— Asistenta afirmă că faptul că am început cu doi bolnavi de cancer unul după altul a fost o simplă coincidenţă. Va trebui să ţin pumnii strânşi.

— Nu-i cazul să te simţi deprimat, îl încurajă Angela, amintindu-şi prea bine felul în care reacţionase David la moartea câtorva pacienţi bolnavi de cancer, pe vremea când era la începuturile rezidenţialului său.

— Apropo de deprimare, zise David, aplecându-se mai aproape de Angela şi vorbind în şoaptă. Ai aflat ce s-a întâmplat cu doctorul Portland?

Angela clătină din cap în semn că nu.

— S-a sinucis, spuse David. S-a împuşcat în biroul pe care-l folosesc eu acum.

— Asta-i cumplit. Eşti obligat să rămâi acolo? Poate reuşeşti să te muţi în alt grup de cabinete.

— Nu fi caraghioasă. Ce să-i spun lui Kelley? Că sunt superstiţios în legătură cu moartea şi cu sinuciderea? Nu pot să fac aşa ceva. Şi-n afară de asta, s-a refăcut zugrăveala pereţilor, iar covorul a fost schimbat. O să fie totul în ordine, încheie David, înălţând din umeri.

— De ce s-a sinucis? întrebă Angela.

— Stare psihodepresivă, răspunse David.

— Ştiam eu. Ştiam că era deprimat. Ba chiar am spus asta. Ţii minte?

— Eu n-am zis că n-ar fi fost deprimat, replică David. Am spus că părea bolnav. Oricum, probabil că s-a sinucis la scurt timp după ce l-am cunoscut noi, deoarece Charles Kelley zicea că a

făcut-o în mai.

— Sărmanul om, îl căină Angela. Avea familie?

— Soţie şi doi băieţei.

Angela clătină din cap. În tagma medicilor, sinuciderea era o soluţie binecunoscută de ea. Una dintre colegele ei din perioada rezidenţiatului îşi curmase ea însăşi zilele.

— Pentru a schimba tonul discuţiei cu unul mai puţin sumbru, spuse David, află că Charles Kelley m-a informat că există un plan de premiere prin care aş putea fi răsplătit dacă menţin gradul de spitalizare la un nivel minim. Cu cât aş acorda mai puţine zile de spitalizare, cu atât mai bine aş fi plătit. E posibil chiar să câştig o excursie în insulele Bahamas. Poţi crede aşa ceva?

— Am auzit şi eu de acest soi de plan de stimulare, zise Angela. Este o şmecherie la care recurg organizaţiile de ocrotire a sănătăţii pentru a reduce cheltuielile.

David clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Unele dintre realităţile acestei „ocrotiri organizate a sănătăţii" şi chestia cu „competiţia controlată" te fac cu adevărat să-ţi stea mintea-n loc. Eu le consider metode de-a dreptul jignitoare.

— Ei bine, ca să trec şi eu la probleme mai plăcute, te informez că doctorul Wadley ne-a invitat să luăm, diseară, masa la el acasă. I-am spus că ar trebui să-ţi cer părerea. Ce zici?

— Tu vrei să mergem?

— În privinţa asta, am altă veste bună, zise Angela. Am aflat de la unul din laboranţi că Barton Sherwood are o fiică la liceu, care lucrează ca baby-sitter. Ei sunt cei mai apropiaţi vecini ai noştri. Am telefonat şi fata e dornică să vină la noi.

— Crezi că pe Nikki ar deranja-o?

— Am întrebat-o deja. A spus că nu o supără şi că abia aşteaptă s-o cunoască pe Karen Sherwood. Se pare că este una dintre „şefele de galerie", cu ocazia diverselor manifestări şi evenimente publice.

— În cazul acesta, să mergem, spuse David.

Karen Sherwood sosi cu puţin înainte de şapte. David o pofti să intre în casă. Niciodată n-ar fi bănuit că ea era lider de

galerie. Era o fată slabă şi tăcută, care, din nefericire, semăna mult cu tatăl ei. Cu toate acestea era plăcută şi intuitivă. Când îi fu prezentată lui Nikki, fu îndeajuns de isteaţă, încât să declare că-i plăceau la nebunie câinii, mai ales puii lor.

În timp ce David conducea maşina, Angela îşi termină machiajul. David îşi dădea seama că ea era încordată şi încercă s-o liniştească, spunându-i că totul avea să decurgă perfect şi că arăta foarte bine. Când opriră în faţa locuinţei lui Wadley, amândoi fură profund impresionaţi. Casa nu era tot atât de grandioasă ca a lor, dar se afla într-o stare mult mai bună, iar terenul înconjurător era imaculat.

— Fiţi bineveniţi, spuse Wadley, deschizând uşa principală pentru a-i întâmpina pe soţii Wilson.

Interiorul casei era încă şi mai impresionant decât exteriorul. Se avusese grijă de fiecare amănunt. Un mobilier antic stătea pe covoare orientale groase. Picturi pastorale din secolul al nouăsprezecelea împodobeau pereţii.

Gertrude Wadley şi curtenitorul ei soţ erau oameni extrem de diferiţi, dând crezare zicalei potrivit căreia „contrariile se atrag”. Ea era o femeie reţinută, amintind de un şoricel şi avea prea puţine de zis. Era ca şi cum ar fi fost copleşită de personalitatea soţului ei.

Fiica lor adolescentă, Cassandra, păru la început să semene mai mult cu mama ei, dar, pe măsură ce treceau orele, deveni din ce în ce mai asemănătoare cu exuberantul ei tată.

Cel care domină seara fu Wadley. Acesta vorbi la modul dogmatic despre o întreagă serie de subiecte. Şi era clar că o adora pe Angela. La un moment dat îşi înălţă ochii spre cer şi îi mulţumi sorţii că, acum, că venise Angela, fusese răsplătit cu o echipă atât de competenta.

— Un lucru e sigur, zise David, în vreme ce se înapoiau spre casă cu maşina. Doctorul Wadley este entuziasmat de tine. Bineînţeles, nu-l pot învinui pentru asta.

Drept răspuns, Angela se cuibări lângă soţul ei.

După ce sosiră acasă, David o însoţi pe Karen peste câmp, până la ea acasă, deşi fata susţinuse că nu era necesar. Când David reveni, Angela îl întâmpină la uşă, îmbrăcată în lenjeria pe care n-o mai purtase de pe vremea lunii lor de miere.

— Arată mai bine când nu sunt gravidă, remarcă ea. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Arăta superb atunci şi arată superb şi acum.

Intrând pe furiş în camera de zi învăluită în semiîntuneric, se aşezară pe canapea. Încet şi cu tandreţe, făcură iarăşi dragoste. Fără frenezia din seara precedenta, fu chiar mai plăcut, sentimentul de împlinire fiind şi mai intens.

Când terminară, râmaseră îmbrăţişaţi şi ascultară simfonia ţârâitului de greieri şi a orăcăitului de broaşte.

— În ultimele zile am făcut aici dragoste mai mult decât în ultimele două luni la Boston, constată Angela, suspinând.

— Am fost supuşi unui mare stres.

— Asta mă face să mă gândesc la un alt copil.

David îşi schimbă poziţia în aşa fel, încât să poată distinge în întuneric profilul Angelei.

— Adevărat? o întrebă.

— Cu o casă de mărimea asta, am putea avea o sumedenie, spuse Angela, cu un uşor surâs.

— Ar trebui să ştim dacă eventualul copil ar avea fibroză chistică. Presupun că am putea să ne bazăm pe o amniocenteză[21].

— Cred că da, zise Angela, fără entuziasm. Dar ce am face dacă rezultatul ar fi pozitiv?

— Nu ştiu, răspunse David. Este înspăimântător. E greu de ştiut ce ar fi corect să facem.

— Ei bine, aşa cum zicea Scarlett O'Hara[22], ne vom gândi la asta mâine.

---

[21] Amniocenteză *(med.):* prelevarea unei mostre de lichid amniotic, prin introducerea unui ac tabular prin membrana în care se află fetusul înainte de naştere *(n.tr.).*

[22] Scarlett O'Hara: eroina din romanul *Pe aripile vântului,* al scriitoarei americane Margaret Mitchell *(n.tr.).*

8

Vară în Vermont

PE MĂSURĂ CE VARA ÎNAINTA, ZILELE SE TRANSFORMAU în săptămâni, iar săptămânile în luni. Vizavi de casa Wilsonilor, porumbul dulce creştea până la înălţimea pieptului şi putea fi auzit de pe veranda din faţă cum foşneşte sub adierea serii. Pătlăgele roşii dolofane se coceau rumenindu-se în grădina de lângă terasă. Mere pădureţe de mărimea unei mingi de golf începură să cadă din copacul din apropierea şopronului.

Lăcustele zumzăiau fără întrerupere în căldura de la mijlocul dimineţilor de vară.

Pe măsură ce se obişnuiau cu îndatoririle slujbelor lor, David şi Angela continuau să fie stimulaţi şi răsplătiţi. Fiecare zi aducea cu sine o nouă experienţă, pe care şi-o împărtăşeau unul altuia cu entuziasm, în timp ce trândăveau după mese de seară tihnite.

Pofta de mâncare a lui Rusty rămânea nediminuată, constituind un motiv de uimire pe măsură ce devenea tot mai exuberant şi creştea repede, căpătând, treptat, o mărime corespunzătoare cu cea a labelor sale. În ciuda creşterii lui, îşi păstra încântătoarele calităţi pe care le avusese ca mic pui. Tuturor li se părea imposibil să treacă pe lângă el fără a-l mângâia pe cap sau fără a-l scărpina sub una din urechile lui aurii.

În noul mediu, Nikki părea să înflorească. În privinţa respiraţiei, starea sănătăţii ei era normală, iar plămânii îi rămâneau curaţi. De asemenea, fetiţa legă noi prietenii. De Caroline Helmsford era de departe cel mai apropiată. Caroline era o copilă minionă, cu un an mai mare decât Nikki, care suferea şi ea de fibroză chistică. Având foarte multe experienţe în comun, între fetiţe se crease o legătură deosebit de puternică.

Făcuseră cunoştinţă în mod cu totul întâmplător. Deşi Wilsonilor li se vorbise despre Caroline cu prilejul primei lor vizite la Bartlet, ei nu făcuseră nici o încercare de a lua contact cu ea. Cele două fetiţe se ciocniseră una de alta în băcănia locală, ai cărei patroni şi totodată vânzători, erau părinţii lui Caroline.

Nikki se împrietenise şi cu băiatul familiei Yansen, care se întâmpla să fie exact de aceeaşi vârstă cu Nikki. Arni semăna cu tatăl lui: scund, cu un trup pătrăţos şi cu o fire agresivă. El şi Nikki se înţelegeau bine şi îşi petreceau ceasuri întregi în interiorul şi-n exteriorul şopronului, având veşnic câte ceva de făcut.

Oricât de mult şi-ar fi iubit munca, Wilsonii se bucurau şi de sfârşiturile lor de săptămână. Sâmbăta dimineaţa, David se trezea o dată cu răsăritul soarelui, ca să-şi facă vizitele de rutină la spital, după care, împreună cu un grup de medici, juca baschet în formula trei-cu-trei în sala de gimnastică a liceului.

După-amiezile de sâmbătă şi de duminică, David şi Angela şi le rezervau pentru treburi casnice. În timp ce Angela trebăluia prin interior, ocupându-se de perdele şi de schimbarea îmbrăcămintei mobilelor vechi, David se îndeletnicea cu lucrări de exterior, ca, de pildă, repararea verandei sau înlocuirea burlanelor. David se dovedi a fi chiar mai puţin îndemânatic decât se temuse Angela. Tot timpul dădea fuga la magazinul de articole de menaj Staley’s, ca să ceară vreun sfat. Din fericire, domnului Staley i se făcea milă de el şi îi ţinea o mulţime de cursuri referitoare la repararea unor plase împotriva insectelor, a unor robinete cu scurgeri şi a unor întrerupătoare electrice arse.

Într-o sâmbătă, în ziua de 21 august, David se sculă devreme, ca de obicei, îşi prepară o cafea şi plecă la spital. Vizitele decurseră repede, deoarece nu avea de văzut decât un singur pacient, pe John Tarlow, bolnavul de leucemie. Ca şi alţi pacienţi de-ai lui David suferinzi de cancer, John fusese deseori spitalizat pentru tot felul de probleme. Această ultimă internare era urmarea unui abces care i se formase pe gât. Din fericire, se simţea foarte bine. David se aştepta să-i facă externarea într-una din următoarele câteva zile.

După ce-şi termină vizitele, David se duse la liceu, pentru meciul de baschet. Intrând în sala de gimnastică, fu surprins să vadă că numărul de persoane care aşteptau să joace era mai mare decât de obicei. Când, în fine, îi veni rândul să intre în joc, observă că competiţia era mai aprigă decât alteori. Explicaţia era că nimeni nu voia să piardă, deoarece învinşii erau eliminaţi din echipă.

Faţă de o competiţie atât de înverşunată, David reacţionă jucând cu mai multă vigoare. La un moment dat, după un salt înapoi, cotul lui se izbi zdravăn de nasul lui Kevin Yansen.

David se opri brusc din alergare şi se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Kevin ducându-şi ambele mâini la nas. Printre degete îi picura sânge.

— Kevin! strigă el, speriat. Ce-ai păţit?

— Fir-ar al dracului, mârâi Kevin, de după mâinile ţinute căuş. Tâmpitule!

— Îmi pare rău, îşi ceru scuze David, simţindu-se prost din cauza propriei sale agresivităţi. Lasă-mă să văd, zise, întinzând braţul şi încercând să-i depărteze de faţă mâinile.

— Nu mă atinge, se răsti Kevin.

— Potoleşte-te, domnule Agresivul strigă Trent Yarborough, din celălalt capăt al sălii. Trent era chirurg şi unul dintre cei mai buni jucători cu mingea. Jucase la Yale. Hai să vedem ce-a păţit bătrâna „trompă”. Sincer să fiu, mă bucur să constat că ai primit puţin din propriul tău medicament.

— Băga-te-aş undeva, Yarborough, îl repezi Kevin.

Când îşi lăsă mâinile în jos, văzură că din nara stângă îi curgea sânge. Creasta nazală îi era înclinată într-o parte. Trent se apropie de el, să se uite mai cu atenţie.

— S-ar părea că ţi s-a spart ciocul.

— La naiba, zise Kevin.

— Vrei să ţi-l îndrept eu? îl întrebă Trent. N-o să-ţi cer bani mulţi.

— Să sperăm că ţi-ai plătit asigurarea pentru tratamente greşite, zise Kevin, aplecându-şi capul spre spate şi închizând ochii.

Trent prinse nasul lui Kevin între degetul său mare şi încheietura arătătorului şi, cu o mişcare bruscă, îl readuse la

locul lui. Trosnetul care se auzi îi făcu pe toţi cei prezenţi – chiar şi pe chirurg – să tresară.

Trent se trase un pas înapoi, ca să-şi admire opera.

— Arată mai bine decât originalul, declară el.

David întrebă dacă i se îngăduia să-l ducă pe Kevin acasă cu maşina, dar acesta, continuând să vorbească mânios, spuse că avea să conducă el însuşi.

În joc intră altcineva, luând locul lui Kevin. Vreme de câteva clipe, David rămase nemişcat, uitându-se la uşa prin care ieşise Kevin. Apoi tresări, când cineva îi trase o palmă uşoară pe spate, întoarse capul şi se pomeni faţă-n faţă cu Trent.

— Nu te necăji din cauza lui Kevin, îi zise acesta. Din câte ştiu eu, a spart şi el aici nasurile a două persoane. Kevin nu este un tip deosebit de „fair-play”, dar, altminteri, e om cumsecade.

Cam fără chef, David reintră în joc.

Când David se înapoie acasă, Nikki şi Angela erau gata pentru „ieşirea” din ziua respectivă. Pentru sâmbăta aceea nu-şi făcuseră nici un plan, deoarece fuseseră invitaţi la un lac din apropiere, unde şederea era prevăzută să se prelungească până a doua zi. O după-amiază de înot avea să fie urmată de o masă preparată şi servită în aer liber. Familiile Yansen, Yarborough şi Young – „cei trei Y”, cum îşi spuneau chiar ele – închiriaseră, pe toată durata verii, o vilă pe malul lacului. Steve Young era obstetrician-ginecolog, precum şi unul dintre cei care jucau baschet cu regularitate.

— Haide o dată, tăticule, spuse Nikki, nerăbdătoare. Suntem deja în întârziere.

David se uită la ceas. Jucase baschet mai mult decât de obicei. Dând fuga la etaj, intră repede sub duş. Peste o jumătate de oră erau în maşină şi plecaţi la drum.

Lacul era ca un smarald verde, cuibărit într-o vale bogat împădurită, situată între doi munţi. Unul din aceştia adăpostea o localitate climaterică favorabilă practicării schiului, despre care lui David şi Angelei li se spusese că era una dintre cele mai bune din zonă.

Vila – încântătoare – consta dintr-o clădire cu un labirint de coridoare şi cu numeroase dormitoare, construite în jurul unui imens şemineu masiv, din piatră brută. O spaţioasă verandă

acoperită se întindea pe întreaga faţadă a casei, oferind vedere spre lac. Veranda se prelungea în afară printr-o vastă platformă, legată prin câteva trepte de un debarcader în formă de T, care înainta în apă pe o distanţă de vreo doisprezece metri.

Nikki alcătui imediat echipă cu Arni Yansen şi amândoi porniră în fugă spre pădure, unde Arni era nerăbdător să-i arate lui Nikki o colibă construită într-un arbore. Angela intră în bucătărie, în care Nancy Yansen, Claire Young şi Gayle Yarborough se îndeletniceau vesele cu prepararea mâncărurilor. David li se alătură bărbaţilor, care sorbeau bere, urmărind fără prea mare interes un meci oarecare la un televizor portabil.

După-amiaza se scurse liniştit, întreruptă doar de mici tragedii legate de opt copii zburdalnici, care aveau obişnuitele tendinţe de a aluneca pe stânci, de a-şi juli genunchii şi de a-şi răni reciproc sentimentele. Soţii Yansen aveau doi copii, familia Young – unul, iar familia Yarborough – trei.

Singurul element neplăcut într-o zi altminteri impecabilă fu proasta dispoziţie a lui Kevin. De la nasul spart, se alesese cu uşoare vânătăi în jurul ochilor. Nu doar o dată se răsti la David, acuzându-l de stângăcie şi de faptul că l-ar fi încurcat întruna. În cele din urmă, uimit că Yansen făcea din incidentul din acea dimineaţă o asemenea problemă, David îl luă deoparte.

— Mi-am cerut scuze, îi spuse şi îmi voi mai cere o dată. Îmi pare rău. A fost un accident. Te asigur că n-am vrut.

Kevin se uită mânios la David, dându-i impresia că nu avea să-l ierte niciodată. Dar apoi, oftând, zise:

— Hai să mai tragem o bere.

După cină, adulţii se aşezară în jurul unei mese imense, iar copiii ieşiră la aer, pe punte, să pescuiască. Cerul încă mai avea, spre apus, roşeaţa asfinţitului şi culoarea lui se reflecta în apă. Brotăceii, precum şi greierii şi alte insecte îşi începuseră de mult concertul nocturn. Licuricii punctau umbrele de sub copaci.

La început, conversaţia avu ca temă frumuseţea împrejurimilor şi avantajele inerente de a locui în Vermont, unde cei mai mulţi oameni se duc doar în vizită sau pentru scurte vacanţe, însă cu timpul, discuţia se îndreptă – spre părerea de rău a celor trei soţii – către probleme legate de medicină.

— Aproape că aş prefera să aud fleacuri referitoare la sport,

se văită Gayle Yarborough, iar Nancy Yansen şi Claire Young îi împărtăşiră, cu convingere, părerea.

— E greu să nu vorbim despre medicină, cu toată această aşa-zisă „reformă” în curs de desfăşurare, zise Trent.

Ca şi Steve, Trent nu era medic în cadrul CMV-ului. Deşi încercaseră să înfiinţeze o organizaţie de asistenţă medicală prioritară împreună cu o mare societate de asigurări şi cu Blue Shield[23], nu aveau cine ştie ce succes. Cea mai mare parte a bazei de pacienţi fusese acaparată de CMV, ca urmare a agresivei şi competitivei lansări pe piaţă a acestei instituţii.

— Toată treaba asta a reuşit să mă deprime, declară Steve. Dacă aş putea să născocesc vreo metodă prin care să mă întreţin, pe mine şi pe-ai mei, m-aş lăsa de medicină cât ai clipi din ochi.

— Ar fi o cumplită irosire a talentului tău, spuse Angela.

— Presupun că da, îi dădu dreptate Steve. Dar aş duce-o al dracului de mult mai bine decât zburându-mi creierii, ca ştiţi-voi-cine.

Vreme de câteva clipe, aluzia la doctorul Portland îi reduse pe toţi la tăcere. Cea care o rupse fu Angela.

— Noi n-am auzit niciodată povestea în legătură cu doctorul Portland, zise ea. Trebuie să recunosc că eram curioasă. Am văzut-o pe sărmana lui soţie. E evident că-i este foarte greu să facă faţă morţii lui.

— Se autoînvinovăţeşte, spuse Gayle Yarborough.

— Tot ce-am aflat noi este că el era foarte deprimat, interveni David. Starea aceea a lui avea vreo legătură cu ceva anume?

— Ultima dată când a jucat baschet era extrem de mânios din cauză că unul din pacienţii lui, cu o fractură de şold, era pe moarte, spuse Trent. Era vorba de Sam Flemming, pictorul. Ulterior, cred că a mai pierdut vreo doi.

David simţi cum un fior rece îi coboară de-a lungul şirii spinării. Amintirea propriei sale reacţii ca proaspăt rezident la moartea câtorva dintre pacienţii săi îi reveni în gând, străbătându-l cu o senzaţie ca de gheaţă.

[23] *Blue Shield* (lb. engl.) = Scutul Albastru: denumirea unei organizaţii de ocrotire a sănătăţii, de tipul Crucii Roşii *(n.tr.).*

— Nici măcar nu sunt convins că s-a sinucis, zise Kevin pe neaşteptate, uluindu-i pe toţi.

În afară de a se plânge de neîndemânarea lui David, în ziua aceea Kevin nu vorbise decât foarte puţin. Până şi Nancy, soţia lui, se uită la el de parcă ar fi proferat o blasfemie.

— Cred că ai face mai bine să explici ce-ai vrut să spui, îl apostrofă Trent.

— Nu am multe de explicat, cu excepţia faptului că Randy nu poseda nici un revolver, zise Kevin. Este unul din acele amănunte sâcâitoare pe care nimeni n-a fost în stare să-l explice. De unde a făcut rost de armă? Nimeni n-a ieşit în faţă, recunoscând că Randy ar fi împrumutat pistolul de la el. Randy nu părăsea niciodată oraşul. Ce-a făcut, l-a găsit pe stradă? Gândiţi-vă puţin la asta, încheie Kevin, izbucnind într-un râs cavernos.

— Las-o baltă, spuse Steve. Trebuie să-l fi avut, numai că nimeni nu avea cunoştinţă de asta.

— Ariene a declarat că nu ştia nimic despre armă, insistă Kevin. În plus, el a fost împuşcat drept în frunte, direcţia glonţului fiind înclinată în jos. De aceea i s-a împrăştiat pe pereţi creierul mic. Eu n-am auzit niciodată de cineva care să se fi împuşcat în felul acesta. De obicei, dacă nu vor să dea greş, oamenii îşi vâră ţeava în gură. Alţii se împuşcă în tâmplă. E greu să te împuşti din faţă, mai ales cu un magnum[24].

Ca şi în prima zi de lucru a lui David, Kevin imită cu propria-i mână forma unui pistol. De astădată îşi îndreptă „arma” spre frunte, făcând în aşa fel ca gestul să pară extrem de stângaci.

Gayle se înfiora, cuprinsă de o trecătoare senzaţie de vomă. Deşi era măritată cu un medic, discuţiile despre sânge şi măruntaie o îmbolnăveau.

— Încerci să sugerezi că ar fi fost asasinat? întrebă Steve.

— Nu spun decât că eu nu sunt convins că s-a sinucis, repetă Kevin. Mai departe, fiecare poate să facă propriile sale presupuneri.

Ţârâitul greierilor şi orăcăitul brotăceilor dominară noaptea, în vreme ce toţi reflectau asupra tulburătoarelor cuvinte ale lui

---

[24] Magnum: pistol automat, utilizat pe vremuri în armata germană (*n.tr.*).

Kevin.

— Ei bine, eu cred că toate astea nu-s decât o prostie, zise, în cele din urmă, Gayle Yarborough. Cred că a fost o sinucidere din laşitate şi simpatia mea se îndreaptă spre Ariene şi cei doi băieţi ai ei.

— Sunt de aceeaşi părere, declară Claire Young.

Urmă o nouă tăcere penibila, care se prelungi până când fu ruptă de Steve.

— Dar voi doi cum o duceţi? întrebă el, uitându-se la David şi la Angela, aşezaţi în faţa lui, de cealaltă parte a mesei. Cum vi se pare Bartletul? Vă simţiţi bine?

David şi Angela schimbară o privire. Cel care vorbi primul fu David:

— Eu mă simt excelent. Îmi place oraşul şi, deoarece fac deja parte din CMV, nu sunt nevoit să mă frământ în legătura cu politica medicală. M-am pomenit cu o clientelă numeroasă, poate puţin prea numeroasă. Am mai mulţi pacienţi cu probleme de oncologie decât mă aşteptam şi mai mulţi decât mi-ar plăcea să am.

— Ce-i aceea oncologie? întreba Nancy Yansen.

Kevin îi adresă soţiei sale o privire enervată, parcă nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Cancer, zise el cu dispreţ. Iisuse, Nancy, doar ştii. Asta.

— Scuze, rosti Nancy, cu tot atâta iritare.

— Câţi pacienţi cu cancer ai? se interesa Steve.

Închizând ochii, David se gândi vreme de câteva clipe.

— Sa vedem, spuse el. Îl am pe John Tarlow, cu leucemie. Este în spital chiar acum. O am pe Mary Ann Schiller, cu un cancer ovarian. Îl am pe Jonathan Eakins, cu un cancer de prostată, îl am pe Donald Anderson, despre care se credea că ar fi avut un cancer pancreatic, care s-a dovedit totuşi a fi un adenom benign.

— Recunosc numele acesta, interveni Trent. Este al unui pacient căruia i s-a aplicat o procedură Whipple.

— Îţi mulţumesc că ne-ai informat, zise Gayle, pe un ton sarcastic.

— Asta înseamnă numai patru pacienţi, remarcă Steve.

— Mai sunt şi alţii. O am şi pe Sandra Hascher, cu melanom şi

pe Marjorie Kleber, cu un cancer al sânului.

— Ne impresionează faptul că i-ai reţinut pe toţi în memorie, comentă Claire Young.

— Este uşor, replică David. Îi ţin minte, pentru că m-am împrietenit cu toţi. Îi văd în mod regulat, deoarece au o sumedenie de probleme de ordin medical, ceea ce nu-i deloc surprinzător dacă ne gândim la mulţimea de tratamente la care au fost supuşi.

— Foarte bine şi care-i problema? întrebă Claire.

— Problema e că, acum, că m-am împrietenit cu ei şi că mi-am asumat responsabilitatea îngrijirii lor, mă frământă teama că vor muri ca urmare a bolii şi mă simt răspunzător.

— Ştiu exact ce-nseamnă asta, spuse Steve. Nu pricep cum poate cineva să se specializeze în oncologie. Dumnezeu să-i aibă în pază! O jumătate din motivul care m-a îndemnat să-mi aleg ca specializare obstetrica a fost că, în general, asta-i o ramură a medicinei lipsită de necazuri.

— Acelaşi lucru e valabil şi în ceea ce priveşte oftalmologia, zise Kevin.

— Nu sunt de acord, protestă Angela. Eu pot înţelege foarte bine de ce se specializează unii oameni în oncologie. Motivaţia constă, probabil, în satisfacţia profesională, deoarece persoanele care suferă de maladii potenţial mortale au mari nevoi. În cazul multor altor specialităţi, nu ştii niciodată cu adevărat dacă ţi-ai ajutat sau nu pacienţii. În cazul oncologiei, nu există niciodată o astfel de incertitudine.

— Eu o cunosc bine pe Marjorie Kleber, spuse Gayle Yarborough. Atât TJ, cât şi mijlociul meu, Chandler, au avut-o ca învăţătoare. Este o femeie minunată. Are metoda aceea, plină de inventivitate, de a-i face pe copii să-i intereseze silabisirea deplasând mici avioane de plastic pe un panou fixat pe perete.

— Îmi face plăcere s-o văd, ori de câte ori vine la cabinet, cu o programare, recunoscu David.

— Tu cum o duci cu slujba? o întrebă Nancy Yansen pe Angela.

— Nici că ar putea fi mai bine, răspunse aceasta. Doctorul Wadley, şeful secţiei, a devenit un adevărat mentor. Echipamentul este expresia celor mai recente realizări în

domeniu. Avem mult de lucru, dar nu în asemenea măsură, încât să nu putem respira. Facem între cinci sute şi o mie de biopsii pe lună, ceea ce constituie o cifră respectabilă. Avem prilejul de a vedea o patologie interesantă, ca urmare a faptului că spitalul din Bartlet funcţionează ca un centru de îngrijire medicală de gradul trei. Avem chiar şi un laborator de analize virale, lucru la care nu mă aşteptam. Aşa că, una peste alta, totul este foarte incitant.

— Ai avut deja vreo altercaţie cu Charles Kelley? îl întrebă Kevin pe David.

— Absolut nici una, răspunse David, mirat. Ne-am înţeles perfect. De fapt, chiar în săptămâna asta m-am întâlnit cu Kelley şi cu directorul din cadrul CMV-ului, care se ocupă, la Burlington, de problema managementului de calitate. Amândoi au fost laudativi în legătură cu răspunsurile date de pacienţi pe formularele prin care li se cere să aprecieze îngrijirea ce li se acordă şi să precizeze măsura în care sunt mulţumiţi.

— Ha-ha! râse Kevin, dispreţuitor. Managementul de calitate este o prostie. Aşteaptă până ţi se va face verificarea rentabilităţii. E ceva care, de obicei, durează două sau trei luni. Atunci să-mi spui ce părere ai despre Charles Kelley.

— Pe mine nu mă priveşte, replică David. Eu practic o medicină corectă şi atentă. Mă doare-n cot de programul de premiere referitor la spitalizare şi, cu siguranţă, nu alerg după unul din marile premii, cu excursii în Bahamas.

— Pe mine m-ar interesa, zise Kevin. Consider că este un program bun. De ce să nu te gândeşti de două ori înainte de a interna pe cineva? Pacienţii de-aici îţi respectă recomandările. Oamenii se simt mai bine acasă decât în spital. Dacă spitalul vrea să ne trimită, pe mine şi pe Nancy, în Bahamas, nu intenţionez să mă plâng.

— Pentru oftalmologie, situaţia este puţin diferită decât pentru medicina internă, sublinie David.

— Gata cu vorbăria asta pe teme medicale, decretă Gayle Yarborough. Tocmai mă gândeam că ar fi trebuit să aduc filmul *The Big Chill*[25]. Este un film formidabil pentru a fi vizionat într-un

[25] *The Big Chill* (lb. engl.): în traducere literala, *Marele îngheţ* (*n.tr.).*

grup ca acesta.

— Chiar că aşa ceva ar stimula o oarecare conversaţie, zise Nancy Yansen. Şi ar fi mult mai incitant decât vorbăria asta medicala fără rost.

— Eu nu am nevoie de un film pentru a mă gândi dacă vreau sau nu să-l las pe soţul meu să facă dragoste cu una dintre prietenele mele, în aşa fel ca ea să poată avea un copil, declară Claire Young. În nici un caz! Şi cu asta, punct!

— Oh, fii rezonabilă, interveni Steve, îndreptându-şi poziţia trupului, până atunci gârbovită. Pe mine nu m-ar deranja, mai ales dacă ar fi vorba de Gayle, adăugă el, întinzându-se spre aceasta şi îmbrăţişând-o.

Gayle, care şedea lângă el, chicoti şi se prefăcu că se zvârcoleşte în braţele lui.

Trent îi turnă lui Steve puţină bere pe creştetul capului. Steve încercă s-o prindă cu limba.

— Ar trebui să fie o situaţie disperată, spuse Nancy Yansen. Şi, oricum, există şi soluţia inseminării artificiale.

În următoarele câteva minute, toţi, cu excepţia lui David şi a Angelei, se încovoiară de râs. Apoi se porni o serie de glume de prost gust şi de insinuări sexuale. David şi Angela păstrau semisurâsuri rigide şi dădeau din cap la poante, dar nu participau activ.

— Staţi o clipă, toată lumea, strigă Nancy Yansen printre hohote de râs, după o glumă deosebit de deocheată. Eu cred – spuse, luptându-se să se stăpânească – cred că ar trebui să-i ducem pe copii la culcare, ca să putem face o baie în pielea goală. Ce părere aveţi?

— Eu zic s-o facem, răspunse Trent, ciocnind o sticlă de bere cu Steve.

David şi Angela se uitară unul la celălalt, întrebându-se dacă nu cumva sugestia aceea era o glumă. Toţi ceilalţi se ridicară în picioare şi începură să-şi cheme copiii, care continuau să stea pe debarcader, pescuind pe întuneric.

Mai târziu, în camera lor, în timp ce se spăla pe faţă la chiuveta montată pe perete, Angela i se plânse lui David, exprimându-şi convingerea că grupul de amici regresase brusc la cine ştie ce stadiu de dezvoltare anterior, adolescentin. În

vreme ce vorbeau, îi auzeau amândoi pe ceilalţi adulţi sărind de pe debarcader, într-un infernal zgomot de chicoteli, strigăte şi pleoscăituri.

— Aduce a comportament de frăţie universitară, fu de acord David. Dar nu cred că ar fi ceva rău în asta. N-ar trebui să-i judecam.

— Nu sunt atât de sigură, replică Angela. Ceea ce mă îngrijorează este senzaţia că ne aflăm într-un roman de John Updike referitor la mahalale. Toată vorbăria asta fără rost despre sex şi purtarea de acum mă fac să mă simt prost. Cred că s-ar putea să fie o consecinţă a plictiselii. Poate că Bartletul nu este un paradis, aşa cum credem noi.

— Oh, te rog, protestă David, uimit. Părerea mea e că eşti prea critică şi cinică. Consider că atitudinea lor faţă de viaţă este, pur şi simplu, tinerească, exuberantă şi dornică de amuzament. Poate că noi suntem cei încuiaţi.

Angela se întoarse cu spatele la chiuvetă, ca să se uite la David. Îl privea cu o expresie mirată, ca şi cum ar fi fost un străin.

— Dacă doreşti, eşti absolut liber să te duci acolo despuiat şi să te alături orgiilor, zise ea. Nu mă lăsa să te opresc!

— N-o lua cu totul razna, replică David. Nu vreau să particip la distracţiile lor. Cu toate acestea, nu văd lucrurile atât de tranşant negru şi alb cum se pare că le vezi tu. Poate ca atitudinea ta este consecinţa educaţiei tale catolice.

— Refuz să mă las provocată, spuse Angela, întorcându-se iar spre chiuvetă. Şi, mai ales, refuz să fiu atrasă într-una din discuţiile tale lipsite de rost, pe teme religioase.

— Din partea mea, asta-i perfect, zise David, pe un ton afabil.

Mai târziu, când se băgaseră în pat şi stinseseră lumina, zgomotele veseliei de pe debarcader fuseseră înlocuite de cele produse de broaşte şi insecte. Liniştea era atât de adâncă, încât auzeau clipocitul apei ce se lovea uşor de mal.

— Crezi că ei mai sunt acolo? întrebă Angela în şoaptă.

— Habar n-am, răspunse David. Ba mai mult, nici nu-mi pasă.

— Ce părere ai despre comentariile lui Kevin referitoare la doctorul Portland? îl iscodi ea.

— Ca să fiu sincer, Kevin a devenit pentru mine un soi de

mister. Niciodată n-am văzut pe cineva care să poarte atâta pică din cauza unei lovituri în nas, primite în cursul unei nevinovate partide de baschet.

— Mie, comentariile lui mi s-au părut deplasate, ca să nu spun mai mult, admise Angela. Faptul de a mă gândi fie şi o secundă la asasinate în Bartlet mă face, în mod ciudat, să mă ia cu frig. Încep să am sentimentul sâcâitor că, în curând, se va întâmplă ceva rău, poate din cauză că suntem prea fericiţi.

— Asta-i firea ta isterică, zise David, pe jumătate în glumă, întotdeauna eşti în căutarea unor elemente dramatice. De aceea devii pesimista. Eu socotesc că suntem fericiţi, pentru că am luat deciziile corecte.

— Sper să ai dreptate, spuse Angela, ghemuindu-se în îndoitura braţului lui David.

9

Luni, 6 septembrie

TRAYNOR TRASE MAŞINA ÎN AFARA CAROSABILULUI ŞI, cu paşi elastici, porni peste câmp, către şirul de automobile parcate lângă gardul cu duble zăbrele. În lunile de vară, terenurile de după gard, destinate desfăşurării târgurilor, erau utilizate de cele mai multe ori pentru iarmaroace meşteşugăreşti, însă astăzi, Traynor şi soţia lui, Jacqueline, fuseseră atraşi acolo de cel de-al optulea picnic organizat cu prilejul Zilei Muncii de către Spitalul Orăşenesc Bartlet Festivităţile începuseră la ora nouă, prin concursuri de alergare pentru copii.

— Ce mod de a strica o zi de sărbătoare, altminteri foarte plăcută, îi spuse Traynor soţiei sale. Nu pot să sufăr picnicurile astea.

— Aiurea! replică Jacqueline, pe un ton dispreţuitor. Pe mine nu mă prosteşti nici o secundă.

Jacqueline era o femeie minionă, puţin supraponderală, care se îmbrăca într-un stil exagerat de conservator. Acum purta o pălărie albă, mănuşi albe şi pantofi cu toc, deşi veniseră pentru o masă la iarbă verde, cu porumb, scoici înăbuşite în abur şi homar de Maine.

— La ce te referi? o întrebă Traynor, oprind maşina şi răsucind cheia în contact.

— Ştiu cât de mult îţi plac treburile astea legate de spital, aşa că nu face pe martirul cu mine. Îţi place să te scalzi în lumina reflectoarelor, fiind centrul atracţiei. Îţi joci cu toată fiinţa rolul de preşedinte al consiliului de conducere.

Traynor se uită la soţia sa cu indignare. Căsnicia lor era plină de antagonisme şi, de obicei, el riposta usturător, dar acum îşi puse lacăt gurii. Jacqueline avea dreptate în privinţa picnicului, dar pe el îl irita faptul că, de-a lungul celor douăzeci şi unu de

ani de când erau căsătoriţi, ea ajunsese să-l cunoască atât de bine.

— Care-i problema? întrebă Jacqueline. Pornim sau nu la treabă?

Bombănind, Traynor coborî din maşină.

În timp ce mergeau anevoie înapoi, pe lângă şirul de maşini parcate, Traynor o văzu pe Beaton, care îi saluta fluturându-şi mâna şi se îndreptă către ei, venindu-le în întâmpinare. Era însoţită de Wayne Robertson, şeful poliţiei şi Traynor bănui imediat că trebuie să se fi întâmplat ceva neplăcut.

— Ce bună potriveală! remarcă Jacqueline, când o văzu pe Beaton că se apropie. Iat-o pe cea mai entuziastă dintre linguşitorii tăi.

— Taci din gură, Jacqueline! mârâi Traynor printre dinţi.

— Am primit o veste proasta, anunţa Beaton, fără nici un preambul.

— De ce nu te duci la cort, să iei vreo gustare? îi sugeră Traynor lui Jacqueline, dându-i un ghiont.

După ce-i aruncă lui Beaton o privire dispreţuitoare, soţia lui plecă.

— Nu pare deloc încântată că se află aici în dimineaţa aceasta, remarcă Beaton.

Traynor râse scurt, ca pentru a sublinia lipsa de importanţă a unei astfel de probleme, după care întrebă:

— Care e vestea cea proastă?

— Din păcate, astă-noapte sau, mai degrabă, azi-dimineaţă, a avut loc o altă agresiune îndreptată împotriva unei asistente medicale, răspunse Beaton. Femeia a fost violată.

— Fir-ar al dracului! înjură Traynor. E vorba de acelaşi individ?

— Aşa credem. Descrierea e aceeaşi. Ca şi masca de schi. De astădată, arma a fost un revolver, în loc de cuţit, dar criminalul avea şi acum cătuşele acelea. De asemenea, a tras-o cu forţa între copaci, lucru pe care l-a făcut şi în trecut.

— Sperasem că instalaţia de iluminat avea să împiedice asta, zise Traynor.

— Poate că l-ar fi putut împiedica, spuse Beaton, cu oarecare ezitare.

— Ce vrei să zici?

— Atacul a avut loc în parcarea de sus, unde nu există lumini. După cum îţi aminteşti, noi n-am iluminat decât parcarea de la subsol, ca să economisim bani.

— Cine are cunoştinţă despre violul acesta? întrebă Traynor.

— Nu foarte multe persoane. Mi-am asumat răspunderea de a lua legătura cu George O'Donald, de *la Bartlet Sun* şi el a fost de acord să nu publice ştirea în ziar. Aşa că am putea obţine un răgaz. Sunt convinsă că victima nu se va grăbi să povestească multor oameni ce a păţit.

— Mi-ar plăcea să pot face în aşa fel, încât cei de la CMV să nu afle nimic… dacă aşa ceva ar fi posibil.

— Cred că incidentul acesta subliniază cât de mare nevoie avem de noul garaj.

— Ne este necesar, dar s-ar putea să nu-l căpătăm. Asta-i vestea mea proastă pentru şedinţa consiliului executiv de diseară. Vechiul meu zeu al răzbunării, Jeb Wiggins, s-a răzgândit. Ba şi mai rău, i-a convins pe cei din comitetul consilierilor orăşeneşti că noul garaj este o idee complet greşită. A reuşit să-i facă pe toţi sa creadă că realizarea lui ar fi o jignire adusă ochilor.

— Şi asta înseamnă sfârşitul proiectului?

— Nu-i chiar sfârşitul, dar este o lovitură, recunoscu Traynor. O să reuşesc eu să-l fac să fie votat iar, însă o dată ce un lucru ajunge să fie respins în felul acesta, e greu să-l reînvii. Poate că violul de astă-noapte, oricât de rău ar fi, ar putea constitui catalizatorul de care avem nevoie ca să fie aprobat proiectul.

Traynor se întoarse spre Robertson şi, în lentilele reflectorizante ale ochelarilor de soare ai acestuia, văzu două imagini deformate ale lui însuşi.

— Poliţia nu poate face nimic? îl întrebă.

— În afară de a pune un poliţist să stea de pază acolo în fiecare noapte, răspunse Robertson, nu putem face prea multe. Le-am dat deja dispoziţie oamenilor mei să „măture" parcajele cu lanternele lor ori de câte ori se află în zonă.

— Unde-i responsabilul cu paza spitalului, Patrick Swegler?

— Îl aduc imediat, făgădui Robertson, pornind în pas alergător spre heleşteu.

— Eşti pregătită pentru diseară? o întrebă Traynor pe Beaton,

de îndată ce Robertson ajunsese destul de departe ca să nu-i poată auzi.

— Te referi la şedinţă? preciză ea.

— La şedinţa şi după şedinţă, zise Traynor, cu un zâmbet lasciv.

— În ceea ce priveşte „după”, nu sunt sigură. Trebuie să discutăm.

— Despre ce să discutăm? replică Traynor, nemulţumit de ceea ce auzea.

— Nu-i acum momentul potrivit, spuse Beaton, văzându-i pe Patrick Swegler şi pe Wayne Robertson, care deja veneau spre ei.

Traynor se sprijini de gard. Se simţea oarecum lipsit de vlagă. Singurul lucru pe care se baza era afecţiunea lui Beaton. Se întrebă dacă nu cumva ea îl înşela, întâlnindu-se cu altcineva, ca, de pildă, dobitocul de Charles Kelley. Oftă; întotdeauna exista ceva care nu mergea cum trebuie.

Patrick Swegler se apropie de Traynor şi îl privi drept în ochi. Traynor îl considera ca pe un copil încăpăţânat. În scurta epocă în care Bartletul dominase liga lor interşcolară, Patrick jucase fotbal pentru liceul din Bartlet.

— Nu prea se puteau face multe, zise Swegler, nevrând să se lase intimidat în legătură cu incidentul din parcare. Asistenta medicala lucrase două schimburi şi nu i-a sunat pe cei de la pază înainte de a pleca, aşa cum le instruisem noi în repetate rânduri pe infirmiere, să facă ori de câte ori plecau târziu. Pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, când venise în ziua aceea la serviciu, îşi lăsase maşina în parcarea superioară. După cum ştiţi, acela nu este iluminat.

— Iisuse Hristoase! bombăni Traynor. Se presupune că eu ar trebui să supraveghez buna funcţionare a unei întreprinderi de mai multe milioane de dolari şi sunt obligat să-mi bat capul cu cele mai banale amănunte. De ce nu i-a sunat pe cei de la pază?

— Nu mi s-a spus, domnule.

— Dacă obţinem noul garaj, zise Beaton, problema se va rezolva.

— Unde este Werner Van Slyke, responsabilul cu problemele tehnice? întrebă Traynor. Aduceţi-mi-l aici.

— Dintre toţi oamenii din lume, tu eşti cel care ar trebui să ştie că domnul Van Slyke nu se ocupă de nici una din funcţiunile sociale ale spitalului, îi reaminti Beaton.

— Fir-ar să fie, ai dreptate! exclamă Traynor. Dar te rog să-i transmiţi din partea mea că vreau ca parcarea aceea de sus să fie iluminată întocmai ca şi cea de jos. De fapt, spune-i să o ilumineze ca pe o sală de bal. Şi, oricum, continuă el, întorcându-se din nou spre Robertson, de ce n-ai fost în stare să descoperi cine este blestematul ăla de violator? Ţinând seama de dimensiunile oraşului şi de numărul de violuri – despre care se poate presupune că au fost săvârşite de aceeaşi persoană – aş fi crezut că până acum ar fi trebuit să ai un suspect.

— Lucrăm la asta, îl asigură Robertson.

— N-aţi vrea să ne ducem la cort? propuse Beaton.

— De ce nu? replică Traynor, clocotind de furie. Mi-ar plăcea ca din toate astea să mă aleg măcar cu câteva scoici comestibile.

Cu aceste cuvinte, o luă pe Beaton de braţ şi porni spre zona rezervată gustărilor.

Era pe punctul de a reveni la subiectul legat de eventualul lor *rendez-vous,* când Caldwell şi Cantor îi văzură şi se apropiară de ei. Caldwell era într-o dispoziţie deosebit de voioasă.

— Bănuiesc că ai aflat deja cât de bine funcţionează programul de premiere, îi spuse lui Traynor. Cifrele pentru august sunt încurajatoare.

— Nu, n-am aflat, zise Traynor, întorcându-se, întrebător, către Beaton.

— Este adevărat, confirmă aceasta. Am de gând să prezint diseară statisticile. Bilanţul este în ordine. Internările din august ale celor de la CMV sunt la un nivel cu patru la sută mai scăzut faţă de cel din luna august a anului trecut. Asta nu-i foarte mult, dar tendinţa e către direcţia corectă.

— E plăcut să auzi din când în când şi câte o veste bună, zise Traynor, dar nu ne putem culca pe urechea asta. Stăteam vineri de vorbă cu Arnsworth şi el m-a avertizat că, atunci când vor pleca turiştii, zona roşie a riscului de faliment va reapărea, vrând să se răzbune. În iulie şi august, o bună parte din populaţia rezultata din recensământ erau pacienţi plătitori, nu

oameni înscrişi la CMV. Acum, că s-a terminat cu Ziua Muncii, turiştii vor pleca acasă. Aşa că nu ne putem îngădui să ne relaxăm.

— Cred că ar trebui să reactivăm controlul strict cu privire la rentabilizare, spuse Beaton. Este singura noastră speranţă pentru a rezista până când va expira actualul contract referitor la taxa pe cap de om.

— Bineînţeles că trebuie s-o luăm de la capăt, zise Traynor. Nu avem de ales. Apropo, pentru informarea tuturor, aflaţi că am schimbat în mod oficial denumirea de DUM în DUC. Acum, folosim abrevierea de la „Drastic Utilization Control”.

Anunţul îi făcu pe toţi să chicotească.

— Trebuie să declar că sunt dezamăgit, spuse Cantor, încă mai mustăcind. Eu fiind cel care a conceput planul acesta, eram în favoarea denumirii de DUM.

În ciuda îndelungatei şi însoritei veri, paloarea feţei lui nu dispăruse decât în mică măsura. Pielea de pe picioarele lui surprinzător de albe era şi mai palidă. Purta pantaloni scurţi „bermuda” şi ciorapi negri.

— Am o întrebare legată de politica pe care urmează s-o adoptăm, zise Caldwell. În cadrul planului DUC, care este statutul pentru o boală cronică, aşa cum ar fi fibroza chistică?

— Nu mă-ntreba pe mine, replică Traynor. Eu nu sunt doctor. Ce naiba este aia, o fibroză chistică? Vreau să zic, de auzit am auzit termenul acesta, dar asta-i cam tot.

— Este o maladie cronică moştenită, îl lămuri Cantor. Cauzează o mulţime de probleme respiratorii şi GI.

— Prin „GI” se înţelege „gastro-intestinale”, explică de astă dată Caldwell. Aparatul digestiv.

— Îţi mulţumesc, zise Traynor, pe un ton sarcastic. Ştiu ce înseamnă GI. Dar ce-i cu boala aceea? Este… mortală?

— De obicei, da, răspunse Cantor, însă cu o îngrijire respiratorie intensivă, unii bolnavi pot duce o viaţă activă până la cincizeci-şaizeci de ani.

— Care e costul statistic anual implicat de o asemenea afecţiune? se interesă Traynor.

— O dată ce se instalează probleme respiratorii cronice, cheltuielile pot atinge douăzeci de mii şi mai bine de dolari pe

an, răspunse Cantor.

— Dumnezeule sfinte! exclamă Traynor. Cu un asemenea cost, ar trebui să fie inclusă în considerentele de rentabilizare. Este o afecţiune des întâlnită?

— Un caz la două mii de naşteri, spuse Cantor.

— Oh, la dracu'! înjură Traynor, fluturându-şi mâna pentru a sublinia lipsa de importanţă a problemei. Atunci, este o maladie prea rară pentru a ne frământă în legătură cu ea.

După ce făgăduiră să nu întârzie la şedinţa consiliului de conducere din seara aceea, Caldwell şi Cantor îşi văzură de drum, în direcţii diferite. Caldwell se îndreptă spre meciul de volei în curs de a se înjgheba pe mica plajă de pe malul heleşteului; Cantor porni în linie dreaptă către cada cu sticle de bere puse la gheaţă.

— Hai să mergem la mâncăruri, decise Traynor.

Încă o dată porniră la drum spre cortul care adăpostea şirurile de grătare cu cărbuni. Toţi cei pe lângă care trecea Traynor, fie înclinau capul, fie îi adresau câteva cuvinte de salut. Soţia lui avea dreptate: îi plăcea la nebunie acest gen de prilej de a-şi face apariţia în public. Îl făcea să se simtă ca un rege. Se îmbrăcase în haine obişnuite, dar cu meticulozitate: pantaloni bine croiţi, de comanda, mocasini cu tocuri înalte, fără ciorapi şi o cămaşă cu mânecă scurtă, descheiată la gât. Într-o astfel de ocazie, niciodată nu purta pantaloni scurţi şi era uimit văzând cât de puţin îi păsa lui Cantor de felul în care arăta.

Fericirea îi fu umbrită de apropierea soţiei sale.

— Te distrezi bine, scumpule? îl întreba ea pe un ton sarcastic. În mod sigur, aşa. Se pare.

— Ce se presupune că ar trebui să fac? întrebă el, retoric. Să umblu încoace şi încolo încruntat?

— Nu văd de ce nu, replică Jacqueline. Aşa eşti acasă mai tot timpul.

— Poate că ar fi mai bine să plec, zise Beaton, începând să se depărteze.

— Nu, spuse Traynor, apucând-o de braţ ca s-o reţină. Vreau să aflu mai multe în legătură cu statisticile din august, pentru şedinţa de diseară.

— În cazul acesta voi pleca eu, spuse Jacqueline. De fapt, cred

că mă voi duce acasă, dragă Harold. Am avut parte de o ceartă şi am stat de vorbă cu cele două persoane la care ţin cel mai mult. Sunt sigură că unul sau mai mulţi dintre colegii tăi va fi mai mult decât încântat să te ducă acasă cu maşina sa.

Traynor şi Beaton o urmăriră cu privirea pe Jacqueline, care se îndepărta, călcând cu paşi mărunţi prin iarba deasă, cu pantofii ei de bal.

— Dintr-o dată mi-a trecut pofta de mâncare, spuse Traynor, după ce Jacqueline dispăruse din vedere. Hai să ne mai mişcăm pe-aici.

Coborâră până la lac şi, o vreme, urmăriră meciul de volei. Apoi se îndreptară cu paşi lenţi către terenul de *softball*[26].

— Despre ce vrei să discutăm? întrebă Traynor, luându-şi inima în dinţi.

— Despre noi, despre relaţia noastră, despre mine, răspunse Beaton. Slujba mea e foarte bună. Îmi place mult. Mă stimulează. Dar, când m-ai angajat, mi-ai dat de înţeles că relaţia dintre noi avea să ducă undeva. Mi-ai afirmat că erai pe cale să obţii divorţul. Asta nu s-a întâmplat. Nu vreau să-mi petrec restul zilelor furişându-mă prin colţuri. Întâlnirile astea amoroase nu sunt de ajuns. Am nevoie de mai mult. Traynor simţi cum o sudoare rece îi acoperă brusc fruntea. Cu toate câte se petreceau acum la spital, nu putea face faţă şi la asta. Nu voia să pună capăt legăturii sale cu Helen, dar nu avea cum s-o înfrunte pe Jacqueline. Mai gândeşte-te la ce ţi-am spus, zise Beaton. Însă până nu se va schimba ceva, micile noastre *rendez-vous-uri* în biroul meu trebuie să înceteze.

Traynor dădu din cap în semn că „da”. Deocamdată, asta era tot ce putea să spere mai bun. Ajunseră la terenul de *softball* şi priviră jocul cu gândul în altă parte. Tocmai se organiza un meci.

— Iată-l pe doctorul Wadley, zise Beaton.

Îşi flutură mâna şi Wadley îi răspunse la salut în acelaşi fel. Lângă el se afla o femeie tânără şi atrăgătoare, cu păr castaniu-închis, îmbrăcata în pantaloni scurţi. Purta o şapcă de base-ball înclinată şmechereşte într-o parte.

---

[26] *Softball:* un fel de baschet, jucat pe un teren mai mic, cu o minge mai mare şi mai moale *(n.tr.).*

— Cine este femeia care îl însoţeşte? întreba Traynor, dornic să schimbe subiectul.

— E cel mai proaspăt medic patolog al nostru, îl lămuri Beaton. Angela Wilson. Vrei să faci cunoştinţa cu ea?

— Cred că ar fi indicat, răspunse Traynor.

Se duseră la cei doi şi Wadley făcu onorurile. În timpul îndelungatei lui prezentări, îl proslăvi pe Traynor, ca fiind cel mai bun preşedinte al consiliului de conducere pe care-l avusese vreodată spitalul, iar pe Angela o preamări ca fiind cel mai recent şi mai strălucit patolog.

— Sunt încântată să vă cunosc, zise Angela.

O chemare din partea celorlalţi jucători îi făcură pe Wadley şi pe Angela să se despartă de Traynor şi de Beaton. Meciul era pe punctul de a începe.

Beaton îl privi cu atenţie pe Wadley, în vreme ce acesta o conducea pe Angela la locul ei, la baza a doua[27]. El era *short-stop*[28].

— Constat o mare schimbare la bătrânul doctor Wadley, remarcă Beaton. Angela Wilson a trezit profesorul care zăcea în el. I-a dat un nou scop în viaţă. De când a venit ea aici, el este în al nouălea cer.

Traynor o privi pe Angela Wilson, cum evolua pe teren şi cum arunca mingile, cu voeciune, către prima bază. Înţelegea foarte bine interesul lui Wadley, numai că, spre deosebire de Beaton, nu i-l atribuia doar unui entuziasm de mentor. Angela Wilson nu arăta ca un medic, cel puţin nu semăna cu nici un doctor întâlnit de Traynor vreodată.

---

[27] Baza a doua: unul dintre cele patru puncte sau poziţii, numite „baze”, aflate pe circuitul pe care trebuie să-l parcurgă, în jocul de base-ball, adversarul celui care aruncă mingea *(n.tr.).*

[28] *Short-stop* (1b. engl.): jucător de câmp, alături de baza a doua, în jocul de base-ball (*n.tr.*).

10

Toamnă în Vermont

DEŞI DAVID ŞI ANGELA ÎŞI PETRECUSERĂ PATRU ANI LA Boston, în timpul rezidenţiatelor, nu trăiseră cu adevărat întreaga splendoare a unei toamne în New England. La Bartlet, frumuseţea naturii îţi tăia respiraţia. În fiecare zi, coloritul superb al frunzelor devenea tot mai intens, ca şi cum ar fi încercat să depăşească eforturile zilei precedente.

Pe lângă încântarea ochilor, toamna aduse plăceri mai subtile, care te făceau să te simţi bine. Aerul deveni răcoros, limpede ca cleştarul şi atât de pur, încât era o plăcere să-l respiri. În atmosferă plutea o senzaţie de înviorare, care transforma trezirea de dimineaţă într-o încântare. Fiecare zi era plină de energie şi de emoţii, fiecare seară oferea o mulţumire tihnita, însoţită de trosnetul lemnelor ce ardeau în cămin pentru a ţine la distanţă răcoarea din timpul nopţii.

Lui Nikki îi plăcea şcoala ei. Marjorie Kleber îi deveni învăţătoare şi, aşa cum presupusese David, era formidabilă. Deşi Nikki fusese întotdeauna o elevă bună, acum era excelentă. Aştepta cu nerăbdare ziua de luni, când avea să înceapă o nouă săptămână de şcoală. Seara, fetiţa nu mai contenea cu istorisirea a tot ce învăţase în clasă în ziua respectivă.

Prietenia lui Nikki cu Caroline Helmsford înflori şi cele două ajunseră ca în timpul activităţilor de după cursuri să fie de nedespărţit. Se întări şi prietenia lui Nikki cu Arni. După multe discuţii în care se cântăriră părerile pro şi contra, Nikki îşi câştigă dreptul de a merge la şcoala cu bicicleta, cu condiţia să nu se apropie de străzile principale. Pentru fetiţă, acesta era un nou soi de libertate şi anume unul care îi plăcea. Drumul către şcoala o ducea pe lângă casa familiei Yansen şi Arni o aştepta în fiecare dimineaţă. Ultimul kilometru şi ceva îl parcurgeau

împreună.

Starea sănătăţii lui Nikki continua să fie bună. Aerul – rece, uscat şi curat – părea să fie o terapie perfectă pentru aparatul ei respirator. Cu excepţia amănuntului că era necesar să-şi facă zilnic terapia matinală în fotoliul ei jerpelit, totul era aproape ca şi cum n-ar fi suferit de o boală cronică. Faptul că se simţea atât de bine constituia pentru David şi Angela o enormă alinare.

Unul dintre evenimentele importante ale acelei toamne fu sosirea, în ultima parte a lui septembrie, a părinţilor Angelei. Aceasta avusese multe îndoieli dacă să-i invite sau nu. Susţinerea ideii de către David înclinase balanţa.

Doctorul Walter Christopher, tatăl Angelei, fu rezervat în laudele sale privitoare la casă şi la oraş, dar condescendent în legătură cu ceea ce numea el „medicina rurală”. Refuză cu încăpăţânare să viziteze laboratorul Angelei, invocând scuza că el însuşi îşi petrecea prea mult timp din viaţă în spitale.

Bernice Christopher, mama Angelei, nu găsi nimic care să merite să fie lăudat. Casa i se părea prea mare şi cu prea mulţi curenţi de aer, primejdioşi mai ales pentru Nikki. De asemenea, era de părere că frunzele din Central Park aveau un colorit tot atât de frumos ca al celor din Bartlet şi că nimeni nu avea nevoie să facă un drum de şase ore cu maşina ca să se uite la nişte arbori.

Singurul incident cu adevărat penibil avu loc la masa de sâmbătă seara. Bernice insistă să bea mai mult decât era nimerit pentru ea şi, ca de obicei, se ameţi. Apoi îl acuză pe David, cu familia lui cu tot, că ar fi cauza bolii lui Nikki.

— În partea noastră nu a existat niciodată fibroză chistică, spuse ea.

— Bernice! o apostrofă doctorul Christopher pe un ton aspru. Afişarea ignoranţei este o lipsă de decenţă.

Urmă o tăcere tensionată, până când Angela reuşi să-şi stăpânească mânia. Abia atunci schimbă subiectul, trecând la căutările de mobilier întreprinse de ea şi de David la anticariatul din apropiere şi în magazinele de mobile uzate.

Toată lumea se simţi uşurată când sosi vremea plecării soţilor Christopher, la amiaza zilei de duminică. David, Angela şi Nikki stătură cum se cuvine, în picioare în faţa casei şi îşi fluturară

mâinile până când maşina Christopherilor dispăru din vedere în josul drumului.

— Data viitoare, când o să mai vorbesc despre venirea lor aici, să-mi tragi un picior, zise Angela.

David izbucni în râs şi o asigură că vizita nu decursese chiar atât de rău.

Superba vreme de toamnă se prelungi mult în octombrie. Deşi spre sfârşitul lui septembrie fuseseră câteva zile reci, sosi vara indiană[29] şi aduse cu ea zile tot atât de calde ca şi cele ale verii înseşi. O dubioasă combinaţie între temperatură şi umezeală menţinu frunzişul copacilor mult timp după ceea ce localnicii din Bartlet spuneau că era obişnuit.

Pe la mijlocul lui octombrie, în timpul unei pauze în cursul meciului de baschet dintr-o dimineaţă de duminică, Steve, Kevin şi Trent îl încolţiră pe David.

— Ce-ar fi dacă tu şi ai tăi v-aţi petrece weekendul ăsta împreună cu noi? zise Trent. Ne vom duce toţi la Waterville Valley, în New Hampshire. Ne-ar face plăcere să veniţi şi voi.

— Spune-i care este adevăratul motiv pentru care vrem să vină şi ei, îl îndemnă Kevin.

— Ia mai taci! îl repezi Trent, dându-i lui Kevin, în glumă, o lovitură uşoară pe creştetul capului.

— Adevăratul motiv e că noi am închiriat o clădire cu patru dormitoare, perseveră Kevin, ferindu-se de Trent. Zgârciţii ăştia ar face orice ca să reducă cheltuielile.

— Prostii, protestă Steve. Cu cât vom fi mai mulţi, cu atât ne vom distra mai bine.

— De ce vă duceţi în New Hampshire? întrebă David.

— În mod sigur, pentru frunziş acesta va fi ultimul weekend, zise Trent. În New Hampshire e cu totul altceva. Decorul e mai aspru. Unii oameni considera chiar că frunzişul de acolo este mai spectaculos.

— Nu-mi pot închipui că ar putea fi mai frumos decât aici, în Bartlet, spuse David.

— Waterville este o localitate amuzanta, interveni Kevin.

---

[29] Vara indiană: denumire dată în SUA, precum şi în alte zone ale globului, perioadei de vreme calmă, uscată şi ceţoasă de la sfârşitul toamnei *(n.tr.).*

Majoritatea oamenilor o cunosc numai datorită schiului practicat iarna. Dar există acolo posibilităţi pentru tenis, golf, excursii, ba chiar şi un teren de baschet. Copiilor le place la nebunie.

— Haide, David, insistă Steve. Nu mai e mult şi o să vină iarna. Trebuie să ieşiţi la aer şi să profitaţi cât se mai poate. Ai încredere în noi.

— Mie mi se pare în ordine, zise David. Diseară o să-i prezint Angelei propunerea şi îi voi telefona unuia dintre voi.

Lucrurile fiind astfel hotărâte, grupul celor trei se alătură celorlalţi pentru a-şi termina meciul de baschet.

În seara aceea Angela nu fu prea entuziasmată când David îi vorbi despre invitaţie. După experienţa din weekendul petrecut la lac, la care se mai adăuga şi faptul că aveau mult de lucru acasă, David şi Angela nu prea întreţinuseră relaţii sociale. Angela nu voia să participe la încă un weekend cu glume de prost gust şi cu aluzii la sex. În ciuda părerii contrare a lui David, Angela continua să se întrebe dacă nu cumva prietenii lor, mai ales femeile, sufereau de plictiseală şi ideea de a se afla împreună cu ei într-un spaţiu atât de restrâns îi dădea o oarecare senzaţie de claustrofobie.

— Haide, zău, insista David. O să fie amuzant. Ar trebui să vedem mai mult din New England. Aşa cum spunea Steve, în scurt timp va veni iarna şi vom fi nevoiţi să stăm închişi în casă mai toată vremea.

— Va fi costisitor, îi atrase atenţia Angela, încercând să născocească motive pentru a nu accepta invitaţia aceea.

— Hai, mămico, interveni Nikki. Arni mi-a spus că la Waterville e frumos.

— Cât de costisitor poate să fie? întrebă David. Vom folosi vila în comun timp de patru zile. În afară de asta, gândeşte-te la veniturile noastre.

— Gândeşte-te la datoriile noastre, ripostă Angela. Avem două ipoteci pe casă, din care una este imensă şi am început să rambursăm împrumuturile pentru studenţia noastră. Şi nu ştiu dacă maşina o să facă faţă unei ierni în Vermont.

— Eşti caraghioasă, zise David. Eu ţin o socoteală exactă a situaţiei noastre financiare şi ne descurcăm foarte bine. Nu-i ca şi cum ar fi vorba de cine ştie ce croazieră extravagantă. Cu

patru familii într-o singură vilă, nu ne va costa mai mult decât o excursie cu cortul.

— Te rog, mămico! strigă Nikki.

— De acord, se învoi Angela, în cele din urmă. Îmi dau seama când sunt depăşită numeric.

Pe măsură ce treceau zilele săptămânii, surescitarea în legătură cu excursia devenea tot mai mare. David îl convinse pe unul dintre ceilalţi medici de la CMV, Dudley Markham, să-i preia pacienţii. În seara de joi îşi făcură bagajele pentru a pleca în dimineaţa următoare.

Planul iniţial era să se pornească la drum la ora trei după-amiaza, însă dificultăţile întâmpinate pentru a scoate din spital cinci medici în mijlocul după-amiezii se dovediră a fi imposibil de învins. Abia după ora şase reuşiră să plece cu adevărat.

Luară trei vehicule. Soţii Yarborough împreună cu cei trei copii ai lor urcară în camioneta proprie; Yansenii şi Youngii îi urmară în camioneta Yansenilor; David, Angela şi Nikki luară Volvo-ul. Ar fi putut să se înghesuie laolaltă cu familia Yarborough, dar Angelei îi plăcea independenţa pe care le-o asigura faptul de a avea propriul lor vehicul.

Vila comună era enormă. În afară de cele patru dormitoare, exista acolo o mansardă în care copiii puteau să se instaleze comod, folosind saci de dormit. După drum, toţi erau obosiţi. Se duseră direct la paturi.

A doua zi dimineaţa, Gayle Yarborough îşi luă sarcina de a trezi pe toată lumea devreme. Străbătu casa cu paşi apăsaţi, bătând cu o lingură de lemn într-o tigaie şi strigând că urma ca peste o jumătate de oră să plece toţi să ia micul dejun.

Jumătatea de oră se dovedi a fi o evaluare optimistă a momentului plecări. Deşi existau patru dormitoare şi o mansardă, nu dispuneau decât de trei camere de baie şi jumătate. Duşurile, uscarea părului şi bărbieritul fură un coşmar prin complicatul control al circulaţiei pe care îl implicau. În afară de asta, Nikki trebuia să-şi facă obişnuita curăţire a plămânilor, cu schimbarea poziţiei. Trecu aproape o oră şi jumătate până când grupul fu gata de drum.

Urcând în vehicule în aceeaşi ordine ca şi în seara precedentă, ieşiră din valea închisă între lanţurile ei de munţi şi

porniră pe Şoseaua Interstatală 93. Când trecură prin Franconia Notch, atât David, cât şi Angela fură uimiţi de frumuseţea luxuriantă a frunzişului de toamnă profilat pe fundalul pereţilor duri şi verticali de granit cenuşiu.

— Mor de foame, zise Nikki, după o jumătate de oră de mers.

— Şi eu, recunoscu Angela. Unde ne ducem?

— La un local care se numeşte Polly's Pancake Parlor[30], o informă David. Trent mi-a spus că se află pe-aici pe undeva, sus, la nord de New Hampshire.

Când ajunseră la restaurant, li se aduse la cunoştinţă că, pentru a obţine o masă, trebuia să aştepte o jumătate de oră. Din fericire, de cum începură să mănânce, toată lumea declară că meritase să aştepte. Clătitele, înecate într-un autentic sirop de arţar de New Hampshire, erau delicioase, ca şi slăninuţa afumată şi cârnaţii.

După micul dejun făcură un tur de vizitare prin New Hampshire, admirând frunzişul şi peisajul muntos. Se purtară discuţii în contradictoriu, dacă frunzişul de toamnă era mai frumos în Vermont decât în New Hampshire. Nu ieşi nimeni învingător. Aşa cum se exprimă Angela, era ca şi cum ai compara două superlative.

În timp ce reveneau cu maşinile spre Waterville Valley, pe o porţiune de drum deosebit de spectaculoasă numită şoseaua Kancamagus, David observă că nori cirus de mare altitudine goneau pe vasta întindere a bolţii cereşti. Până să ajungă ei la Waterville, norii deveniseră mai groşi, acoperind cu totul soarele şi făcând ca temperatura să oscileze în jurul valorii de douăsprezece grade.

De cum se înapoiară la vila, Kevin avu chef de o partidă de tenis. Propunerea lui nu interesă pe nimeni, dar el reuşi să-l convingă pe David să joace. După ce condusese toată ziua, acesta socotea că puţină mişcare avea să-i facă bine.

Kevin era un jucător de tenis desăvârşit şi, de obicei, îl bătea pe David cu destulă uşurinţa, însă de astădată nu era în forma bună ce-l caracteriza. Spre supărarea lui Kevin, David începu să câştige.

---

[30] *Polly's Pancake Parlor* (lb. engl.): Salonul „La Clătita lui Polly" *(n.tr.).*

Cu firea lui, care-l făcea să nu admită să fie înfrânt, Kevin se străduia din ce în ce mai mult, dar înverşunarea nu reuşea decât să-l facă să comită şi mai multe greşeli. Începu prin a se mânia pe el însuşi, apoi pe David. Când acesta strigă că o minge fusese în out, Kevin lăsă să-i cadă racheta din mână, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

— N-a fost out! răcni el.

— Ba a fost, răspunse David, încercuind cu racheta lui urma făcută de minge pe argilă.

Ocolind plasa, Kevin se duse să se uite la locul cu pricina.

— Nu ăsta a fost semnul, spuse el mânios.

David se uită la colegul lui de serviciu. Îşi dădu seama că omul era furios.

— OK, zise, sperând să risipească tensiunea nervoasă. De ce să nu repetăm mingea asta?

Când o repetară, David câştigă din nou şi, cu intenţia de a însenina atmosfera, strigă:

— Adevărul a ieşit la iveală.

— Du-te dracului! răspunse Kevin. Serveşte mingea!

Atitudinea lui Kevin distruse orice plăcere pe care i-ar fi făcut-o jocul lui David. Kevin deveni din ce în ce mai mânios, contestând aproape toate mingile lui David. Acesta sugeră să oprească partida. Kevin insistă să continue până la capăt. Ceea ce şi făcură şi cel care câştigă fu David.

Pe drumul de înapoiere la vilă Kevin nu vru să vorbească şi David renunţă la încercările sale de a face conversaţie. Câţiva stropi de ploaie îi îndemnară să grăbească pasul. De cum ajunseră, Kevin intră într-una din sălile de baie şi trânti uşa. Toată lumea se uită la David. Acesta ridică din umeri.

— Am câştigat, spuse în chip de explicaţie, simţindu-se în mod ciudat vinovat.

În pofida focului voios din şemineu, a mâncării bune şi a abundenţei de bere şi vin, seara fu umbrită de dispoziţia sumbră a lui Kevin. Până şi soţia lui îi spuse că se purta ca un copil.

Observaţia aceasta aprinse scânteia unui urât schimb de cuvinte între soţ şi soţie şi îi făcu pe toţi să se simtă prost.

În cele din urmă, posomoreala lui Kevin îi molipsi şi pe ceilalţi. Trent şi Steve începură să se vaite că clientela lor se redusese în

asemenea măsură, încât se simţeau nevoiţi să se gândească serios să părăsească Bartletul. CMV-ul angajase deja oameni cu specialităţile lor.

— Foarte mulţi dintre pacienţii mei mi-au spus că ar vrea să revină la mine, dar că nu pot, zise Steve. Patronii lor au negociat cu CMV-ul în privinţa achitării taxelor de sănătate. Dacă aceşti pacienţi ar veni la mine, ar trebui să plătească din buzunarele lor. Este un aranjament prost.

— Poate că aţi duce-o mai bine dacă aţi pleca dracului de aici cât mai puteţi, spuse Kevin, vorbind pentru prima dată, fără să se adreseze cuiva anume.

— Iată un comentariu îndeajuns de criptic pentru a mă face să te rog să ni-l explici, zise Trent. Oare domnul „Destin Posomorât” posedă, printr-un privilegiu personal, o informaţie de care noi, muritorii de rând, nu avem cunoştinţă?

— Dacă v-aş spune, nu m-aţi crede, replică Kevin, cu privirea pironită spre foc.

Strălucirea jarului se reflecta de pe lentilele lui groase, dându-i o înfăţişare stranie, de parcă nu avea ochi.

— Pune-ne la încercare, îl încurajă Steve.

David aruncă o scurta privire spre Angela, să vadă cum se descurca ea în cursul acelei seri deprimante. Cât despre el însuşi, situaţia i se părea mult mai neplăcută decât cea de la lac, în august. Putea să facă faţă unor aluzii la sex şi unor glume deocheate, însă îi era foarte greu să suporte ostilitatea şi proasta dispoziţie, mai ales când acestea erau exprimate deschis.

— Am mai aflat câte ceva în legătură cu Randy Portland, zise Kevin, fără a-şi lua ochii de la foc. Dar voi n-o să credeţi nimic din toate astea. În orice caz, nu după modul în care aţi respins sugestia mea că s-ar putea să fie vorba de un asasinat.

— Dă-i drumul, Kevin, zise Trent. Nu mai face atâta teatru din asta. Spune-ne ce ai aflat.

— Am luat prânzul cu Michael Caldwell, îi informă Kevin. Vrea ca eu să fac parte din unul dintre nenumăratele lui comitete. Mi-a spus că preşedintele consiliului de conducere al spitalului, Harold Traynor, avusese o conversaţie ciudată cu Portland în ajunul morţii acestuia. Iar Traynor i-a relatat cele discutate lui

Charles Kelley.

— Treci la subiect, Yansen, îl îndemnă Trent.

— Portland zicea că era ceva în neregulă cu spitalul.

Trent căscă gura, prefăcându-se îngrozit.

— E ceva în neregulă cu spitalul? Sunt uluit, sunt, pur şi simplu, uluit, zise el, clătinând din cap. Mare scofală, băiete! Sunt o mulţime de lucruri în neregulă cu spitalul. Dacă ăsta-i finalul poveştii, eu nu sunt prea impresionat.

— A mai fost ceva, replică Kevin. Portland i-a spus lui Traynor că el nu voia să-şi asume blamul.

Trent se uită la Steve.

— Mi-a scăpat mie ceva?

— Oare Portland, atunci când aducea acele acuzaţii, se referea la vreun pacient? întrebă Steve.

— Evident, răspunse Kevin. Dar asta e ceva prea subtil ca un chirurg de felul lui Trent să poată pricepe. Ceea ce-mi este mie clar e că Portland credea că se întâmplau lucruri stranii cu unul dintre pacienţii săi. Părerea mea este că ar fi trebuit să-şi ţină gura. Dacă şi-ar fi ţinut-o, probabil că astăzi ar mai fi printre noi.

— Se pare că Portland era pe cale de a deveni paranoic, remarcă Trent. Era deja într-o stare depresivă. Eu nu mă las convins. Ceea ce încerci tu să faci este să transformi un nimic într-o adevărată conspiraţie. Şi, oricum, ce dacă pacientul lui Portland a murit?

— Pneumonie şi şoc cauzat de endotoxine, preciză Steve. Aşa a fost prezentat cazul în cadrul raportului de deces.

— Ce mai vrei? zise Trent. Nu-i cine ştie ce mister în legătură cu o moarte atunci când în circuitul sangvin al cadavrului colcăie o sumedenie de bacterii gramnegative. Îmi pare rău, Kev, nu m-ai convins.

Kevin se ridică brusc în picioare.

— Oare de ce-mi mai bat capul? exclamă, înălţându-şi braţele spre cer. Sunteţi toţi orbi ca nişte lilieci. Dar ştiţi ce? Pe cuvântul meu dacă-mi pasă.

Trecând peste Gayle, care se tolănise pe pardoseală în faţa focului, Kevin, cu paşi apăsaţi, urcă treptele ce duceau la dormitorul pe care-l ocupau el şi Nancy. Trânti uşa în urma lui cu destulă putere ca diversele flecuşteţe de pe poliţa şemineului să

zăngănească.

Toţi îşi îndreptară privirile spre foc. Nimeni nu scotea o vorbă. Stropii de ploaie se auzeau răpăind pe luminator, ca nişte boabe de orez. Într-un târziu, Nancy se ridică în picioare şi anunţă că se retrage şi ea.

— Îmi pare rău în legătură cu Kevin, zise Trent. Nu intenţionam să-l provoc.

— Nu este vina ta, spuse Nancy. În ultima vreme a fost tare ursuz. Mai este însă ceva ce el nu v-a spus. De curând a pierdut şi el un pacient… ceea nu e tocmai un lucru obişnuit pentru un oftalmolog.

A doua zi, când se treziră, bătea un vânt cu rafale, se lăsase o ceaţă deasă şi continua să plouă cu stropi grei şi reci. Când Angela se uită pe fereastră, scoase un ţipăt, chemându-l pe David. Temându-se de cine ştie ce catastrofă, acesta sări jos din pat. Încă nedezmeticit din somn, se uită afară. Văzu maşina. Văzu ploaia.

— Ce se presupune că ar trebui să văd? întrebă, somnoros.

— Copacii! răspunse Angela. Sunt golaşi. Nu mai e nici o frunză. Tot frunzişul a dispărut într-o singură noapte!

— Trebuie să fi fost vântul, zise David. A bătut în obloane toată noaptea, adăugă, lăsându-se să cadă pe pat şi îngropându-se iarăşi sub plapumă.

Angela rămase la fereastră, fascinată de resturile scheletice ale arborilor.

— Toţi par morţi, şopti. Nu-mi vine să cred cât de schimbată e priveliştea. E greu să nu consideri asta ca pe un semn rău prevestitor. Se adaugă la presentimentul pe care l-am avut, că urmează să se întâmple ceva.

— De vină e melancolia rămasă după recviemul conversaţional de aseară, replică David. Nu-mi veni mie cu dramatisme din astea morbide. E prea devreme. Hai înapoi în pat, câteva minute.

Următorul şoc fuse temperatura. Chiar şi la nouă dimineaţa era doar în jur de zero grade. Se apropia iarna.

Vremea mohorâtă nu îmbunătăţi proasta dispoziţie a adulţilor, care se treziră cu aceeaşi posomorire cu care se duseseră la

culcare. La început, copiii fură voioşi, deşi chiar şi ei începură să fie afectaţi de starea psihică a părinţilor. David şi Angela se simţeau uşuraţi la gândul că aveau să plece de acolo. În timp ce coborau din munţi cu maşina, David o rugă pe Angela să-i amintească să nu mai joace niciodată tenis cu Kevin.

— Când e vorba de sporturile voastre, voi, bărbaţii, sunteţi ca nişte copii, zise Angela.

— Ia stai! se răsti David. Nu asta era problema. El era problema. Prea ţine mult să câştige întotdeauna el. Eu nici măcar nu voiam să joc.

— Nu te enerva atâta, încercă Angela să-l liniştească.

— Nu-mi place când se insinuează că eu aş fi de vină.

— Nimeni nu insinua aşa ceva, replică Angela. Făceam doar o remarcă în legătură cu bărbaţii şi cu sporturile lor.

— E-n regulă, îmi pare rău, se scuză David. Bănuiesc că nu prea sunt în apele mele. Mă înnebuneşte să am de-a face cu oameni posomorâţi. N-a fost cel mai amuzant weekend.

— Este un grup de oameni ciudaţi, comentă Angela. La suprafaţă par normali, însă pe sub pojghiţa de normalitate… nu sunt sigură. Dar măcar nu s-au antrenat în vreo discuţie despre sex şi nu au început să se poarte ca la lacul acela. Pe de altă parte, au reuşit să scormonească iarăşi tragedia cu Portland. Pentru Kevin, asta parcă-i o obsesie.

— Kevin este un tip bizar. E ceea ce încercam să-ţi spun. Îmi displace profund să mi se tot reamintească de sinuciderea lui Portland. Este ceva ce face ca mersul la cabinetul meu să devină un chin. Ori de câte ori aminteşte de ea, nu mă pot împiedica să-mi imaginez cum trebuie să fi arătat peretele din spatele biroului meu, împroşcat cu sânge şi creieri.

— David, protestă Angela pe un ton tăios. Te rog! Dacă nu-ţi pasă deloc de sensibilităţile mele, gândeşte-te la ale lui Nikki.

Prin oglinda retrovizoare, David se uită la fetiţă.

— Te simţi bine, Nikki?

— Mă doare-n gât, spuse Nikki. Nu mă simt bine.

— Oh, nu! exclamă Angela, întorcându-se să se uite la fiica ei şi, întinzând o mână, îi atinse fruntea cu dosul palmei. Tu eşti cel care a insistat să plecăm în excursia asta stupidă, murmură ea.

David vru să se apere, dar se răzgândi. Nu voia să înceapă o ceartă. Era deja destul de enervat.

11

Luni, 18 octombrie

NIKKI NU PETRECU O NOAPTE LINIŞTITĂ ŞI NICI PĂRINŢII ei. Mai ales Angela era foarte necăjită. Pe la primele ore ale dimineţii era clar că Nikki începea să devină din ce mai congestionată. Cu mult înaintea zorilor, Angela încercă să aplice obişnuitul procedeu de curăţire a plămânilor prin schimbarea poziţiei combinată cu o uşoară percuţie a toracelui. Când terminară, auscultă cu stetoscopul pieptul lui Nikki. Auzi raluri – zgomote ce însemnau că bronhiile lui Nikki începeau să se înece cu mucus.

Înainte de ora opt, David şi Angela sunară fiecare la biroul său, să anunţe că aveau să întârzie. Înfofolind-o pe Nikki în mai multe straturi de pături, o duseră să fie examinată de doctorul Pilsner. La început, primirea lor nu fu încurajatoare. Funcţionara de la recepţie îi informă că doctorul Pilsner avea un program încărcat. Nikki trebuia să revină a doua zi.

Angela nu acceptă să fie refuzată. Îi spuse funcţionarei că ea era doamna Wilson, medic la secţia de patologie şi că voia să discute cu doctorul Pilsner. Femeia dispăru în interiorul biroului. După câteva clipe îşi făcu apariţia însuşi doctoral Pilsner, care îşi ceru scuze.

— Fata asta a mea a crezut că nu eraţi decât unii dintre obişnuiţii abonaţi, explică el. Care este problema?

Angela îi povesti medicului cum o durere de gât se transformase peste noapte într-o congestie şi cum acea congestie nu voia să cedeze la obişnuitul drenaj prin schimbarea poziţiei bolnavei. Doctorul Pilsner o luă pe Nikki în unul din cabinetele de consultaţii şi îi auscultă pieptul.

— Categoric, bronhiile sunt înfundate, zise el, luându-şi stetoscopul de la urechi. Apoi, ciupind-o în glumă pe Nikki, o întrebă cum se simte.

— Nu mă simt bine, răspunse fetiţa, a cărei respiraţie era anevoioasă.

— Până de curând se simţea foarte bine, spuse Angela.

— Cât ai clipi o vom aduce la starea normală, o asigură doctorul, mângâindu-şi barba albă. Dar cred că ar fi mai bine s-o internăm. Vreau să încep nişte antibiotice intravenoase şi câteva procedee de terapie intensivă.

— Cum consideri necesar, doctore, încuviinţă David.

O mângâie pe Nikki pe păr, simţindu-se vinovat că insistase cu weekendul acela în New Hampshire.

La internări, Janice Sperling îi recunoscu atât pe David, cât şi pe Angela. Îşi exprimă compasiunea faţă de ei în legătură cu fiica lor.

— Ţi-am pregătit o cameră drăguţă, îi spuse lui Nikki. Are o vedere minunată spre munte.

Nikki dădu aprobator din cap şi o lăsă pe Janice să-i prindă pe mână o brăţară de plastic cu inscripţiile de identificare. David o verifică. Era vorba de camera 204, una care avea, într-adevăr, o vedere deosebit de frumoasă spre exterior.

Mulţumită lui Janice, procedura de internare decurse fără probleme. După doar câteva minute erau în drum către etaj. Janice îi conduse la camera 204 şi deschise uşa.

— Scuzaţi-mă, zise ea, nedumerită, constatând că încăperea era ocupată, în pat aflându-se o bolnavă.

— Doamna Kleber! exclamă Nikki, mirată.

— Marjorie? întrebă David. Ce Dumnezeu faci aici?

— Ăsta-i norocul meu, răspunse Marjorie. În singurul weekend în care sunteţi plecat, am probleme. Dar doctorul Markham a fost foarte amabil.

— Îmi pare tare rău că vă deranjez, îi spuse Janice lui Marjorie. Nu pot să înţeleg de ce computerul mi-a indicat camera 204, dacă în realitate este ocupată.

— Nu-i nici o supărare, o asigură Marjorie. Îmi place compania aceasta.

David îi spuse lui Marjorie că se va înapoia în curând. Soţii Wilson o urmară pe Janice până la camera asistentelor medicale, de unde ea sună la internări.

— Vreau să-mi cer scuze pentru încurcătura creată, le spuse

apoi celor doi părinţi. O vom duce pe Nikki la camera 212.

La câteva minute de la sosirea lor în camera 212, îşi făcu acolo apariţia o echipă de surori medicale şi specialişti, care se ocupară de Nikki. Se începu administrarea antibioticelor şi fu programat terapeutul pentru exerciţiile respiratorii.

Când totul fu sub control, David îi spuse lui Nikki că în cursul întregii zile el avea să revină pentru verificări periodice. De asemenea, o sfătui să facă tot ce aveau să-i ceară surorile medicale şi terapeuţii de specialitate. Îi dădu Angelei o sărutare pe obraz, lui Nikki una pe frunte şi plecă la treburile sale.

David se înapoie imediat la camera lui Marjorie şi se uită în jos, la pacienta sa. O dată cu trecerea lunilor, aceasta devenise una dintre preferatele lui. În marele pat ortopedic părea extrem de mică. În sinea lui, David îşi zise că Nikki ar fi arătat de-a dreptul minuscula.

— Bravo! exclamă David, prefăcându-se supărat. Care-i povestea aici?

— A început vineri după-amiază, răspunse Marjorie. Când nu prea vrei să-l chemi pe medic, problemele se ivesc întotdeauna vinerea. Spre dimineaţa zilei de sâmbătă, a început să mă doară piciorul drept. Când am sunat la biroul dumneavoastră, mi s-a dat legătura la doctorul Markham. Dânsul m-a primit imediat. A spus că aveam flebită şi că trebuia să mă duc la spital, să fac antibiotice.

David o examină pe Marjorie şi confirmă diagnosticul.

— Credeţi că era necesar să mă internez? întrebă Marjorie.

— Categoric, îi confirmă David. Cu flebitele nu ne place să ne asumăm riscuri. Inflamarea venelor merge mână-n mână cu cheagurile de sânge. Dar arată bine. Bănuiesc că deja s-a ameliorat.

— Cu siguranţă, s-a ameliorat, zise Marjorie. Mă simt de zece ori mai bine decât sâmbătă, când am venit.

Deşi întârziase la birou, David îşi petrecu încă zece minute discutând cu Marjorie despre flebita ei, să se încredinţeze că ea înţelesese bine problema. Când termină, se duse în camera asistentelor şi citi fişa ei medicală. Totul era în ordine. După aceea îl sună pe Dudley Markham, să-i mulţumească pentru că îi ţinuse locul pe durata weekendului şi avusese grijă de Marjorie.

— Nici o problemă, îl asigură Dudley. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu Marjorie. Am depănat amintiri. A avut-o elevă pe fiica mea mai mare într-a doua.

Înainte de a părăsi camera asistentelor, David o întrebă pe Janet Colburn, sora şefă, de ce se afla Marjorie într-un pat ortopedic.

— Pentru nici un motiv anume, răspunse ea. S-a întâmplat, pur şi simplu, ca patul acela să fie acolo. Ea se simte mai bine aşa, puteţi să mă credeţi. Dispozitivele electronice de comandă pentru înălţarea şi coborârea capului şi picioarelor patului nu se defectează niciodată, ceea ce nu pot afirma despre paturile noastre obişnuite.

David scrise în fişa lui Marjorie o scurtă notă, prin care declara în mod oficial că el îşi asuma răspunderea pentru îngrijirea ei. Apoi se duse să vadă ce mai făcea Nikki. Fetiţa se simţea deja mult mai bine, deşi terapeutul pentru probleme de respiraţie încă nu venise. Ameliorarea stării ei se datora, probabil, hidratării prin perfuzii.

În cele din urmă, David se duse la clădirea în care se aflau cabinetele medicale. Întârziase cu aproape o oră.

Când sosi, o găsi pe Susan necăjită. Ea încercase să jongleze cu programările pacienţilor şi să le anuleze pe cele la care acest lucru era posibil, dar, oricum, rămăseseră mulţi care aşteptau. În timp ce se strecura pe furiş în biroul său şi îşi îmbrăca halatul alb, David se strădui s-o liniştească. Susan îl urmă precum un căţel, preluând mesajele telefonice şi notând cererile de consultaţii.

Cu halatul pe jumătate îmbrăcat, David rămase brusc nemişcat. Văzându-l că devine alb ca varul la faţă, Susan se întrerupse la mijlocul unei fraze.

— Ce este? întrebă ea, alarmată.

David nu se mişcă şi nici nu vorbi. Se uita fix la peretele din spatele biroului său. Pentru ochii lui obosiţi, lipsiţi de somn, peretele părea mânjit în întregime cu sânge.

— Domnule doctor Wilson! strigă Susan. Ce s-a întâmplat?

David clipi şi imaginea aceea tulburătoare dispăru. Apropiindu-se de perete, îşi petrecu mâna peste suprafaţa netedă a acestuia, pentru a se încredinţa că nu fusese vorba

decât de o halucinaţie vizuală trecătoare. Oftă, minunându-se cât de impresionabil devenise. Se întoarse cu spatele spre perete şi îi ceru scuze lui Susan.

— Cred că e posibil ca în copilărie să mă fi uitat la prea multe filme de groază, zise el. Imaginaţia mea o ia razna.

— Părerea mea este că ar fi mai bine să-ncepem să primim pacienţi, spuse Susan.

— De acord.

Cufundându-se cu toată energia în muncă, David recuperă timpul pierdut. Pe la mijlocul dimineţii ajunse în pas cu graficul programărilor. Făcu o mică pauză în consultaţii, pentru a le telefona câtorva persoane care îl sunaseră. Prima dintre acestea fu Charles Kelley.

— Mă întrebam când o să-mi telefonezi, zise Kelley, pe un ton neobişnuit de oficial. Am în biroul meu un vizitator. Se numeşte Neal Harper. Este din partea celor cu probleme de rentabilizare a CMV-ului de la Burlington. Mă tem că e ceva ce trebuie să discutăm împreună.

— La mijlocul orelor mele de consultaţii?

— Nu va dura mult, îl asigură Kelley. Din păcate, sunt nevoit să insist. Ai putea, te rog, să vii încoace?

Cu gesturi lente, David puse receptorul în furcă. Deşi nu ştia de ce, se simţi imediat îngrijorat, ca şi cum ar fi fost un adolescent chemat să vină în biroul directorului şcolii.

După ce o informă pe Susan unde se ducea, părăsi clădirea cabinetelor. Când sosi la birourile CMV-ului, funcţionara de la recepţie îi spuse să intre imediat.

Kelley se ridică de la masa lui de lucru, părând înalt şi bronzat ca de obicei, însă cu un fel de a se purta schimbat. Atitudinea îi era gravă, aproape dură, cu totul diferită de expansivitatea lui dintotdeauna. Îl prezentă pe Neal Harper, un bărbat slab şi meticulos, cu puţină acnee. Lui David, acesta îi făcu impresia chintesenţei birocratului care stă veşnic încuiat în biroul său, completând formulare.

Se instalară toţi pe scaune. Kelley luă un creion şi începu să se joace cu el, învârtindu-l între degetele ambelor mâini.

— Au fost întocmite statisticile pentru primul trimestru, zise el, pe un ton sumbru. Şi nu sunt bune. David se uită pe rând la

cei doi bărbaţi, simţindu-se din ce în ce mai îngrijorat. Productivitatea dumitale nu e satisfăcătoare, continuă Kelley. Din punct de vedere al numărului de consultaţii acordate pacienţilor într-o oră, dumneata te situezi la cel mai mic procentaj din întreaga organizaţie CMV. În mod evident, îţi petreci cu fiecare pacient mult prea mult timp. Pentru a înrăutăţi lucrurile, tot dumneata ai obţinut cel mai mare procentaj în ceea ce priveşte numărul per pacient al cererilor de efectuare a unor analize de către laboratorul CMV-ului. Cât despre recomandarea de a se apela la consulturi în afara comunităţii CMV-ului, te situezi cu mult dincolo de limitele graficului.

— Nu ştiam că se fac asemenea statistici, spuse David, pe un ton jalnic.

— Şi asta nu-i tot, zise Kelley. Prea mulţi dintre pacienţii dumitale au fost văzuţi mai degrabă în camera de gardă a Spitalului Orăşenesc Bartlet decât în cabinetul dumitale.

— Asta e de înţeles, replică David. Agenda mea de programări este plină pe două săptămâni de acum încolo. Când vine cineva cu o problemă evident acută, care necesită o atenţie imediată, trimit persoana respectivă la camera de gardă.

— Greşit! se răsti Kelley. Nu trebuie să trimiţi pacienţi la camera de gardă. Doar dacă nu sunt pe punctul de a da ortul popii, trebuie să-i vezi în cabinetul dumitale.

— Dar astfel de tulburări mi-ar da peste cap graficul de programări, protestă David. Dacă fac o pauză pentru a mă ocupa de urgenţe, nu-i pot consulta pe pacienţii programaţi.

— În cazul acesta, aşa să fie, spuse Kelley. Sau lasă-i pe pacienţii cu aşa-zise urgenţe să aştepte până când termini cu cei programaţi. Este la alegerea dumitale. Însă indiferent ce decizi, nu recurge la camera de gardă.

— Atunci, la ce foloseşte camera de gardă? întrebă David.

— Nu încerca să faci pe isteţul cu mine, doctore Wilson, replică Kelley. Ştii al dracului de bine la ce foloseşte camera de gardă. Este destinată urgenţelor în care e vorba de viaţă şi de moarte. Ceea ce îmi reaminteşte ceva. Nu le sugera pacienţilor să solicite o ambulanţă. CMV-ul nu va plăti pentru o ambulanţă decât în cazul în care există o aprobare prealabilă, iar aprobarea prealabilă se acordă numai în situaţii ce pun realmente în joc

viaţa.

— Unii dintre pacienţii mei locuiesc singuri, interveni David. Dacă sunt bolnavi…

— Să nu înrăutăţim lucrurile şi mai mult decât este necesar, îi reteză Kelley vorba. CMV-ul nu conduce un serviciu de transporturi. Toată problema e foarte simplă. Dă-mi voie să ţi-o explic pe scurt. Trebuie să-ţi măreşti serios productivitatea, trebuie să diminuezi drastic numărul analizelor de laborator pe care le soliciţi, trebuie să reduci sau şi mai bine, să încetezi să recurgi la consulturi în afara CMV-ului şi trebuie să-ţi ţii pacienţii departe de camera de gardă. La asta se rezumă totul. S-a înţeles?

David ieşi din biroul CMV-ului, clătinându-se. Era uluit. Niciodată nu considerase că ar fi procedat cu prea multă largheţe în ceea ce priveşte utilizarea resurselor medicale. Se mândrise cu faptul că întotdeauna punea pe primul plan interesele pacienţilor. Tirada lui Kelley era enervantă, pentru a nu spune mai mult.

Ajungând la biroul şi cabinetele sale de consultaţii, David intră înăuntru parcă lipsit de vlagă. Îl zări pe Kevin dispărând împreună cu un pacient în spatele unei uşi închise şi îşi reaminti profeţia lui referitoare la evaluarea rentabilităţii. Kevin avusese perfectă dreptate în cazul lui, aceasta fusese distrugătoare. Un alt lucru care îl deranja pe David era faptul că Kelley nu făcuse nici măcar o singură referire la calitate sau la aprecierea pozitivă a pacientului.

— Ar fi mai bine să vă grăbiţi, zise Susan, în clipa în care îl văzu. Iarăşi aţi rămas în urmă cu programările.

Pe la mijlocul dimineţii, Angela plecă pe furiş de la laborator şi se duse să vadă ce mai era cu Nikki. Fu încântată să constate că fetiţa se simţea tot atât de bine ca şi ea. Faptul că nu făcea febră era deosebit de încurajator. Exista, de asemenea, o categorică diminuare subiectivă a congestiei lui Nikki, urmare a vizitei prelungite a terapeutului specializat în probleme respiratorii. Angela folosi stetoscopul unei surori medicale pentru a ausculta pieptul fetiţei. Se mai distingeau zgomotele cauzate de un exces de mucus, însă nici pe departe aşa cum se

auziseră în dimineaţa aceea.

— Când mă pot duce acasă? întrebă fetiţa.

— De-abia ai venit aici, replică Angela, ciufulindu-i părul. Dar, dacă starea ta va continua să se amelioreze la fel ca până acum, sunt sigură că doctorul Pilsner nu te va mai reţine mult.

Când se înapoie la laborator, Angela se duse la secţia de microbiologie, să verifice exudatul faringian al lui Nikki; voia să se încredinţeze că fusese pus pe lamele. Determinarea amestecului de bacterii din tractul respirator al fetiţei era de o importanţă crucială. Laborantul o asigură că operaţiunea respectivă fusese efectuată.

Revenind în biroul ei, Angela îşi puse halatul alb în cuier, pregătindu-se să citească o serie de lamele destinate efectuării unei hemograme. Chiar înainte de a se aşeza pe scaun, observă că uşa de comunicaţie dintre biroul ei şi cel al lui Wadley era larg deschisa. Se duse până în prag şi strecură o privire dincolo de el. Wadley stătea la un microscop pentru uz didactic, cu două obiective. El o zări şi îi făcu semn să se apropie.

— Iată aici ceva ce aş vrea să vezi, spuse Wadley.

Angela se duse la microscop şi se aşeză în faţa mentorului său. Pe sub masă, genunchii aproape că li se atingeau. Ea îşi potrivi ochii la obiectiv şi se uită cu atenţie. Recunoscu imediat mostra ca fiind un ţesut pulmonar.

— Este un caz dubios, remarcă Wadley. Pacientul are doar douăzeci de ani. Trebuie să punem un diagnostic şi nu avem voie să greşim. Aşa că nu te grăbi. Pentru a-şi sublinia cuvintele, întinse mâna pe sub masă şi cuprinse coapsa Angelei cu puţin deasupra genunchiului. Nu fi prea impulsivă în a-ţi forma o părere. Uită-te cu atenţie la toate canalele.

Cu ochi experimentaţi, Angela începu să exploreze în mod sistematic lamela, dar nu reuşea să se concentreze suficient. Mâna lui Wadley rămăsese pe coapsa ei. El continua să vorbească, explicând ceea ce considera că ar fi punctele-cheie pentru stabilirea diagnosticului. Angelei îi era greu să asculte. Greutatea mâinii lui o făcea să se simtă extrem de stânjenită.

În trecut, Wadley o mai atinsese deseori şi, la rândul ei, avusese şi ea prilejul de a-l atinge. Însă acelea fuseseră gesturi situate întotdeauna în limitele unor relaţii sociale acceptabile,

ca, de exemplu, atingerea unui braţ sau o bătaie uşoară cu palma pe spate, sau o îmbrăţişare exuberantă. Se îmbrăţişaseră de mai multe ori în timpul partidei de *softball,* cu ocazia picnicului din Ziua Muncii. Niciodată nu existase vreo nuanţă de intimitate, până acum, când mâna lui rămânea prinsă de piciorul ei, cu degetul mare către interiorul coapsei.

Angela ar fi vrut să se depărteze sau să-i dea mâna la o parte, dar nu făcu nici una, nici alta. Continua să spere că Wadley avea să realizeze brusc cât de stânjenită se simţea şi că avea să se retragă. Dar aşa ceva nu se întâmplă. Mâna lui rămase pe coapsa ei pe toată durata unei îndelungate explicaţii referitoare la motivul pentru care biopsia trebuia să fie considerată pozitivă din punct de vedere al cancerului.

În fine, Angela se ridică în picioare. Era conştientă de faptul că tremura. Îşi muşcă limba şi se întoarse cu spatele, vrând să se înapoieze în biroul ei.

— Voi fi gata să revăd lamelele, acelea de hematologie de cum vei termina cu ele, strigă Wadley în urma ei.

Închizând uşa de legătură dintre birouri, Angela se duse la masa ei de lucru şi se lăsă să cadă în fotoliu. Pe punctul de a izbucni în lacrimi, îşi ascunse faţa în mâini, în vreme ce prin minte i se perindau o mulţime de gânduri. Trecând în revistă derularea întâmplărilor din luna precedentă, îşi aminti toate împrejurările în care Wadley se oferise să rămână la birou până târziu pentru a studia lamelele şi toate dăţile în care el îşi făcuse apariţia atunci când ea avea câteva clipe libere. Dacă ea se ducea vreodată la cafenea, apărea şi el şi lua loc pe scaunul de lângă ea. Cât despre atingeri, acum, când se gândea la asta, Angela îşi dădu seama că el nu lăsa niciodată să-i scape vreo ocazie.

Dintr-o dată, strădaniile de tip mentor şi afecţiunea demonstrativă pe care o afişase Wadley căpătară un alt înţeles, mai puţin generos şi mai neplăcut. Până şi recenta discuţie referitoare la participarea la o întrunire a medicilor patologi, în luna următoare, la Miami, o făcea să se simtă stânjenită.

Lăsându-şi mâinile în jos, Angela rămase cu privirile pironite în gol. Se întrebă dacă nu cumva exagera. Poate că amplifica ea peste măsură acest incident, făcându-şi atâta sânge rău. În

definitiv, David o acuza mereu că dramatizează lucrurile. Poate că Wadley nu fusese conştient de gestul său. Poate că era atât de absorbit de rolul său didactic, încât nu-şi dăduse seama de ceea ce făcea.

Mânioasă, scutură din cap. În adâncul fiinţei sale ştia că nu exagera. Continua să-i fie recunoscătoare lui Wadley pentru timpul şi eforturile lui, dar nu putea să uite senzaţia mâinii lui pe coapsa ei. Gestul era prea deplasat. Cu siguranţă, fusese conştient. În mod cert fusese deliberat. Întrebarea era ce ar putea ea să facă pentru a pune capăt acestei familiarităţi nedorite. La urma urmei, el îi era şef.

La sfârşitul orelor sale de serviciu, David se duse în clădirea centrală a spitalului pentru a verifica starea în care se aflau Marjorie şi alţi câţiva pacienţi. După ce se încredinţa că toţi se simţeau bine, se opri, în trecere, s-o vadă pe Nikki.

Fiica lui se simţea perfect, mulţumită unei judicioase combinaţii dintre un tratament cu antibiotice, agenţi mucolitici, bronhodilatatori şi hidratare, pe de o parte şi terapia respiratorie, pe de alta. Fetiţa stătea sprijinită pe un maldăr de perne, cu o telecomandă de televizor în mână. Urmărea un spectacol-concurs, un mod de petrecere a timpului liber care acasă îi era interzis printr-o încruntare.

— Ia te uită, ia te uită! exclamă David. Pe cinstea mea dacă nu avem aici o domnişoară care duce o viaţă cu adevărat tihnită.

— Nu zău, tăticule, protestă Nikki. Nu m-am uitat mult la televizor. A venit doamna Kleber în camera mea, ba chiar am fost nevoita să fac câteva exerciţii pentru şcoală.

— Asta-i îngrozitor, replică David, cu prefăcută spaimă. Cum merge cu respiraţia?

După atât de multe şederi în spitale, Nikki căpătase o reală experienţă în a-şi aprecia starea.

— Bine, răspunse ea. Încă mai e puţin anevoioasă, dar în mod clar e mai bună.

În pragul uşii îşi făcu apariţia Angela.

— S-ar părea că am sosit tocmai la timp pentru o reuniune de familie, constată ea, apropiindu-se şi îmbrăţişându-i pe rând pe

amândoi.

Angela se aşeză de o parte a patului, iar David de cealaltă şi stătură de vorbă cu Nikki vreme de o jumătate de oră.

— Vreau să mă înapoiez acasă, scânci Nikki, când David şi Angela se ridicară în picioare, pregătindu-se de plecare.

— Sunt convinsă de asta, zise Angela. Şi noi vrem să te avem acasă, dar trebuie să ne conformăm recomandărilor doctorului Pilsner. Vom discuta cu el în cursul dimineţii.

După ce le făcu semn cu mâna în chip de la revedere şi îşi urmări cu privirea părinţii până când aceştia se făcură nevăzuţi în lungul coridorului, Nikki îşi şterse o lacrimă de la colţul ochiului şi întinse mâna spre telecomandă. Era obişnuită cu şederea în spitale, dar de plăcut tot nu-i plăcea. Singurul lucru bun în asemenea situaţii era că putea să se uite la televizor cât poftea şi la orice tip de programe, ceva ce acasă îi era cu desăvârşire interzis.

Până când nu ajunseră afară, sub copertina ce adăpostea intrarea din spate a spitalului, Angela şi David nu scoaseră o vorbă. Chiar şi atunci conversaţia lor fu minimă. David se mulţumi să spună că era o prostie ca ploaia să-i ude pe amândoi şi porni în fugă să aducă maşina.

În drum spre casă nu discutară nimic. Singurul zgomot era repetatul şi lugubrul fâşâit al ştergătoarelor pe parbriz. David şi Angela socoteau, fiecare în parte, că nu el, ci celălalt era răspunzător pentru toate: spitalizarea lui Nikki, dezamăgitorul weekend şi ploaia care nu mai contenea.

Ca pentru a confirma bănuielile lui David, Angela rupse tăcerea în timp ce intrau pe aleea de acces spre locuinţa lor, informându-l că o privire preliminară asupra culturii de spută a lui Nikki sugera posibilitatea unei infecţii cu *pseudomonas aeruginosa.*

— Ăsta nu-i un semn bun, continuă ea. Când tipul acesta de bacterie ajunge să se stabilească în cineva care suferă de fibroză chistică, de obicei acolo rămâne.

— Nu-i nevoie să-mi spui, replică David.

Fără prezenţa lui Nikki, cina decurse într-o atmosferă rigidă. Mâncară la masa din bucătărie, în timp ce ploaia bătea mărunt în ferestre. În cele din urmă, după ce terminară de mâncat,

Angela îşi găsi tăria sufletească şi cuvintele potrivite pentru a relata ceea ce se petrecuse între ea şi Wadley.

Pe măsură ce povestirea se desfăşura, gura lui David se deschidea încet-încet. Când Angela îşi încheie istorisirea, gura lui rămăsese căscată de uimire.

— Ticălosul! exclamă el, izbind cu palma în masă şi scuturând mânios din cap. Au existat vreo două împrejurări în care mi-a trecut prin minte că purtarea lui era puţin cam prea drăgăstoasă, ca în ziua cu picnicul spitalului. Însă pe urmă m-am convins că eram de o gelozie ridicolă. Dar se pare că intuiţia mea era corectă.

— Nu ştiu cu certitudine, zise Angela, ceea ce constituie în parte motivul pentru care ezitam să-ţi spun. Nu vreau să tragi concluzii pripite. Este o situaţie pe cât de tulburătoare, pe atât de gravă. Nu e drept ca noi, femeile, să fim nevoite să ne confruntăm cu o astfel de problemă.

— Este o problemă veche. Hărţuirea sexuală a existat de când lumea, mai ales după ce femeile au intrat în rândul forţelor de muncă. Încă de mult a făcut parte din sfera medicinei, în special pe vremea când toţi doctorii erau bărbaţi, iar toate surorile medicale – femei.

— Şi încă mai dăinuie, în ciuda creşterii rapide a numărului de femei medici, remarcă Angela. Îţi aminteşti, desigur, unele dintre mizeriile pe care am fost nevoită să le suport din partea câtorva asistenţi de la facultatea de medicină.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa ceva, zise David, confirmându-i spusele printr-o înclinare a capului. Ştiu cât de încântată fuseseşi de doctorul Wadley. Dacă vrei, mă urc în maşină, mă duc la el acasă şi-i trag un pumn în nas.

— Mulţumesc pentru sprijin, spuse Angela, zâmbind.

— Îmi închipuiam că în seara asta erai atât de tăcută pentru că eşti îngrijorată în legătură cu Nikki. Fie din cauza aceasta, fie din pricina weekendului.

— Weekendul face parte din trecut, îl asigură Angela. Iar Nikki se simte foarte bine.

— Şi eu am avut o zi proastă, recunoscu David, în cele din urmă.

Se duse să-şi ia o bere din frigider, trase o sorbitură bună şi

apoi îi povesti Angelei despre trecerea în revistă, în cadrul şedinţei cu Kelley şi cu reprezentantul CMV-ului de la Burlington, a rezultatelor obţinute de el în ceea ce priveşte rentabilitatea.

— Asta-i revoltător! exclamă Angela, când David îşi încheie relatarea. Ce tupeu, să-ţi vorbească aşa! Mai ales ţinând seama de aprecierile pozitive pe care le-ai primit din partea pacienţilor tăi.

— Se pare că asta nu ocupă un loc de frunte pe lista priorităţilor, zise David, cu amărăciune.

— Vorbeşti serios? Toată lumea ştie că relaţiile dintre medic şi pacient constituie piatra unghiulară a unei bune îngrijiri medicale.

— Poate că aşa era pe vremuri, replica David. Realitatea actuala este determinată de oameni ca Charles Kelley. El face parte din noua armată de birocraţi din domeniul medicinei, care este pe cale de a fi creată cu ajutorul guvernului. Dintr-o dată, economia şi politica au ajuns să ocupe locul predominant în arena medicală. Mă tem că principala preocupare este rezultatul final de pe bilanţul financiar, nu îngrijirea bolnavului. Angela clătină din cap. Necazul este la Washington, continuă David. De fiecare dată când cei din guvern se implică serios în problemele legate de îngrijirea medicală, ei par să strice şi mai mult lucrurile, încearcă să le facă pe plac tuturor şi sfârşesc prin a nu satisface pe nimeni. Uită-te la organizaţiile astea, Medicale şi Medicaid – amândouă sunt o nenorocire şi amândouă au un efect dezastruos asupra medicinei în general.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebă Angela.

— Nu ştiu, răspunse David. Voi încerca să recurg cumva la un compromis. Bănuiesc că mă voi adapta treptat, câte puţin în fiecare zi şi o să văd ce se întâmplă. Dar tu, ce intenţii ai?

— Nici eu nu ştiu, zise Angela. Continuu să sper că m-am înşelat, că exagerez.

— Presupun că e posibil, conveni David, cu blândeţe. În definitiv, asta e prima oară când ai avut această impresie. Wadley a fost tot timpul un tip căruia îi plac atingerile. Deoarece până acum tu nu ai spus nimic, poate că el îşi închipuie că nu te deranjează faptul de a fi atinsă.

— Ce vrei, de fapt, să insinuezi prin asta? întrebă Angela pe

un ton tăios.

— Realmente nimic, se grăbi David s-o liniştească. Nu făceam altceva decât să răspund la ceea ce spuneai tu.

— Afirmi cumva că de vină a fost purtarea mea?

— Potoleşte-te! zise David, întinzând mâna peste masă şi apucând-o de braţ. Calmează-te! Sunt de partea ta. Nu cred nici o clipă că ai fi vinovată.

Brusc, mânia Angelei se domoli. Îşi dădea seama că reacţiona exagerat de violent, ca o reflectare a propriilor ei incertitudini. Exista posibilitatea ca ea să-l fi încurajat pe Wadley în mod inconştient. La urma urmei, ar fi vrut să-i placă acelui om, aşa cum ar fi fost firesc din partea oricărui elev, cu atât mai mult cu cât ea se simţea datoare faţă de Wadley pentru tot timpul cheltuit şi eforturile depuse de el în folosul ei.

— Îmi pare rău, spuse Angela. Pur şi simplu, sunt cu nervii încordaţi la maximum.

— Şi eu la fel, zise David. Hai să mergem la culcare.

12

Marţi, 19 octombrie

SPRE DEZAMĂGIREA ANGELEI ŞI A LUI DAVID, ÎN dimineaţa următoare încă mai ploua. În contrast cu vremea mohorâtă, Nikki era într-o dispoziţie superbă şi se simţea minunat de bine. Îşi recăpătase chiar şi culoarea în obraji. Durerea de gât, prevestitoare a unei boli prelungite, dispăruse ca urmare a tratamentului cu antibiotice, dovedind că, dacă fusese de natură infecţioasă, aceasta fusese mai degrabă de origine bacteriană decât virală. Din fericire, fetiţa nu mai făcea febră.

— Vreau să merg acasă, repetă Nikki.

— N-am discutat cu doctorul Pilsner, îi reaminti David. Dar o vom face, la un moment dat în cursul acestei dimineţi. Ai răbdare.

După vizita la Nikki, Angela plecă la laborator, iar David se duse la camera asistentelor să ia fişa lui Marjorie. Înainte să intre în camera ei, se gândise s-o externeze, dar reacţia profesoarei la salutul lui îi spuse că era ceva în neregulă.

— Ce se întâmplă, Marjorie? o întrebă, simţind cum propriul lui puls se accelerează.

Femeia era letargică. David îi atinse cu dosul palmei fruntea şi braţele. Constată că pielea îi era caldă. Bănui că avea febră.

Marjorie răspunse la întrebările insistente ale lui David printr-un murmur abia perceptibil. Deşi părea că nu are dureri, se comporta ca şi cum ar fi fost drogată.

Remarcând că respiraţia lui Marjorie era oarecum anevoioasă, David îi auscultă cu atenţie pieptul. Auzi zgomote slabe, caracteristice unei congestii. Pe urmă examină zona flebitei şi constată că aceasta era aproape rezolvată. Cu o îngrijorare crescândă, îi făcu un examen medical riguros. Negăsind nimic aparent în neregulă, se înapoie repede la camera asistentelor şi ordonă să se efectueze un set de analize complet.

Primul rezultat de analiză care sosi de la laborator fu numărătoarea globulelor ei sangvine. Numărul scăzut al globulelor albe părea a fi în contradicţie cu starea ei clinică, ceea ce sugera existenţa unei pneumonii evolutive. Ridicându-se de la masa de lucru, David reveni în camera lui Marjorie şi îi ascultă pieptul încă o dată. Congestia incipientă era reală.

Înapoindu-se în camera asistentelor, David cumpăni ce anume avea de făcut. Sosiră şi rezultatele altor analize, dar toate – chiar şi radiografia pulmonară efectuată cu un aparat portabil – erau bune şi ca atare de nici un folos. David se gândi să solicite consultul mai multor medici, însă după proasta evaluare din ajun referitoare la rentabilitatea activităţii sale, avea o oarecare reţinere. Problema consta în faptul că doctorii care ar fi fost necesari nu făceau parte din organizaţia CMV-ului.

În loc de a apela la un consult, David luă de pe etajeră *Manualul de bază al medicului internist.* Deoarece principala lui îngrijorare o constituia faptul că era posibil ca o bacterie gram-negativă să fi apărut în chip de suprainfecţie, căută un antibiotic specific pentru o asemenea eventualitate. Când găsi unul, fu convins că acela avea să rezolve problema.

După ce scrise recomandările adecvate, inclusiv rugămintea de a fi chemat imediat în caz că în starea lui Marjorie ar interveni vreo schimbare, David se duse în biroul lui.

Era rândul Angelei să se ocupe de examinarea secţiunilor congelate, prelevate prin biopsie în ziua respectivă. Întotdeauna sarcina aceasta i se păruse extenuantă, deoarece ştia că în timp ce ea lucra, pacientul rămânea sub anestezie, aşteptând verdictul biopsiei, dacă tumoarea era malignă sau benignă.

Examinarea secţiunilor congelate se făcea într-un mic laborator, în cadrul sălilor de operaţii. Încăperea era înghesuită pe o latură a acestora şi era vizitată doar rareori de către personalul din sălile de operaţii. Angela lucra cu o concentrare maximă, studiind, la microscop, aranjarea celulelor. Nu auzi uşa care se deschise fără zgomot în spatele ei. Habar nu avea că în încăpere mai venise o persoană, până când aceasta nu vorbi:

— Ei bine, scumpo, cum merge treaba?

Surprinsă, Angela ridică repede capul, în vreme ce un val de

adrenalină i se revărsa în vene. Simţind cum sângele îi pulsează în tâmple, se pomeni că se uită la faţa zâmbitoare a lui Wadley. Îi displăcea profund ca vreo persoană – poate cu excepţia lui David – să i se adreseze spunându-i „scumpo”. Şi nu-i plăcea să fie luată prin surprindere.

— E vreo problemă? întrebă Wadley.

— Nu, răspunse Angela pe un ton tăios.

— Dă-mi voie să arunc o privire, zise el, îndreptându-se spre microscop. Despre ce caz e vorba?

Angela îi oferi scaunul ei. Pe scurt, îi descrise anamneza bolnavului respectiv. Wadley se uită la lamelă, apoi se ridică în picioare. Vreme de câteva clipe discutară în jargon medical. În mod evident fură de acord că tumoarea era benignă – veste bună pentru pacientul aflat sub anestezie.

— Vreau să te văd mai târziu în biroul meu, zise Wadley, făcând cu ochiul.

Angela dădu din cap, ignorându-i gestul. Se întoarse cu spatele şi era pe punctul de a se aşeza iar pe scaun, când simţi cum mâna lui Wadley îi trece uşor peste fese.

— Nu te omorî cu munca, scumpo! strigă el din prag, după care se strecură afară pe uşă.

Incidentul se petrecuse atât de repede, încât Angela nu apucase să reacţioneze în vreun fel. Dar ştia că atingerea nu fusese accidentală şi acum avea certitudinea că atingerea coapsei, în ajun, nu fusese un gest nevinovat.

Timp de câteva minute, rămase pe scaunul din micul laborator, tremurând de indignare şi ruşine. Se întrebă ce anume încuraja această bruscă îndrăzneală. Cu siguranţă, ea nu-şi schimbase felul de a se purta în ultimele zile. Şi oare ce ar trebui să facă? Nu putea să stea, pur şi simplu, impasibilă, îngăduind ca aşa ceva să se repete. Ar fi echivalat cu o invitaţie făţişă din partea ei.

Angela decise că avea două posibilităţi. Putea să se confrunte direct cu Wadley sau putea să se ducă la directorul pentru probleme medicale, Michael Caldwell. Dar pe urmă se gândi la doctorul Cantor, actualul şef al personalului. Poate că la el ar trebui să se ducă. Lăsă să-i scape un oftat. Nici Caldwell, nici Cantor nu păreau a fi autoritatea ideală căreia să i te adresezi în

caz de hărţuire sexuală. Amândoi erau tipul masculului feroce şi Angela îşi amintea reacţiile lor, când îi cunoscuse prima oară. Caldwell păruse şocat că femeile ajunseseră să devină medici patologi, iar Cantor emisese remarca aceea care-i dovedea ignoranţa, cum că puţinele femei din grupa lui de studii de la facultatea de medicină fuseseră tâmpite şi neatrăgătoare.

Se gândi iar să se confrunte ea însăşi cu Wadley, însă nici soluţia asta nu-i plăcea.

Bâzâitul aspru al interfonului o readuse brusc la realitate. Zgomotul de pe circuit precedă glasul asistentei-şefe.

— Doamnă doctor Wilson, spuse aceasta, în sala de operaţii numărul trei este aşteptat rezultatul biopsiei.

În dimineaţa aceea, lui David îi fu mai greu să se concentreze decât în după-amiaza precedentă. Nu numai că nu-i trecuse supărarea în legătură cu aprecierea de către Kelley a rezultatelor muncii lui, dar acum îl îngrijora şi starea din ce în ce mai proastă a lui Marjorie Kleber.

Pe la mijlocul dimineţii, David îl primi la consultaţie pe John Tarlow, unul dintre pacienţii lui frecvenţi, bolnav de leucemie. John nu avea programare. David şi Susan îl strecuraseră printre alţii, după ce el telefonase în acea dimineaţă. Doar cu o zi înainte, David l-ar fi trimis pe John la camera de gardă, dar acum, intimidat de predica lui Kelley, se considera obligat să-l examineze el însuşi.

John se simţea prost. În urma consumării în seara precedentă a unui fel de mâncare pe bază de crustacee crude, avusese grave probleme gastrointestinale, atât cu vomismente, cât şi cu diaree. Era deshidratat şi prezenta o stare generală foarte deteriorată, cu colici abdominale dureroase.

Văzând cât de rău se simţea John şi amintindu-şi că omul suferea de leucemie, David îl internă imediat în spital. Ceru să i se facă o serie de analize, pentru a încerca să-i determine cauza simptomelor. De asemenea, ordonă începerea unui tratament cu perfuzii, în scopul rehidratării pacientului. Deocamdată nu recurse la antibiotice, preferind să aştepte până când avea să-şi facă o oarecare idee în legătură cu problema cu care se confrunta. Putea să fie o infecţie bacteriană sau putea fi vorba

doar de o reacţie la toxine, deci, în jargon profesional, de o toxiinfecţie alimentară.

Cu puţin înainte de unsprezece dimineaţa, vestea cea proastă îi fu dată lui Traynor de secretara lui, Collette. Aceasta tocmai fusese informată prin telefon că Jeb Wiggins avusese iarăşi câştig de cauză în faţa comitetului de consilieri comunali. Votul final referitor la garajul cu parcare al spitalului, pe care Traynor reuşise încă o dată să-l includă în ordinea de zi, fusese negativ. Acum, probabil că până la primăvară nu mai exista nici măcar posibilitatea de a-l pune din nou în discuţie.

— Fir-ar să fie! înjură Traynor, izbind furios cu ambele mâini tăblia biroului său. Collette nici nu tresări, era obişnuită cu izbucnirile şefului ei. Tare mi-ar plăcea să-l înşfac de gâtul ăla gras al lui şi să-l strâng până se învineţeşte.

Collette părăsi discret încăperea. Traynor începu să umble cu paşi mari încoace şi-ncolo prin faţa biroului său. Lipsa de sprijin de care se lovea când era vorba despre conducerea spitalului îl scotea din sărite. Nu reuşea să priceapă cum de puteau membrii comitetului să fie atât de miopi. Era evident că spitalul constituia cea mai importantă întreprindere din întregul oraş. Tot atât de evident era faptul că spitalul avea nevoie de garajul acela cu parcare.

Incapabil să lucreze, Traynor îşi luă la repezeală pelerina de ploaie, pălăria şi umbrela şi ieşi din birou ca o furtună. Urcă în maşină şi merse la spital. Dacă tot nu era vorba să existe vreun garaj cu parcare, cel puţin avea să inspecteze el însuşi iluminatul actual. Nu voia să rişte ca în parcarea spitalului să se mai săvârşească violuri.

Traynor îl găsi pe Werner Van Slyke în bârlogul lui fără ferestre, care slujea ca birou al serviciului de tehnică şi întreţinere. Traynor nu se simţise niciodată deosebit de bine în compania lui Van Slyke. Acesta era prea tăcut, prea singuratic şi, relativ, neîngrijit. De asemenea, individul îl intimida din punct de vedere fizic, era cu câţiva centimetri mai înalt decât el şi sensibil mai vânjos, cu soiul acela de muşchi voluminoşi care sugerau că ridicarea halterelor constituia pentru el un hobby.

— Vreau să văd sistemul de iluminare din parcări, declară

Traynor.

— Acum? întrebă Van Slyke, fără obişnuita înălţare a tonalităţii glasului, pe care o folosesc oamenii când pun o întrebare.

Toate cuvintele rostite de el erau lipsite de intonaţie şi asta îl deranja pe Traynor la auz.

— Aveam puţin timp liber, explică acesta din urmă. Vreau să mă asigur că este aşa cum trebuie.

Van Slyke îşi îmbrăcă o pelerină de ploaie galbenă şi ieşi din birou. Când se aflară în afara spitalului, arătă spre fiecare din felinarele existente în parcarea de la subsol, trecând de la unul la altul fără nici un comentariu.

Adăpostit sub umbrelă, Traynor îl însoţea, dând aprobator din cap în dreptul fiecărui felinar. În timp ce mergea în urma lui prin pâlcul de arbori pereni, Traynor se întrebă ce făcea Van Slyke când nu era de serviciu. Îşi dădu seama că niciodată nu-l văzuse umblând prin oraş sau târguind prin magazine. Individul era binecunoscut ca neavând alte ocupaţii în afara spitalului.

Simţindu-se stânjenit de tăcerea prelungită, Traynor îşi drese glasul.

— Acasă totul e în ordine? întrebă apoi.

— Perfect, răspunse Van Slyke.

— Cu locuinţa, nici o problemă?

— Nici una.

Traynor simţi tentaţia să-l facă pe Van Slyke să răspundă mai pe larg, nu doar monosilabic.

— Îţi place mai mult viaţa de civil decât aceea de ostaş în marină?

Van Slyke înălţă din umeri şi începu să arate spre felinarele din parcarea superioară. Traynor continuă să dea din cap în dreptul fiecăruia. Păreau să fie o mulţime. Traynor îşi notă în minte să dea pe acolo o raită cu maşina, într-o seară, ca să vadă câtă lumină era după ce se lăsa întunericul.

— Arată bine, comentă el.

Pornină înapoi, spre spital.

— Eşti atent cu banii? întrebă Traynor.

— Da, zise Van Slyke.

— Cred că faci o treabă bună aici, la spital, continuă Traynor.

Sunt mândru de tine.

Van Slyke nu răspunse. Traynor se uită la profilul ud de ploaie al lui Van Slyke, remarcându-i maxilarele care aveau nevoie de un bărbierit. Se întrebă cum de putea omul acesta să fie atât de impasibil, dar din nou îşi dădu seama ca niciodată nu reuşise să-l înţeleagă, chiar de pe vremea când Van Slyke era un copil.

Uneori, lui Traynor îi venea greu să creadă că ei doi erau rude, deşi aceasta era realitatea, Van Slyke fiind singurul lui nepot, fiul surorii sale decedate.

Când ajunseră la rândul de arbori care despărţeau cele două parcări, Traynor se opri. Se uită printre ramuri.

— Cum se face că pe aleea asta nu e nici un felinar?

— Nimeni n-a pomenit ceva despre vreun felinar pe alee, replică Van Slyke.

Era prima propoziţie întreaga pe care o exprima. Traynor fu aproape încântat.

— Cred că unul sau două felinare ar prinde bine, zise el.

Van Slyke abia dacă dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Îţi mulţumesc pentru turul de vizitare, spuse Traynor, la despărţire.

Se simţea uşurat că putea, în fine, să se descotorosească de însoţitorul său. Întotdeauna avusese un sentiment de vinovăţie pentru că se simţea atât de înstrăinat faţă de propria lui rudă, însă Van Slyke constituia o mare enigmă. Traynor trebuia să recunoască faptul că sora lui nu fusese tocmai un prototip de normalitate. Se numise Sunny[31], dar dispoziţia ei psihică nu fusese nici pe departe potrivită cu numele. Întotdeauna fusese tăcută, închisă în sine şi mai toată viaţa suferise de o stare depresivă.

Lui Traynor îi era şi acum greu să înţeleagă pentru ce se căsătorise Sunny cu doctorul Werner Van Slyke, deşi ştia că individul era un beţiv. Sinuciderea ei fusese ultima lovitură. Măcar dacă ea ar fi venit la el, Traynor ar fi încercat s-o ajute.

În orice caz, dată fiind moştenirea genetică a lui Werner Van Slyke, faptul că acesta era atât de ciudat nu constituia chiar o surpriză. Totuşi, cu calificarea sa de specialist în mecanica

[31] *Sunny* (lb. engl.) = Voios, radios, optimist (*n.tr.*).

navală, individul se dovedise a fi atât util, cât şi demn de încredere. Traynor era bucuros că sugerase ca spitalul să-l angajeze.

Traynor se trezi din aceste gânduri şi se îndreptă către biroul lui Beaton.

— Am veşti proaste, spuse, de îndată ce secretara îl pofti să intre, informând-o apoi pe directoare despre votul comitetului de consilieri referitor la garajul cu parcare.

— Sper să nu mai avem şi alte atacuri, comentă ea, fără a-şi ascunde dezamăgirea.

— Şi eu la fel, zise Traynor. Din fericire, felinarele vor constitui un element de intimidare. Chiar adineauri am făcut un tur prin parcări şi m-am uitat la ele. Par să fie îndeajuns de adecvate, cu excepţia iluminatului de pe aleea dintre cele două parcări. I-am cerut lui Van Slyke să adauge vreo două becuri acolo.

— Îmi pare rău că n-am făcut iluminatul ambelor parcări de la început, spuse Beaton.

— Cum arată situaţia financiară pentru luna aceasta? întrebă Traynor.

— Mă temeam c-o să mă întrebi, răspunse Beaton. Arnsworth mi-a dat chiar ieri cifrele de la mijlocul lunii şi nu sunt deloc bune. Dacă cea de-a doua jumătate a lunii va semăna cu prima, octombrie va fi, categoric, mai proastă decât septembrie. Programul de premiere este util, dar numărul de internări pentru CMV se situează tot deasupra nivelului preconizat. Ca lucrurile să fie şi mai rele, se pare că ne vin pacienţi din ce în ce mai grav bolnavi.

— Presupun că asta înseamnă că va trebui să insistăm mai mult asupra rentabilităţii, replică Traynor. Sarcina de a salva situaţia îi revine DUC-ului. În afară de programul de premiere, ne putem baza numai pe noi înşine. În viitorul apropiat nu mă mai aştept la nici o danie de asigurări.

— Mai există şi alte mici neplăceri de care ar trebui să ai cunoştinţă, zise Beaton. Doctorul 91 a avut o recidivă. L-a cules Robertson de pe un drum regional. Mergea cu maşina pe trotuar.

— Profită prea mult de privilegiile sale, replică Traynor, fără ezitare. Medicii alcoolici mi-au creat deja destule dureri de cap,

adăugă el, amintindu-şi de netrebnicul soţ al surorii sale.

— Cealaltă problemă, continuă Beaton, este că Sophie Stephangelos, asistentă-şefă de la sălile de operaţii, a constatat că de-a lungul anului trecut au fost săvârşite importante furturi de instrumente chirurgicale. Ea crede că le ia unul dintre chirurgi.

— Oare ce mai urmează? exclamă Traynor, oftând. Uneori consider că sarcina de a conduce un spital este o imposibilitate.

— Femeia are un plan prin care să-l prindă pe făptaş, preciză Beaton. Ea doreşte să capete un OK pentru a-l pune în aplicare.

— Absolut de acord, încuviinţă Traynor. Şi dacă-l prinde, să facem din el un exemplu.

Ieşind dintr-unul din cabinetele de consultaţii, David fu surprins să constate că suportul pentru fişele pacienţilor fixat pe uşa celuilalt cabinet era gol.

— Nici o fişă? întrebă el.

— V-aţi depăşit pe dumneavoastră înşivă, îi explică Susan. Faceţi o pauză.

David profită de prilej ca să se repeadă la spital. Prima oprire fu la camera lui Nikki. Când păşi înăuntru, se miră găsindu-i acolo atât pe Caroline, cât şi pe Arni, stând pe patul fetiţei. Nu se ştie cum, cei doi copii reuşiseră să pătrundă în spital fără să li se refuze accesul. Se presupunea că ar fi trebuit să fie însoţiţi de un adult.

— Nu ne veţi crea necazuri, nu-i aşa, domnule doctor Wilson? se rugă Caroline.

Caroline părea vizibil mai mică decât pentru cei nouă ani ai ei. Boala îi împiedicase creşterea mult mai mult decât în cazul lui Nikki. Părea mai degrabă un copil de şapte sau de opt ani.

— Nu, n-o să vă fac necazuri, îi asigură David. Dar cum de aţi ieşit de la şcoală atât de devreme?

— Pentru mine a fost uşor, răspunse Arni cu mândrie. Suplinitoarea învăţătoarei nu prea ştie ce se întâmplă. Este o catastrofă.

David îşi îndreptă atenţia asupra fiicei sale.

— Am vorbit cu doctorul Pilsner şi dânsul a spus că nu are nimic împotrivă ca tu să vii acasă în după-amiaza aceasta.

— Grozav! exclamă Nikki, surescitată. Mâine pot să mă duc la şcoală?

— Despre problema asta nu ştiu nimic, zise David. Va trebui s-o discutăm cu mama ta.

După ce părăsi camera lui Nikki, David trecu pe la John Tarlow, să se asigure că acesta se instalase, că începuse tratamentul cu perfuzii şi că analizele cerute de el erau în curs de efectuare. John îl informă că nu se simţea deloc mai bine. David îl încredinţa că, după ce avea să fie perfect hidratat, se va constata o ameliorare.

În cele din urmă, David se opri s-o vadă pe Marjorie. Spera ca antibioticul adăugat în tratament să-i fi îmbunătăţit deja starea, dar nu se întâmplase aşa. De fapt, David fu uimit când constată cât de mult se deteriorase aceasta; Marjorie se afla, practic, în comă.

Panicat, îi ascultă pieptul. Congestia devenise mai accentuată de cum fusese mai devreme, însă tot nu îndeajuns pentru a explica starea ei clinică. Revenind în goană la camera asistentelor, David vru să ştie de ce nu fusese chemat.

— Chemat în ce problemă? întreba Janet Colburn, asistentă-şefă.

— În legătura cu Marjorie Kleber! răcni David, în timp ce scria recomandări pentru efectuarea altor analize ale sângelui şi a încă unei radiografii pulmonare cu aparatul portabil.

Janet se sfătui cu câteva dintre celelalte asistente de pe etaj, după care îi declară lui David că nimeni nu observase vreo schimbare. Ba chiar spuse că una dintre infirmiere se dusese în camera lui Marjorie cu nu mai mult de o jumătate de oră în urmă şi raportase că în starea bolnavei nu survenise nici o schimbare.

— Asta-i cu neputinţă, se răsti David, înşfăcând receptorul şi începând să dea o serie de telefoane.

Mai devreme, avusese o reţinere în a solicita un consult. Acum panica îl făcea să dorească să-i cheme cât mai curând posibil. Îl suna pe medicul oncolog al lui Marjorie, doctorul Clark Mieslich şi pe specialistul în boli infecţioase, doctorul Martin Hasselbaum. Nici unul din ei nu era medic în cadrul CMV-ului. David chemă, de asemenea, un neurolog, pe nume Alan Prichard, care făcea parte din organizaţia CMV-ului.

La solicitarea lui David, toţi cei trei medici se declarară disponibili. Când auziră apelul lui înnebunit şi descrierea cazului, fură toţi de acord să vină imediat. David o sună apoi pe Susan, s-o avertizeze de ceea ce se întâmpla. Îi spuse să-i înştiinţeze pe pacienţii care se mai prezentau la cabinet că el avea să întârzie.

Cel care sosi primul fu oncologul, urmat la scurt timp de specialistul în boli infecţioase şi de neurolog. Ei studiară fişa medicală şi discutară cu David situaţia, ducându-se apoi *în corpore* la Marjorie. După ce o examinară cu atenţie, se retraseră în camera asistentelor, să se consulte. Dar abia începuseră să discute despre starea lui Marjorie că şi avu loc catastrofa.

— Nu mai respiră! strigă o infirmieră din camera lui Marjorie, rămasă acolo ca să facă ordine după plecarea medicilor specialişti.

În timp ce David şi aceştia alergau înapoi, Janet Colburn chemă echipa de reanimare. Aceasta sosi în câteva minute şi intră în camera 204.

Cu o forţă de muncă atât de numeroasă imediat disponibilă, Marjorie fu repede intubată şi ajutată să respire. Totul fusese făcut cu o asemenea rapiditate, încât pulsul nici măcar nu i se modifică. Toată lumea era convinsă că ea trecuse doar printr-o scurtă perioadă de lipsă a oxigenului. Problema consta în faptul că nu ştiau de ce încetase să respire.

În timp ce ei începeau să discute despre posibilele cauze, inima ei îşi încetini brusc ritmul şi apoi se opri. Monitorul afişă o sinistră linie dreaptă. Echipa de reanimare o supuse unor şocuri, în speranţa de a-i repune în funcţiune inima, dar nu obţinu nici o reacţie din partea bolnavei. Repede, o supuseră unei noi serii de şocuri. Când nici acestea nu avură efect, începură să-i facă masaj pe cord.

Munciră frenetic vreme de o jumătate de oră, încercând toate metodele la care se puteau gândi, însă nimic nu fu de folos. Inima nu vru să răspundă nici măcar la aplicarea unui stimulator de cord exterior. Treptat, descurajarea îi cuprinse pe toţi şi, în cele din urmă, printr-un acord general, Marjorie Kleber fu declarată decedată.

În vreme ce membrii echipei de reanimare îşi deconectau

aparatura, iar infirmierele făceau ordine, David se înapoie împreună cu medicii consultanţi la camera asistentelor. Era distrus. Nu-şi putea imagina un scenariu mai îngrozitor. Marjorie venise la spital cu o problemă relativ minoră, într-un moment în care el se distra. Şi acum era moartă.

— Mare păcat, comentă doctorul Mieslich. Era o persoană formidabilă.

— Eu aş zice că a scăpat foarte uşor, ţinând seama de ce scrie în fişa ei, spuse doctorul Prichard. Era totuşi de aşteptat ca boala să-i vină de hac.

— Staţi o clipă, interveni David. Credeţi că a murit de cancer?

— Asta-i evident, zise doctorul Mieslich. Avea cancer diseminat încă de când am văzut-o eu prima oară. Deşi a suportat totul mai bine decât aş fi prezis eu, era o femeie bolnavă.

— Dar nu exista nici un indiciu clinic al tumorii, insistă David. Problemele care au dus la acest sfârşit fatal par să sugereze un fel de proastă funcţionare a sistemului imunitar. Cum legaţi acest lucru de cancerul ei?

— Sistemul imunitar nu controlează nici respiraţia, nici inima, replică doctorul Prichard.

— Însă numărul leucocitelor ei era în scădere, atrase atenţia David.

— Tumoarea ei nu era vizibilă, asta-i adevărat, recunoscu doctorul Mieslich. Dacă ar fi s-o deschidem, bănuiesc că am găsi cancer pretutindeni, inclusiv în creierul ei. Amintiţi-vă, avea metastaze extensive când i s-a pus prima oară diagnosticul.

David dădu aprobator din cap. Ceilalţi făcură acelaşi gest. Doctorul Prichard îl bătu uşor pe David cu palma pe spate.

— Nu putem să le învingem pe toate, spuse el.

David le mulţumi medicilor consultanţi pentru că veniseră la solicitarea lui. Îi mulţumiră la rândul lor pentru că apelase la ei, apoi îşi văzură fiecare de drum. David se aşeză la biroul din camera asistentelor. Se simţea vlăguit şi nefericit. Tristeţea şi sentimentul de vinovăţie faţă de moartea lui Marjorie erau chiar mai acute decât se temuse. Ajunsese s-o cunoască prea bine. Ca lucrurile să fie şi mai rele, ea fusese cea mai iubită profesoară a lui Nikki. Cum avea să-i explice ce se întâmplase?

— Scuzaţi-mă, spuse Janet Colburn în şoaptă. Lloyd Kleber, soţul lui Marjorie, se află aici. Ar dori să stea de vorbă cu dumneavoastră.

David se ridică în picioare. Nu ştia de cât timp se afla în camera asistentelor. Janet îl îndrumă spre holul de aşteptare al pacienţilor.

Lloyd Kleber se uita pe fereastra la ploaia de afară. David presupuse că avea în jur de patruzeci şi cinci de ani. Ochii îi erau înroşiţi de plâns. David îl simpatiză imediat. Nu numai că bietul om îşi pierduse soţia, dar rămăsese şi cu răspunderea a doi copii orfani de mamă.

— Îmi pare rău, zise David, pe un ton jalnic.

— Vă mulţumesc, răspunse Lloyd, reţinându-şi lacrimile. Şi vă sunt recunoscător pentru că aţi avut grijă de Marjorie. Aprecia şi ea mult preocuparea dumneavoastră în legătură cu ea.

David înclină capul. Încercă să spună lucruri care să exprime compasiunea. Niciodată nu se simţea în stare să adopte o atitudine adecvată în momente ca acestea, dar se străduia cât putea. În cele din urmă, se hazardă să solicite permisiunea de a face o autopsie. Ştia că cerea foarte mult, dar era profund tulburat de rapida deteriorare a stării lui Marjorie. Voia cu disperare să înţeleagă ce se întâmplase.

— Dacă asta i-ar putea ajuta cât de cât pe alţii, zise domnul Kleber, sunt sigur că Marjorie ar fi de acord.

David rămase să stea de vorbă cu Lloyd Kleber până când sosiră şi alte rude apropiate. Apoi, lăsându-i cu durerea lor, David porni spre laborator. O găsi pe Angela la masa de lucru din biroul ei. Angela fu montată de venirea lui şi-i spuse acest lucru. Abia pe urmă observă expresia lui încordată.

— Ce nu-i în regulă? îl întrebă îngrijorată, ridicându-se în picioare şi luându-i mâna.

David îi relată totul. Fu nevoit să se întrerupă de câteva ori pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine.

— Îmi pare rău, zise Angela, înconjurându-l cu braţele şi strângându-l într-o îmbrăţişare menită să-l liniştească.

— Ce mai doctor! se luă el însuşi în râs, luptându-se să-şi reţină lacrimile. Ai crede că, până acum, m-am obişnuit cu astfel de situaţii.

— Sensibilitatea face parte din farmecul tău, îl asigură Angela. Şi tot ea este cea care te face să fii un bun medic.

— Domnul Kleber a fost de acord cu efectuarea unei autopsii, spuse David. Asta mă bucură, deoarece nu am nici cea mai mică idee în privinţa cauzei care i-a provocat moartea, mai ales atât de rapid. I s-a oprit respiraţia şi pe urmă inima. Toţi medicii chemaţi la consult cred că de vină a fost cancerul. Probabil, chiar aşa şi este. Dar aş vrea ca spitalul Bartlet să confirme această opinie. Ai putea să ai tu grijă să se facă asta?

— Bineînţeles, zise Angela. Dar, te rog, nu te lăsa prea deprimat de cele întâmplate. N-a fost vina ta.

— Să vedem ce va da la iveală autopsia. Şi ce o să-i spun lui Nikki?

— Asta va fi greu, conveni Angela.

David se înapoie la cabinetul său, cu gând să încerce să-şi examineze pacienţii în cât mai scurt timp posibil. Spre binele lor, lui îi displăcea profund să fie atât de zorit, însă situaţia fusese de aşa natură, încât întârzierea lui nu putuse fi evitată. Nu reuşise să vadă decât doi când Susan îl opri din drum între cabinetele de consultaţii.

— Regret că vă necăjesc, îi spuse ea, dar în biroul dumneavoastră se află Charles Kelley, care vrea să vă vorbească urgent.

Temându-se că vizita lui Kelley ar avea o legătură cu moartea lui Marjorie, David străbătu holul şi intră în biroul său. Kelley umbla nerăbdător încoace şi încolo. Se opri în loc când sosi David. Acesta închise uşa în urma lui.

Faţa lui Kelley era dură şi mânioasă.

— Consider comportamentul dumitale deosebit de iritant, zise el, copleşindu-l pe David cu înălţimea lui.

— La ce vă referiţi? întrebă David.

— Nu mai departe decât ieri am discutat cu dumneata despre rentabilitate. Îmi închipuiam că era foarte clar şi că ai înţeles. Totuşi, astăzi ai apelat în mod iresponsabil la doi medici consultanţi care nu sunt membri ai CMV-ului, pentru a examina o pacientă condamnată, fără nici o speranţă, la moarte. Soiul acesta de purtare dă de înţeles că dumneata nu pricepi câtuşi de puţin principala problemă cu care se confruntă astăzi

medicina: cheltuielile inutile şi risipitoare.

Stăpânit de o durere încă vie, David se lupta din greu să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— Staţi o clipă. Aş vrea să-mi spuneţi cum de ştiţi că opiniile medicilor consultanţi nu erau necesare?

— Oh, Doamne! exclamă Kelley clătinând dispreţuitor din cap. Asta-i evident. Evoluţia bolnavei nu s-a modificat. Era pe moarte şi a continuat să moară. Odată şi odată toţi trebuie să moară. Banii şi alte resurse n-ar trebui să fie risipite de dragul unor gesturi eroice lipsite de speranţă.

David se uită drept în ochii albaştri ai lui Kelley. Nu ştia ce să spună. Era mut de uimire.

Sperând să-l evite pe Wadley, Angela îl căută pe doctorul Paul Darnell în cămăruţa lui fără ferestre situată de cealaltă parte a laboratorului. Masa de lucru a medicului patolog era plină cu maldăre de recipiente cu culturi bacteriene. Microbiologia constituia domeniul lui de interes deosebit.

— Aş putea să vorbesc cu dumneata câteva clipe? întrebă Angela, din pragul camerei lui Paul.

El îi făcu semn cu mâna să intre şi se sprijini de spătarul scaunului său rotitor.

— Cum se procedează aici în privinţa autopsiei? se interesă ea. De când lucrez la spitalul acesta n-am văzut făcându-se nici una.

— Asta-i o chestiune pe care va trebui s-o discuţi cu Wadley, spuse Paul. Este o problemă de politică internă. Îmi pare rău.

Cu neplăcere, Angela se duse la biroul lui Wadley.

— Ce pot să fac pentru tine, scumpo? fură cuvintele cu care o întâmpină acesta, adresându-i genul acela de zâmbet pe care ea îl interpretase mai înainte ca fiind patern, dar care acum i se părea libidinos.

Tresărind la apelativul de „scumpo”, Angela îşi înghiţi mândria şi întrebă în ce consta procedura pentru obţinerea aprobării efectuării unei autopsii.

— Noi nu facem autopsii, răspunse Wadley. Dacă este vorba despre un caz care ar putea interesa un medic legist, cadavrul e trimis la Burlington. Costă prea mult să faci o autopsie şi

contractul nostru cu CMV-ul nu include aşa ceva.

— Dar dacă o solicită familia? insistă Angela, ştiind că în cazul Kleber nu asta era situaţia.

— Dacă vor să pună la bătaie o mie opt sute nouăzeci de dolari, putem să le facem pe plac. Altminteri, nu.

Angela încuviinţă dând din cap, apoi plecă. În loc să se întoarcă la munca ei, porni spre clădirea cabinetelor medicale şi intră în biroul lui David. Se sperie la vederea numărului de pacienţi care aşteptau să fie examinaţi. Toate scaunele din sala de aşteptare erau ocupate; câteva persoane stăteau în picioare pe coridor. Îl prinse pe David când acesta trecea dintr-un cabinet de consultaţii în celălalt. În mod evident, era istovit.

— Nu pot să-i fac autopsie lui Marjorie Kleber, îi spuse.

— De ce nu? întreba David.

Angela îi relată ceea ce îi explicase Wadley. David clătină din cap, descurajat, oftând printre buzele strânse.

— Părerea mea este că instituţia aceasta se duce de râpă rapid, zise el, după care îi aduse Angelei la cunoştinţa opinia lui Kelley asupra modului în care se ocupase el de cazul Kleber.

— E ridicol! exclamă ea, furioasă. Vrei să zici că individul a dat de înţeles că recurgerea la un consult a fost inutilă de vreme ce pacientul a murit? Asta-i o nebunie.

— Ce pot să-ţi mai spun? replică David, clătinând din cap.

Angela nu ştia cum să mai reacţioneze. Kelley începea să pară primejdios de neinformat. Ea ar fi dorit să mai stea de vorbă, dar David nu avea timp.

— Ai o sală plină de pacienţi, spuse ea, arătând cu mâna peste umăr. Când crezi că vei termina?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Ce-ar fi s-o iau eu acasă pe Nikki şi tu să mă suni când vei fi gata de plecare? M-aş înapoia şi te-aş lua şi pe tine.

— Mi se pare o propunere bună, se învoi David.

— Atunci te las, dragul meu, zise Angela. Vorbim mai târziu.

Angela se înapoie la laborator, încheie cu treburile zilei, apoi se duse s-o ia pe Nikki şi amândouă plecară cu maşina acasă. Externarea din spital îi crea fetiţei o stare euforică. Reîntâlnirea ei cu Rusty fu exuberantă.

David sună la şapte şi un sfert. Lăsând-o pe Nikki instalată

comod în faţa televizorului, Angela se întoarse la spital. Conducea încet. Ploua atât de tare, încât ştergătoarele erau nevoite să lupte din greu ca să păstreze parbrizul curat.

— Ce mai seară! exclamă David, urcând repede în maşină.

— Ce mai zi! spuse Angela, pornind şi coboare colina către oraş. Mai ales pentru tine. Cum rezişti?

— Mă descurc, răspunse David. M-a ajutat faptul de a fi atât de ocupat. Am fost recunoscător pentru această posibilitate de a-mi abate gândurile de la cealaltă problemă. Dar acum va trebui să înfrunt realitatea. Ce îi voi spune lui Nikki?

— Trebuie să-i spui, pur şi simplu, adevărul.

— Asta-i mai uşor de zis decât de făcut, replică David. Şi dacă ea mă întreabă de ce a murit Marjorie? Necazul e că nu ştiu, nici din punct de vedere fiziologic, nici dintr-unul metafizic.

— M-am mai gândit la ceea ce a spus Kelley, zise Angela. Mi se pare că el are o concepţie fundamental greşită în legătură cu esenţa îngrijirii bolnavului.

— Acesta e un eufemism, ripostă David, izbucnind într-un scurt râs sarcastic. Partea înspăimântătoare e că el se află într-o poziţie care-i dă puterea de a stabili regulile. Birocraţi de felul lui Kelley se vâră nepoftiţi în problemele de practică ale medicinei, sub pretextul unei reforme a sistemului de îngrijire a sănătăţii. Din nefericire, marea masă a oamenilor nu bănuieşte nimic.

— Astăzi am avut din nou o mică altercaţie cu Wadley, îl informă Angela.

— Ticălosul! Ce-a mai făcut de data asta?

— Mi-a spus de câteva ori „scumpo”. Şi şi-a trecut uşor mâna peste fundul meu.

— Dumnezeule! Ce javră nesimţită!

— Trebuie să fac ceva în privinţa asta. Aş vrea totuşi să ştiu ce anume.

— Cred că ar fi nimerit să vorbeşti cu Cantor. Măcar el este medic, nu doar un birocrat care se ocupă cu probleme de ocrotire a sănătăţii.

— Comentariul lui despre „tâmpitele” – aşa cum le-a numit el de la facultatea de medicină – nu mi-a făcut o impresie bună, replică Angela.

Intrară pe aleea ce ducea spre locuinţa lor. Angela opri

maşina cât mai aproape posibil de uşa de intrare în vestibul. Amândoi se pregătiră s-o ia la fugă spre adăpost.

— Când o să înceteze ploaia asta? se văită David. De trei zile toarnă încontinuu.

Odată ajunşi înăuntru, David decise să facă un foc, pentru a mai înveseli atmosfera casei, cât timp încălzea Angela mâncarea pe care o preparase mai devreme pentru ea însăşi şi Nikki. Coborând la subsol, David observă că prin rosturile dintre blocurile de granit ale fundaţiei mustea umezeala. Pe lângă umiditate, se simţea mirosul de aer stătut şi mucegai pe care îl mai sesizase şi cu alte prilejuri. În vreme ce lua lemne de foc, se consolă cu gândul la pardoseala de pământ. Dacă s-ar întâmpla ca la subsol să pătrundă o mare cantitate de apă, aceasta ar fi absorbită în sol, dispărând până la urmă.

După ce mâncă, David i se alătură lui Nikki, în faţa televizorului. Ori de câte ori era bolnavă, ambii părinţi deveneau îngăduitori în privinţa timpului cât îi permiteau să urmărească programele. David se prefăcu că l-ar interesa spectacolul în curs de desfăşurare, acordându-şi un răgaz în care să-şi adune curajul necesar pentru a-i da lui Nikki vestea privitoare la Marjorie. În cele din urmă, în timpul unei pauze publicitare, înconjură cu braţul umerii fiicei sale.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise cu blândeţe.

— Ce? întrebă Nikki, mângâindu-l mulţumită pe Rusty, care stătea încovrigat pe canapea, lângă ea.

— Profesoara ta, Marjorie Kleber, a murit astăzi.

Vreme de câteva clipe Nikki nu scoase nici un cuvânt, uitându-se în jos, la Rusty şi prefăcându-se că o preocupa o încâlceală de păr din spatele urechii acestuia.

— Asta mă întristează foarte mult, continuă David, cu atât mai mult cu cât eu eram medicul ei. Sunt sigur că şi pe tine te îndurerează moartea ei.

— Nu, deloc, replică Nikki repede, clătinând din cap, uitându-se apoi la televizor, ca şi cum ar fi interesat-o reclama comercială.

— Nu este nimic rău în a fi trist, spuse David.

Apoi începu să vorbească despre dorul pe care-l simţi în legătură cu persoane la care ai ţinut mult şi, deodată, Nikki se

aruncă în braţele lui, acoperindu-l cu un val de lacrimi. Îl îmbrăţişa, strângându-l cu o putere mai mare decât îşi amintea el că l-ar fi strâns vreodată. David o mângâie pe cap, continuând să-i şoptească vorbe liniştitoare.

În pragul uşii se ivi Angela. Văzând că David o ţinea îmbrăţişată pe copila lor zguduită de hohote de plâns, veni la ei. Împingându-l cu blândeţe pe Rusty la o parte, se aşeză pe canapea şi îi cuprinse în braţe atât pe David, cât şi pe Nikki. Stătură astfel împreuna, legănându-se uşor, în timp ce ploaia bătea în ferestre.

13

Miercuri, 20 octombrie

ÎN CIUDA PROTESTELOR CONTINUE ALE LUI NIKKI, David şi Angela insistară ca ea să lipsească de la şcoală încă o zi. Ţinând seama de starea vremii şi de faptul că fetiţa era în continuare în tratament cu antibiotice, nu exista nici un motiv pentru a-şi asuma vreun risc.

Deşi Nikki nu era cooperantă ca de obicei, îi făcură în mare grabă exerciţiile respiratorii terapeutice. După aceea, David şi Angela îi auscultară, pe rând, pieptul şi amândoi se declarară mulţumiţi.

Alice Doherty sosi exact la ora promisă. David şi Angela erau recunoscători că aveau pe cineva atât de demn de încredere şi atât de uşor disponibil.

În timp ce urcau amândoi în Volvo-ul albastru, David se plânse că toată săptămâna nu reuşise să meargă cu bicicleta. Acum ploaia se mai domolise, dar norii erau joşi şi grei şi o ceaţă deasă se ridica din pământul saturat de apă.

Ajunseră la spital la şapte şi jumătate. În vreme ce Angela se îndepărta în direcţia laboratorului, David urcă la etajul bolnavilor internaţi. Când intră în camera lui John Tarlow, se miră găsind aşternuturi pe jos, scări portabile şi un pat gol. Continuându-şi drumul spre camera asistentelor, se interesă ce se întâmplase cu pacientul său.

— Domnul Tarlow a fost mutat la 206, îl informă Janet Colburn.

— Cum aşa?

— Voiau să zugrăvească încăperea, spuse Janet. Au venit cei de la întreţinere şi ne-au anunţat. Le-am adus acest lucru la cunoştinţă celor de la internări şi ei ne-au zis să mutăm bolnavul la 206.

— Consider că asta e o lipsă de respect, protestă David.

— Ei bine, nu daţi vina pe noi, replică Janet. Vorbiţi cu cei de la întreţinere.

Enervat de modul în care se procedase cu pacientul său, David adoptă sugestia lui Janet şi coborî cu paşi apăsaţi la încăperile rezervate serviciului de întreţinere. Bătu în cadrul uşii biroului de tehnică şi întreţinere. Înăuntru, aplecat deasupra unei mese, se afla un bărbat cam de vârsta lui David. Era îmbrăcat cu o cămaşă şi pantaloni de lucra dintr-un bumbac verzui, ambele veşminte fiind mototolite. Obrajii îi era acoperiţi de o barbă de două zile.

— Ce este? întrebă Van Slyke, ridicându-şi privirile de la registrul cu grafice de lucrări.

Glasul îi era lipsit de orice intonaţie, iar expresia impasibilă.

— Unul dintre pacienţii mei a fost mutat din camera sa, spuse David. Vreau să ştiu de ce.

— Dacă vă referiţi la camera 206, aceea este în curs de zugrăvire, răspunse Van Slyke cu voce monotonă.

— Este evident că acolo se zugrăveşte, replică David. Ceea ce nu e evident este motivul pentru care se zugrăveşte.

— Avem un grafic de lucrări, spuse Van Slyke.

— Cu sau fără grafic, eu nu prea cred că pacienţii ar trebui să fie deranjaţi, mai ales când e vorba de pacienţi care sunt bolnavi şi pacienţii din spital sunt întotdeauna bolnavi.

— Dacă aveţi vreo problemă, discutaţi cu Beaton, zise Van Slyke, reîndreptându-şi atenţia asupra registrului său.

Uluit de insolenţa lui Van Slyke, David râmase câteva clipe ţintuit în prag. Van Slyke îl ignoră cu uşurinţă. David clătină din cap, apoi se întoarse să plece. Întorcându-se la etajul bolnavilor internaţi, se gândi serios să urmeze sfatul lui Van Slyke şi să discute situaţia cu directoarea spitalului. Asta până când intră în noua cameră a lui John Tarlow. Aici, David se pomeni brusc în faţa unei probleme mai presante: starea lui John Tarlow se înrăutăţise.

Diareea şi vomismentele lui John, care la început fuseseră ţinute sub control, reveniseră cu şi mai mare intensitate. În plus, bolnavul era acum totalmente lipsit de vlagă şi când fu trezit, reacţionă apatic. David nu reuşea să înţeleagă aceste simptome, deoarece John se aflase sub perfuzii încă de la

internarea sa şi în mod clar nu era deshidratat.

David îşi examină pacientul cu atenţie, dar nu găsi nici o explicaţie pentru accentuata modificare a stării lui clinice, mai ales în ceea ce priveşte starea psihică depresivă. Singurul lucru la care putea să se gândească era posibilitatea ca John să fi fost ultrasensibil la medicamentele soporifice prescrise de David, cu specificaţia de a-i fi administrate numai la cererea acestuia.

Înapoindu-se în graba la camera asistentelor, David scoase din stelaj fişa lui John. Caută cu disperare printre rezultatele analizelor care sosiseră de la laborator în cursul nopţii, străduindu-se să priceapă ce se întâmpla şi încercând să ia o decizie în privinţa a ceea ce avea de făcut în continuare. Ca urmare a discuţiei în contradictoriu avută în ajun cu Kelley, nu voia să solicite vreun consult, deoarece nici unul dintre medicii pe care i-ar fi dorit – specialişti în oncologie şi în boli infecţioase – nu făceau parte din organizaţia CMV-ului.

David închise ochii şi îşi masă tâmplele. Nu avea impresia că ar fi progresat cu ceva. Din nefericire, din informaţiile de care dispunea lipsea o piesă-cheie: rezultatele analizei culturilor scaunului, preluate în ajun, încă nu erau disponibile. În consecinţă, deocamdată David nu ştia dacă avea sau nu de a face cu o bacterie, iar dacă răspunsul era afirmativ, despre ce soi de bacterie era vorba. De partea bună a lucrurilor se situa faptul că, până în prezent, John nu făcea febră.

Reîndreptându-şi atenţia asupra fişei, David se încredinţa că lui John i se dăduseră somniferele prescrise cu indicaţia de a-i fi administrate numai la cerere. Gândind că era posibil ca acestea să fi contribuit la starea letargica a bolnavului, anulă prescripţia respectivă. De asemenea, ceru să se facă o nouă cultură a scaunului şi încă o hemoleucogramă. Ca ultimă recomandare, ceru ca lui John să i se ia temperatura din oră în oră, cu ordinul expres ca el însuşi să fie chemat în caz că aceasta ar creşte peste normal.

După ce termină lucrul la ultima biopsie programată, Angela făcu ordine în micul laborator de patologie din complexul sălilor de operaţii şi se duse în biroul ei. Pentru ea, dimineaţa aceea fusese productivă şi plăcută; reuşise să-l evite cu totul pe

Wadley. Din păcate, ştia că, până la urmă, avea să fie nevoită să-l vadă şi îşi făcea griji în legătură cu purtarea lui. Deşi se considera o persoană optimistă, se temea că problema cu Wadley nu avea să se rezolve de la sine.

De cum intră în birou, Angela observă că uşa dintre camera ei şi cea a lui Wadley era întredeschisă. Se apropie de uşă, cât mai silenţios cu putinţă şi încercă s-o închidă.

— Angela! strigă Wadley, făcând-o să tresară şi, astfel, să-şi dea seama cât de încordată era. Vino aici. Vreau să-ţi arăt ceva fascinant.

Angela oftă şi, cu neplăcere, deschise uşa. Wadley stătea la masa lui de lucru, în faţa microscopului său obişnuit, nu a celui destinat unor scopuri didactice.

— Vino încoace, o chemă Wadley iarăşi. Îi făcu Angelei semn cu mâna, să se apropie şi bătu cu palma capătul de sus al microscopului. Ia aruncă o privire la lamela asta.

Cu prudenţă, Angela intră în încăpere. La o depărtare de câţiva paşi ezită. Ca şi cum i-ar fi intuit reţinerea, Wadley se împinse puţin înapoi şi scaunul lui alunecă, depărtându-se de masă. Angela se apropie de microscop şi se aplecă să-şi potrivească ochii la obiectiv.

Înainte ca ea să apuce să se uite la lamelă, Wadley întinse braţul şi o înşfăcă pe după mijloc. O trase pe genunchii lui şi o imobiliză între braţele sale.

— Te-am prins! strigă el, pe un ton triumfător.

Angela scoase un ţipăt şi se zbătu, încercând să se elibereze. Neaşteptata forţă a acelui gestului. Îşi făcuse griji că el va încerca s-o atingă în mod subtil, nu cu grosolănie.

— Dă-mi drumul! îi porunci, mânioasă, străduindu-se să-i desprindă degetele şi să-i slăbească strânsoarea.

— Nu înainte de a mă lăsa să-ţi spun ceva, zise Wadley, chicotind.

Angela încetă să se zbată. Îşi ţinea ochii închişi. Se simţea umilită şi furioasă.

— Aşa e mai bine, spuse Wadley. Am primit veşti bune. Călătoria e gata aranjată. Am şi făcut rost de bilete. Ne vom duce la congresul de patologie care va avea loc la Miami, în noiembrie.

Angela deschise ochii.

— Minunat! exclamă ea, cu tot sarcasmul de care era în stare. Şi acum, dă-mi drumul!

Wadley o eliberă şi Angela sări jos de pe genunchii lui. Însă în clipa în care se depărta de el, nemernicul reuşi să-i cuprindă mijlocul.

— O să fie fantastic! zise Wadley. Vremea va fi perfectă. La Miami, ăsta-i cel mai bun moment al anului. Vom locui chiar pe plajă. Ne-am rezervat camere la Hotelul Fontainebleau.

— Dă-mi drumul! porunci Angela printre dinţii încleştaţi.

— Hei! protestă Wadley, aplecându-se să se uite mai cu atenţie la ea. Eşti nebună, sau ce te-a apucat? Îmi pare rău dacă te-am speriat. Voiam doar să-ţi fac o surpriză.

În cele din urmă, îi eliberă mâna. Angela era înnebunită de furie. Muşcându-şi buzele, ca să nu explodeze, se năpusti afară din birou. Profund jignită şi umilită, trânti uşa dintre cele două birouri.

Îşi frecă faţa cu putere cu ambele mâini, încercând să-şi recapete cât de cât stăpânirea de sine. Adrenalina ce-i curgea prin vene o făcea să tremure. Avu nevoie de câteva minute ca să se calmeze şi respiraţia să-i revină la normal. Abia atunci îşi înşfăcă pardesiul şi, cu paşi apăsaţi şi mânioşi, ieşi din biroul ei. Măcar avansurile grosolane ale lui Wadley îi dăduseră, în sfârşit, imboldul necesar pentru a trece la acţiune.

Evitând pe cât posibil ploaia ceţoasă, ieşi în fugă din clădirea principală a spitalului, îndreptându-se către Centrul de Imagistică Medicală. Când ajunse la adăpostul streşinilor, îşi încetini goana mergând doar cu paşi repezi. Odată intrată în clădire, se duse direct la biroul lui Cantor.

Deoarece nu se anunţase în prealabil, fu nevoită să aştepte aproape o jumătate de oră până când doctorul Delbert Cantor putu s-o primească. Cât timp aşteptă, se linişti destul de mult şi chiar începu să se întrebe din nou dacă nu cumva era ea însăşi vinovată, fie şi în parte, pentru comportamentul lui Wadley. Îşi punea întrebarea dacă n-ar fi putut să anticipeze cele întâmplate şi să nu fie atât de naivă.

— Intră, intră, o pofti Cantor cu amabilitate, îndată ce fu în măsură s-o primească.

Pentru a o întâmpina pe Angela, se ridicase de la masa de lucru, al cărei aspect era îngrozitor de dezordonat. Fusese nevoit să dea la o parte un maldăr de reviste de radiologie pentru a elibera un fotoliu pe care să poată lua ea loc. Îi oferi ceva gustări sau răcoritoare, dar ea refuză politicos. Cantor se aşeză în fotoliul său, îşi încrucişă braţele şi picioarele şi întrebă ce putea face pentru ea.

Acum, că se afla faţă-n faţă cu şeful personalului medical, Angela nu se simţea deloc încurajată. Toate îndoielile ei în legătură cu bărbatul acesta şi cu atitudinea lui în privinţa femeilor îi reveniră cu repeziciune. Pe chipul lui se întipărise un zâmbet superior şi ironic, de parcă ar fi decis de mai înainte că, indiferent de ce se afla în mintea ei femeiască, nu putea fi vorba decât de ceva lipsit de importanţă.

— Nu-mi e deloc uşor, începu Angela. Aşa că vă rog să fiţi îngăduitor cu mine. Mi-a fost greu să vin aici, dar nu ştiu ce altceva să fac. Cantor o îndemnă să continue. Mă aflu aici pentru că sunt hărţuita sexual de doctorul Wadley.

Cantor renunţă la poziţia lui picior peste picior şi se aplecă înainte. Pe Angela o încurajă măcar faptul că îl interesa ceea ce spunea ea, dar pe urmă observă că surâsul ironic rămăsese.

— De când durează asta? întrebă Cantor.

— Probabil de când sunt aici, răspunse Angela, intenţionând să intre în amănunte, însă Cantor îi reteză vorba.

— Probabil? repetă el, înălţând sprâncenele. Vrei să spui că nu eşti sigură?

— La început nu era evident, explică Angela. În primele zile mi-am închipuit că se purta ca un mentor deosebit de entuziast, aproape patern.

Apoi ea continuă să relateze ceea ce se întâmplase încă de la început; cum totul debutase ca o problemă legată de limite.

— El profita mereu de orice prilej pentru a fi aproape de mine şi pentru a mă atinge, aparent, în mod nevinovat, spuse Angela. De asemenea, insista să discute cu mine probleme intime de familie, ceea ce mie mi se părea că nu se cuvenea.

— Comportamentul pe care-l descrii dumneata s-ar putea încadra în întregime în limitele unei prietenii şi ale rolului de mentor, observă Cantor.

— De acord, conveni Angela. De aceea am îngăduit ca o astfel de purtare să continue. Problema este că lucrurile s-au agravat.

— Vrei să zici că atitudinea lui s-a schimbat?

— În mod categoric, confirmă Angela. Şi asta foarte recent.

Apoi, simţindu-se ciudat de jenată, relată incidentul cu mâna pe coapsă. Menţiona cum el o mângâiase uşor pe şale şi bruscul obicei al lui Wadley de a i se adresa numind-o „scumpo”.

— Eu nu văd nimic rău în folosirea cuvântului „scumpo”, zise Cantor. Aici, cu fetele mele de la Centrul de Imagistică, îl utilizez tot timpul.

Angela nu putu decât să se holbeze la individul din faţa ei, întrebându-se ce vor fi gândind femeile din Centrul de Imagistică în legătură cu comportamentul lui. Începea să se aştepte la o predică zdravănă din partea unui medic ale cărui concepţii privitoare la femei erau, probabil şi mai învechite decât ale lui Wadley. Cu toate acestea, îşi închipui că putea să sfârşească ceea ce începuse, aşa că relată cel mai recent incident: cum o trăsese Wadley pe genunchii lui, pentru a-i anunţa călătoria lor la Miami.

— În privinţa asta nu ştiu ce să spun, zise Cantor, după ce ea îşi încheie istorisirea. A dat vreodată doctorul Wadley de înţeles că slujba dumitale ar depinde de unele favoruri sexuale?

În sinea ei, Angela gemu, temându-se că modul în care înţelegea Cantor noţiunea de hărţuire sexuală se limita la împrejurările cele mai făţişe.

— Nu, recunoscu ea. Doctorul Wadley nu a insinuat niciodată ceva de felul acesta. Dar familiaritatea lui nedorită mi se pare supărătoare. Trece mult peste limitele unei prietenii sau ale unor relaţii profesionale, sau chiar ale unui respect reciproc. Îmi îngreunează mult munca.

— Poate că exagerezi dumneata. Wadley nu-i decât un tip expansiv, atâta tot Dumneata însăţi ai spus că este un om entuziast. Ei bine, adăugă el apoi, văzând expresia de pe faţa Angelei, e şi asta o posibilitate.

Angela se ridică în picioare. Se sili să-i mulţumească pentru timpul acordat.

— Pentru absolut nimic, zise Cantor, părăsindu-şi fotoliul. Ţine-mă la curent, tânără doamnă. Între timp, îţi făgăduiesc că

voi sta de vorbă cu Wadley de îndată ce voi avea un prilej.

La auzul acestei ultime oferte, Angela salută printr-o înclinare a capului şi ieşi din încăpere. În drum spre biroul ei, nu se putu împiedica să-şi spună că faptul de a apela la Cantor nu avea să rezolve câtuşi de puţin problema. Dacă ar fi să aibă vreun efect, acesta putea cel mult să constea într-o înrăutăţire a lucrurilor.

Toată după-amiaza, ori de câte ori prinsese vreun prilej, David trăsese câte o fugă până la John Tarlow, să vadă cum se mai simţea acesta. Din păcate, starea lui John nu se ameliorase. Totuşi, nici nu se înrăutăţise, datorită faptului că David luase măsuri de siguranţă în sensul ca perfuziile lui să ţină pasul cu pierderea de lichide prin vărsături şi diaree. Când spre sfârşitul după-amiezii intră în camera lui pentru ultima sa vizită din ziua aceea, David spera să constate că măcar starea mentală a lui John să se fi îmbunătăţit. Dar nu asta era situaţia. John era tot atât de apatic ca de dimineaţă, poate chiar ceva mai mult. La insistenţe repetate, el reuşi să-şi rostească numele şi ştia că se afla la spital, însă în ceea ce priveşte luna sau anul, habar nu avea.

Revenind în camera asistentelor, David revăzu rezultatele analizelor şi diagnosticele puse de laborator disponibile deocamdată, majoritatea acestora fiind normale. Hemograma făcută în ziua aceea indica o scădere a numărului de leucocite, dar, ţinând seama de leucemia lui John, David nu avea nici cea mai mică idee de cum ar fi trebuit să interpreteze respectiva scădere. Cultura preliminară a scaunului, acum disponibilă, era negativă din punct de vedere al unor bacterii patogene.

— Vă rog să mă chemaţi dacă temperatura domnului Tarlow creşte sau dacă simptomele sale gastrointestinale se agravează, le spuse asistentelor medicale înainte de a părăsi sediul lor.

Se întâlni cu Angela în holul principal al spitalului, împreună, alergară la maşină. Vremea devenea din ce în ce mai urâtă. Nu numai că ploaia nu înceta, ci se făcuse şi mult mai Mg.

În drum spre casă, Angela îi relată lui David ultimul incident cu Wadley şi reacţia lui Cantor faţă de reclamaţia ei.

— În privinţa lui Wadley, renunţ la orice speranţă, zise David, clătinând din cap. Este un măgar. Dar mă aşteptam la mai mult

din partea lui Cantor, mai ales în calitatea lui de şef al personalului medical. Chiar dacă e un tip nepăsător, ai crede că ar trebui să cunoască legea... şi responsabilitatea spitalului. Nu cumva a dormit în toţi cei zece ani din urmă, în decursul cărora au fost emise legi privitoare la hărţuirea sexuală?

— Nici nu vreau să mă mai gândesc la asta, replică Angela, înălţând din umeri. Ţie cum ţi-a mers astăzi? Ai reuşit să uiţi de moartea lui Marjorie?

— N-am avut timp să-mi amintesc, răspunse David. L-am internat pe John Tarlow şi situaţia lui mă sperie.

— Ce nu-i în ordine?

— Tocmai asta e ceea ce nu ştiu. Asta e ceea ce mă sperie. A devenit apatic, cam tot aşa cum se întâmplase cu Marjorie. Are o mulţime de probleme funcţionale de natură gastrointestinală. Din cauza lor a venit la spital şi de atunci acestea s-au agravat. Nu ştiu ce se petrece, dar cel de-al şaselea simţ al meu trimite semnale de alarmă. Partea proastă e că habar nu am ce să fac. Deocamdată nu-i tratez decât simptomele.

— Ăsta-i genul de poveste care îmi întăreşte convingerea că am procedat bine specializându-mă în patologie, declară Angela.

David îi vorbi apoi Angelei despre vizita lui la Werner Van Slyke.

— Individul a fost mai mult decât grosolan, se plânse el. Aproape că nu s-a uitat la mine. Asta îţi dă o idee despre cum este privit un medic în noul mediu spitalicesc. Acum, doctorul nu e decât un simplu slujbaş, atâta doar că lucrează în alt sector.

— Când până şi cei de la serviciul de întreţinere sunt necooperanţi, ţi-e greu să acţionezi ca apărător al drepturilor pacienţilor.

— Întocmai aşa gândesc şi eu, zise David.

Când David şi Angela sosiră acasă, Nikki se bucură la vederea lor. Se plictisise mai toată ziua, până ce Arni, în drumul de înapoiere de la şcoală, trecuse pe la ea să-i vorbească despre cel care venise în locul fostei lor învăţătoare.

— Este un bărbat, îi spuse Arni lui David. Şi-i foarte sever.

— Sper să fie un învăţător bun, zise David, simţind un nou junghi de vinovăţie la gândul morţii lui Marjorie.

În vreme ce Angela se apucă să pregătească masa de seară,

David îl conduse pe Arni cu maşina acasă. Când se înapoie, Nikki îl întâmpină la uşă cu o reclamaţie.

— În camera de zi e frig.

David intră în încăperea respectivă şi pipăi caloriferul. Acesta ardea de fierbinte ce era. Se duse la uşile cu geam ce dădeau spre terasă şi se încredinţa că erau bine închise.

— Unde ai simţit frigul? o întreba pe fetiţă.

— Aici, când stăteam pe canapea, răspunse Nikki. Vino încoace, să vezi.

David urmă îndemnul fiicei sale şi se aşeză lângă ea. Imediat simţi în ceafă un curent de aer rece.

— Ai dreptate, spuse, începând să verifice ferestrele din spatele canapelei. Trebuie să montăm ferestrele duble.

— Ce sunt acelea „ferestre duble”? întrebă Nikki.

David se lansă într-o complicată prelegere despre pierderi de căldură, curenţi de convecţie, izolaţii şi ferestre din termopan.

— Mai mult o încurci, strigă Angela, din bucătărie, după ce ascultase o parte din conversaţie. Tot ce întreba ea era ce este aceea o fereastră dublă. De ce nu-i arăţi una?

— Bună idee, încuviinţă David. Vino cu mine, Nikki. Cu această ocazie vom aduce lemne de foc.

— Nu-mi place aici, jos, declară fetiţa în timp ce coborau scara spre pivniţa.

— De ce nu-ţi place? vru David să ştie.

— Este un loc care mă sperie, îi explică Nikki.

— Ei, nu fi ca mama ta, o necăji David. În casa asta o femeie isterică e de ajuns.

În pivniţă se afla o stivă de ferestre duble, sprijinite de scara de granit. David dădu una la o parte, ca Nikki să o poată vedea.

— Seamănă cu o fereastră obişnuită, zise ea.

— Dar nu se deschide, îi atrase David atenţia. Reţine, ca într-o capcană, aerul dintre geamul acesta şi cel al ferestrei existente. Aerul acela serveşte ca izolaţie.

În timp ce Nikki cerceta fereastra, David observă, pentru prima oară, un amănunt care-l intrigă.

— Ce este, tăticule? întrebă fetiţa, dându-şi seama că tatăl ei devenise preocupat de altceva.

— E ceva ce până acum nu remarcasem, răspunse David,

întinzând braţul dincolo de maldărul de ferestre şi petrecându-şi palma peste peretele care constituia partea din spate a scării. Astea sunt cărămizi de zgură.

— Ce sunt alea „cărămizi de zgură”? întrebă Nikki.

Preocupat de descoperirea sa, David nu acordă atenţie întrebării ei.

— Hai să dăm la o parte ferestrele astea, zise el, ridicând-o pe cea pe care-o ţinea în mână şi cărând-o la zidul portant al clădirii.

Nikki o trase pe următoarea în poziţie verticală.

— Peretele acesta se deosebeşte de ceilalţi pereţi ai subsolului, constată David, după ce fusese mutată şi ultima fereastră. Şi nu pare să fie foarte vechi. Mă întreb de ce se află aici?

— Ce vrei să spui? ceru Nikki să-i explice.

David îi atrase atenţia asupra faptului că scara era construită din granit. Apoi o duse în spatele treptelor şi îi arătă cărămizile de zgură. Îi spuse că explicaţia pe care şi-o putea da era că acestea din urmă mascau, probabil, un spaţiu de depozitare triunghiular.

— Oare ce se află acolo? întrebă Nikki curioasă.

— Mă întreb şi eu, zise David, înălţând din umeri. De ce să nu luăm un târnăcop? adăugă apoi. Poate că găsim o comoară.

— Adevărat? se bucură Nikki.

David luă barosul, care, împreună cu o pană, era folosit pentru despicarea lemnelor de foc şi îl aduse la treapta de jos a scării.

Chiar în clipa în care David ridica barosul, Angela strigă din susul scării, întrebându-i ce poznă puneau la cale.

David coborî barosul şi îşi duse un deget la buze. Apoi îi răspunse Angelei, de asemenea strigând, asigurând-o că peste un minut aveau să urce cu lemnele de foc.

— Eu o să fiu la etaj, să fac un duş, strigă iar Angela. După aceea vom mânca.

— E-n ordine, răspunse David. S-ar putea, adăugă el, adresându-i-se lui Nikki, ca ea să nu vadă cu ochi buni ideea noastră de a dărâma o parte din casă.

Remarca lui o făcu pe fetiţă să chicotească.

David aşteptă suficient de mult ca Angela să ajungă la etaj şi abia atunci ridică iar barosul. După ce-i spuse lui Nikki să-şi ferească ochii, izbi o cărămidă de zgură din partea de sus a peretelui, reuşind să facă o mică gaură.

— Dă fuga sus şi adu o lanternă, îi zise fetiţei.

Din spaţiul zidit emana un miros stătut. Cât timp fu Nikki plecată, David se folosi de baros pentru a mări spărtura. Cu o ultimă lovitură, cărămida de zgură se desprinse şi David o scoase din perete. În momentul acela reveni şi Nikki cu lanterna. David i-o luă şi se uită în golul din spatele cărămizilor.

Când văzu ce era înăuntru, îi sări inima din loc. Îşi scoase capul din gaură atât de repede, încât îşi jupui pielea cefei frecându-şi-o de muchia ascuţită a cărămizii de zgură.

— Ce-ai văzut? îl întrebă Nikki, neplăcându-i expresia de pe chipul tatălui ei.

— Nu este o comoară, răspunse David. Cred c-ar fi mai bine s-o aduci pe mama ta.

Cât timp lipsi fetiţa, David mări şi mai mult gaura. Până să vină Angela, în halatul ei de baie, el desprinsese un întreg rând de cărămizi.

— Ce se întâmplă? vru Angela să se lămurească. Ai necăjit-o pe Nikki.

— Aruncă şi tu o privire, îi spuse David, dându-i lanterna şi îndemnând-o să vină să vadă.

— Ar fi mai bine ca asta să nu fie o glumă, îl avertiză Angela.

— Nu-i o glumă, o asigură el.

— Dumnezeule! exclamă Angela, vocea ei răsunând în spaţiul acela mic.

— Ce este? întrebă Nikki. Vreau să văd şi eu.

Angela îşi scoase capul din spărtură şi se uită la David.

— Este un cadavru, zise ea. Şi, în mod evident, se află acolo de ceva vreme.

— Un om? întrebă Nikki. Pot să mă uit?

— Nu! strigară într-un glas David şi Angela.

Nikki începu să protesteze, dar fără prea multă convingere.

— Hai să mergem sus şi să facem focul acela, propuse David, trecând-o peste maldărul de lemne şi punându-i în mâini un buştean.

Apoi luă el însuşi un braţ de butuci.

În timp ce Angela telefona la poliţia orăşenească, David şi Nikki se ocupară cu aprinderea focului. Fetiţa nu mai contenea cu întrebări la care David nu putea să răspundă.

O jumătate de oră mai târziu, un echipaj al poliţiei intră pe aleea de acces a locuinţei Wilsonilor şi înaintă până în faţa casei. La apelul Angelei răspunseseră doi poliţişti.

— Mă numesc Wayne Robertson, se prezenta cel mai scund dintre ei. Era îmbrăcat în haine civile, cu o vestă de bumbac vătuită, pusă peste o cămaşă din flanelă cadrilată. Pe cap purta o şapcă de base-ball a echipei Boston Red Sox. Sunt şeful poliţiei, iar acesta e Sherwin Morris, unul dintre adjuncţii mei.

Sherwin îşi atinse borul pălăriei. Înalt şi deşirat, era îmbrăcat în uniformă şi ţinea în mână o lanternă – tipul acela care necesită patru baterii.

— Ofiţerul Sherwin a trecut să mă ia după ce aţi sunat dumneavoastră, explică Robertson. Nu eram de serviciu, dar treaba părea să fie serioasă.

— Apreciez faptul că aţi venit, spuse Angela, înclinând capul.

Însoţită de David, porni înaintea celor doi. Numai Nikki rămase la parter. Robertson îi luă lui Morris lanterna şi îşi vârî capul în gaura din perete.

— Fir-aş al dracului! exclamă imediat. Ăsta-i şarlatanul ăla cu leacuri băbeşti. Îmi pare rău că asta vi s-a întâmplat dumneavoastră, oameni buni, zise apoi, întorcându-se cu faţa spre soţii Wilson, dar eu recunosc victima, cu toate că arată puţin mai rău din cauza trecerii timpului. Este doctorul Dennis Hodges. De fapt, asta era casa lui, aşa cum probabil ştiţi. Angela se uită în ochii lui David şi îşi înăbuşi un fior. Pielea de pe ceafă i se făcuse ca de găină. Ceea ce trebuie să rezolvăm în primul rând este dărâmarea a cât a mai rămas din peretele acesta, ca să putem scoate cadavrul, continuă Robertson. Pe dumneavoastră vă deranjează asta în vreun fel?

David spuse că nu aveau nimic împotrivă.

— Ce părere aţi avea dacă l-am chema pe medicul legist? întrebă Angela, care, ca urmare a interesului ei faţă de medicina legală, ştia că protocolul cerea ca medicul legist să fie solicitat în toate cazurile de moarte dubioasă.

Vreme de câteva clipe, Robertson se uită la Angela, încercând să se gândească la ceva ce ar fi putut să zică. Nu-i plăcea să-i spună cineva cum să-şi facă meseria, mai ales o femeie. Singura problemă era că Angela avea dreptate. Şi acum, că amănuntul acela îi fusese reamintit, nu putea să-l ignore.

— Unde-i telefonul? întrebă el.

— În bucătărie, spuse Angela.

Fu nevoie ca Nikki să fie luată cu forţa de lângă telefon. Sunase tot timpul ba la Caroline, ba la Arni, cu emoţionanta veste că în subsolul lor fusese găsit un cadavru.

După ce fu chemat medicul legist, Robertson şi Morris se puseră pe treabă, muncind să dea la o parte peretele din cărămizi de zgură.

David aduse la subsol o frânghie şi o lanternă cu suport, care să-i ajute la ceea ce aveau de făcut. Lumina suplimentară le îngădui şi să vadă mai bine cadavrul. Deşi în general acesta era bine conservat, se observa o oarecare scheletizare a jumătăţii de jos a feţei. Majoritatea dinţilor şi câteva dintre oasele maxilarelor erau dezgolite, dându-i un aspect îngrozitor. Partea superioară a feţei era surprinzător de intactă. Ochii se căscau în mod hidos, în mijlocul frunţii, la linia de unde începea părul, se vedea o zonă adâncită, acoperită cu mucegai verzui.

— Mormanul acela de material din colţ pare să fie format din saci de ciment goi, zise Robertson, folosind fasciculul de lumină al lanternei în chip de unealtă indicatoare. Şi iată şi o mistrie. Drace! Şi-a luat acolo cu el de toate. Poate că a fost o sinucidere. David şi Angela se uitară unul la celălalt cu acelaşi gând: Robertson era fie cel mai prost detectiv din lume, fie un adept al umorului de prost gust. Mă întreb ce-or fi hârtiile alea? continuă Robertson, îndreptând lumina spre câteva foi de hârtie împrăştiate în adâncurile acelui mormânt improvizat.

— Arată ca nişte coli de hârtie carbon pentru maşini de scris, sugeră David.

— Ei bine, ia uitaţi-vă la asta! exclamă Robertson, dirijând fasciculul luminos spre o unealtă parţial ascunsă sub cadavru şi care semăna cu o bară plată.

— Ce este? întrebă David.

— Asta-i o rangă, îl lămuri Robertson. O unealtă bună la toate,

utilizată mai ales pentru demolări.

Nikki strigă din capul scării, ca să anunţe că sosise medicul legist. Angela urcă să-l întâmpine.

Doctorul Tracy Comish era un bărbat slab, de înălţime medie, cu ochelari cu rame de sârmă. Purta o geantă mare, din piele neagră, aşa cum aveau medicii pe vremuri.

Angela se prezentă, explicând că era medic patolog la Spitalul Orăşenesc Bartlet. Îl întrebă pe doctorul Comish dacă făcuse o specializare anume ca medic legist. El recunoscu că nu şi îi explică Angelei că se angajase ca medic legist districtual pentru a-şi completa veniturile obţinute de la consultaţii.

— Dar fac aşa ceva de mai mulţi ani, adăugă el.

— Întrebam numai pentru că pe mine însămi mă interesează medicina legală, spuse Angela, nevrând să-l facă pe bietul om să se simtă prost.

Apoi îl conduse pe doctorul Comish jos, la mormânt. Doctorul stătu în faţa cadavrului şi privi cu atenţie totul timp de câteva minute.

— Interesant, zise, în cele din urmă. Cadavrul se află într-o stare de conservare deosebit de bună. De câtă vreme este dat dispărut?

— Cam de opt luni, răspunse Robertson.

— Ceea ce dovedeşte ce poate face un loc răcoros şi uscat, remarcă doctorul Comish. Mormântul ăsta a fost ca o pivniţă de vinuri vechi. Esta uscat chiar şi după toată ploaia asta.

— De ce se observă o oarecare scheletizare în jurul maxilarelor? întrebă David.

— Isprava unor rozătoare, probabil, răspunse doctorul Comish, aplecându-se şi deschizându-şi, cu un pocnet sec, geanta.

David se cutremură. La gândul unor jivine rozând cadavrul, îşi simţi gura uscată. Uitându-se la Angela, îşi dădu seama că ea trecuse cu uşurinţă peste acea informaţie, fiind fascinată de modul în care se desfăşurau lucrurile.

Înainte de toate, doctorul Comish făcu o serie de fotografii, inclusiv unele luate foarte de aproape. După aceea îşi puse mănuşi de cauciuc şi începu să ia obiectele din mormânt, punându-le în pungi de plastic, pentru a putea fi prezentate ca

probe în justiţie. Când ajunse la hârtii, toţi cei prezenţi se strânseră în jurul lui, să se uite la ele. Doctorul Comish luă măsuri ca nimeni să nu le atingă.

— Fac parte din nişte fişe medicale provenite de la Spitalul Orăşenesc Bartlet, zise David.

— Aş pune pariu că petele acestea sunt sânge, spuse doctorul Comish, arătând pe hârtii câteva zone mari, cafenii.

După aceea puse toate hârtiile într-o pungă de plastic pe care o sigilă şi o etichetă.

Când nu mai rămăsese nici un obiect neluat, doctorul Cornish îşi îndreptă din nou atenţia asupra cadavrului. Primul lucru pe care-l făcu fu să cerceteze buzunarele. Imediat găsi portofelul, în care încă se mai aflau câteva bancnote. Alături de ele găsi, de asemenea, câteva cărţi de credit pe numele de Dennis Hodges.

— Ei bine, n-a fost jaf, trase Robertson concluzia.

După aceea, doctorul Comish luă de la mâna lui Hodges ceasul, care continua să meargă. Ba chiar arăta ora corectă.

— Vreunul dintre fabricanţii de baterii ar trebui să folosească asta pentru una din reclamele lor trăsnite, sugeră Robertson, stârnind râsul lui Morris, care tăcu îndată ce-şi dădu seama că nimeni altcineva nu râdea.

Doctorul Comish scoase apoi din geantă un sac de plastic imens, special pentru cadavre şi-l rugă pe Morris să-i dea o mână de ajutor ca să-l vâre pe Hodges înăuntru.

— Ce părere aveţi, să-i învelim mâinile în pungi? propuse Angela.

— Bună idee, zise doctorul Comish, încuviinţând printr-o înclinare a capului, după câteva clipe de gândire.

Scoase din trusa lui câteva pungi de hârtie şi le prinse în jurul mâinilor lui Hodges.

Odată treaba făcută, el şi Morris puseră cadavrul în sac şi traseră fermoarul.

Un sfert de oră mai târziu, Wilsonii priviră cum echipajul de poliţie şi furgoneta medicului legist executară o întoarcere, coborâră pe alee şi dispărură în noapte.

— Îi e cuiva foame? întrebă Angela.

Nikki şi David scoaseră fiecare câte un oftat.

— Nici mie nu-mi este, recunoscu Angela. Ce mai seară!

Se duseră în camera de zi, unde David aţâţă focul, mai adăugându-i câteva lemne. Nikki dădu drumul la televizor. Angela se instală să citească.

Pe la opt deciseră toţi trei că puteau să mănânce ceva. Angela reîncălzi mâncarea pe care o pregătise pentru cină, în timp ce David şi Nikki puneau masa.

— Toate familiile au în dulap câte un schelet[32], spuse David când se aflau cam pe la mijlocul cinei. Atâta doar că al nostru s-a întâmplat să fie în pivniţă.

— Nu mi se pare că asta ar fi amuzant, remarcă Angela.

Nikki declară că ea n-a priceput ce voiau să zică şi Angela fu nevoită să-i explice sensul expresiei la figurat. După ce înţelese, nici Nikki nu găsi nimic amuzant în aşa-zisa glumă a tatălui ei.

David nu era deloc încântat de sinistra descoperire din subsolul locuinţei lor. Îl îngrijora mai ales posibilul ei efect asupra lui Nikki. Sperase că, în acea situaţie, puţin umor ar fi putut să risipească atmosfera încordată. Dar chiar şi el trebui să admită că gluma fusese nesărată.

După tratamentul respirator al lui Nikki, se duseră toţi la culcare. Cu toate că nu constituia un antidot, somnul părea să fie cea mai bună soluţie. Deşi lui Nikki şi lui David le era somn, Angela nu reuşea să pună geană pe geană şi, în timp ce stătea culcată în pat, deveni acut conştientă de toate zgomotele care se auzeau în casă. Niciodată nu-şi dăduse seama de cât de zgomotoasă era, mai ales într-o noapte ploioasă, cu vânt puternic. Din adâncurile subsolului auzea păcănitul arzătorului cu petrol. Se auzea chiar şi un intermitent geamăt, de tonalitate foarte joasă, produs de vântul care sufla prin coşul sobei din dormitorul principal.

O bruscă serie de zgomote, asemănătoare cu izbituri înfundate, o făcu pe Angela să sară în sus şi să se ridice în capul oaselor.

— Ce-i asta? şopti ea, agitată, dându-i lui David un ghiont.

— Ce să fie ce? întrebă acesta, doar pe jumătate treaz.

Angela îl îndemnă să asculte cu atenţie. Bubuitul se auzi din

---

[32] Traducere *ad literam* a expresiei din limba engleză *Every family has a skeleton in the closet,* al cărei înţeles este că toată lumea ascunde câte un secret ruşinos (n.tr.).

nou.

— Ăsta! exclamă Angela. Bubuitul ăsta!

— Sunt obloanele care se izbesc de casă, spuse David. Calmează-te, pentru Dumnezeu!

Angela se lăsă iar pe pernă, dar ochii îi erau larg deschişi. Somnul îi pierise cu totul, mai rău decât atunci când se dusese la culcare.

— Nu-mi place deloc ce se tot întâmplă pe-aici, zise ea. David gemu destul de tare. Zău aşa, continuă Angela. Nu-mi vine să cred că, în decurs de numai câteva zile, au apărut atât de multe schimbări. Mă temeam eu că aşa se va întâmplă.

— Te referi în special la găsirea cadavrului lui Hodges?

— Mă refer la toate. La schimbarea vremii, la faptul că Wadley mă hărţuieşte sexual, la moartea lui Marjorie, la hărţuirea la care te supune pe tine Kelley şi, acum, la găsirea unui cadavru în subsolul nostru.

— Asta nu înseamnă decât că suntem foarte eficienţi, replică David. Dăm la o parte din drum tot răul dintr-o dată.

— Eu vorbesc serios şi… începu Angela să zică, dar fu întreruptă de un ţipăt scos de Nikki.

Într-o clipă, David şi Angela fură jos din pat şi porniră în fugă pe coridorul central. Se năpustiră în camera lui Nikki. Fetiţa stătea în şezut pe pat, pe chip cu o expresie de uluire. Lângă ea se afla Rusty, tot atât de nedumerit.

Copila avusese un coşmar, cu un vampir care acţiona în subsol. Angela se aşeză de o parte a patului lui Nikki, iar David, de cealaltă. Împreună încercară să-şi liniştească fiica. Totuşi, nu prea ştiau ce să-i spună. Dificultatea decurgea din aceea că, de fapt, coşmarul lui Nikki fusese un amestec de vis şi realitate.

David şi Angela făcură tot ce le stătea în putinţă ca s-o liniştească pe Nikki. Până la urmă, o invitară să vină să doarmă cu ei, în patul lor. Nikki se învoi şi toţi trei se înapoiară cu paşi hotărâţi în dormitorul principal. Se băgară în pat şi se instalară comod. Din păcate, David sfârşi prin a dormi pe marginea patului, deoarece a o invita pe Nikki însemna a-l invita şi pe Rusty.

14

Joi, 21 octombrie

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE VREMEA NU PĂREA SĂ FIE mult mai bună. Ploaia încetase, dar burniţa atât de tare, încât ai fi putut socoti la fel de bine că ploua. Nu exista nici o spărtură în pătura de nori grei ce acoperea cerul, iar aerul era chiar mai rece decât în ajun.

În timp ce Nikki îşi făcea obişnuita curăţire a plămânilor, începu să sune telefonul. David se grăbi să ridice receptorul. Dată fiind ora matinală, se temea ca apelul să nu aibă vreo legătură cu John Tarlow. Dar se înşelase. Erau cei de la procuratura generală a statului, care cereau permisiunea de a trimite acolo un reprezentant al lor să se uite la locul crimei.

— Când aţi dori să veniţi? întrebă David.

— Ar fi potrivit să venim chiar acum? replică persoana de la celălalt capăt al firului. Avem pe cineva în zona imediat apropiată de dumneavoastră.

— Noi vom mai fi acasă timp de aproximativ o jumătate de oră, preciză David.

— Nici o problemă, răspunse interlocutorul său.

Respectându-şi cuvântul, cineva de la biroul procuraturii generale sosi până într-un sfert de oră. Era o femeie simpatică, cu părul de o stridentă nuanţă roşcată. Îmbrăcămintea ei, convenţională, consta într-un taior bleumarin.

— Regret că vă deranjez la o oră atât de matinală, spuse ea, prezentându-se apoi ca fiind Elaine Sullivan.

— Nu-i nici un deranj, zise David, deschizând uşa şi poftind-o să intre în casă.

Apoi o conduse în josul scării ce ducea în pivniţă şi aprinse felinarul cu suport pentru a ilumina mormântul acum gol. Femeia scoase la iveală un aparat de fotografiat şi făcu câteva poze. După aceea se aplecă şi îşi înfipse o unghie în lutul de pe

fundul mormântului. În clipa aceea coborî şi Angela şi se uită peste umărul lui David.

— Din câte înţeleg, zise Elaine, cei de la poliţia orăşenească au fost aici aseară.

— Cei de la poliţie şi un medic legist, preciză David.

— Cred că voi propune să fie chemaţi pentru cercetarea locului crimei anchetatori din partea poliţiei statale, spuse ea. Sper ca asta să nu vă deranjeze.

— Întâmpin cu plăcere această idee, afirmă Angela. Nu cred că poliţia orăşenească e chiar atât de bine antrenată în anchetarea unor cazuri de omucidere.

Evitând cu diplomaţie orice comentariu, Elaine se mulţumi să încline capul.

— Prezenţa noastră aici va fi necesară, când vor veni cei cu investigarea locului crimei? vru David să ştie.

— Asta rămâne la latitudinea dumneavoastră, răspunse Elaine. S-ar putea ca la un moment dat un anchetator să dorească să stea de vorbă cu dumneavoastră. Cât despre cei cu cercetarea locului crimei, e posibil ca aceia să vină şi să-şi facă, pur şi simplu, treaba.

— Vor veni astăzi? întrebă Angela.

— Vor sosi cât mai curând cu putinţă, zise Elaine. Probabil, în dimineaţa asta.

— O să aranjez ca Alice să fie aici, spuse Angela.

David dădu aprobator din cap.

La scurtă vreme după plecarea adjunctei procurorului general statal, cei trei Wilsoni părăsiră şi ei locuinţa. Ziua aceasta urma să fie prima zi de şcoală a lui Nikki, după ieşirea ei din spital. Fetiţa nu mai putea de bucurie şi emoţie şi îşi schimbase îmbrăcămintea de două ori.

În timp ce părinţii ei o duceau la şcoală, Nikki nu fu în stare să vorbească despre nimic altceva în afară de cadavru. La despărţire, odată ajunşi la destinaţie, Angela îi sugeră fiicei sale să se abţină şi să nu mai vorbească despre acel incident. Dar ştia că cererea ei era inutilă: Nikki le spusese deja lui Caroline şi lui Arni, iar ei, fără îndoială, răspândiseră povestea mai departe.

David băgă maşina în viteză şi porniră spre spital.

— Mă frământă gândul la cum îmi voi găsi pacientul în

dimineaţa asta, zise David. Chiar dacă nu am primit nici un apel telefonic, tot sunt îngrijorat.

— Şi pe mine mă îngrijorează gândul că voi da ochii cu Wadley, replică Angela. Nu ştiu dacă o fi discutat deja Cantor cu el, dar fie că da, fie că nu, situaţia tot nu va fi plăcută.

Dându-şi unul altuia câte un sărut care să le poarte noroc, David şi Angela se despărţiră, îndreptându-se fiecare către problemele care îi aşteptau în ziua aceea.

David se duse direct la camera lui John Tarlow, să vadă cum se mai simţea acesta. De cum intră în încăpere, observă că respiraţia bolnavului era anevoioasă. Asta nu era un semn bun. Luându-şi stetoscopul, scutură puţin umărul lui John, vrând să-l facă să se ridice în şezut. John aproape că nu reacţionă.

David fu cuprins de panică. Era ca şi cum i s-ar fi adeverit cele mai cumplite temeri. Se grăbi să-şi examineze pacientul şi imediat constată că acesta prezenta toate simptomele unei pneumonii grave.

Părăsind încăperea, David dădu fuga la camera asistentelor şi, cu glas aspru, ordonă ca John să fie transferat imediat la grupul de terapie intensivă. Asistentele şi infirmierele se aflau tocmai în mijlocul raportului de gardă; schimbul de zi lua locul celui de noapte.

— Treaba aceasta nu poate aştepta până terminăm cu raportul? întrebă Janet Colburn.

— La dracu', nu! se răsti David. Vreau să fie mutat imediat. Şi aş vrea să ştiu de ce nu am fost chemat? Domnul Tarlow a făcut pneumonie bilaterală.

— Ultima dată când i-am luat temperatura dormea liniştit, zise sora care fusese de serviciu noaptea. Înţelegerea era să vă chemăm dacă îi creştea temperatura sau dacă i se agravau simptomele gastrointestinale. Nu s-a întâmplat nici unul din aceste lucruri.

David înşfăca fişa medicală şi o deschise la graficul temperaturii. Temperatura o luase puţin în sus, dar nu aşa cum s-ar fi aşteptat David după ce auscultase pieptul bolnavului.

— Hai să-l ducem totuşi la grupul de terapie intensivă, zise el. În afară de asta, vreau să i se mai facă o serie de analize ale sângelui şi o radiografie pulmonară.

Cu o eficienţă demnă de toată lauda, John Tarlow fuse transferat la grupul de terapie intensivă. Între timp, David îl sună pe doctorul Clark Mieslich, oncologul şi pe specialistul în boli infecţioase, doctorul Martin Hasselbaum, rugându-i să vină acolo imediat.

Laboratorul reacţiona rapid la cererea de analize pentru grupul de terapie intensivă şi, în curând, David se uita la rezultatele obţinute pentru John. Numărul de leucocite, care fusese scăzut, era acum şi mai mic, indicând faptul că sistemul de apărare al lui John nu putea să lupte împotriva pneumoniei evolutive. Acesta era soiul de lipsă de reacţie la care te poţi aştepta din partea unui bolnav căruia i se aplică o chimioterapie, dar David ştia că de luni de zile John nu mai era tratat prin chimioterapie. Cea mai îngrijorătoare dintre toate era radiografia pulmonară: aceasta confirma o pneumonie bilaterală extensivă.

Medicii consultanţi sosiră la scurt timp unul după celălalt, să-l examineze pe bolnav şi să vadă foaia de observaţii a acestuia. Când terminară, se depărtară de pat. Doctorul Mieslich confirmă faptul că John nu mai urma nici o chimioterapie şi că de mult nu mai urmase un astfel de tratament.

— Ce înţelegeţi dumneavoastră din nivelul scăzut al leucocitelor? întrebă David.

— N-aş putea să spun, recunoscu doctorul Mieslich. Presupun că are o legătură cu leucemia lui. Pentru a ne da seama, va trebui să-i facem o analiză a măduvei osoase, pe care eu nu o recomand acum. Nu cu infecţia pe care o are în prezent. În plus, asta este în teorie. Mă tem că omul e muribund.

Era ultimul lucru pe care ar fi dorit David să-l audă, deşi începuse să se aştepte la el. Nu-i venea să creadă că, în scurta lui carieră la Bartlet, era pe cale să piardă un al doilea pacient.

David se întoarse spre doctorul Hasselbaum. Acesta fu la fel de direct şi de pesimist. Era de părere că John suferea de o pneumonie masivă şi evolutivă, cauzată de un tip de bacterie deosebit de virulent şi că, în al doilea rând, bolnavul se afla în stare de şoc. Atrase atenţia asupra faptului că tensiunea arterială a lui John era scăzută şi că rinichii nu-i funcţionau cum trebuie.

— Asta nu e bine. Domnul Tarlow pare să aibă sisteme fiziologice defensive foarte proaste, ca urmare, fără îndoială, a leucemiei. Dacă decidem să-l tratăm, tratamentul respectiv va trebui să fie masiv. Eu am acces la câţiva agenţi experimentali, creaţi pentru a contribui la combaterea acestui tip de şoc cauzat de endotoxine. Ce părere aveţi?

— Haideţi s-o facem, zise David.

— Medicamentele acestea sunt foarte scumpe, sublinie doctorul Hasselbaum.

— În balanţă atârnă viaţa unui om, replică David.

După o oră şi jumătate, când lui John începuse să i se aplice tratamentul respectiv şi nu mai era nimic de făcut în plus, David porni în grabă spre biroul lui. Şi de astădată, toate scaunele din sala de aşteptare erau ocupate. Câţiva pacienţi stăteau în picioare pe coridor. Toată lumea era necăjită, până şi funcţionara de la recepţie.

David trase adânc aer în piept şi se cufundă cu energie în rezolvarea programărilor prevăzute pentru ziua aceea. În repetate rânduri, în intervalul dintre doi pacienţi suna la grupul de terapie intensivă, informându-se în legătură cu starea lui John. De fiecare dată i se spunea că nu intervenise nici o schimbare.

În plus faţă de pacienţii săi programaţi în mod regulat, o serie de semiurgenţe sporiră dificultatea situaţiei, prin faptul că trebuia să fie strecurate printre celelalte consultaţii. Dacă n-ar fi existat predica lui Keller, David ar fi trimis acele cazuri la camera de gardă. Doi dintre aceşti pacienţi – Mary Ann Schiller şi Jonathan Eakins – păreau a fi vechi prieteni.

Deşi era oarecum speriat de felul în care evoluase cazul lui Marjorie Kleber şi acum cel al lui John Tarlow, David se simţi obligat să-i interneze atât pe Mary Ann, cât şi pe Jonathan. Pur şi simplu, nu s-ar fi simţit bine dacă i-ar fi tratat ca pacienţi externi. Mary Ann avea o sinuzită extrem de serioasă, iar Jonathan o îngrijorătoare aritmie cardiacă. Înmânându-le bilete de internare, îi trimise pe amândoi la spital.

Celelalte două cazuri de semiurgenţă erau surori medicale, care lucrau la etajul întâi al spitalului, în schimbul de noapte. David le întâlnise cu câteva prilejuri, când fusese chemat în

spital pentru unele urgenţe. Amândouă se plângeau de aceleaşi neplăceri: sindroame de tip gripal, adică stare generală proastă, o uşoară febră şi un număr mic de leucocite, precum şi tulburări gastrointestinale constând în crampe dureroase, greţuri, vomismente şi diaree. După ce le examină, David le trimise acasă, recomandându-le odihnă la pat şi terapie simptomatică.

Când avu un minut liber, o întreba pe Susan dacă prin spital „umbla” vreo gripă.

— N-am auzit de aşa ceva, răspunse Susan.

Pentru Angela, ziua decurgea mai bine decât se aşteptase. Nu avusese nici o altercaţie cu Wadley. De fapt, nici măcar nu-l văzuse.

Pe la mijlocul dimineţii îl sună pe medicul legist, doctorul Walter Dunsmore, al cărui număr îl obţinuse din cartea de telefoane a Burligtonului. Angela se prezenta ca fiind medic patolog la Spitalul Orăşenesc Bartlet şi continuă prin a-i explica pentru ce o interesa cazul Hodges. Adăugă apoi că ea însăşi se gândise cândva să lucreze în domeniul medicinei legale.

Doctorul Dunsmore o invită imediat să vină la Burlington pentru a vedea dotările şi modul lor de organizare.

— De fapt, de ce să nu veniţi aici şi să asistaţi la autopsia lui Hodges? sugeră el. Mi-ar face mare plăcere să fiţi alături de mine, dar trebuie să vă avertizez că, asemenea celor mai mulţi medici legişti, eu sunt un profesor frustrat.

— Când intenţionaţi să faceţi autopsia? întrebă Angela, gândind că, dacă aceasta ar putea fi amânată până sâmbătă, i-ar fi posibil să-i accepte invitaţia.

— E programată la sfârşitul acestei dimineţi, răspunse doctorul Dunsmore. Dar există o oarecare flexibilitate. Aş fi bucuros s-o facem în după-amiaza asta.

— Sunteţi foarte generos, replică Angela. Din păcate, nu ştiu ce ar spune şeful meu dacă mi-aş lua liber.

— Îl cunosc pe Ben Wadley de ani de zile, zise doctorul Dunsmore. O să-l sun şi lămuresc cu el problema.

— Nu sunt sigură că ar fi o idee bună.

— Prostii! Lăsaţi asta în seama mea. Abia aştept să ne cunoaştem.

Angela era cât pe-aci să protesteze când îşi dădu seama că doctorul Dunsmore închisese deja telefonul. Puse şi ea receptorul la loc în furcă. Nu avea nici cea mai mică idee despre reacţia pe care ar putea s-o aibă Wadley la intervenţia doctorului Dunsmore, dar îşi închipuia că avea să afle destul de curând.

Află chiar mai repede decât se aştepta. Abia închisese telefonul, că acesta reîncepu să sune.

— Sunt foarte prins aici, la sala de operaţii, spuse Wadley, pe un ton amabil. Tocmai am primit un telefon de la medicul legist şef. Zice că vrea să te duci acolo, să asişti la o autopsie.

— Adineauri am vorbit şi eu cu el. Nu eram sigură ce părere aveţi în legătură cu asta.

După voioşia din tonul lui Wadley, Angelei îi era clar că acesta încă nu fusese contactat de Cantor.

— Cred că-i o idee formidabilă, spuse Wadley. Părerea mea este că, ori de câte ori ne cere medicul legist o favoare, e de dorit să i-o facem. Niciodată nu ai ce pierde dacă te ai bine cu el. Te sfătuiesc să te duci.

— Mulţumesc, spuse Angela, aşa voi face.

După ce puse receptorul în furcă, îl sună pe David, să-i aducă la cunoştinţă planurile ei. Când îl avu la celălalt capăt al liniei, glasul lui i se păru încordat şi obosit.

— Din glasul tău, am impresia că eşti într-o stare îngrozitoare, zise Angela. Ce s-a întâmplat?

— Nu mă întreba, zise David. Va trebui să-ţi povestesc mai târziu. Pentru moment sunt iarăşi în urmă faţă de graficul programărilor şi oamenii nu mai au răbdare.

Angela îl informă la repezeală în legătură cu invitaţia medicului legist şi-i spuse că obţinuse permisiunea de a-i da curs. David îi ură distracţie plăcută şi închise telefonul.

Luându-şi la repezeală pardesiul, Angela părăsi spitalul, înainte de a porni spre Burlington, se duse acasă, să-şi schimbe îmbrăcămintea. Când se apropie de locuinţa lor, fu mirată să vadă parcată în faţa casei o camionetă a poliţiei statale. În mod evident, anchetatorii veniţi să cerceteze locul crimei încă se mai aflau acolo.

Alice Doherty o întâmpină de la uşă, îngrijorată că s-ar fi

întâmplat ceva rău. Angela o linişti imediat, întrebând-o apoi unde erau oamenii de la poliţia statală.

— Sunt încă jos, zise Alice. Se află acolo de ore întregi.

Angela coborî la subsol, pentru a face cunoştinţă cu specialiştii. Aceştia erau în număr de trei. Împrejmuiseră toată zona din spatele scării cu o bandă galbenă, prin care se interzicea pătrunderea la locul crimei şi instalaseră câteva reflectoare care o luminau intens. Un bărbat utiliza tehnici avansate, încercând să preleveze amprente digitale de pe pietre. Un altul scotocea cu atenţie prin pământul care alcătuia pardoseala mormântului. Al treilea se slujea de un instrument manual cu o denumire ciudată, căutând fibre şi alte eventuale urme.

Singurul personaj care se prezentă fu domnul care se ocupa de amprentele digitale. Se numea Quillan Reilly.

— Îmi cer scuze că durează atât de mult, zise Quillan.

— Nu-i nici o supărare, îl asigură Angela, rămânând acolo şi urmărindu-i cum lucrează.

Nu vorbeau mult, fiecare fiind absorbit în munca sa. Angela tocmai se pregătea să plece, când Quillan o întrebă dacă interiorul casei fusese rezugrăvit în ultimele opt luni.

— Nu cred, răspunse ea. Ce este sigur e că noi n-am făcut-o.

— Bun, zise Quillan. V-ar deranja dacă am reveni în seara asta şi am folosi puţin luminol pe pereţii de la etaj?

— Ce este luminolul? întrebă Angela.

— O substanţă chimică utilizată pentru căutarea unor eventuale pete de sânge, îi explică Quillan.

— Casa a fost curăţată, replică Angela, oarecum jignită că ei îşi închipuiau că nişte pete de sânge ar mai putea să fie detectate.

— Totuşi, merită o încercare, zise Quillan.

— Ei bine, dacă credeţi că asta ar putea fi de ajutor… se învoi Angela. Vrem să fim cooperanţi.

— Vă mulţumim, doamnă.

— Ce s-a făcut cu probele luate de medicul legist? se interesă Angela. Au ajuns în posesia poliţiei locale?

— Nu, doamnă, sunt la noi.

— Foarte bine, spuse Angela.

Zece minute mai târziu, Angela se afla în drum spre Burlington. Ajungând acolo, găsi cu uşurinţă biroul medicului legist.

— Vă aşteptam, zise doctorul Dunsmore când Angela fu poftită să intre în biroul său modem, cu mobilier puţin.

Din prima clipă o făcu să se simtă în largul ei. Ba chiar o rugă să i se adreseze cu Walt.

În câteva minute, Angela fu îmbrăcată într-o salopetă chirurgicală aseptică. În timp ce se echipa cu o mască, mănuşi şi ochelari de protecţie, se simţi invadată de un val de surescitare. Pentru ea, sala de autopsii fusese întotdeauna un tărâm al descoperirilor.

— Cred că vei constata că aici suntem foarte profesionali, zise Walt, când se întâlniră în faţa sălii de autopsiere. Pe vremuri, în afara oraşelor mari, medicina legală era privită oarecum în glumă. Actualmente situaţia e cu totul alta.

Dennis Hodges era întins pe masa de autopsie. Se făcuseră radiografii care se aflau deja pe panoul de vizualizare a radiofilmelor. Walt i-l prezentă Angelei pe Peter, laborantul de la morgă, care avea să-i asiste în cadrul procedurilor.

Mai întâi, se uitară la radiografii. Fractura adâncă din partea de sus a frunţii era în mod cert o rană mortală. Exista şi o fractură lineară în spatele craniului. În plus, se observa o fractură a claviculei stângi, a cubitusului stâng şi a radiusului stâng.

— Nu există nici o îndoială că a fost omucidere, declară Walt. Se pare că bietul bătrân s-a luptat zdravăn.

— Şeful poliţiei locale sugera că ar fi vorba de o sinucidere, zise Angela.

— Sper că glumea, replică Walt.

— Nu sunt foarte sigură. Nici pe mine, nici pe soţul meu nu ne-a impresionat cu talentele lui de anchetator. E posibil să nu fi avut niciodată prilejul de a se ocupa de o omucidere.

— Probabil că nu, conveni Walt. O altă problemă este că unii dintre oamenii mai vechi din cadrul forţelor cărora le revine sarcina de a impune respectarea legii nu au beneficiat de cine ştie ce instruire.

Angela descrise ranga care fusese găsită alături de cadavru.

Folosind o riglă gradată pentru a determina dimensiunile fracturii adâncite şi examinând apoi rana însăşi, ajunseră la concluzia că acea rangă ar fi putut să fie arma crimei.

Pe urmă îşi îndreptară atenţia asupra mâinilor vârâte în pungi.

— Am fost încântat când am văzut pungile de hârtie, zise Walt. De multă vreme tot încerc să-i conving pe medicii mei legişti districtuali să le folosească în astfel de cazuri.

Angela dădu din cap, mândră în sinea ei că ea fusese cea care, în seara precedentă, îi sugerase doctorului Comish acest lucru.

Walt scoase, cu grijă, mâinile din învelişurile lor şi se sluji de o lupă pentru a le cerceta sub unghii.

— Sub unele există corpuri străine, anunţă Walt, trăgându-se la o parte, ca să se poată uita şi Angela.

— Ai vreo idee ce ar putea fi? întrebă ea.

— Va trebui să aşteptăm rezultatul unui examen microscopic, spuse Walt, în timp ce preleva cu grijă mostre de material şi le lăsa să cadă în borcănele anume destinate pentru păstrarea probelor, pe care aplica apoi etichete cu specificarea degetului de pe care provenise fiecare din acestea.

Autopsierea în sine decurse repede; fu ca şi cum Angela şi Walt ar fi fost o echipă bine închegată. Existau multe aspecte ale patologiei datorită cărora lucrurile deveneau interesante şi, conform promisiunii făcute, Walt simţea o adevărată plăcere în exercitarea rolului său de profesor. Hodges avusese o arterioscleroză serioasă, un mic cancer pulmonar şi o ciroză hepatică avansată.

— Bănuiesc că-i plăcea whisky-ul, zise Walt.

După terminarea autopsiei, Angela îi mulţumi lui Walt pentru ospitalitate şi-l rugă să ţină la curent cu tot ce era în legătură cu acel caz. Walt o încuraja să-l sune ori de câte ori ar dori.

În drumul de înapoiere la spital, Angela se simţea într-o dispoziţie mai bună, aşa cum de zile întregi nu i se mai întâmplase. Faptul de a participa la autopsia aceea constituise o distracţie binevenita. Era bucuroasă că Wadley o lăsase să plece.

Când ajunse cu maşina în parcarea spitalului, nu reuşi să găsească nici un loc liber în zona rezervată de lângă intrarea din

spate. Fu nevoită să parcheze mult mai departe, în parcarea superioară. Fiind fără umbrelă, până să poată intra în clădire fu udă leoarcă.

Se duse direct la biroul ei. Nici nu apucase bine să-şi atârne în cuier pardesiul, că uşa de legătură cu biroul lui Wadley se şi dădu zgomotos de perete. Angela simţi că-i sare inima din piept, în pragul uşii se ivi silueta ameninţătoare a lui Wadley. Maxilarele lui colţuroase erau încleştate, ochii îngustaţi şi părul lui cărunt, de obicei pieptănat cu grijă, îi era răvăşit. Părea furios. Instinctiv, Angela făcu un pas înapoi şi se uită spre uşa ce dădea către coridor, cu gândul s-o ia la fugă.

Wadley intră ca o furtună în încăpere, venind direct la Angela şi înghesuind-o în masa ei de lucru.

— Aş dori o explicaţie, mârâi el printre dinţi. De ce, dintre toţi oamenii din lume, te-ai dus la Cantor cu povestea asta stupidă, cu acuzaţiile astea nebuneşti, ridicole şi nefondate? Hărţuire sexuală! Dumnezeule! Asta-i o absurditate.

Vreme de câteva clipe Wadley tăcu şi se uită mânios la Angela. Ea încercă să se facă mică, neştiind dacă ar trebui să spună ceva. Nu voia să-l provoace pe individ. Se temea că acesta ar putea s-o lovească.

— De ce nu mi-ai zis mie ce aveai de zis? ţipă Wadley. Apoi se opri în mijlocul tiradei sale, brusc conştient că uşa dinspre coridor a biroului Angelei era întredeschisă. Dincolo de ea, centralele telefonice ale secretarelor deveniseră tăcute. Wadley se năpusti spre uşă şi o închise, trântind-o. După tot timpul şi eforturile pe care ţi le-am închinat cu atâta generozitate, asta-i răsplata ce-o primesc! răcni el. Nu cred că trebuie să-ţi amintesc că te afli aici ca angajată de probă. Ai face bine să-ncepi să te porţi mai cu grijă, altminteri o să te pomeneşti căutându-ţi o slujbă fără să fi căpătat nici o recomandare din partea mea. Neştiind ce altceva să facă, Angela dădu din cap. Ei bine, n-ai de gând să spui nimic? se răsti Wadley, cu faţa la numai câţiva centimetri de cea a Angelei. N-o să faci altceva decât să stai acolo şi să dai din cap?

— Îmi pare rău că relaţiile dintre noi au ajuns în acest punct, spuse ea.

— Asta-i tot? Mi-ai mânjit reputaţia cu acuzaţii josnice şi asta-i

tot ce-mi poţi spune? Ceea ce ai făcut se numeşte calomnie, femeie şi află de la mine: aş putea, pentru asta, să te aduc în faţa tribunalului.

Cu aceste cuvinte, Wadley se răsuci pe călcâie, intră cu paşi furioşi în propriul său birou şi trânti uşa.

Angela respira precipitat, străduindu-se să-şi reţină lacrimile. Se prăbuşi în fotoliu şi clătină din cap. Ceea ce se întâmpla era cumplit de nedrept.

Susan îşi vârî capul pe uşa unuia dintre cabinetele de consultaţii şi-i spuse lui David că era căutat la telefon de cei de la grupul de terapie intensivă. Temându-se de tot ce putea fi mai rău, el ridică receptorul. Asistenta de la grupul de terapie intensivă îl informă că domnul Tarlow tocmai avusese un stop cardiac şi că echipa de reanimare se ocupa de el chiar în momentul acela.

David trânti receptorul în furcă. Simţea că i se zbate inima în piept şi instantaneu fu scăldat într-o sudoare rece. Lăsând în urmă o asistentă de cabinet nefericită şi o recepţioneră nedumerită, porni în goană către grupul de terapie intensivă, dar fu prea târziu. Până să ajungă acolo, totul se terminase. Medicul care răspundea de echipa de reanimare deja îl declarase pe John Tarlow decedat.

— Ei, nici n-a prea avut rost să ne străduim, zise doctorul. Plămânii omului erau plini, rinichii făcuţi praf, iar tensiunea arterială zero.

David dădu din cap, absent. Stătea cu privirea pironită asupra pacientului său, în timp ce surorile de la grupul de terapie intensivă deconectau toate echipamentele şi tuburile de perfuzii. În vreme ce ele continuau să facă ordine, David se duse la masa de lucru din mijlocul încăperii şi se aşeză pe scaunul de lângă ea. Începu să se întrebe dacă era sau nu bun pentru îndeletnicirea de doctor. Făcea cu greu faţă acestei părţi a meseriei şi repetarea unor astfel de episoade părea să-i sporească dificultăţile, nicidecum să i le uşureze.

Sosiră rudele lui Tarlow şi, întocmai ca şi familia Kleber, se arătară înţelegătoare şi recunoscătoare. David primi cuvintele lor amabile simţindu-se ca un impostor. Nu făcuse nimic pentru

John. Nici măcar nu ştia de ce murise acesta. Anamneza lui cu leucemia nu constituia o explicaţie reală.

Chiar dacă acum fusese informat în legătura cu politica spitalului în ceea ce priveşte autopsiile, David îi întrebă pe membrii familiei dacă ar îngădui ca lui John să i se facă autopsia. Din punctul lui de vedere, nu pierdea nimic încercând. Răspunsul familiei fu că aveau sa se mai gândească la propunerea lui.

Părăsind zona grupului de terapie intensivă, David avu suficientă prezenţa de spirit cât să se ducă să vadă care mai era situaţia cu Mary Ann Schiller şi Jonathan Eakins. Voia să fie sigur că ei fuseseră instalaţi şi ca tratamentele lor începuseră să fie aplicate.

Din nefericire, descoperi ceva ce-l făcu să se oprească în loc: Mary Ann fusese pusă în camera 206 – camera pe care o eliberase de atât de scurtă vreme John Tarlow. Fu pe punctul de a cere ca Mary Ann să fie mutată, dar îşi dădu seama că devenea iraţional de superstiţios. Ce le-ar fi spus celor de la internări? Că voia ca nici un pacient de-al său să nu mai fie instalat vreodată în camera 206? Aşa ceva era, desigur, ridicol.

David verifică perfuziile care i se făceau lui Mary Ann. I se administra antibioticul. După ce făgădui că avea să revină, David intră în camera lui Jonathan. Şi acesta era instalat comod şi părea relaxat. Fusese montat un monitor cardiac. Jonathan îi spuse că dintr-o clipă în alta urma să vină cardiologul.

Când se înapoie la birou, Susan îl întâmpină cu informaţia că fusese căutat la telefon de Charles Kelley.

— Vrea să vă vadă imediat, zise ea. A sublimat că imediat.

— Câţi pacienţi mai aşteaptă? întrebă David.

— O mulţime, răspunse Susan. Aşa că încercaţi să nu lipsiţi prea mult.

Simţindu-se ca şi cum ar fi purtat pe umeri povara întregii lumi, David se târî până la biroul CMV-ului. Nu ştia cu exactitate de ce voia Charles Kelley să discute cu el, dar îşi putea închipui.

— Nu ştiu ce să fac, David, zise Charles Kelley, clătinând din cap, după ce David luă loc în biroul său. David se minună de iscusinţa lui de a juca un rol acum. Kelley era prietenul jignit. Am încercat să discut cu tine raţional, dar se pare că fie eşti

încăpăţânat, fie, pur şi simplu, ţie nu-ţi pasă de CMV. Chiar în aceeaşi zi, după ce eu îţi vorbesc despre necesitatea de a evita consulturile inutile în afara comunităţii CMV-ului, tu repeţi acelaşi lucru, cu un alt pacient care, oricum, nu mai putea fi salvat. Ce să mă fac cu tine? Înţelegi că trebuie avute în vedere costurile asistenţei medicale? Ştii că în ţara asta există o criză economică? David încuviinţă din cap. Până aici totul era adevărat. Atunci de ce îţi este atât de greu să te conformezi? întreba Kelley, pe un ton mai mânios. Şi de data asta supăraţi nu sunt numai cei de la CMV, ci şi conducerea spitalului. Acum câteva clipe m-a sunat Helen Beaton, plângându-se de costul enorm al medicamentelor pe care le-ai prescris pentru cazul acela trist, cu pacientul muribund. Dacă aşa ceva se mai numeşte eroism! Omul era pe moarte, chiar şi medicii chemaţi la consult au spus asta. Avea leucemie de ani de zile. Nu pricepi? Ceea ce faci este risipă de bani şi de resurse. Kelley se enervase din ce în ce mai mult, glasul ajungând să-i devină strident. Faţa i se congestionase. Dar acum se opri şi oftă. Clătină iar din cap, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă. Helen Beaton se plângea şi de faptul că ai cerut o autopsie, continuă el după o vreme, cu voce obosită. Autopsiile nu sunt incluse în contractul cu CMV-ul şi tu ai fost informat despre asta foarte de curând. Trebuie să fii rezonabil, David. Trebuie să mă ajuţi sau…

Kelley tăcu, lăsând fraza în suspensie.

— Sau ce? zise David, ştiind prea bine ce voia Kelley să spună, dar vrând să-l silească să rostească el acele cuvinte.

— Îmi eşti simpatic, spuse Kelley, dar am nevoie ca tu să mă ajuţi. Deasupra mea am oameni faţă de care trebuie să răspund. Sper că eşti în stare să-ţi dai seama de asta.

În timp ce se înapoia, clătinându-se, la biroul său, David se simţea mai deprimat decât oricând. Intervenţia nedorită a lui Kelley îl irita şi totuşi în unele privinţe acesta avea dreptate. Banii şi resursele n-ar trebui să fie irosite pe bolnavi care, oricum, nu mai au şanse de supravieţuire, când ar putea fi utilizate mai cu folos în altă parte. Dar oare în asta consta aici soluţia?

Mai tulburat şi mai nefericit decât îşi amintea să mai fi fost vreodată, David deschise uşa biroului său. Se pomeni în faţa

unei săli de aşteptare pline cu pacienţi necăjiţi, care se uitau mânioşi la ceasuri şi răsfoiau zgomotos câteva reviste.

Cina în locuinţa Wilsonilor decurse într-o atmosferă încordată. Nimeni nu vorbea. Toţi erau agitaţi. Era ca şi cum *Shangri-La*[33]-ul lor ar fi devenit aidoma cu vremea de afară.

Chiar şi Nikki avusese o zi proastă. Era supărată din cauza noului ei profesor, domnul Hart. Copiii îl porecliseră deja domnul Hate[34]. Când David şi Angela sosiră acasă în seara aceea, ea îl descrise ca fiind un „rahat bătrân" foarte sever. Deoarece Angela o mustră pentru limbajul ei, Nikki recunoscu că descrierea îi aparţinea lui Arni.

Cea mai mare problemă cu noul învăţător era că, la ora de gimnastică, el nu-i îngăduise lui Nikki să aprecieze propriul ei nivel de posibilităţi în ceea ce priveşte exerciţiile fizice şi nici n-o lăsase să-şi facă obişnuitul drenaj al plămânilor. Lipsa de comunicare dusese la o confruntare în urma căreia Nikki se simţise prost.

După cină, David le spuse, soţiei şi fiicei sale, că era timpul să se mai însenineze. Încercând să îmbunătăţească atmosfera, se oferi să aprindă un foc plăcut în şemineu. Dar când coborî la subsol, avu un şoc oribil văzând fâşia galbenă de împrejmuire a locului crimei înşirată de-a lungul pereţilor din subsolul propriei lui locuinţe. Priveliştea aceea îi reamintea hidoasa imagine a cadavrului lui Hodges.

Luă la repezeală câteva lemne şi urcă scara în fugă. În mod normal, David nu era superstiţios sau uşor de speriat, dar, cu recentele evenimente, era pe cale să devină şi una şi alta.

După ce făcu focul, David începu să vorbească entuziast despre apropiata iarnă şi despre sporturile de care aveau să se bucure în curând – schi, patinaj şi săniuţă. Tocmai când Angela şi Nikki începeau să capete buna dispoziţie sperată de el, fasciculele de lumină ale unor faruri traversară suprafaţa peretelui din camera de zi. David se duse la fereastră.

— Este o furgoneta a poliţiei statale, zise el. Ce Dumnezeu or

---

[33] *Shangri-La:* Paradis pământesc imaginar, denumire a unui loc ascuns despre care se vorbeşte în romanul *Paradisul pierdut* al lui J. Milton *(n.tr.).*

[34] *Hate* (lb. engl.) = ură *(n.tr.).*

mai fi vrând?

— Am uitat cu totul! exclamă Angela, ridicându-se în picioare. Când au venit astăzi aici cei cu cercetarea locului crimei, m-au întrebat dacă puteau să revină după lăsarea întunericului, ca să caute pete de sânge.

— Pete de sânge? Hodges a fost ucis acum opt luni.

— Ei ziceau că merită să încerce, explică Angela.

Tehnicienii erau tot cei trei bărbaţi care fuseseră acolo şi de dimineaţă. Angela fu impresionată de lungimea zilei lor de muncă.

— Călătorim foarte mult prin întregul stat, spuse Quillan.

Angela i-l prezentă lui David. Quillan părea să fie şeful echipei.

— Cum decurge testul acesta? îl întrebă David.

— Luminolul intră în reacţie cu orice urmă de fier din sânge, îi explică Quillan şi când are loc o astfel de reacţie, substanţa asta devine fluorescentă.

— Interesant, zise David, rămânând totuşi sceptic.

Tehnicienii erau nerăbdători să-şi facă treaba şi să plece, aşa că David şi Angela le stăteau în drum. Începură cu vestibulul, instalând un aparat de fotografiat pe un trepied. Apoi stinseră toate luminile.

Pulverizară cu luminol pereţii, folosind o sticlă asemănătoare cu sprayurile pentru curăţirea geamurilor. La fiecare împroşcare, sticla scotea un uşor şuierat.

— Iată aici puţin, zise Quillan, în întuneric.

David şi Angela întinseră gâturile să se uite în încăpere. De-a lungul peretelui se vedea o slabă şi ciudată fluorescentă, parcă alcătuită din stropi.

— Nu-i de ajuns pentru o fotografie, zise unul dintre tehnicieni.

Făcură înconjurul încăperii, dar nu mai găsiră nici o altă zonă pozitivă. Apoi mutară aparatul de fotografiat în bucătărie. Quillan întrebă dacă puteau fi stinse luminile din sufragerie şi de pe coridor. Wilsonii le satisfăcură imediat dorinţa.

Tehnicienii continuară să-şi vadă de treaba lor. David, Angela şi Nikki pândeau la uşă.

Deodată, câteva porţiuni ale peretelui de lângă vestiar

începură să lumineze fluorescent.

— E slab, dar aici avem mult, spuse Quillan. Eu voi da mai departe cu spray, voi deschideţi obturatorul aparatului de fotografiat.

— Dumnezeule! şopti Angela. Uite-i că găsesc sânge prin toată bucătăria mea.

Wilsonii vedeau siluetele vagi ale oamenilor şi îi auzeau cum se deplasează prin bucătărie. Tehnicienii se apropiară de o masă la care renunţase Clara Hodges, lăsând-o acolo şi pe care o foloseau Wilsonii când mâncau în bucătărie. Pe neaşteptate, picioarele mesei începură să strălucească în mod fantomatic.

— Bănuiala mea e că aici a fost săvârşită crima, spuse unul dintre tehnicieni. Chiar aici, lângă masă.

Wilsonii auziră cum aparatul de fotografiat era mutat, apoi pocnetul puternic al obturatorului ce se deschidea, urmat de şuieratul făcut de sticla cu care se împroşca luminolul. Quillan le oferi explicaţia că petele de sânge erau atât de slabe, încât luminolul trebuia să fie împroşcat încontinuu.

După plecarea specialiştilor în cercetarea locului crimei, Wilsonii reveniră în camera de zi mai deprimaţi de cum fuseseră înainte. Nu se mai vorbi nici despre schi, nici despre săniuş pe colina din spatele şopronului.

Angela se aşeză în faţa şemineului, cu spatele la foc şi se uită la David şi la Nikki, care se prăbuşiseră amândoi pe canapea. La vederea lor, Angela fu copleşită de o intensă dorinţă de a-i proteja. Nu-i plăcea ceea ce tocmai aflase – că bucătăria conţinea urmele de sânge împroşcat prin săvârşirea unui omor brutal. Aceea era încăperea pe care ea o considera, din multe puncte de vedere, ca fiind centrul căminului lor, pe care ea îşi închipuise că o curăţase. Acum ştia că acea cameră fusese pângărită prin violenţă. În mintea Angelei, asta constituia o ameninţare directă la adresa familiei sale.

Deodată Angela rupse tăcerea mohorâtă care-i învăluia.

— Poate că ar trebui să ne mutăm, zise ea.

— Stai o clipă, spuse David. Ştiu că eşti supărată; toţi suntem supăraţi. Dar nu ne vom îngădui să devenim isterici.

— Cu greu aş putea fi considerata isterică, ripostă Angela.

— A sugera că ar trebui să ne mutăm din cauza unei

întâmplări nefericite, în care noi nu am fost implicaţi şi care a avut loc în urmă cu aproape un an, nu este defel dovada unui comportament raţional, replică David.

— S-a întâmplat în casa asta, insistă Angela.

— Din întâmplare, casa asta este ipotecată până-n acoperiş. Ba chiar e dublu ipotecată. Nu ne putem permite să plecăm, pur şi simplu, numai din cauza unei supărări de ordin emoţional.

— Atunci, vreau să schimbăm încuietorile de la uşi. Aici a fost un ucigaş.

— Până acum nu obişnuiam să încuiem uşile.

— O vom face cu începere de azi şi vreau ca broaştele să fie schimbate.

— De acord, zise David. Le vom schimba.

Când opri maşina în faţa Hanului Iron Horse, Traynor era într-o dispoziţie infectă. Vremea părea să fie în ton cu starea lui psihică: ploaia revenise la o intensitate ce amintea de tropice. Până şi umbrela lui se dovedi a fi necooperantă. Constatând că nu reuşea s-o deschidă, blestemă şi o azvârli pe bancheta din spate. Decise că nu-i mai rămânea altceva de făcut decât s-o ia la fugă până la uşa de intrare a hanului.

Când sosi el, Beaton, Caldwell şi Sherwood stăteau deja într-un separeu. Cantor ajunse acolo imediat după el. În vreme ce luau loc pe scaune cei doi bărbaţi, Carleton Harris, barmanul, se apropie să ia comanda de băuturi.

— Vă mulţumesc că aţi ieşit din casă pe o asemenea vreme, spuse Traynor, dar, din păcate, unele evenimente recente impuneau o şedinţă extraordinară.

— Asta nu-i o întrunire oficială a consiliului de conducere, protestă Cantor. Hai să nu fim atât de formalişti.

Traynor se încruntă. Chiar şi în situaţii de criză, Cantor reuşea să-l enerveze.

— Dacă-mi îngăduiţi să continuu… zise el, uitându-se cu o privire zdrobitoare la Cantor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Harold, dă-i drumul cu ce ai de zis! exclamă acesta.

— După cum ştiţi acum toţi, cadavrul lui Hodges a reapărut, în împrejurări destul de neplăcute.

— Povestea a atras atenţia mediilor de informare, confirmă Beaton. A fost pe prima pagină în *Boston Globe.*

— Mă îngrijorează efectul negativ pe care această publicitate l-ar putea avea asupra spitalului, zise Traynor. E posibil ca aspectele macabre ale morţii lui Hodges să atragă interesul mai multor medii de informare. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este ca o sumedenie de reporteri din afara oraşului să vină să-şi vâre nasurile pe-aici. Datorită în mare măsură lui Helen Beaton, am izbutit să facem ca ştirea despre violatorul nostru cu mască de schior să nu apară în titlurile ziarelor. Însă dacă în localitate ar veni reporteri din marile oraşe, ar fi imposibil ca ei să nu dea peste acel scandal picant. Cu asta şi cu straniul deces al lui Hodges, s-ar putea să ne pomenim cu o grămadă de publicitate negativă.

— De la Burlington, am aflat că moartea lui Hodges e pe cale de a fi declarată, categoric, omucidere, spuse Cantor.

— Bineînţeles că va fi categorisită ca omucidere, se răsti Traynor. Cum altfel ar putea să fie categorisită? Cadavrul tipului a fost îngropat în spatele unui perete din cărămizi de zgură. Problema cu care ne confruntăm nu este dacă moartea lui a fost sau nu o omucidere. Problema e ce putem face noi pentru a reduce impactul acestei funeste descoperiri asupra reputaţiei spitalului. Eu sunt deosebit de îngrijorat în legătură cu modul în care aceste evenimente influenţează relaţia noastră cu CMV-ul.

— Nu văd în ce fel moartea lui Hodges ar constitui problema spitalului, zise Sherwood. Nu e ca şi cum l-am fi ucis noi.

— Hodges a condus spitalul vreme de mai bine de douăzeci de ani, replică Traynor. Numele lui e strâns legat de Bartlet. O mulţime de oameni ştiu că el nu era mulţumit de modul în care conducem noi activitatea instituţiei.

— Părerea mea e că cu cât se vorbeşte mai puţin în numele spitalului, cu atât e mai bine, spuse Sherwood.

— Nu sunt de acord, protestă Beaton. Eu cred că spitalul ar trebui să dea o declaraţie prin care să arate că regretă moartea lui, subliniind marea datorie pe care o are faţă de el. Ar fi indicat ca declaraţia sa includă condoleanţe adresate familiei lui.

— De acord, zise Cantor. Ar părea ciudat să ignorăm moartea lui.

— Sunt întru totul de aceeaşi părere, spuse Caldwell.

— Dacă toată lumea consideră că aşa e bine, zise Sherwood, înălţând din umeri, mă voi ralia atitudinii generale.

— A vorbit cineva cu Robertson? întrebă Traynor.

— Eu, răspunse Beaton. Nu are nici un suspect. Fanfaron cum e, dacă ar fi avut vreunul, cu siguranţă ar fi divulgat o asemenea informaţie.

— La dracu'! Ţinând seama de sentimentele pe care le avea el însuşi faţă de Hodges, ar putea fi chiar el un suspect, zise Sherwood, izbucnind în râs.

— Aşa cum şi tu ai putea fi unul, i-o întoarse Cantor.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, riposta Sherwood.

— Asta nu-i o întrecere, interveni Traynor.

— Dacă ar fi o întrecere, concurentul cu cele mai mari şanse de câştig ai fi tu, îi spuse Cantor lui Traynor. Toată lumea ştie ce simţeai faţă de Hodges, după ce s-a sinucis sora ta.

— Potoliţi-vă! zise Caldwell. De fapt, nimănui nu-i pasă cine a fost făptaşul.

— S-ar putea ca asta să nu fie în întregime adevărat, îl contrazise Traynor. E posibil ca tipilor de la CMV să le pese. În definitiv, povestea aceasta sordidă se reflectă negativ atât asupra spitalului, cât şi asupra oraşului.

— De aceea sunt de părere că ar trebui să dăm o declaraţie.

— Ar vrea cineva să introducă o moţiune de votare? întrebă Traynor.

— Dumnezeule, Harold! exclamă Cantor. Nu suntem decât noi cinci aici. Nu e necesar să respectăm o procedură parlamentară. La naiba, suntem toţi de acord.

— Foarte bine, spuse Traynor. Consideră toată lumea că ar trebui să dăm o declaraţie oficială, în sensul sugerat de Beaton?

Toţi cei prezenţi înclinară capul în semn de confirmare. Traynor se uită la Beaton. Cred că o asemenea declaraţie ar trebui să fie emisă de biroul tău, îi spuse.

— Aş fi încântată s-o fac, îl asigură Beaton.

15

Vineri, 22 octombrie

ÎN LOCUINŢA WILSONILOR, NOAPTEA FUSESE AGITATĂ. Imediat după ora două, Nikki reîncepuse să ţipe şi trebuise să fie trezită dintr-un alt coşmar îngrozitor. Incidentul îi tulburase pe toţi şi îi ţinuse treji mai bine de o oră. David şi Angela regretau că o lăsaseră pe Nikki să se uite cum lucrau tehnicienii specializaţi în cercetarea locurilor crimei, bănuind că ei înşişi contribuiseră la spaima ei.

Măcar zorile se iviră senine şi luminoase. După cinci zile de ploaie continuă, cerul era de un albastru deschis şi fără fir de nor. Locul ploii fusese luat de un frig cumplit. Temperatura coborâse brusc până în jur de minus şapte grade, lăsând pământul acoperit cu o pătură de promoroacă neobişnuit de groasă.

Cât timp se îmbrăcară şi luară micul dejun, conversaţia Wilsonilor fu destul de redusă. Toţi evitau să facă vreo referire la testul cu luminol, deşi Angela nu vru să se aşeze la masa din bucătărie, ci îşi mâncă cerealele stând în picioare lângă chiuvetă.

Înainte ca Angela şi Nikki să plece, David o întrebă pe soţia lui care erau perspectivele în ceea ce priveşte prânzul. Angela îi spuse că la douăsprezece şi jumătate avea să coboare în holul spitalului, pentru a se întâlni cu el.

În drum spre şcoală, Angela încercă s-o îndemne pe Nikki să-i mai acorde domnului Hart, vreme de câteva zile, şansa de a se dovedi mai simpatic decât în prima zi.

— Pentru un învăţător e greu să preia clasa altcuiva. Mai ales pe cea a unei persoane cu totul deosebite, aşa cum era Marjorie.

— De ce n-a putut tăticu' s-o salveze? întrebă Nikki.

— A încercat, răspunse Angela, dar, pur şi simplu, n-a fost să

fie. Mai mult de atât nu pot face nici doctorii.

Când maşina se opri în faţa şcolii, Nikki coborî dintr-o săritură şi era pe punctul de a porni în fugă pe alee, când Angela o rechemă.

— Ai uitat plicul, îi spuse, dându-i scrisoarea prin care explica problemele de sănătate ale lui Nikki şi nevoile ei. Ţine minte, dacă domnul Hart are de pus vreo întrebare, ar trebui să ne sune fie pe mine, fie pe doctorul Pilsner.

Angelei i se luă o piatră de pe inimă când, sosind la laborator, constată că Wadley nu se afla prin preajmă. Se cufundă rapid în munca ei, dar nici nu începuse bine, când una dintre secretare o anunţă că era căutată la telefon de medicul legist şef.

— Am câteva veşti interesante, zise Walt. Materialul obţinut de noi de sub unghiile lui Hodges era, într-adevăr, piele umană.

— Felicitări! se bucură Angela.

— Am efectuat deja o examinare a ADN-ului. Nu este pielea lui Hodges. Aş pune pariu pe o mie de dolari că îi aparţine agresorului său. Asta s-ar putea dovedi a fi o probă hotărâtoare, dacă ar fi acuzat vreun suspect.

— Ai mai găsit vreodată asemenea probe incriminatorii? întrebă Angela.

— Da, desigur. Nu rareori se întâmplă ca în cazul unor lupte pe viaţă şi pe moarte fragmente din pielea agresorului să rămână sub unghiile victimei. Dar trebuie să recunosc că acest caz se caracterizează prin cel mai lung interval de timp dintre momentul săvârşirii crimei şi descoperirea cadavrului. Dacă reuşim să identificăm un suspect, ar merita să punem totul pe hârtie, pentru vreunul din ziare.

Angela îi mulţumi pentru că o ţinea la curent cu cercetările lui.

— Era cât pe ce să uit, zise Walt. Înfipte în fragmentele de piele, am găsit câteva particule de carbon. Pare ciudat. E ca şi cum, în timpul luptei, ucigaşul s-ar fi frecat de un şemineu sau de vatra unei sobe cu lemne. Oricum, mi s-a părut că e ceva bizar, care s-ar putea să le fie folositor celor care cercetează locul crimei.

— Mă tem că e posibil ca această informaţie să nu facă altceva decât să-i încurce, spuse Angela, relatând cum

decursese testul cu luminol din noaptea precedentă. În apropierea şemineului şi a sobei nu exista nici o împroşcare cu sânge. Poate că ucigaşul se mânjise cu cărbune mai înainte, în altă parte?

— Mă îndoiesc, zise Walt. Nu am constatat nici o inflamare, doar câteva globule sangvine roşii. Cărbunele a pătruns în piele în timp ce se desfăşura lupta.

— Poate că Hodges avea el însuşi cărbune sub unghii, sugeră Angela.

— Te-ai gândit bine. Singurul necaz e că particulele de carbon sunt distribuite uniform pe eşantioanele de piele.

— Asta-i un mister, zise Angela. Mai ales că nu se potriveşte cu ce au găsit specialiştii la locul crimei.

— Aşa se întâmplă cu orice mister, replică Walt. Pentru a-l rezolva trebuie să dispui de toate faptele. În mod evident, nouă ne lipsesc câteva informaţii de o importanţă crucială.

După ce vreme de o săptămână întreagă nu avusese posibilitatea de a merge cu bicicleta, David gustă din plin plăcerea unui drum de acasă până la spital. Acordându-şi puţin timp în plus, adoptă un traseu ceva mai lung decât cel obişnuit, dar mult mai spectaculos.

Încântarea aerului rece şi proaspăt şi priveliştea pajiştilor acoperite de chiciură îi limpeziră gândurile. Vreme de câteva minute se eliberă de spaima legată de recentele sale eşecuri pe plan medical. Când intră în spital, se simţea mai bine, aşa cum nu i se mai întâmplase de multe zile. Prima pacientă pe care o vizită fu Mary Ann Schiller.

Din nefericire, Mary Ann nu era vioaie şi voioasă. David fu nevoit s-o trezească din somn şi, în timp ce o examina, ea adormi din nou. Începând să devină puţin îngrijorat, David o trezi iar. Lovindu-i uşor zona sinusurilor, o întrebă cum se simţea. Cu o voce nedesluşita, de om somnoros, ea răspunse că se părea că durerea se mai domolise, dar că nu era sigură.

După aceea, David îi auscultă pieptul cu stetoscopul şi, în vreme ce el îşi concentra atenţia asupra zgomotelor respiraţiei ei, Mary Ann adormi iarăşi. David o lăsă să cadă pe perne. Se uită la expresia ei liniştită; era în puternic contrast cu starea lui

psihică. Somnolenţa ei continuă îl îngrijora profund.

David se duse la camera asistentelor, să studieze foaia de observaţii a lui Mary Ann. La început se simţi mai bine, văzând că uşoara febră făcută de ea în ajun rămăsese staţionară. Dar teama îi crescu când citi însemnările asistentelor medicale şi află că în cursul nopţii apăruseră simptome gastrointestinale. Bolnava se plânsese de greţuri, vomitase şi avusese diaree.

David nu putea găsi explicaţii pentru aceste simptome. Nu ştia bine cum să procedeze. Deoarece sinuzita părea să se fi ameliorat cât de cât, nu schimbă antibioticul, cu toate că exista o mică posibilitate ca tocmai antibioticele să fi cauzat problemele gastrointestinale. Dar ce era cu somnolenţa aceea? Ca măsură de precauţie, David anulă prescripţia referitoare la administrarea unor somnifere la cererea bolnavei, întocmai aşa cum procedase în cazul lui John Tarlow.

Când intră apoi în camera lui Jonathan Eakins, îi reveni dispoziţia relativ exuberantă de mai înainte. Jonathan era într-o formă mai bună, expansiv şi bine dispus şi raportă că monitorul lui cardiac piuise cu precizia unui metronom, fără cea mai mică urmă de neregularitate.

Luându-şi stetoscopul, David auscultă plămânii lui Jonathan. Fu încântat să constate că aceştia erau perfect curaţi. Faptul că starea sănătăţii lui Jonathan se ameliora rapid nu-l mira. În după-amiaza precedentă petrecuse ceasuri îndelungate studiind, împreună cu cardiologul, cazul lui Jonathan. Cardiologul fusese sigur că, în privinţa inimii, nu avea să fie nici o problemă.

Toţi ceilalţi pacienţi ai săi din spital se simţeau la fel de bine ca Jonathan. El avu astfel posibilitatea de a trece repede de la unul la celălalt, ba chiar de a le face câtorva dintre ei externarea.

După ce îşi termină vizitele, David se duse la biroul său, bucuros că avea să sosească devreme. Experienţele din ultimele zile îl îndemnaseră să jure să facă toate eforturile din lume şi să nu mai rămână în urmă faţă de graficul programărilor.

Pe măsură ce se scurgeau orele dimineţii, David devenea tot mai acut conştient de volumul de timp acordat fiecărui pacient. Ştiind că i se monitoriza productivitatea, încercă să scurteze pe cât posibil fiecare vizită. Deşi asta îl făcea să se simtă prost, se

temea că nu prea avea de ales. Ameninţarea insinuată de Kelley, referitoare la eventuala lui concediere, îl zguduise. Cu datoria lor, familia nu-şi putea permite ca el să rămână fără slujbă.

Deoarece începuse activitatea de la cabinet devreme, reuşi să se menţină toată dimineaţa în avans faţă de grafic. Când două asistente medicale de la etajul întâi al spitalului se prezentară şi cerură să fie examinate ca semiurgenţe, David fu în măsură să le primească în clipa în care apărură la uşă.

Amândouă aveau simptome de tip gripal, identice cu cele ale celor două asistente de mai înainte. David le trată în acelaşi mod: recomandând odihnă la pat şi terapie simptomatică pentru neplăcerile lor gastrointestinale.

Dispunând de timp din belşug pentru a se ocupa de alte probleme, David avu chiar posibilitatea de a da o fugă până la cabinetul doctorului Pilsner. Îi spuse pediatrului că deja văzuse câteva cazuri de gripă şi îl întrebă ce era cu vaccinul antigripal al lui Nikki.

— I-a fost deja făcut, îl linişti doctorul Pilsner. Deocamdată, printre pacienţii mei n-am avut nici un caz de gripă, dar pentru a face vaccinurile, eu nu aştept să văd astfel de cazuri, mai ales când e vorba de pacienţii mei cu fibroză chistică.

De asemenea, David îi ceru doctorului Pilsner părerea în legătură cu ideea de a-i administra lui Nikki un tratament profilactic cu antibiotice. Doctorul îi spuse că nu era în favoarea unei asemenea decizii. Considera că era mai bine să se aştepte până când starea fetiţei ar sugera că ar avea nevoie de ele.

David termina înainte de amiază cu examinarea pacienţilor programaţi pentru orele de dimineaţă, ba chiar avu timp să dicteze câteva scrisori înainte de întâlnirea cu Angela, în holul spitalului.

— Ţinând seama de vremea frumoasă de azi, ce-ai zice să ne ducem în oraş şi să luăm masa la vagonul-restaurant? propuse David, socotind că puţin aer proaspăt le-ar face bine amândurora.

— Tocmai mă pregăteam să sugerez acelaşi lucru, zise Angela. Dar hai să facem un ocol. Vreau să ne oprim la secţia de poliţie, să aflăm cum vor să continue cercetările în cazul

Hodges.

— Nu cred că este o idee bună, replică David.

— De ce nu?

— Nu sunt prea sigur, recunoscu David. Chestie de intuiţie, bănuiesc. Nici nu pot afirma că poliţia orăşenească mi-ar fi inspirat multă încredere. Ca să-ţi spun adevărul, nu mi s-a părut că i-ar interesa cine ştie cât să ancheteze cazul acesta.

— De aceea vreau să mergem acolo, zise Angela. Vreau să fiu sigură că ei ştiu că pe noi ne interesează. Hai, fă-mi pe plac.

— Dacă insişti… se învoi David, cu oarecare reţinere.

Comandară sandvişuri cu ton şi le mâncară pe treptele peluzei. Deşi de dimineaţă temperatura fusese mult sub limita îngheţului, acum soarele strălucitor încălzea aerul până la o plăcută valoare în jur de douăzeci de grade.

După ce-şi terminară mâncarea, merseră pe jos la secţia de poliţie. Clădirea acesteia era o construcţie simplă din cărămidă, cu două caturi, ce se înălţa în zona verde a oraşului, faţă-n faţă cu biblioteca.

Ofiţerul de serviciu la pupitrul de la intrare fu amabil. După o scurtă convorbire telefonică, îi îndreptă, pe David şi pe Angela, pe un coridor a cărui pardoseală scârţâia, la biroul lui Wayne Robertson. Acesta îi invită înăuntru şi se grăbi să elibereze două scaune metalice, dând la o parte câteva ziare şi pungi cu gogoşi. După ce David şi Angela luară loc, îşi sprijini spatele lat de spătarul scaunului său, de acelaşi tip cu celelalte două. Apoi îşi încrucişă braţele la piept şi zâmbi. Cu toate că lumina soarelui nu pătrundea direct în încăpere, şeful poliţiei purta ochelari cu lentile fumurii.

— Mă bucur că aţi trecut pe aici, oameni buni, zise el, cu un accent care aducea vag cu tărăgăneala sudică. Îmi pare rău că acum câteva seri am fost nevoiţi să dăm buzna. Aş vrea să-mi cer scuze că v-am stricat seara.

— Am apreciat faptul că aţi venit, spuse David.

— Ce pot face pentru voi? întrebă Robertson.

— Ne aflăm aici pentru a vă oferi colaborarea noastră, răspunse Angela.

— Ei bine, vă suntem recunoscători, spuse Robertson, cu un zâmbet larg, care-i dezgoli dinţii pătrăţoşi. Noi depindem de

comunitate. Fără sprijinul ei nu ne-am putea face treaba.

— Vrem să vedem rezolvat cazul Hodges, zise Angela. Vrem să-l vedem pe ucigaş în spatele gratiilor.

— Păi, în mod cert nu sunteţi singurii, replică Robertson, cu zâmbetul parcă lipit pe faţă. Şi noi vrem să-l vedem rezolvat.

— Faptul de a locui într-o casă în care s-a săvârşit un omor este foarte supărător, insistă Angela. Mai ales dacă asasinul continuă să se plimbe pe străzi. Sunt sigură că înţelegeţi.

— Absolut.

— Aşa că am vrea să ştim ce am putea să facem pentru a fi de ajutor.

— Ei bine, ia să vedem, zise Robertson, dând pentru prima oară semne de stânjeneală. De fapt, îngăimă el, nu prea există o mulţime de lucruri pe care să le poată face cineva.

— Ce anume face poliţia? întrebă Angela.

Zâmbetul pieri de pe faţa lui Robertson.

— Lucrăm la asta, fu răspunsul lui vag.

— Mai precis, în ce constă această activitate? insistă Angela.

Îngrijorat de direcţia pe care începea s-o ia discuţia, David dădu să se ridice de pe scaun, dar Angela nu avea de gând să se mişte din loc.

— Păi, muncă de rutină, spuse Robertson.

— Ce înseamnă asta? nu se lăsă Angela.

În mod evident, Robertson nu se simţea în largul său.

— Ei bine, ca să fiu sincer, zise el, deocamdată nu facem mare lucru. Dar atunci când abia dispăruse Hodges, munceam zi şi noapte.

— Sunt puţin surprinsa că acum, când există un cadavru, nu se remarcă o reînviere a interesului faţa de acest caz, zise Angela, cu încăpăţânare. Şi medicul legist l-a clasificat ca fiind indiscutabil o omucidere. Avem un ucigaş care se plimba pe străzi şi eu vreau să văd că se face ceva în problema asta.

— Ei bine, cu siguranţă nu vă vom dezamăgi, oameni buni, replică Robertson, cu un uşor sarcasm. Ce anume aţi dori să facem, ca să ştim dinainte că veţi fi mulţumiţi?

David vru să spună ceva, dar Angela nu-l lăsă să vorbească.

— Vrem să faceţi ceea ce faceţi în mod normal într-un caz de omucidere, spuse ea. Dispuneţi de arma crimei, aşa că

cercetaţi-o, căutând amprente digitale; aflaţi cine a cumpărat-o – lucruri de felul acesta. N-ar trebui să vă spunem noi cum să conduceţi o anchetă.

— Pista e cam rece, după opt luni, replică Robertson şi, sincer să fiu, nu-mi place că aţi venit aici să mă învăţaţi cum să-mi fac meseria. Eu nu mă duc la spital să vă spun cum să v-o faceţi pe-a voastră. În afară de asta, Hodges nu era cel mai simpatizat om din oraş, iar noi, cu personalul limitat de care dispunem, suntem nevoiţi să ne stabilim unele priorităţi. Pentru informarea voastră, avem chiar acum câteva probleme mai presante, printre care o serie de violuri.

— Părerea mea este că în cazul Hodges ar trebui să se facă lucrurile de bază, insistă Angela.

— Au fost făcute, ripostă Robertson. Acum opt luni.

— Şi ce aţi aflat? întrebă Angela.

— O mulţime de lucruri, răspunse Robertson, pe un ton răstit. Am aflat că n-a fost vorba nici de spargere, nici de jaf, ceea ce acum s-a confirmat. Am aflat că a existat o oarecare luptă…

— „O oarecare luptă”?! repetă Angela. Noaptea trecută, anchetatorii veniţi din partea poliţiei statale să cerceteze locul crimei au dovedit că ucigaşul l-a alergat pe doctor prin toată casa noastră, izbindu-l cu o rangă, împroşcând toţi pereţii cu sânge. Doctorul Hodges avea multiple fracturi craniene, o claviculă fracturată şi un braţ rupt. Întorcându-se spre David, Angela îşi înălţă mânile către cer. Nu-mi vine să cred!

— E-n ordine, e-n ordine, zise David, încercând s-o liniştească.

Se temuse că ea avea să facă o astfel de scenă: Angela nu suporta incompetenţa.

— Cazul necesită o cercetare dintr-o nouă perspectivă, spuse ea, ignorându-l pe David. Astăzi am primit un telefon din partea medicului legist, care mi-a confirmat că victima avea sub unghii piele de-a agresorului. Asta-i genul de luptă care a avut loc. Acum, tot ce ne mai trebuie este un suspect. De rest se pot ocupa medicii legişti.

— Vă mulţumesc pentru această informaţie venită la timp, spuse Robertson. Şi vă mulţumesc pentru că sunteţi cetăţeni atât de implicaţi în binele oraşului. Acum, vă rog să mă scuzaţi, am de lucru.

Se duse la uşă şi o ţinu deschisă. David fu, practic, nevoit s-o tragă pe Angela afară din birou. Era tot ce putea să facă pentru a o împiedica să spună mai multe în drum spre ieşire.

— Ai auzit ceva din toate astea? întrebă Robertson, când îşi făcu apariţia unul dintre adjuncţii săi.

— Frânturi, răspunse adjunctul.

— Nu pot să-i sufăr pe orăşenii ăştia plini de aere. Pentru simplul fapt că au trecut pe la Harvard sau printr-un alt loc de felul ăsta, îşi închipuie că se pricep la orice.

Cu aceste cuvinte, Robertson reintră în biroul său şi închise uşa. Luând telefonul, apăsă una din tastele de apel automat.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse pe un ton reverenţios, dar cred că s-ar putea să avem o problemă.

— Să nu îndrăzneşti cumva să-mi spui că sunt o femeie isterică, zise Angela, urcând în maşină.

— Faptul de a-l încolţi aşa pe şeful poliţiei locale nu este, în mod cert, o acţiune raţională, replică David. Adu-ţi aminte, ne aflăm într-un oraş mic. N-ar trebui să ne creăm duşmani.

— Un om a fost ucis cu brutalitate, cadavrul a fost aruncat în subsolul nostru, iar poliţia pare să nu fie interesată în găsirea făptaşului. Vrei să lăsăm lucrurile să rămână aşa?

— Oricât de regretabilă ar fi fost moartea lui Hodges, spuse David, ea nu ne priveşte. Este o problemă care ar trebui să fie lăsată în seama autorităţilor.

— Poftim? strigă Angela. Omul a fost omorât în bătaie în casa noastră, în bucătăria noastră. Asta ne priveşte, fie că tu vrei sau nu să recunoşti acest lucru şi eu vreau să ştiu cine l-a ucis. Nu-mi place să mă gândesc că ucigaşul se plimbă prin oraş şi intenţionez să fac ceva în privinţa asta. Mai înainte de toate, ar fi necesar să aflăm mai multe despre Hodges.

— Cred că dramatizezi prea mult lucrurile şi că eşti neraţională.

— Ai mai afirmat asta cu destulă claritate. Pur şi simplu, nu sunt de acord cu tine.

Angela fierbea de furie mai ales împotriva lui Robertson, dar parţial şi împotriva lui David. Ar fi vrut să-i spună că nici el nu era un monument de raţionalitate şi de amabilitate, aşa cum îşi

închipuia el că era. Dar se abţinu.

Ajunseră la parcarea spitalului. Singurul loc disponibil se afla departe de intrare. Coborâră din maşină şi porniră pe jos.

— Avem deja o mulţime de lucruri în legătură cu care să ne facem griji, zise David. Ca şi cum în momentul de faţă n-am avea destule probleme!

— Atunci, poate că ar trebui să angajăm pe cineva care să ancheteze în locul nostru, sugeră Angela.

— Doar nu vorbeşti serios?! exclamă David, oprindu-se din mers. Nu dispunem de bani pe care să-i aruncăm pe asemenea prostii.

— În eventualitatea că nu m-ai ascultat, eu nu consider că sunt prostii. Îţi repet: în oraş există un ucigaş în libertate. Cineva care a fost în casa noastră. Poate că deja am cunoscut acea persoană. Gândul acesta îmi face pielea ca de găină.

— Te rog, Angela, protestă David, reluându-şi mersul. Nu avem de-a face cu un ucigaş în serie. Nu cred că faptul că asasinul nu a fost prins e chiar atât de ciudat. Oare n-ai citit articole despre asasini din oraşe mici în care nimeni n-ar veni să depună vreo mărturie, deşi toată lumea ştie cine este făptaşul? Este un fel de justiţie „în familie”, potrivit căreia oamenii cred că victima a căpătat ce a meritat. Din câte se pare, Hodges nu era unanim admirat.

Ajunseră la spital şi intrară. Chiar în prag făcură o ultimă oprire.

— Eu nu vreau să etichetez asta drept justiţie „în familie”, zise Angela. Cred că soluţia aici ar fi o responsabilitate civică elementară. Doar trăim într-o societate a legilor.

— Eşti incredibilă, replică David, zâmbind, în ciuda necazurilor sale. Acum eşti gata să-mi ţii o predică despre responsabilitatea civică. Uneori reuşeşti să fii atât de idealistă, încât îmi stă mintea-n loc. Dar te iubesc. Se aplecă şi o sărută pe obraz. O să discutăm mai târziu. Deocamdată, linişteşte-te. Şi fără asta, ai avut cu Wadley destule probleme care să te ţină ocupată.

Cu o ultimă fluturare a mâinii, David porni către clădirea destinată cabinetelor de consultaţii. Angela îl urmări cu privirea până când el dădu colţul şi dispăru din vedere. O înduioşase acea bruscă manifestare de afecţiune. Gestul lui neaşteptat o

calmă pentru moment.

Dar peste câteva minute, în timp ce stătea la masa de lucru, încercând să se concentreze, îşi repetă în minte discuţia cu Robertson şi se înfurie din nou. Îşi părăsi biroul, ducându-se în căutarea lui Paul Darnell. Îl găsi acolo unde se afla el întotdeauna: gheboşat peste stive de caserole cu culturi de bacterii.

— Ai locuit toată viaţa în Bartlet? îl întrebă.

— Toată, cu excepţia a patru ani de colegiu, patru de facultate, patru de rezidenţiat şi doi la marină.

— Aş zice că ai putea fi numit localnic.

— Ceea ce mă face să fiu un localnic este faptul că Darnellii au locuit aici vreme de patru generaţii.

Angela intră în biroul lui Paul şi se rezemă de masa lui de lucru.

— Presupun că ai auzit zvonurile despre cadavrul descoperit în locuinţa mea, spuse. Paul confirmă printr-o înclinare a capului. Treaba asta mă necăjeşte serios, continuă Angela. Te-ar deranja dacă ţi-aş pune câteva întrebări?

— Absolut deloc.

— L-ai cunoscut pe Dennis Hodges?

— Desigur.

— Ce fel de om era?

— Era un moşneag arţăgos, căruia puţine persoane îi duc dorul. Avea o înclinaţie spre a-şi face duşmani.

— Cum de-a ajuns să fie directorul spitalului?

— Prin lipsa altcuiva mai indicat. A preluat spitalul într-un moment în care nici un alt doctor nu era dispus să-şi asume o asemenea responsabilitate. Toţi considerau că a conduce un spital era sub demnitatea statutului lor de medici. Aşa că Hodges a avut mână liberă şi a condus instituţia ca pe o moşie personală, asociind-o – pentru a căpăta prestigiu – cu o facultate de medicină şi organizând-o ca pe un centru medical regional. Însă Hodges era cel mai prost diplomat din lume şi nu-i păsa nici cât negru sub unghie de interesele altor persoane, când acestea veneau în contradicţie cu cele ale spitalului.

— Ca, de pildă, atunci când spitalul a preluat patologia şi radiologia?

— Întocmai. Pentru spital a fost o mişcare bună, dar a creat o mulţime de duşmănii. Mie mi-a micşorat serios veniturile. Însă familia mea voia să rămânem în Bartlet, aşa că mi-am adaptat cheltuielile în consecinţă. Alţi oameni l-au combătut şi, până la urmă, au fost nevoiţi să plece. În mod evident, Hodges şi-a făcut o sumedenie de duşmani.

— A rămas şi doctoral Cantor, remarcă Angela.

— Da, însă explicaţia e că el l-a convins pe Hodges să i se alăture într-o asociaţie mixtă ai cărei acţionari erau el însuşi şi spitalul, cu scopul de a crea un centru de imagistică medicală de nivel mondial. Până la urmă, Cantor a ieşit bine din punct de vedere financiar, dar el a fost o excepţie.

— Mai adineauri am avut o discuţie cu Wayne Robertson, zise Angela. Am căpătat impresia clară că nu prea îl îndeamnă inima să cerceteze cine l-a ucis pe Hodges şi caută s-o lase mai moale cu ancheta.

— Nu mă miră, replică Paul. Nu se fac multe presiuni pentru rezolvarea cazului. Soţia lui Hodges s-a mutat înapoi, la Boston şi la vremea morţii lui ea şi Hodges nu se împăcau prea bine. În ultimii ani trăiseră mai mult despărţiţi. Şi-n afară de asta, e posibil ca omorul să-l fi săvârşit însuşi Robertson. Întotdeauna îi purtase pică lui Hodges. Ba chiar s-a certat cu acesta în noaptea în care a dispărut bătrânul.

— De ce exista animozitate între cei doi?

— Robertson îl învinuia pe Hodges de moartea soţiei sale.

— Fusese Hodges medicul soţiei lui Robertson?

— Nu, la vremea aceea clientela lui Hodges era minusculă. Tot timpul şi-l petrecea conducând spitalul. Dar, în calitate de director, îi îngăduise doctorului Werner Van Slyke să practice medicina, deşi aproape toată lumea ştia că Van Slyke avea o problemă cu băutura. În ciuda tuturor aşteptărilor, Hodges a lăsat decizia referitoare la drepturile profesionale ale lui Van Slyke la aprecierea personalului medical. Van Slyke a ratat operaţia de apendicită a soţiei lui Robertson, fiind sub influenţa alcoolului. După aceea, Robertson a dat vina pe Hodges. Nu era raţional, dar, de obicei, ura nu e condusă de raţiune.

— Încep să capăt impresia că aflarea celui care l-a ucis pe Hodges nu va fi o treabă uşoară, zise Angela.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai, spuse Paul. În relaţia Hodges – Van Slyke există un al doilea capitol. Hodges era prieten cu Traynor, actualul preşedinte al consiliului de conducere al spitalului. Sora lui Traynor era căsătorită cu Van Slyke şi când, în cele din urmă, Hodges i-a retras lui Van Slyke dreptul de a profesa…

— E-n ordine, spuse Angela, ridicând mâna. Încep să prind ideea. Mă copleşeşti. Habar nu aveam că oraşul acesta e chiar atât de neiertător.

— Este un oraş mic, explică Paul. O mulţime de familii au locuit aici vreme îndelungată. E, practic, incestuos. Realitatea este că existau o sumedenie de oameni care nu ţineau la Hodges. Aşa că, atunci când el a dispărut, n-au fost mulţi cei care să se simtă distruşi.

— Asta înseamnă că ucigaşul lui Hodges umblă liber, nestingherit, zise Angela. Un om despre care se poate presupune că este un individ capabil de violenţe extreme.

— Probabil că în privinţa aceasta ai dreptate.

— Treaba asta nu-mi place, spuse Angela, înfiorându-se. Individul acesta a fost în locuinţa mea, poate de mai multe ori. E posibil să cunoască bine casa.

Paul înălţă din umeri.

— Înţeleg ce simţi, zise el. Probabil că la fel aş simţi şi eu. Dar nu ştiu ce ai putea face în privinţa asta. Dacă vrei să afli mai multe despre Hodges, du-te să vorbeşti cu Barton Sherwood. În calitate de preşedinte al băncii, el cunoaşte pe toată lumea. Pe Hodges îl cunoştea deosebit de bine, deoarece dintotdeauna a făcut parte din consiliul de conducere al spitalului, ca şi tatăl lui mai înainte.

Angela se înapoie la biroul ei şi încercă din nou să lucreze, însă tot nu reuşea să se concentreze. Îi era imposibil să şi-l scoată pe Hodges din minte. Întinzând mâna spre telefon, îl sună pe Barton Sherwood. Îşi amintea cât de prietenos fusese când cumpăraseră ei casa.

— Doamnă doctor Wilson, zise Sherwood când intră pe circuit. Ce plăcere să vă aud! Cum o mai duceţi, în casa aceea frumoasă a dumneavoastră?

— În general, bine, răspunse Angela, dar tocmai despre asta

aş dori să stau puţin de vorbă cu dumneavoastră. Dacă aş da o fugă până la bancă, mi-aţi putea acorda câteva minute?

— Categoric, zise Sherwood. Oricând.

— Voi fi acolo imediat, făgădui Angela.

După ce le spuse secretarelor că avea să se înapoieze în scurt timp, Angela îşi luă la repezeală pardesiul şi, ieşind din clădire, porni în fugă spre maşină. Zece minute mai târziu şedea în biroul lui Sherwood. Parcă abia în ajun se aflaseră ea, David şi Nikki acolo, aranjând să cumpere prima lor casă.

Fără a merge pe ocolite, abordă de-a dreptul subiectul care o interesa. Arătă cât de neplăcut îi era faptul că Hodges fusese ucis în locuinţa ei şi cât de mult o nelinişte gândul că asasinul era în libertate. Îi spuse lui Sherwood că spera ca el să vrea s-o ajute.

— Să vă ajut? se miră Sherwood, stând sprijinit de spătarul fotoliului de piele, cu degetele mari ale ambelor mâini vârâte în buzunarele hainei.

— Poliţia locală nu pare interesată să rezolve cazul, zise Angela. Cu prestanţa şi poziţia pe care o aveţi în cadrul comunităţii oraşului, un cuvânt din partea dumneavoastră ar avea mare efect în a-i convinge să facă ceva.

— Vă mulţumesc pentru votul dumneavoastră de încredere, spuse Sherwood vădit măgulit şi aplecându-se înainte, dar realmente nu cred că aţi avea vreun motiv de îngrijorare. Hodges nu a fost victima unei răzbunări întâmplătoare, lipsite de sens sau a unui ucigaş în serie.

— De unde ştiţi? replică Angela. Ştiţi cumva cine l-a omorât?

— Dumnezeule sfinte, nu! exclamă Sherwood, agitat. Nu voiam să dau de înţeles aşa ceva. Voiam să zic… ei bine, credeam… nu există nici un motiv ca dumneavoastră şi familia dumneavoastră să vă simţiţi în pericol.

— Oare sunt mulţi cei care ştiu cine l-a omorât pe Hodges? întrebă Angela, amintindu-şi teoria lui David privitoare la justiţia „în familie”.

— O, nu! Cel puţin, eu nu cred. Atâta doar că Hodges a fost un personaj antipatic, care le-a făcut rău multor oameni. Chiar şi mie îmi era greu să mă înţeleg cu el, zise Sherwood, cu un râs nervos.

Apoi continua, povestindu-i Angelei despre peticul de pământ pe care Hodges îl cumpărase şi-l împrejmuise şi pe care numai din ciuda nu voise cu nici un chip să-l vândă, împiedicându-l astfel pe Sherwood să-şi folosească cele două parcele ale lui.

— Ceea ce încercaţi să-mi spuneţi este că motivul pentru care nimănui nu îi pasă cine l-a ucis pe Hodges e acela că era antipatizat.

— În esenţă, da, recunoscu Sherwood.

— Cu alte cuvinte, ceea ce avem aici este o conspiraţie a tăcerii.

— Eu nu aş numi-o aşa, protestă Sherwood. Este o situaţie în care oamenii consideră că s-a făcut dreptate, aşa că nimănui nu îi pasă dacă a fost sau nu arestat cineva.

— Mie îmi pasă, declară Angela. Omorul a fost săvârşit în casa mea. În afară de asta, în ziua şi în vremurile de astăzi, o justiţie făcută de un grup autoîmputernicit nu-şi are rostul.

— În mod normal, aş fi primul care să fie de acord cu dumneavoastră. Nu încerc să justific afacerea aceasta găsindu-i argumente de ordin moral sau legal. Dar Hodges era altfel. Ceea ce cred eu că ar trebui să faceţi este să vă duceţi să staţi de vorbă cu doctorul Cantor. El va fi în măsură să vă dea o idee despre genul de animozitate şi agitaţie pe care Hodges era în stare să-l provoace. Poate că atunci veţi înţelege şi veţi fi mai puţin înclinată să-i judecaţi pe alţii.

Angela refăcu drumul de înapoiere cu maşina, în susul colinei, către spital, simţindu-se nedumerită în legătură cu ce ar fi trebuit să facă. Nici o secundă nu era de acord cu Sherwood şi cu cât afla mai multe despre afacerea Hodges, cu atât ar fi vrut să ştie mai multe. Totuşi, cu Cantor nu voia să discute… nu, după conversaţia pe care o avusese cu el în ajun.

Intrând în spital, se duse direct la secţia laboratorului de patologie în care se însămânţau culturile de bacterii şi se preparau lamelele. Momentul ales de ea era perfect: lamelele pe care le aşteptase încă din acea dimineaţă tocmai fuseseră terminate. Luând tava, se grăbi să se întoarcă în laborator, să se apuce de lucru.

În clipa în care intră în biroul ei, Wadley îşi făcu apariţia la uşa de comunicaţie. Ca şi în ajun, era vizibil supărat.

— Tocmai te-am căutat prin pager, spuse pe un ton iritat. Unde naiba ai fost?

— A trebuit să fac un mic drum până la bancă, răspunse Angela, neliniştită.

Brusc, parcă i se înmuiaseră picioarele şi se temea că Wadley avea să-şi piardă controlul, aşa cum se întâmplase cu o zi înainte.

— Limitează-ţi vizitele la bancă la pauza dumitale de prânz, îi spuse el şi, după o şovăire de câteva clipe, reintră în biroul său, trântind uşa.

Angela lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

După plecarea Angelei, Sherwood nu se mişcase din fotoliul său. Încerca să decidă cum să acţioneze. Nu-i venea să creadă că femeia asta făcea atâta caz pentru Hodges. Spera că nu spusese nimic ce ar putea să regrete.

După câteva clipe de gândire, luă telefonul. Ajunsese la concluzia că pentru el era mai bine să nu întreprindă nimic altceva decât să transmită informaţia aceea mai departe.

— Tocmai s-a întâmplat ceva despre care am crezut că ar trebui să ai cunoştinţă, spuse, când obţinu legătura. Chiar adineauri am primit o vizită din partea celei mai noi membre a personalului profesional al spitalului şi este îngrijorată de problema cu Hodges…

David termină cu ultimul său pacient programat pentru ziua aceea, dictă câteva scrisori, apoi porni în grabă spre spital ca să-şi facă vizitele de după-amiază. Temându-se de ceea ce avea să găsească, o lăsă pe Mary Ann Schiller la urmă. Aşa cum bănuise intuitiv, starea sănătăţii ei pornise în direcţia înrăutăţirii.

În cursul după-amiezii, temperatura ei relativ mică crescuse treptat. Acum ajunsese la câteva linii peste treizeci şi opt. Febra îl nemulţumea pe David, mai ales prin faptul că urcase, deşi ea era pe antibiotice, însă îl deranja şi mai tare altceva: starea ei psihică.

De dimineaţă, Mary Ann fusese somnolentă, dar acum, când David încercă să discute cu ea, constată că era atât somnolentă, cât şi apatică. Survenise o schimbare netă. Nu numai că era

greu să fie trezită şi menţinută în stare de trezie, dar chiar şi atunci nu-i păsa de nimic şi acorda prea puţină atenţie întrebărilor puse de el. De asemenea, era dezorientată în ceea ce priveşte timpul şi locul în care se afla, deşi încă îşi mai ştia numele.

David o întoarse pe o parte şi îi ascultă pieptul. Imediat intră în panică. Auzea un cor de raluri şi şuierături. Se instalase o pneumonie masivă. Totul se repeta întocmai ca în cazul lui John Tarlow.

Într-o goană, David reveni la camera asistentelor, unde ceru să se facă o numărătoare a globulelor sangvine, precum şi o radiografie pulmonară. Studiind foaia de observaţii a lui Mary Ann, nu constată nimic anormal. Însemnările făcute de asistente în cursul acelei zile arătau că starea ei fusese foarte bună.

Rezultatul hemogramei complete sosi, indicând o foarte slabă reacţie a leucocitelor la pneumonia evolutivă, situaţie ce amintea atât de cazul lui Tarlow, cât şi de cel al lui Kleber. Radiografia efectuată cu aparatul portabil confirmă temerea lui: o pneumonie extensivă, care cuprinsese ambii plămâni.

Neştiind ce să mai facă, David îl sună pe doctorul Mieslich, oncologul, ca să se sfătuiască la telefon. După necazurile pe care le avusese cu Kelley, nu mai voia să solicite un consult, cu toate că aşa ar fi fost mult mai bine.

Fără să fi văzut pacienta, doctorul Mieslich nu fu în măsură să ofere decât prea puţin ajutor. Confirmă că ultima dată când o examinase pe Mary Ann în cabinetul său nu existase nici o dovadă a existenţei cancerului ei ovarian. Totodată, îi spuse lui David că înainte de tratament cancerul fusese extensiv şi că el se aştepta serios la o recidivă.

În timp ce David discuta la telefon cu oncologul, în faţa camerei asistentelor apăru o soră medicală care anunţă, strigând, că Mary Ann intrase în convulsii.

David trânti telefonul în furcă şi alergă la patul bolnavei. Mary Ann se zbătea într-adevăr în chinurile unei crize de epilepsie. Spinarea îi era arcuită, iar picioarele şi braţele i se izbeau ritmic de pat. Din fericire, tubulaturile perfuziilor nu i se smulseseră şi David reuşi să controleze rapid criza printr-o medicaţie intravenoasă. Cu toate acestea, ca urmare a crizei, Mary Ann

rămase într-o stare comatoasă.

Înapoindu-se la camera asistentelor, David lansă, prin interfon, un apel general către neurologul CMV-ului, doctorul Alan Prichard. Deoarece acesta se afla în spital, făcându-şi vizitele, îl sună pe David imediat. După ce David îi descrise criza şi îi prezentă un scurt istoric al simptomelor bolnavei, doctorul Prichard îl sfătui să recomande o tomografie computerizată sau un examen prin rezonanţă magneto-nucleară, în funcţie de aparatura disponibilă. Adăugă că avea să vină să vadă bolnava de îndată ce va putea.

Pentru tomografia computerizată, David o trimise pe Mary Ann la Centrul de Imagistică, însoţita de o asistentă medicală pentru cazul că ar fi avut o nouă criză. După aceea îl sună iar pe oncolog şi, explicându-i ce se întâmplase, solicită un consult oficial. Aşa cum procedase în situaţii similare cu Kleber şi Tarlow, îl chemă şi pe doctorul Hasselbaum, specialistul în boli infecţioase.

Deşi era imposibil să nu-şi facă griji în legătură cu reacţia lui Kelley la aceste consulturi cu medici din afara CMV-ului, David simţea că nu avea de ales. Nu putea îngădui ca, acum, când era vorba de o criză de epilepsie, propria-i îngrijorare în privinţa lui Kelley să-l influenţeze în luarea unei decizii. Gravitatea stării lui Mary Ann era evidentă.

De cum fu înştiinţat că tomograful era disponibil, David porni în grabă spre Centrul de Imagistică. Se întâlni cu neurologul în camera de vizualizare, în timp ce primele imagini erau în curs de procesare. Împreună cu doctorul Cantor, urmăriră amândoi în tăcere cum apăreau pe rând secţiunile. Când studiul luă sfârşit, David fu uluit când constată că nu exista nici urmă de tumoră metastatică. Ar fi jurat că răspunzătoare pentru criza bolnavei era o astfel de tumoră.

— Deocamdată nu pot spune de ce a avut o criză, zise doctorul Prichard. E posibil să fi fost o microembolie, dar nu fac decât sa speculez.

Oncologul fu la fel de surprins de rezultatul tomografiei.

— Poate că leziunea este prea mică pentru ca aparatul s-o poată sesiza, sugeră el.

— Aparatul acesta are o rezoluţie fantastică, replică doctorul

Cantor. Dacă tumora era prea mică pentru ca bijuteria asta s-o detecteze, atunci şansele ca ea să fi provocat o criză de epilepsie sunt şi mai mici.

Specialistul în boli infecţioase chemat în consult fu singurul care avu de adăugat ceva deosebit, dar vestea lui nu fu bună. El confirmă diagnosticul de pneumonie extensivă pus de David. Demonstră, de asemenea, că bacteria implicată era un organism de tip gram-negativ similar, însă nu identic, cu bacteria care cauzase pneumonia lui Kleber şi a lui Tarlow. Ba şi mai rău, el lăsă să se înţeleagă că Mary Ann se afla deja în stare de şoc septic.

De la Centrul de Imagistică, David o trimise pe Mary Ann la grupul de terapie intensivă, unde insistă să i se aplice cea mai agresivă terapie disponibilă. Îi îngădui medicului specialist în boli infecţioase să stabilească el regimul de antibiotice. Problema respiratorie o lăsă în seama anestezistului. Acum, respiraţia lui Mary Ann ajunsese să fie atât de laborioasă, încât ea avea nevoie de un plămân artificial.

Când tot ce se putea face pentru Mary Ann fusese făcut, iar medicii chemaţi la consult plecaseră, David se simţi năucit. Grupul lui de pacienţi cu probleme de oncologie devenise mult mai extenuant din punct de vedere emoţional decât se temuse el la început. În cele din urmă, părăsi sala de terapie intensivă şi, doar pentru a se încredinţa, se opri din nou să-l vadă pe Jonathan. Din fericire, acesta se simţea minunat.

— Nu mă pot plânge decât de un singur lucru, zise el. Patul ăsta pare să nu asculte de comenzi, purtându-se cum are el chef. Uneori, când apăs butonul, nu se întâmplă nimic. Nu se înalţă nici capul, nici picioarele.

— O să mă ocup eu de asta, îl asigură David.

Recunoscător cerului pentru că, în fine, avea o problemă uşor de rezolvat, David se duse iar la camera asistentelor şi îi atrase atenţia asupra acelei probleme asistentei-şefe din tura de seară, Dora Maxfield.

— Doar nu şi al lui! exclamă Dora. Unele dintre paturile astea vechi se defectează cam prea des. Dar vă mulţumim că ne-aţi spus. Le voi cere imediat celor de la întreţinere să se ocupe de asta.

David părăsi spitalul şi îşi luă bicicleta. Afară, temperatura scăzuse de cum asfinţise soarele sub orizont, dar lui i se păru că frigul avea un efect terapeutic.

Când ajunse acasă, găsi o zarvă ca de balamuc. Nikki îi invitase la ea atât pe Caroline, cât şi pe Arni şi toţi alergau prin camerele de la parter cu Rusty pe urmele lor. David li se alătură, făcându-i plăcere să fie înghiontit şi călcat pe picioare de către cei trei copii. Merita să îndure aceste neajunsuri, măcar şi numai pentru că îl făceau să râdă. Vreme de câteva minute uită de spital.

Pe la şapte fără ceva, Angela îl întrebă pe David dacă l-ar deranja să-i ducă acasă pe Caroline şi pe Arni. David se învoi bucuros şi Nikki îi însoţi. După ce îi lăsă pe cei doi copii la casele lor, David fu mulţumit de prilejul de a fi singur câteva clipe cu fiica lui. Mai întâi, vorbiră despre şcoală şi noul învăţător. Pe urmă el o întrebă dacă se gândea mult la cadavrul descoperit la subsol.

— Din când în când, răspunse ea.

— Şi cum te face să te simţi?

— Ca şi cum niciodată n-aş vrea să mai cobor acolo.

— Îţi pot înţelege reacţia, spuse David. Aseară, când m-am dus să iau lemne de foc, mi-a fost puţin frică.

— Adevărat?

— Da. Însă am un mic plan care ar putea să fie amuzant şi totodată de ajutor. Te-ar interesa?

— Sigur că da! strigă Nikki, entuziasmată. Care-i planul?

— Nu ai voie să spui nimănui, preciză David.

— OK, făgădui Nikki.

În vreme ce-şi continuau drumul spre casă, David descrise planul în linii mari.

— Ce părere ai? întrebă la sfârşit.

— Cred că-i grozav, declară Nikki.

— Ţine minte, este un secret.

— Îl voi păstra, pe cuvânt de onoare.

De cum intră în casă, David sună la grupul de terapie intensivă, să afle care mai era situaţia cu Mary Ann. Regretase imens că în cazul celorlalţi pacienţi ai lui, care muriseră, asistentele de pe etaj omiseseră să-i aducă la cunoştinţă

înrăutăţirea stării lor. Recunoştea totuşi că semnele vitale ale pacienţilor respectivi nu se modificaseră decât puţin, în vreme ce stările clinice se deterioraseră considerabil.

— În starea doamnei Schiller nu a intervenit nici o schimbare, îi spuse prin telefon asistenta de la grupul de terapie intensivă.

Apoi îi făcu o descriere îndelungată a semnelor vitale ale doamnei Schiller, a datelor obţinute de la laborator şi chiar a reglajelor efectuate la aparatul care îi înlesnea respiraţia. Profesionalismul asistentelor spori convingerea lui David că Mary Ann primea cele mai bune îngrijiri cu putinţă.

Evitând în mod intenţionat masa din bucătărie, ca urmare a dezvăluirii din noaptea precedentă, Angela servi cina în sufragerie. Doar cu trei persoane şi cu puţinele ei mobile, aceasta părea imensă, dar Angela se strădui să creeze o atmosferă plăcută aprinzând un foc în şemineu şi punând lumânări pe masă. Nikki se plânse că era atât de întuneric, încât abia dacă îşi vedea mâncarea.

După ce terminară de mâncat, Nikki se retrase ca să se folosească de jumătatea de oră cât i se îngăduia să se uite la televizor. David şi Angela mai zăboviră la masă.

— Nu vrei să mă întrebi cum mi-a decurs după-amiaza? întrebă Angela.

— Bineînţeles că vreau, răspunse David. Cum a fost?

— Interesantă, zise Angela. Relată apoi conversaţiile cu Paul Darnell şi Barton Sherwood, în legătură cu Dennis Hodges. Admise că era posibil ca David să fi avut dreptate când sugerase că unele persoane din oraş ar şti cine fusese făptaşul.

— Îţi mulţumesc pentru creditul acordat, spuse David, dar gândul că tu pui întrebări referitoare la Hodges nu mă încântă deloc.

— De ce nu?

— Din mai multe motive. În principal, pentru că amândoi avem alte lucruri în legătură cu care să ne facem griji. Dar, în afară de asta, ţi-a trecut vreodată prin minte că tot punând întrebări ai putea să-l stârneşti chiar pe ucigaş?

Angela recunoscu că nu se gândise la o astfel de posibilitate, însă David nu o asculta, ci stătea cu privirile pironite asupra focului.

— Pari distrat, remarcă ea. Ce nu-i în ordine?

— Încă una dintre pacientele mele se află la terapie intensivă, luptându-se cu moartea.

— Îmi pare rău, spuse Angela.

— E încă o catastrofă, zise David, al cărui glas tremura, cu toate că el se străduia să-şi stăpânească emoţiile. Încerc să-i fac faţă, dar e greu. Bolnava se simte foarte prost. Sincer să fiu, mă tem că va muri întocmai ca Kleber şi Tarlow. Poate că nu ştiu eu ce fac. Poate că n-ar trebui să fiu medic.

Angela ocoli masa şi înconjură cu braţul umerii lui David.

— Eşti un medic minunat, şopti ea. Ai un adevărat har. Pacienţii te iubesc.

— Când mor, nu mă mai iubesc, replică David. Când stau pe scaun în biroul meu, în acelaşi loc în care s-a sinucis doctorul Portland, încep să cred că acum ştiu de ce a făcut-o.

— Nu vreau să te aud vorbind aşa, zise Angela, zgâlţâindu-i umerii. Ai stat iar de vorbă cu Kevin Yansen?

— Nu despre Portland. Pare să-şi fi pierdut interesul faţă de subiectul acesta.

— Eşti deprimat?

— Puţin, recunoscu David. Dar situaţia este încă sub control.

— Îmi făgăduieşte că îmi vei spune dacă nu va mai fi sub control?

— Îţi făgăduiesc.

— Care e problema cu această pacientă nouă? întrebă Angela, aşezându-se pe scaunul de lângă el.

— Asta constituie o parte din ceea ce este atât de supărător, zise David. Realmente nu ştiu. A venit cu o sinuzită, care, sub un tratament cu antibiotice, era în curs de ameliorare. Dar apoi, din motive necunoscute, a făcut o pneumonie. De fapt, a început prin a fi somnolentă. După aceea a devenit apatică şi, în cele din urmă, a făcut o criză ca de epilepsie. I-am chemat, să se uite la ea, pe oncolog, pe neurolog şi pe specialistul în boli infecţioase. Nici unul dintre ei n-a avut vreo idee strălucită.

— Atunci, n-ar trebui să te simţi atât de vinovat.

— Numai că răspunderea este a mea, protestă David. Eu sunt medicul ei.

— Aş vrea să te pot ajuta, spuse Angela.

— Îţi mulţumesc, zise el, întinzând braţul şi strângându-i uşor umărul. Apreciez îngrijorarea ta, fiindcă ştiu că vorbeşti sincer. Din păcate, nu există nimic prin care să mă poţi ajuta în mod direct, în afară de a înţelege de ce nu sunt în stare să pun prea mult la inimă moartea lui Hodges.

— Pur şi simplu, nu suport ideea de a lăsa lucrurile aşa, recunoscu Angela.

— Dar ar putea fi primejdios. Nu ştii cu cine te confrunţi. Este puţin probabil ca ucigaşul lui Hodges, indiferent cine-ar fi, să fie încântat de faptul că tu îţi vârî nasul unde nu te priveşte. Cine ştie ce ar fi în stare să facă un asemenea om? Uite ce i-a făcut lui Hodges.

Angela îşi îndreptă privirile spre foc, fascinată pentru moment de cărbunii incandescenţi care sclipeau ameninţător în vatra încinsă. Motivaţia ei pentru dorinţa de a vedea soluţionat cazul morţii lui Hodges era posibilul pericol în care s-ar afla familia ei. Nu se gândise că însăşi investigaţia ei putea să-i pună într-o primejdie şi mai mare. Cu toate acestea, tot ce avea de făcut era să închidă ochii şi să vadă luminolul strălucind în bucătăria ei sau să-şi amintească fracturile oribile de pe radiografiile din sala de autopsii şi, astfel, să ştie că David avea dreptate: o persoană capabilă de o asemenea violenţă nu era cineva pe care să-l provoci.

16

Sâmbătă, 23 octombrie

ÎNGRIJORAT ÎN PRIVINŢA LUI MARY ANN, DAVID FU ÎN picioare înainte de răsăritul soarelui. Ieşi din casă pe furiş, fără a le trezi pe Angela şi pe Nikki şi îşi încăleca bicicleta. În clipa în care soarele începu să se înalţe deasupra orizontului, el trecea peste râul Roaring. Era la fel de frig ca în ajun. O nouă pătură groasă de chiciură învelea câmpurile şi îmbrăca ramurile desfrunzite într-o teacă sticloasă.

Sosirea matinală a lui David le surprinse pe asistentele de la grupul de terapie intensivă. Deşi începuse să aibă o diaree moderat de severă, starea lui Mary Ann nu se schimbase în mod spectaculos. David fu uimit şi recunoscător pentru calmul cu care asistentele făceau faţă unei astfel de evoluţii. Era un tribut adus compasiunii şi devotamentului lor.

Studiind încă o dată, de la început, cazul lui Mary Ann, lui David nu-i veni nici o idee nouă. Ba chiar îl suna pe unul dintre foştii lui profesori de la Boston, despre care ştia că era un om înrăit în obiceiul de a se scula o data cu zorile. După ce ascultă descrierea cazului, profesorul se oferi să vină imediat. David fu profund impresionat de generozitatea acelui om şi de implicarea lui în profesiunea aleasă.

Cât timp aşteptă sosirea profesorului, David îşi făcu vizitele la ceilalţi pacienţi spitalizaţi. Toţi se simţeau foarte bine. Se gândi să-l externeze pe Jonathan Eakins, dar se decise să-l mai ţină o zi, doar pentru a fi sigur că starea lui în ceea ce priveşte cordul era stabilă.

De cum sosi profesorul, câteva ore mai târziu, David îi prezentă cazul lui Mary Ann, ca şi cum ar fi revenit în timp, pe vremea programului său de specializare. Profesorul ascultă cu mare atenţie, o examină pe Mary Ann cu deosebită grijă, apoi studie în amănunţime foaia de observaţii. Dar nici măcar el nu

avu vreo intuiţie nouă. La plecare, David îl conduse până la maşină şi îi mulţumi din toată inima pentru efortul de a fi întreprins acea călătorie.

Nemaiavând nimic altceva de făcut la spital, se întoarse acasă. Evită obişnuita partidă de baschet de sâmbăta dimineaţa, deoarece încă îl mai ustura neplăcuta ceartă cu Kevin Yansen, avută cu prilejul meciului lor de tenis. În precara lui stare emoţională de acum, David simţea că ar face bine ca timp de încă o săptămână să se ţină departe de spiritul competitiv al lui Kevin.

Când ajunse acasă, Angela şi Nikki tocmai terminau de mâncat micul dejun. David le tachină, spunându-le că pierduseră jumătate din zi. În vreme ce Angela se ocupa de tratamentul respiratoriu al lui Nikki, David coborî la subsol şi îndepărtă banda galbenă care împrejmuia locul crimei. După aceea luă câteva dintre ferestrele duble pentru caz de furtună şi, folosind scara ce ducea afară, le scoase în curte.

Le montase deja la ferestrele de la parter, când Nikki apăru lângă el.

— Când o să...? începu ea să întrebe.

David îşi duse un deget la buze, îndemnând-o să tacă şi arătându-i fereastra bucătăriei, aflată în apropiere şi prin care putea fi văzută Angela.

— Ssst! De îndată ce vom termina cu curăţenia.

O lăsă pe fetiţă să-l ajute să care ramele cu plasă jos, la subsol. Ar fi putut să facă treaba aceasta singur, ba chiar mai uşor, dar îi plăcea ca ea să-şi închipuie că era de ajutor. Le rezemară de capătul de jos al scării, acolo unde fuseseră mai înainte ferestrele duble contra furtunii.

Când toate fură puse la locul lor, David şi Nikki o anunţară pe Angela că ei doi aveau să plece în oraş, pentru cumpărături. Apoi îşi încălecară bicicletele. Deşi se simţea lăsată pe dinafară, Angela se bucură văzându-i că se distrau atât de bine.

Rămasă singură, Angela începu să devină puţin neliniştită. Remarca orice scârţâit din casa aceea veche. Încercă să se cufunde în cartea pe care o citea, dar nu trecu mult şi se pomeni uitându-se la uşi şi chiar la ferestre. Sfârşind prin a se instala în bucătărie, nu fu în stare să-şi împiedice imaginaţia

care o făcea să vadă pereţii mânjiţi cu sânge.

— Nu pot să trăiesc aici, zise cu voce tare, dându-şi seama de cât de paranoică devenea. Însă ce să fac?

Se apropie de masa din bucătărie, ale cărei picioare le frecase cu cel mai bun dezinfectant. Îşi petrecu degetele peste suprafaţa ei. Se întrebă dacă luminolul era fluorescent şi acum, după ce îl spălase cu atâta grijă. Tot nu-i plăcea gândul că asasinul era în libertate. Cu toate acestea, lua în serios avertismentul lui David, potrivit căruia era primejdios să-şi vâre nasul în treburi legate de acea crimă.

Ducându-se să ia cartea de telefoane, căuta la „detectivi particulari”, dar nu găsi nici o astfel de rubrică. Se uită apoi la „detectivi” şi găsi o listă. Cele mai multe denumiri aparţineau unor agenţii de securitate, însă existau şi câteva nume de persoane fizice. Unul dintre acestea – un oarecare Phil Calhoun – locuia în Rutland, localitate care se afla doar la mică depărtare de mers cu maşina.

Înainte de a-şi mai lăsa timp de gândire, Angela formă numărul. Îi răspunse un bărbat cu glas răguşit, grav şi hotărât. Angela nu avusese răgazul necesar pentru a şti ce avea să zică. În cele din urmă, îngăimă că dorea să investigheze o omucidere.

— Pare interesant, spuse Calhoun.

Angela încerca să-şi imagineze cum arăta persoana de la celălalt capăt al firului. Socotind după voce, îşi închipui un bărbat bine clădit, cu umeri laţi, cu păr negru şi, poate, cu mustaţă.

— Eventual, ne-am putea întâlni, sugeră ea.

— Vreţi să vin eu acolo sau doriţi să veniţi dumneavoastră aici? întrebă Calhoun.

Angela se gândi câteva clipe. Nu voia ca David să descopere ce intenţiona ea să facă… cel puţin, nu deocamdată.

— Voi veni eu la dumneavoastră, zise în receptor.

— Vă aştept, spuse Calhoun, după ce îi dăduse instrucţiuni cu privire la drum.

Angela urcă în fugă la etaj, îşi schimbă îmbrăcămintea şi lăsă pentru David şi Nikki un bilet în care scrisese: „Sunt plecată la cumpărături.”

Biroul lui Calhoun era totodată şi locuinţa lui. Angelei nu-i fu

greu să-l găsească. Pe aleea de acces remarcă Ford-ul lui furgonetă, echipat în partea din spate a cabinei cu un stelaj pentru puşti şi cu un autocolant aplicat pe bara de protecţie din spate, pe care scria: „Acest Vehicul a Urcat pe Muntele Washington.”

Phil Calhoun o pofti în camera sa de zi şi îi oferi un loc pe o canapea a cărei tapiţerie era uzată până la urzeală. El însuşi era departe de imaginea romantică pe care şi-o făcea ea despre un detectiv particular. Deşi era un bărbat corpolent, era supraponderal şi mai în vârstă decât presupusese ea după voce. Angela bănuia că avea între şaizeci-şaizeci şi cinci de ani. Tenul îi era puţin păstos. Purta o cămaşă de vânătoare cu carouri albe şi negre. Pantalonii de pânză erau susţinuţi cu o pereche de bretele negre. Pe cap avea o şapcă pe care, deasupra cozorocului, se vedea un blazon cu cuvintele „Roscoe Electric”.

— Vă deranjează dacă fumez? întrebă el, oferindu-i Angelei o cutie cu trabucuri Antonio y Cleopatra.

— E casa dumneavoastră, spuse Angela.

— Ce e cu povestea asta despre un omor? întrebă el, sprijinindu-se de spătarul fotoliului.

Angela îi prezentă un rezumat succint al întregii afaceri.

— Mi se pare interesant, zise Calhoun. Voi fi încântat să preiau cazul, pe baza unui contract de lucru cu ora. Acum, despre mine. Sunt ofiţer în poliţia statală, ieşit la pensie şi văduv. Cam asta-i tot. Aveţi vreo întrebare?

Angela îl privi cu atenţie pe Calhoun, în timp ce acesta fuma cu dezinvoltură. Individul era laconic, ca majoritatea locuitorilor din New England. Părea să fie un om care spunea lucrurilor pe nume, calitate pe care ea o aprecia. Mai departe de atâta, nu avea nici o posibilitate să-i judece competenţa, cu toate că faptul de a fi făcut parte din poliţia statala părea de bun augur.

— De ce aţi părăsit cadrele poliţiei? îl întreba.

— Pensionare obligatorie, răspunse el.

— Aţi lucrat vreodată la un caz de omucidere?

— Nu în calitate de civil.

— Cu ce tip de cazuri vă ocupaţi de obicei?

— Probleme între soţi, furturi în magazine, delapidări imputabile unor barmani… chestiuni de felul ăsta.

— Credeţi că aţi putea să preluaţi cazul acesta?

— Nici o problemă, zise Calhoun. Am crescut într-un orăşel din Vermont, asemănător cu Bartletul. Îmi este foarte bine cunoscut mediul; drace! Cunosc chiar câteva persoane care locuiesc acolo. Cunosc genul de vrajbe care mocnesc ani de-a rândul şi modul de gândire al oamenilor din astfel de comunităţi. Sunt omul potrivit pentru treaba asta, deoarece pot pune întrebări fără a bate la ochi.

Angela se înapoie cu maşina la Bartlet, întrebându-se dacă făcuse bine angajându-l pe Calhoun. Se întreba şi cum avea să-i spună lui David ce făcuse.

Când sosi acasă, se supără constatând că Nikki era singură. David plecase la spital, să vadă cum se mai simţea pacienta lui. Angela o întrebă pe Nikki dacă David încercase s-o găsească pe Alice şi s-o roage să vină la ei acasă cât timp lipsea el.

— Nu, răspunse fetiţa, cu nepăsare. Tăticu' a zis că avea să se întoarcă repede şi că, probabil, aveai să vii tu înaintea lui.

Angela hotărî că trebuia să aibă o discuţie cu David. În împrejurările actuale nu-i plăcea ca Nikki să stea singură acasă. Aproape că nu-i venea să creadă că David fusese în stare s-o lase singură, iar faptul că el totuşi făcuse asta îi anula toate reţinerile pe care le avusese în legătură cu angajarea lui Calhoun.

Îi spuse lui Nikki că voia să ţină uşile încuiate şi amândouă făcură turul casei pentru a le verifica pe toate. Singura pe care o găsiră deschisă era uşa de serviciu din spate. În vreme ce-i pregătea lui Nikki o gustare rapidă, o întrebă, ca din întâmplare, cum îşi petrecuseră timpul ea şi tatăl ei în acea dimineaţa, dar Nikki nu vru să-i spună.

Când se înapoie David, Angela îl luă deoparte ca să discute problema cu lăsarea singură a lui Nikki. El adoptă, la început, o atitudine defensivă, dar pe urmă fu de acord ca în viitor să evite astfel de situaţii.

Foarte curând David şi Nikki părură a fi iarăşi prieteni la cataramă, însă Angela nu le dădu atenţie. După-amiezile de sâmbătă erau momentele ei preferate. Nedispunând de multe prilejuri pentru a găti în cursul săptămânii, îi plăcea să-şi petreacă o parte din zi răsfoind cărţile cu reţete şi gătind un fel

de mâncare ca pentru oameni cu gusturi fine într-ale artei culinare.

Pe la mijlocul după-amiezii plănuise deja meniul. Părăsind bucătăria, deschise uşa de la pivniţă şi începu să coboare. Se îndrepta spre frigider ca să ia nişte oase de viţel cu care să prepare un sos savuros, când realiză că nu mai fusese acolo din noaptea în care veniseră tehnicienii. Paşii Angelei deveniră mai lenţi. Faptul de a coborî în pivniţă singură o făcea să fie puţin neliniştită şi, timp de câteva clipe, se gândi să-l roage pe David s-o însoţească. Dar îşi dădu seama că era caraghioasă. În afară de asta, nu voia ca Nikki să devină şi mai speriată decât era. Îşi continua, aşadar, drumul în josul scării şi se duse la frigiderul instalat lângă peretele cel mai depărtat. În timp ce mergea, aruncă o privire spre fostul mormânt al lui Hodges şi se simţi uşurată văzând că David aşezase stiva de plase de la ferestre peste groapă.

Tocmai ajungea la frigider când auzi în spatele ei un soi de hârşâit. Încremeni. Ar fi putut să jure că zgomotul venea de după scară. Lăsă frigiderul să se închidă şi apoi se întoarse încet cu faţa spre pivniţa slab luminată.

Cu nespusă groază, văzu cum plasele încep să se mişte. Clipi de câteva ori şi se uită din nou, sperând că imaginaţia îi jucase feste. Dar chiar atunci plasele se prăbuşiră cu un zgomot puternic, care-şi răspândi ecoul în încăpere.

Angela încercă să ţipe, dar din gură nu-i ieşi nici un sunet, încercă să se mişte, însă nu reuşi. Cu mare efort, izbuti, în cele din urmă, să facă un pas, apoi încă unul. Dar se afla abia la jumătatea drumului către scară când faţa parţial scheletizantă a lui Hodges se ivi din mormânt. Omul însuşi ieşi din groapă clătinându-se. Păru să fie dezorientat, până când o zări pe Angela. Atunci porni spre ea, cu braţele întinse.

Groaza Angelei îi dădu puterea să se mişte. Alergă cât putu de repede către scară, dar era prea târziu. Hodges îi tăie drumul şi o apucă de braţ.

Faptul de a simţi pe braţul ei mâna făpturii aceleia descătuşă glasul Angelei. Începu să ţipe, luptându-se să se elibereze. Atunci văzu cum din mormânt se iveşte încă o fantomă, un duşman mai mic însă la fel de hidos, cu exact acelaşi chip.

Brusc, Angela îşi dădu seama că Hodges râdea.

În timp ce David îşi scotea o mască de cauciuc, Angela nu fu în stare decât să se holbeze, uluită. Nikki, fantoma mai mică, îşi scoase de pe faţă o mască identică. Amândouă arătările râdeau isteric.

La început, Angela se simţi stânjenită, dar ruşinea ei se preschimbă rapid în furie. Gluma asta nu era deloc amuzantă. Îl împinse pe David la o parte din drum şi, cu paşi mânioşi, urcă la etaj.

David şi Nikki continuară să râdă, însă în curând râsetele lor îşi pierdură convingerea, pe măsură ce începeau să-şi dea seama cât de rău o speriaseră pe Angela.

— Crezi că s-a supărat cu adevărat? întrebă Nikki.

— Mă tem că da, zise David. Sunt de părere că am face mai bine să ne ducem sus şi să stăm de vorbă cu ea.

Trebăluind prin bucătărie, Angela nu vru nici măcar să se uite la ei.

— Dar ne pare rău, repetă David pentru a treia oară.

— Amândurora ne pare rău, mămico, insistă Nikki, însă atât ea, cât şi David se sileau să-şi înăbuşe chicotelile.

— Nici nu ne-am închipuit că aveai să te laşi păcălită, fie şi numai un minut, zise David, încercând să se stăpânească. Pe cinstea mea! Credeam că aveai să te prinzi imediat; a fost o glumă răsuflată.

— Da, mămico, interveni Nikki. Eram convinşi că aveai să ghiceşti, deoarece sâmbătă e Halloween[35]. Astea o să fie costumele noastre de Halloween. Ba chiar am cumpărat o mască identică pentru tine.

— Ei bine, puteţi să le aruncaţi, replică Angela.

Nikki se lungi la faţă şi ochii i se umplură de lacrimi. Angela se uită la ea şi supărarea i se mai domoli.

---

[35] Halloween: ajunul Zilei Tuturor Sfinţilor (31 octombrie), sărbătoare din S.U.A., în timpul căreia se fac tot felul de pozne. Oamenii, cu mic cu mare, se costumează şi îşi pun măşti, iar copiii colindă pe la case întrebând: *Trick or treat?* (Pozná sau dar?) Darul constă de obicei în dulciuri. Tradiţia cere, de asemenea, să se confecţioneze, din dovleci, felinare cu chipuri groteşti. Se spune că în această zi sufletele morţilor îşi vizitează fostele locuinţe şi sărbătoarea a căpătat cu timpul semnificaţii magice.(n.tr.).

— Ei, haide, nu te necăji, îi spuse, trăgând-o pe fetiţă la pieptul ei. Ştiu că exagerez, adăugă, dar m-am speriat cu adevărat. Şi nu cred c-a fost amuzant.

Nerăbdător să înceapă să lucreze la ceea ce putea fi considerat ca fiind cel mai ciudat caz întâlnit de el de când se apucase de mica lui afacere auxiliară, menită să-i completeze pensia şi asigurarea socială, Phil Calhoun, după un drum cu maşina, intră în Bartlet pe la mijlocul după-amiezii. Îşi parcă furgoneta la umbra bibliotecii din Bartlet şi străbătu parcul oraşului, îndreptându-se spre secţia de poliţie.

— Wayne e pe-aici? îl întrebă pe ofiţerul de serviciu.

Acesta se mulţumi să arate undeva, în lungul coridorului. Citea un exemplar al ziarului *Bartlet Sun.*

Calhoun merse în direcţia indicată şi bătu la uşa deschisă a biroului lui Robertson. Şeful poliţiei înălţă capul, zâmbi şi îl invită pe Phil să ia loc. Apoi se lăsă pe spate în fotoliul său şi accepta din partea lui Calhoun un Antonio y Cleopatra.

— Munceşti până la ore prea târzii pentru o zi de sâmbătă, îi spuse acesta. Probabil că se întâmplă multe aici, în Bartlet.

— Hârţogărie afurisită, replică Robertson. O treabă infectă. Şi din an în an lucrurile nu fac decât sa se înrăutăţească.

Calhoun dădu aprobator din cap.

— Am citit în ziar că a reapărut bătrânul doctor Hodges, spuse apoi.

— Mda, confirmă Robertson. A produs o oarecare agitaţie, dar atmosfera s-a şi liniştit. Bine c-am scăpat de el. Individul era o pacoste.

— Cum aşa? întrebă Calhoun.

Robertson se congestiona la faţă cât timp dădu din nou drumul litaniei sale împotriva doctorului Dennis Hodges. Recunoscu că de nenumărate ori aproape că ar fi vrut să-l facă una cu pământul pe ticălos.

— Înţeleg că Hodges nu era omul cel mai simpatizat din oraş, spuse Calhoun. Drept răspuns, Robertson slobozi un scurt râs ironic. Mult de lucru, la cazul ăsta? se interesă Calhoun pe un ton nepăsător, suflând un nor de fum spre tavan.

— Nu, zise Robertson. Ne-am pus puţin în mişcare rotiţele

atunci, când a dispărut Hodges, dar am făcut-o mai mult ca să ne aflăm în treabă, respectând rutina. Nimănui nu îi păsa prea tare, nici măcar nevesti-sii. De fapt, fostei lui neveste. Tocmai se mutase înapoi, la Boston, chiar înainte de a fi dispărut Hodges.

— Acum ce se-ntâmplă? insistă Calhoun. În *Boston Globe* scrie că poliţia statală întreprinde unele cercetări.

— Nici ei n-au făcut altceva decât să urmeze rutina, zise Robertson. Medicul legist l-a sunat pe procurorul general al statului. Procurorul statului a trimis un oarecare adjunct să vadă despre ce era vorba. Adjunctul ăsta a apelat la poliţia statală, care a trimis la faţa locului anchetatori să investigheze locul crimei. După aceea un locotenent de la poliţia statală m-a sunat pe mine. Eu i-am zis că nu merita să-şi piardă timpul şi că aveam să ne ocupăm noi de povestea asta. Aşa cum ştii şi tu, mai bine decât cei mai mulţi oameni, într-un caz de felul acesta poliţia statală îşi ia ponturile de la noi, băieţii localnici, doar dacă nu se fac ceva presiuni de pe undeva, ca, de pildă, de la biroul procurorului general al statului sau din partea vreunui politician. La dracu'! Poliţia statală are şi alte cazuri, mai presante, de care să se ocupe. Ca şi noi. În plus, de-atunci au trecut opt luni. Pista s-a răcit de tot.

— La ce lucraţi voi în prezent? întrebă Calhoun.

— Avem o serie de violuri şi agresiuni acolo, în parcarea spitalului, răspunse Robertson.

— Aţi avut vreun noroc să prindeţi făptaşul?

— Deocamdată, nu.

După ce plecă de la secţia de poliţie, Calhoun porni agale pe Main Street şi se opri la librăria locală. Proprietara, Jane Weincoop, fusese prietenă cu soţia lui Calhoun, care avusese o adevărată pasiune pentru citit, mai ales în ultimul an al vieţii sale, cât zăcuse ţintuită la pat.

Jane îl luă pe Calhoun în biroul ei, care era, de fapt, doar un mic pupitru înghesuit într-un colţ al depozitului de cărţi. Calhoun declară că era numai în trecere şi, după puţină sporovăială şi depănare de amintiri, reuşi să aducă vorba de Dennis Hodges.

— Descoperirea cadavrului a făcut desigur vâlvă în Bartlet, recunoscu Jane.

— Înţeleg că tipul nu era un om simpatizat, spuse Calhoun.

Cine erau toţi cei care îi purtau sâmbetele?

— Asta-i o vizită profesională sau una personală? întrebă Jane, uitându-se cu atenţie la Calhoun şi adresându-i un zâmbet ambiguu.

— Simplă curiozitate, răspunse el, făcând cu ochiul. Ţi-aş fi totuşi recunoscător dacă ai păstra întrebarea mea pentru tine.

După o jumătate de oră, în lumina tot mai slabă a soarelui de după-amiază, Calhoun refăcea agale drumul în sens invers, ţinând strâns în mână o listă cu mai bine de douăzeci de persoane care îl antipatizaseră pe Hodges. Lista îl includea pe preşedintele băncii, pe proprietarul staţiei de benzină Mobil din apropierea autostrăzii interstatale, pe şeful poliţiei – despre care Calhoun ştia deja – câţiva negustori şi proprietari de depozite şi vreo şase doctori.

Calhoun era surprins de lungimea listei, dar nu nemulţumit, în definitiv, cu cât era mai lungă lista, cu atât mai multe ore bune de plată putea să-şi treacă în registru.

Continuându-şi drumul pe Main Street, Calhoun se opri la Farmacia lui Harrison. Farmacistul, Harley Strombell, era fratele lui Wendell Strombell, unul dintre camarazii de armată ai lui Calhoun.

Harley, ca şi Jane, nu se lăsă păcălit în legătură cu natura întrebărilor lui Calhoun, dar făgădui să fie discret. Ba chiar completă lista acestuia, oferind propriul său nume şi pe cel al lui Ned Banks, proprietarul societăţii New England Coat Hanger, pe cel al lui Harold Traynor şi pe cel al lui Helen Beaton, noua directoare a spitalului.

— De ce îţi era nesuferit tipul? întrebă Calhoun.

— A fost o chestie personală, zise Harley. Hodges era lipsit de cea mai elementară politeţe, afirmă el, relatând apoi cum avusese pe vremuri o mică filială farmaceutică, chiar în incinta spitalului, până într-o zi când, fără nici o explicaţie şi fără avertisment, Hodges îl dăduse, pur şi simplu, afară. Vreau să zic, era foarte firesc ca spitalul în curs de dezvoltare să aibă propria sa farmacie pusă la dispoziţia pacienţilor cu tratament ambulatoriu, continuă Harley. Asta am înţeles. Numai că soluţionarea practică a fost făcută într-un mod foarte urât, din cauza lui Dennis Hodges.

Calhoun părăsi farmacia, întrebându-se cât de lungă avea să ajungă lista până să poată începe s-o scurteze în asemenea măsură, încât s-o reducă la cei câţiva suspecţi serioşi. Dispunea acum de aproape douăzeci şi cinci de nume, iar în Bartlet mai existau câteva persoane cu care ar fi putut să ia contact pentru unele verificări, înainte de a considera lista completă.

Deoarece majoritatea magazinelor se închideau peste noapte, Calhoun traversă strada şi se îndreptă spre Hanul Iron Horse. Acesta era un local de care, pentru el, se legau multe amintiri plăcute. Fusese restaurantul preferat al soţiei lui pentru cine oferite cu ocazii speciale, ca, de pildă, sărbătorirea zilelor de naştere sau a altor aniversări.

Carleton Harris, barmanul, îl recunoscu pe Calhoun din celălalt capăt al încăperii. Până să ajungă detectivul la bar, îl şi aştepta un pahar plin cu whisky Wild Turkey. Ba chiar Carleton îşi turnă şi pentru el o jumătate de halbă de bere, să poată ciocni împreună paharele în cinstea revederii.

— Lucrezi acum la ceva interesant? întrebă Carleton, după ce-şi dăduse pe gât berea.

— Aşa cred, răspunse Calhoun, aplecându-se spre bar.

În mod instinctiv, Carleton făcu acelaşi lucru.

Cât timp se pregătiră de culcare, Angela nu scoase nici un cuvânt şi evită să întâlnească privirea lui David. Acesta bănuia că ei nu-i trecuse enervarea în legătură cu renghiul jucat la subsol, cu măştile de Halloween. El nu putea să sufere proasta dispoziţie şi vru să limpezească atmosfera.

— Recepţionez mesajul cum că încă eşti supărată din cauză că Nikki şi cu mine te-am speriat, zise el. N-am putea discuta despre asta?

— Ce te face să spui că aş fi supărată? întrebă Angela, cu nevinovăţie.

— Dă-o-ncolo, Angela, protestă David. Mă pedepseşti prin tăcere din clipa în care s-a dus Nikki la culcare.

— Presupun că m-a dezamăgit faptul că eşti în stare să-mi faci aşa ceva când ştii cât de necăjită sunt în legătură cu cadavrul acela. Cred că ar fi trebuit să fii mai simţitor.

— Am spus că-mi pare rău, zise David. Nici acum nu-mi vine

să cred că nu ai izbucnit în râs în clipa în care ne-ai văzut. Nicicând nu mi-a trecut prin minte că aveai să te sperii în halul în care te-ai speriat. Şi-n afară de asta, n-a fost doar o poznă fără rost. Am făcut-o spre binele lui Nikki.

— Ce vrei să spui? întrebă Angela, pe un ton sceptic.

— Cu coşmarurile pe care le trăieşte, m-am gândit că i-ar face bine dacă ar lua lucrurile în glumă. A fost un şiretlic menit s-o convingă să coboare la subsol fără a-i fi frică. Şi a avut efect: era concentrată asupra scopului de a-ţi juca ţie o festă şi nu s-a mai gândit la temerile ei.

— Ai fi putut măcar să mă avertizezi.

— Nu m-am gândit că aşa ar fi trebuit să procedez. După cum am spus, nici nu mi-a trecut prin minte că aveai să te laşi păcălită. Şi tocmai caracterul conspirativ al acţiunii a fost cel care a făcut-o pe Nikki să se implice atât de mult.

Angela se uită cu atenţie la soţul ei. Îşi dădu seama că acesta era atât sincer, cât şi chinuit de remuşcări. Dintr-o dată se simţi mai mult stânjenită, de faptul că fusese dusă de nas, decât mânioasă. Îşi puse jos periuţa de dinţi, se apropie de David şi îl îmbrăţişa.

— Îmi pare rău că m-am înfuriat, îi zise. Probabil că sunt extenuată. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, replică David. Ar fi trebuit să-ţi spun ce aveam de gând să facem. Te-ai fi putut preface că nu ştii. Pur şi simplu, nu m-am gândit. În ultima vreme, m-au frământat multe alte probleme. Sunt şi eu foarte stresat. Mary Ann nu se simte mai bine. Va muri. Sunt convins.

— Ei, nu vorbi aşa. Niciodată nu poţi fi sigur.

— Nu ştiu. Hai, lasă asta. Să mergem la culcare.

În timp ce terminau cu spălatul, David îi povesti Angelei cum venise profesorul lui, făcând tot drumul acela cu maşina, de la Boston şi cum nici el nu avusese nimic de adăugat în privinţa cazului lui Mary.

— Te simţi cumva mai deprimat? îl întrebă Angela.

— Cam la fel, răspunse David. Azi-dimineaţă m-am trezit la patru şi un sfert şi n-am reuşit să readorm. Mă tot gândesc că în legătură cu aceşti pacienţi există ceva ce-mi scapă; poate că au contractat cine ştie ce boală virală. Însă mă simt de parcă aş fi

cu mâinile legate. Mă frustrează cumplit faptul că ori de câte ori cer să se facă o analiză sau solicit un consult, trebuie să mă gândesc la Kelley şi la CMV. Situaţia a devenit atât de rea, încât am impresia că ar trebui să mă grăbesc în examinarea pacienţilor programaţi zi de zi la cabinetul meu.

— Vrei să spui că examinezi mai mulţi bolnavi? întrebă Angela, în timp ce treceau din baie în dormitor.

— Via Kelley, din partea CMV-ului mi s-au făcut şi mai multe presiuni, zise David, întărindu-şi spusele printr-o înclinare a capului. Mă doare să recunosc, dar ceea ce vreau să spun e că sunt nevoit să evit să stau de vorbă cu pacienţii şi să răspund la întrebările lor. Nu-i greu, deoarece îi pot intimida pe bolnavi, însă aşa ceva nu-mi place. O mulţime de indicii extrem de importante pentru punerea unui diagnostic corect se obţin din soiul acela de sporovăială în voia căreia se lasă pacienţii când îţi petreci puţin timp cu ei.

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, zise deodată Angela.

— Ce anume?

Strecurându-se sub cuverturi, îi povesti lui David cum se dusese la Rutland şi îl angajase pe Phil Calhoun să cerceteze cazul omuciderii lui Hodges.

David se uită cu atenţie la ea, apoi îşi mută privirile în altă parte, fără a scoate o vorbă. Angela îşi dădu seama că era supărat.

— Cel puţin, am luat în serios sugestia ta, că ar fi primejdios ca eu să fac o asemenea anchetă, zise ea. Acum, avem un profesionist care se ocupă de asta.

— De ce îl consideri profesionist pe tipul acela? întrebă David, reîntorcându-şi privirile spre ea.

— Este un fost cadru al poliţiei statale, ieşit la pensie.

— Speram că aveai să devii mai raţională în legătură cu treaba asta, zise David. Angajarea unui detectiv particular înseamnă a sări puţin peste cal. Constituie o risipă bănească.

— Nu-i o risipă bănească, dacă pentru mine e ceva important, ripostă Angela. Şi ar trebui să fie important şi pentru tine, dacă te aştepţi ca eu să continuu să locuiesc în această casă.

David oftă, stinse lampa de pe noptiera sa şi se întoarse cu spatele spre Angela.

Ea ştia că ar fi trebuit să-l prevină în legătură cu angajarea detectivului. Oftă şi ea şi întinse mâna către lampa de pe noptiera ei. Poate că în problema aceasta nu procedase corect, dar rămânea convinsă că ideea de a-l angaja pe Calhoun fusese bună.

Abia stinseseră luminile, că auziră câteva bubuituri puternice, urmate de lătrăturile lui Rusty.

Angela aprinse lampa ei şi se dădu jos din pat. David făcu acelaşi lucru. Îşi luară în grabă halatele şi ieşiră pe coridor. David aprinse lumina de pe sală. Rusty stătea în capul scării, uitându-se în jos, către parterul învăluit în întuneric. Mârâia furios.

— Ai verificat dacă uşa din faţă era încuiată? şopti Angela.

— Da, răspunse David, mergând pe coridor şi mângâindu-l pe Rusty. Ce este, băiete?

Rusty coborî scara şi începu să latre la uşa din faţă. David se duse după el. Angela rămase în picioare, la capătul de sus al scării.

David descuie uşa.

— Fii prudent, îl avertiză Angela.

— De ce nu-ţi pui una din măştile alea de Halloween? îi strigă David Angelei. I-am trage o sperietură bună intrusului, indiferent cine ar fi.

— Încetează cu gluma, replică ea. Nu-i deloc amuzant.

David ieşi în pragul casei, ţinându-l pe Rusty de zgardă.

Cerul întunecat era presărat cu stele. Un pătrar de lună asigura suficientă lumină cât să se poată vedea până la intersecţia aleii cu şoseaua, dar nu se zărea nimic neobişnuit.

— Hai, vino, Rusty, îndemnă David câinele, întorcându-se să reintre în casă; când se apropie de uşă, văzu, prins cu un cui în cadrul ei, un bilet scris la maşină. Îl desprinse de-acolo. Conţinutul mesajului era: „Vedeţi-vă de treburile voastre. Uitaţi-l pe Hodges!”

După ce închise şi încuie uşa, David urcă scara şi îi înmână biletul Angelei. Ea îl însoţi până în dormitor.

— O să duc asta la poliţie, zise Angela.

— Drace, e posibil să fi provenit chiar de la poliţie, replică David, vârându-se iarăşi în pat şi stingând lampa. Angela îl

imită.

Rusty porni cu paşi mărunţi pe coridor, înapoindu-se la Nikki, care, bineînţeles, nici nu se mişcase. Acum chiar că mi-a pierit somnul, se văită David.

— Şi mie la fel, zise Angela.

Ţârâitul strident al telefonului îi făcu pe amândoi să sară în sus. David răspunse de la primul apel. Angela aprinse lumina şi îşi urmări soţul cu privirea. Pe măsură ce asculta, acesta se lungea la faţă. Apoi puse receptorul în furcă.

— Mary Ann a avut o nouă criză şi a murit, spuse el. Ţi-am zis eu că aşa se va întâmpla, adăugă, ducându-şi o mână la ochi şi acoperindu-şi-i.

Angela se apropie de el şi-l cuprinse în braţe. Îşi dădu seama că David plângea în tăcere.

— Mă întreb dacă vreodată voi suporta mai uşor aşa ceva, zise el, ştergându-şi ochii şi începând să se îmbrace.

Angela îl însoţi până la uşa din spate. După ce-l văzu plecat, încuie uşa în urma lui, apoi urmări cu privirea luminile de poziţie ale Volvoului ce se depărta pe alee, până când nu mai fură vizibile.

Intrând din vestibul în bucătărie, constată că în minte îi dăinuia imaginea straniei străluciri a luminolului. Se înfioră. Nu-i plăcea să se afle noaptea în casa aceea imensă şi veche, singură, fără David.

La spital, David se întâlni pentru prima oară cu Donald, soţul lui Mary Ann. Donald, fiul lui adolescent şi părinţii lui Mary Ann se aflau în sala de aşteptare a bolnavilor, situată vizavi de grupul de terapie intensivă, discutând liniştit şi consolându-se unul pe altul. Ca şi în cazul familiei Kleber şi al rudelor lui Tarlow, ei îşi exprimară recunoştinţa pentru eforturile lui David. Nici unul din ei nu avu vreun cuvânt râu pentru el sau ceva de reclamat.

— Am avut-o cu noi un timp mai îndelungat decât estimase doctorul Mieslich, zise Donald. Ochii îi erau înroşiţi şi avea pârul ciufulit, ca şi cum abia s-ar fi sculat din somn. Ba chiar a reuşit să-şi reia lucrul la bibliotecă.

David îşi exprimă compasiunea faţă de familie, spunându-le

ceea ce doreau ei să audă: că ea nu suferise. Dar trebui să mărturisească faptul că era cu totul nedumerit în privinţa cauzei crizelor ei.

— Nu vă aşteptaţi la astfel de crize? întrebă Donald.

— Absolut deloc. Cu atât mai mult cu cât tomografia computerizată a fost normală.

Toţi dădură din cap, de parcă ar fi înţeles. Atunci, sub imboldul unui impuls subit, David se abătu de la ordinele lui Kelley şi-i întrebă pe membrii familiei dacă erau de acord cu efectuarea unei autopsii, explicându-le că ar fi posibil ca aceasta să dea răspunsul la o sumedenie de lucruri rămase nelămurite.

— Nu ştiu, zise Donald, uitându-se la rudele sale, care, toate, păreau la fel de nedecise.

— De ce să nu vă mai gândiţi la asta până mâine? sugeră David. Vom reţine trupul aici.

Părăsind grupul de terapie intensivă, David se simţea foarte deprimat. Nu plecă imediat acasă, ci se îndreptă cu paşi lenţi către camera cufundată în semiîntuneric a asistentelor medicale de la etajul întâi. Era un moment calm al nopţii. Încercând să-şi concentreze gândurile asupra altor probleme, aruncă o privire pe foaia de observaţii a lui Jonathan Eakins. În timp ce o studia cu atenţie, una dintre surorile din schimbul de noapte îi spuse că domnul Eakins era treaz şi se uita la televizor. David se duse până la camera acestuia şi vârî capul pe uşă.

— Totul e-n ordine? îl întrebă pe Tarlow.

— Ce doctor conştiincios! exclamă Jonathan, zâmbind. Ar trebui să locuiţi aici.

— Stimulatorul acela al dumitale merge bine şi regulat?

— Ca un mecanism de ceas. Când o să pot pleca acasă?

— Probabil, astăzi. Văd că ţi-au schimbat patul.

— Sigur că da. Se pare că n-au reuşit să-l repare pe cel vechi. Vă mulţumesc că le-aţi dat un imbold. Reclamaţiile mele nu păreau să fie auzite.

— Nici o problemă, îl asigură David. Pe mâine.

David părăsi spitalul şi urcă în maşina lui. Porni motorul, dar nu băgă schimbătorul în viteză. Într-o singură săptămână avusese trei decese; pacienţii altor medici rămăseseră în viaţă şi sănătoşi. Nu se putea împiedica să-şi pună sub semnul întrebării

competenţa. Se întreba dacă era menit să fie doctor. Poate că, dacă ar fi avut alt medic, acei trei pacienţi ar mai fi şi acum în viaţă.

Ştia că nu putea să stea în parcarea spitalului toată noaptea, aşa că, în cele din urmă, băgă maşina în viteză şi porni spre casă. Se miră văzând lumină în camera de zi. Până să parcheze el şi să coboare din maşină, Angela şi ieşise în uşă. Ţinea în mână o revistă medicală.

— Te simţi bine? îl întrebă ea, în vreme ce închidea şi încuia uşa în urma lui David.

— Mi s-a întâmplat să mă simt şi mai bine, răspunse el. De ce eşti tot în picioare?

— Era imposibil să dorm, fără tine aici, zise peste umăr Angela, traversând bucătăria şi intrând pe coridor. Cu neputinţă, după ce ne-a fost prins pe uşă biletul acela. Şi m-am gândit la ceva. Dacă tu eşti nevoit să pleci de acasă aşa, în toiul nopţii, eu vreau să am aici un revolver.

David întinse braţul şi o sili pe Angela să stea în loc.

— În casa noastră nu vom avea nici un revolver, spuse el. Cunoşti tot atât de bine ca şi mine statisticile privitoare la revolvere în case în care există copii.

— Asemenea statistici nu sunt făcute pentru familii de medici cu un singur copil şi acela fiind unul inteligent, ripostă Angela, în afară de asta, îmi voi asuma răspunderea pentru a mă încredinţa că Nikki ştie bine ce e acela un revolver şi ce poate face o astfel de armă.

David elibera braţul soţiei sale şi porni spre scară.

— Nu am nici energia, nici starea sufletească necesară pentru a discuta în contradictoriu cu tine.

— Foarte bine, zise Angela, ajungându-l din urmă.

Odată aflat la etaj, David se hotărî să mai facă un duş. Când intră în dormitor, o găsi pe Angela citind revista ei de patologie. Nici de ea nu se lipea deloc somnul.

— Aseară, după cină, ai spus că ai dori să mă poţi ajuta, zise David. Îţi aminteşti?

— Sigur că-mi amintesc.

— S-ar putea să ţi se împlinească dorinţa. În urmă cu o oră i-am întrebat pe membrii familiei Schiller dacă ar permite

efectuarea unei autopsii. Au zis că aveau să-şi ia răgazul unei nopţi de gândire şi că-mi vor da răspunsul mâine.

— Din păcate, o asemenea decizie nu este de competenţa familiei, remarcă Angela. Spitalul nu le face autopsii pacienţilor CMV-ului.

— Dar eu am avut o altă idee, replică David. Ai putea s-o faci tu însăţi.

Angela îi cumpăni propunerea.

— Poate că ar fi posibil, zise după un timp de cugetare. Mâine este sâmbătă şi laboratorul e închis, cu excepţia analizelor urgente.

— Exact aşa mi-am zis şi eu, spuse David.

— M-aş putea duce mâine la spital, împreună cu tine, să stau de vorbă cu membrii familiei, spuse Angela, începând să-i placă ideea.

— Ţi-aş fi recunoscător, o asigură David. Dacă ai reuşi să găseşti o cauză clară a morţii ei, m-aş simţi mult mai bine.

17

Duminică, 24 octombrie

A DOUA ZI DIMINEAŢA, DAVID ŞI ANGELA ERAU extenuaţi, dar Nikki se simţea foarte odihnită. Dormise toată noaptea, fără nici un coşmar şi era nerăbdătoare să-şi înceapă ziua.

De obicei, duminica Wilsonii se sculau devreme, ca să se ducă la biserică, după care luau, la Hanul Iron Horse, o gustare între micul dejun şi prânz.

Mersul la biserică fusese ideea Angelei. Motivaţia ei era de natură nu religioasă, ci socială. Socotea că asta constituia o bună modalitate de integrare în comunitatea Bartletului. Se decisese asupra bisericii metodiste din zona verde a oraşului. Aceasta era de departe cea mai apreciată şi mai frecventată din întreaga localitate.

— Trebuie neapărat să ne ducem? se văită David în dimineaţa aceea, şezând pe marginea patului. Cu degete neîndemânatice, încercase să se îmbrace. Cu toate că se culcase foarte târziu, se trezise din nou înainte de ivirea zorilor. Zăcuse treaz ceasuri întregi. Tocmai aţipise când Nikki şi Rusty intraseră, ţopăind, în încăpere.

— Nikki ar fi dezamăgită dacă n-am merge, strigă Angela, din camera de baie.

Resemnându-se, David termină cu îmbrăcatul. O jumătate de oră mai târziu, familia urcă în Volvo şi porni spre oraş. Din experienţa din trecut, ştiau că era indicat să lase maşina în parcarea hanului şi să meargă până la parc pe jos. A parca chiar lângă biserică ar fi fost o nenorocire. Circulaţia vehiculelor într-o zi de duminică era atât de intensă, încât trebuia să fie dirijată de un poliţist de la secţia orăşenească.

În dimineaţa aceea, de serviciu cu controlul circulaţiei era Wayne Robertson. Dintre buze îi ieşea un fluier din oţel inoxidabil.

— Asta pică tocmai la ţanc, zise Angela, de cum îl zări. Voi doi, aşteptaţi-mă aici.

Ţâşnind din loc mai înainte ca David s-o poată opri, se duse direct la şeful poliţiei, ţinând în mână biletul ameninţător.

— Scuzaţi-mă, i se adresă ea. Am ceva ce aş vrea să vedeţi. Ăsta a fost prins cu un cui în uşa noastră, astă-noapte, pe când eram în pat, spuse, proptindu-şi apoi mâinile în şolduri şi aşteptându-i răspunsul.

Lui Robertson îi scăpă fluierul din gură. Se uită la bilet şi pe urmă i-l dădu înapoi Angelei.

— Aş zice că este un sfat bun. Vă recomand să-l urmaţi.

— Nu vă cer părerea cu privire la sfatul conţinut în bilet, replică Angela, izbucnind în râs. Vreau să aflaţi cine l-a pus pe uşa noastră.

— Păi, zise el, scărpinându-şi ceafa şi rostindu-şi cuvintele lent, nu prea avem cine ştie ce indicii pe care să ne bazăm cercetările, în afara faptului că a fost scris pe o maşină Smith Corona de prin 1952, cu clapa literei mici „o” defectă.

Vreme de o clipă, Angela începu să-şi reconsidere părerea referitor la competenţa profesională a lui Robertson. Dar pe urmă îşi dădu seama că acesta îşi bătea joc de ea.

— Sunt sigură că vă veţi da toată silinţa, răspunse cu un imens sarcasm, însă ţinând cont de atitudinea dumneavoastră faţă de cazul uciderii lui Hodges, bănuiesc că nu ne putem aştepta la minuni.

Zgomotul unor claxoane şi strigătele câtorva şoferi nemulţumiţi îl siliră pe Robertson să-şi îndrepte din nou atenţia asupra circulaţiei, care se transformase rapid într-un ambuteiaj, în timp ce făcea tot ce putea pentru a descongestiona intersecţia, spuse:

— Dumneata şi mica dumitale familie sunteţi nou-veniţi în Bartlet. Poate că ar trebui să vă gândiţi de două ori înainte de a vă băga în treburi care nu vă privesc. Nu aţi face altceva decât să vă atrageţi necazuri.

— Până acum, necazuri ţi-am atras doar dumitale, ripostă Angela. Înţeleg că, din întâmplare, dumneata eşti una dintre persoanele cărora nu le pare chiar atât de rău de moartea lui Hodges. Din câte ştiu, în mod greşit îl socoteşti pe Hodges

vinovat de pierderea soţiei dumitale.

Robertson renunţă să mai dirijeze circulaţia şi se întoarse spre Angela. Obrajii lui dolofani se înroşiseră ca sfecla.

— Ce-ai zis?! exclamă el.

Chiar în clipa aceea David se strecură între Angela şi Robertson, silindu-şi soţia să se depărteze. De la o distanţă de câţiva metri trăsese cu urechea şi nu-i plăcuse întorsătura pe care o lua conversaţia.

Angela încercă să-şi repete afirmaţia, dar David o trase cu putere de mână. Printre dinţii încleştaţi, îi spuse să tacă din gură. După ce se îndepărtaseră destul de mult, o înşfăcă de umeri.

— Ce naiba te-a apucat? o întrebă. Îl provoci pe un om care, în mod evident, are o problemă de personalitate. Ştiu că ai o înclinaţie spre dramatizare, dar asta înseamnă să mergi puţin prea departe.

— Îşi bătea joc de mine, se plânse Angela.

— Încetează! îi porunci David. Parc-ai fi un copil.

— Se presupune că el ar trebui să ne apere, se răsti Angela. Se presupune că ar trebui să sprijine legea. Dar biletul acela ameninţător nu l-a interesat absolut deloc, tot aşa cum nu-i pasă nici cine l-a omorât pe Hodges.

— Linişteşte-te, îi spuse David. Te dai în spectacol.

Angela îşi luă ochii de la David şi îşi roti privirea prin zona din imediata lor apropiere. Câteva persoane se opriseră din drumul lor către biserică şi se holbau la ei. Jenată, îşi puse biletul la loc în geantă, îşi netezi rochia şi o luă pe Nikki de mână.

— Vino, îi spuse fetiţei. Să nu întârziem de la slujbă.

După ce reuşiseră s-o recruteze pe Alice Doherty pentru a avea grijă de Nikki şi de Caroline, David şi Angela plecară cu maşina la spital. După slujba de la biserică, Nikki o întâlnise pe Caroline şi aceasta din urmă îi însoţise la gustarea de la Hanul Iron Horse.

La spital, cei doi Wilsoni îi întâlniră în hol pe Donald Schiller şi pe Josephsoni, rudele lui prin alianţă. Stăteau toţi pe băncile din dreapta uşii de intrare, discutând despre propunerea cu autopsia.

— Soţul meu v-a cerut încuviinţarea pentru efectuarea unei autopsii, spuse Angela. Mă aflu aici ca să vă aduc la cunoştinţă că eu voi fi cea care o va face, dacă dumneavoastră vă veţi da acordul. Deoarece nici spitalul, nici CMV-ul nu va plăti pentru acest serviciu, mă ofer să o fac în timpul meu liber. Nu vă va costa nimic. De asemenea, s-ar putea obţine unele informaţii preţioase.

— E foarte generos din partea dumneavoastră, zise Donald. Azi-dimineaţă încă nu ne hotărâsem ce să facem, dar, după cele ce ne spuneţi, cred că nu am nimic împotrivă. Donald se uită la Josephsoni. Aceştia dădură aprobator din cap. Cred că şi Mary Ann şi-ar fi dat consimţământul, dacă în acest fel ar putea fi ajutaţi alţi oameni.

— Părerea mea e că aşa ceva e posibil, replica Angela.

Însoţit de Angela, David coborî la subsol, să scoată cadavrul de la morgă. Îl luară sus, în laborator şi, cu o masă cu rotile, îl duseră în sala de autopsii. De câţiva ani, încăperea care nu mai fusese folosită pentru autopsii, devenise un soi de depozit. Ca să elibereze masa destinată autopsierii, cei doi fură nevoiţi să mute din loc câteva lăzi.

David intenţionase să asiste, dar, în curând, Angelei îi fu clar că lui îi era foarte greu să facă faţă situaţiei. Nu era obişnuit cu autopsiile şi, în plus, acela era cadavrul unei paciente care, până în ajun, fusese tratată de el.

— De ce nu te duci să-ţi vizitezi bolnavii? îi sugeră ea când fu pe punctul de a începe.

— Eşti sigură că te vei descurca? o întrebă David.

Angela dădu din cap în semn că da.

— Te voi anunţa prin pager când voi termina şi mă vei putea ajuta s-o duc înapoi, jos.

— Îţi mulţumesc, zise David. La uşă întoarse capul spre ea. Nu uita, ţine seama de faptul că ar putea fi vorba de o boală virala necunoscută. Aşa că fii atentă. Şi, de asemenea, aş vrea să capăt o analiză completă din punct de vedere toxicologic.

— De ce te interesează aspectele toxicologice? se miră Angela.

— Vreau să acopăr toate posibilităţile, răspunse David. Fă-mi pe plac astăzi, de acord?

— Ne-am înţeles, se învoi Angela, cu amabilitate. Acum, afară cu tine de-aici! adăugă, luând un scalpel şi făcându-i semn lui David să plece.

După ce-şi scoase gluga, halatul şi masca pe care şi le pusese când se pregătise pentru a asista la autopsie, David lăsă să se închidă în urma lui uşile acelei săli sinistre. Se simţea uşurat că fusese scutit de o asemenea încercare. Părăsi laboratorul şi urcă la etajul rezervat bolnavilor internaţi.

Era foarte hotărât să-l externeze pe Jonathan Eakins, cu atât mai mult cu cât i se spusese de către asistentele medicale că nu existase nici o neregularitate în funcţionarea cordului. Dar asta fu înainte de a fi intrat în camera lui Jonathan, să-l salute. În loc de a fi întâmpinat de obişnuita voioşie a acestuia, David îşi găsi pacientul deprimat.

Sensibilizat de recentele evenimente, David simţi cum într-o clipă i se usucă gura sub efectul unui val de adrenalină care i se răspândi fulgerător prin corp. Temându-se să audă răspunsul, îl întrebă pe Jonathan ce anume nu era în ordine.

— Absolut totul, zise Jonathan. Era tras la faţă şi ochii îşi pierduseră strălucirea. Din colţul gurii îi curgea un fir de salivă. Am început prin a avea crampe, apoi greţuri şi diaree. N-am poftă de mâncare şi-mi vine să înghit întruna.

— Ce vrei să spui prin faptul că îţi vine încontinuu să înghiţi? întrebă David, cu teamă.

— Mi se umple mereu gura cu salivă, răspunse Jonathan. Trebuie să înghit sau s-o scuip.

Cu disperare, David se strădui să atribuie aceste simptome unei categorii care să-i fie cunoscută. Salivaţia îi declanşă o amintire de pe vremea facultăţii de medicină. Îşi aduse aminte că era unul dintre simptomele otrăvirii cu mercur.

— Ai mâncat cumva ceva ciudat aseară? întrebă.

— Nu, răspunse Jonathan.

— Ce s-a-ntâmplat cu perfuziile dumitale?

— Mi-au fost scoase ieri, la recomandarea dumneavoastră.

David intră în panică. Cu excepţia salivaţiei, simptomele lui Jonathan i le reaminteau pe cele pe care le avuseseră Marjorie, John şi Mary Ann înainte de rapida înrăutăţire a stării sănătăţii lor, urmată de deces.

— Ce nu-i în ordine cu mine? întrebă Jonathan, sesizând îngrijorarea lui David. Nu este ceva grav, nu-i aşa?

— Speram să te externez, zise David, evitând un răspuns direct. Însă, dacă te simţi atât de rău, poate că ar fi preferabil să te mai ţinem o zi sau două.

— Cum ziceţi dumneavoastră, spuse Jonathan. Dar să-i dăm de hac repede; în săptămâna asta am de sărbătorit o aniversare a căsătoriei.

David se grăbi să se întoarcă la camera asistentelor, cu mintea pradă unui vârtej de gânduri. Îşi spunea întruna că era imposibil să se repete acelaşi lucru. Era cu neputinţă. Şansele erau prea mici.

Se prăbuşi într-un fotoliu şi luă din fişier foaia de observaţii a lui Jonathan. O studie cu atenţie, recitind-o în întregime, inclusiv toate însemnările asistentelor. Constată că în dimineaţa aceea temperatura lui Jonathan fusese de treizeci şi şapte de grade cu câteva linii. Oare asta se putea numi febră? David nu avea o certitudine; valoarea aceea se situa la limita normalităţii.

Revenind repede în camera lui Jonathan, David îi ceru să se aşeze pe marginea patului, ca să-i poată ausculta pieptul. Plămânii erau perfect curaţi.

David se înapoie în camera asistentelor, se sprijini cu coatele pe masă şi îşi ascunse faţa în mâini. Trebuia să gândească. Nu ştia ce să facă şi totuşi simţea că era necesar să întreprindă ceva.

În mod impulsiv, întinse mâna spre telefon. Cunoştea deja reacţia la care se putea aştepta din partea lui Kelley şi a CMV-ului, însă nu-i păsa. Îi sună pe doctorul Mieslich, oncologul şi pe Hasselbaum, medicul specializat în boli infecţioase şi îi rugă pe amândoi să vină imediat. Le spuse că el credea că avea un pacient care se afla în stadiul incipient al aceleiaşi suferinţe care, în trei cazuri în decurs de tot atâtea zile, se dovedise a fi mortală.

Cât timp aşteptă sosirea medicilor chemaţi la consult, ceru efectuarea unui set complet de analize. Exista şansa ca Jonathan să se trezească a doua zi simţindu-se foarte bine, dar David se gândea că era posibil să rişte ca starea pacientului său să evolueze la fel ca în cazurile lui Marjorie, John şi Mary Ann.

Un al şaselea simţ îi spunea că Jonathan se afla deja prins într-o luptă mortală şi în ultima vreme intuiţia lui nu dăduse greş.

Cel care sosi primul fu specialistul în boli infecţioase. După o scurtă convorbire cu David, acesta se duse să vadă pacientul. Imediat după aceea veni şi doctorul Mieslich. Acesta aduse cu sine fişele medicale ale lui Jonathan de pe timpul în care îl avusese ca pacient. Împreună cu David, doctorul Mieslich revăzu acele fişe pagină cu pagină. Până să termine, îşi încheiase şi doctorul Hasselbaum examinarea făcută bolnavului. Li se alătură lui David şi doctorului Mieslich, în camera asistentelor.

Cei trei bărbaţi tocmai începuseră să discute cazul, când David deveni conştient că ceilalţi doi se uitau peste umărul lui. Întorcând capul, văzu silueta ameninţătoare a lui Kelley înălţându-se deasupra sa.

— Doctore Wilson, zise Kelley, pot să schimb două vorbe cu dumneata în holul pacienţilor?

— În momentul acesta sunt prea ocupat, spuse David, reîntorcându-se spre medicii cu care se consulta.

— Îmi pare rău, dar sunt nevoit să insist, replică Kelley, bătându-l uşor pe umăr pe David.

Acesta îi dădu mâna la o parte; atingerea lui Kelley nu-i făcea plăcere.

— Asta mi-ar oferi posibilitatea de a-l examina şi eu pe bolnav, zise doctorul Mieslich, ridicându-se în picioare şi părăsind camera asistentelor.

— Iar eu voi profita de acest răgaz pentru a-mi scrie raportul, declară doctorul Hasselbaum, scoţând din buzunarul hainei un stilou şi întinzând mâna spre foaia de observaţii a lui Jonathan.

— Foarte bine, acceptă David situaţia, ridicându-se la rându-i în picioare. Vă rog să treceţi înainte, domnule Kelley.

Kelley traversă coridorul şi intră în holul bolnavilor. După ce intră şi David, închise uşa.

— Presupun că îi cunoşti pe Helen Beaton, directoarea spitalului şi pe domnul Michael Caldwell, directorul cu problemele medicale, zise el, arătând spre cele două persoane care şedeau pe canapea.

— Da, desigur, confirmă David, amintindu-şi-l pe Caldwell de

la interviurile Angelei, iar pe Beaton o întâlnise cu prilejul mai multor activităţi din cadrul spitalului.

Întinse braţul, să dea mâna cu fiecare din ei. Nici unul nu se osteni să se ridice în picioare. Apoi Kelley se aşeză pe un scaun. David luă şi el loc.

David se uită pe rând la feţele înşiruite în jurul său. Se aştepta la necazuri din partea lui Kelley, gândindu-se că întrunirea de acum avea o legătură cu autopsia făcută lui Mary Ann Schiller. Bănuia că acesta era motivul pentru care se aflau acolo acei reprezentanţi ai spitalului. Spera ca situaţia asta să nu-i aducă necazuri şi Angelei.

— Presupun că ar trebui să intru direct în subiect, spuse Kelley. Te întrebi, probabil, cum de am reacţionat atât de rapid la modul în care ai procedat în cazul lui Jonathan Eakins. David fu uluit cum era posibil ca aceştia trei să se afle aici, vorbindu-i despre Jonathan, când el abia începuse să investigheze simptomele bietului om? Am fost chemaţi de coordonatoarea care urmăreşte rentabilitatea îngrijirii medicale, îi explică imediat Kelley. Ea fusese alertată de către asistentele de pe etaj, conform unor dispoziţii anterioare. Controlul rentabilităţii este vital. Simţim nevoia să intervenim. Aşa cum ţi-am mai spus, dumneata recurgi la mult prea multe consulturi, mai ales din afara familiei CMV-ului.

— Şi la mult prea multe analize, interveni Beaton.

— Precum şi la prea multe teste de diagnosticare, zise Caldwell.

David se holbă la cei trei directori, nevenindu-i să creadă. Fiecare îi înapoie privirea cu totală impasibilitate. Ei constituiau un tribunal în şedinţă de judecată. Era ca un fel de Inchiziţie. El era judecat pentru erezii în domeniul economiei medicale şi nici unul dintre inchizitorii lui nu era medic.

— Vrem să-ţi reamintim că ai de-a face cu un pacient care a fost tratat pentru metastază a cancerului de prostată, zise Kelley.

— Ne temem că deja ai fost prea generos şi risipitor cu prescripţiile dumitale, spuse Beaton.

— Ai un trecut în ceea ce priveşte utilizarea resurselor în cazul a trei pacienţi anteriori, care, în mod evident, nu mai

aveau nici o şansă de supravieţuire, adăugă Caldwell.

David se lupta să-şi controleze sentimentele. Deoarece oricum, ca urmare a trei decese succesive, ajunsese să-şi pună sub semnul întrebării competenţa, era vulnerabil la criticile directorilor.

— Loialitatea mea este faţă de pacient, spuse el cu sfială, nu faţă de o organizaţie sau un institut.

— Suntem capabili să apreciem filosofia dumitale, replică Beaton, dar o asemenea filosofie a dus la criza economică din domeniul ocrotirii sănătăţii. Dumneata trebuie să-ţi lărgeşti orizonturile. Noi avem loialitate faţă de întreaga comunitate a pacienţilor. Nu se poate face totul pentru fiecare membru al acesteia. O utilizare raţională a resurselor impune o judecată limpede.

— David, esenţa problemei constă în aceea că dumneata foloseşti servicii auxiliare într-o măsură care depăşeşte cu mult normele realizate de colegii dumitale medici.

Urmă o tăcere. David nu ştia ce să spună. În fine, se decise.

— Îngrijorarea mea în aceste cazuri este cauzată de faptul că asist la evoluţia unei maladii infecţioase necunoscute. Dacă asta ar fi într-adevăr situaţia, ar fi o nenorocire să nu diagnosticăm boala.

Cei trei directori ai spitalului se uitară unul la altul, să vadă cine avea să vorbească. Beaton înălţă din umeri şi zise:

— Problema asta nu este de competenţa mea. Sunt prima care recunosc acest lucru.

— Valabil şi în ceea ce mă priveşte, spuse Caldwell.

— Dar se întâmplă că în momentul acesta avem aici, sosit pentru consult, un medic specializat în boli infecţioase, aminti Kelley. De vreme ce CMV-ul, oricum, îl plăteşte, să-i cerem părerea.

Kelley ieşi din încăpere şi reveni însoţit de doctorul Martin Hasselbaum şi de doctorul Clark Mieslich. Se făcură prezentările. Doctorul Hasselbaum fu întrebat dacă era posibil ca toţi cei trei pacienţi decedaţi ai lui David şi domnul Eakins să fi fost afectaţi de o boală infecţioasă necunoscută.

— În mod sincer, mă îndoiesc, declară medicul. Nu există nici un fel de dovadă că ei ar fi suferit de o maladie infecţioasă. Toţi

trei au avut pneumonie, însă am impresia că aceasta a fost cauzată de o debilitate generală. În toate cele trei cazuri, agentul bolii a fost recunoscut ca fiind o bacterie patogenă.

Kelley îi întrebă pe ambii medici care participaseră la consult ce tip de tratament considerau ei că ar trebui să i se aplice lui Jonathan Eakins.

— Unul pur simptomatic, zise doctorul Mieslich, uitându-se apoi la doctorul Hasselbaum.

— Asta ar fi şi recomandarea mea, spuse acesta.

— Amândoi aţi văzut şi lunga listă de analize cerute de doctorul Wilson în scopul precizării unui diagnostic, continuă Kelley. Credeţi că vreuna dintre analizele acestea ar fi în momentul de faţă de o importanţă crucială?

Doctorul Mieslich şi doctorul Hasselbaum schimbară o privire. Cel care vorbi primul fu doctorul Hasselbaum.

— Dacă ar fi vorba de un caz al meu, m-aş abţine şi aş aştepta să văd ce se întâmplă. E posibil ca până mâine dimineaţă starea pacientului să fie normală.

— Sunt întru totul de aceeaşi părere, zise doctorul Mieslich.

— Ei bine, trase Kelley concluzia, cred că toţi suntem de acord. Ce zici, doctore Wilson?

Întrunirea luă sfârşit printre zâmbete, strângeri de mâini şi o aparentă amiciţie. Dar David se simţea tulburat şi umilit, ba chiar deprimat. Cu paşi lenţi se înapoie la camera asistentelor şi anulă majoritatea recomandărilor scrise pentru Jonathan. După aceea se duse să vadă cum se mai simţea acesta.

— Vă mulţumesc că aţi solicitat ca atâtea persoane să vină şi să mă examineze, spuse Jonathan.

— Cum te simţi? îl întrebă David.

— Nu ştiu, poate puţin mai bine.

Când David intră în sala de autopsie, Angela tocmai făcea curăţenie. Momentul ales de el fusese bun. O ajută pe Angela să ducă înapoi la morgă cadavrul lui Mary Ann. Practic, fu nevoit să-i smulgă răspunsurile cu forţa.

— N-am găsit mare lucru, recunoscu ea.

— Nimic la creier? întrebă David.

— În general, era curat, spuse Angela, dar va trebui să vedem ce arată examenul microscopic.

— Vreo tumoră? insistă David.

— Cred că era una foarte mică în abdomen, răspunse Angela. Însă, încă o dată, pentru a fi siguri, va fi necesar să aşteptăm rezultatul examenului microscopic.

— Aşadar, nimic nu ţi-a sărit în ochi ca fiind o cauză a morţii?

— Avea pneumonie, reaminti Angela.

David încuviinţă printr-o înclinare a capului. Asta ştia deja şi el.

— Îmi pare rău că n-am găsit mai mult, zise Angela.

— Îţi sunt recunoscător pentru că ai încercat, spuse David.

În timp ce se întorceau cu maşina acasă, Angela îşi dădu seama că David era deprimat. La întrebările ei nu răspunsese decât monosilabic.

— Presupun că eşti supărat pentru că n-am găsit cine ştie ce la autopsie, zise ea, negrăbindu-se să coboare din maşină după ce ajunseseră acasă.

— Parţial şi din cauza asta, răspunse el, oftând.

— David, tu eşti un medic minunat, talentat. Te rog să încetezi cu atitudinea asta dură faţă de tine însuţi.

Atunci David îi povesti cum fusese luat de Kelley în faţa tribunalului aceluia inchizitorial. Angela deveni lividă.

— Ce tupeu! exclamă ea. N-ar trebui ca administratorii spitalului să ajungă să se implice în stabilirea tratamentului medical.

— Nu ştiu, zise David, oftând. În unele privinţe au dreptate. Costul asistenţei medicale constituie o problemă. Însă lucrurile nu mai sunt atât de clare când e vorba de amănunte legate de un bolnav anume. Dar medicii la care am apelat pentru consult au fost de partea administratorilor.

La masa de seară, David constată că nu îi era foame; nu făcea decât să-şi plimbe mâncarea de colo-colo prin farfurie. Pentru a înrăutăţi situaţia, Nikki se plânse că nu se simţea bine.

Pe la ora opt, fetiţa începu să devină congestionată şi Angela o luă la etaj, pentru terapia respiratorie. După ce aceasta se termină, Angela reveni la David, în camera de zi. Televizorul era în funcţiune, dar David nu se uita la ecran; stătea cu privirile aţintite spre foc.

— Poate c-ar fi mai bine ca Nikki să nu se ducă mâine la

şcoală, zise Angela.

David nu răspunse. Angela se uită cu atenţie la faţa lui. Deocamdată nu ştia cine o îngrijora mai tare: Nikki sau David.

18

Luni, 25 octombrie

DE CUM DESCHISE OCHII LA SUNETUL CEASULUI deşteptător, Angela fu dezamăgită că nu-l găsi pe David lângă ea. După ce se sculă din pat, aranjă aşternuturile. Cerul acoperit prevestea iminenţa unor averse.

Coborî la parter, să-l caute pe David. Îl găsi şezând în camera de zi.

— Te-ai sculat de mult? îl întrebă, încercând să pară voioasă.

— De la patru, răspunse David. Dar nu te speria. Cred că astăzi mă simt ceva mai bine, adăugă apoi, adresându-i Angelei un zâmbet nu foarte convins.

Deşi continua să fie îngrijorată în legătură cu David, Angela fu mulţumită în ceea ce priveşte respiraţia lui Nikki. Fetiţa se trezi fără absolut nici o congestie. Şi din nou dormise fără întreruperi toată noaptea, nemaifiind chinuita de nici un coşmar. Chiar şi Angela fu nevoita să accepte că era posibil ca David să fi avut dreptate cu privire la efectele binefăcătoare ale glumei sale prosteşti, cu măştile de Halloween.

Din păcate, un coşmar avusese însăşi Angela. Fusese un vis în care se făcea că se întorcea acasă de la cumpărături, încărcată cu pungi pline cu articole de băcănie şi găsea bucătăria inundată în sânge. Dar nu era un sânge uscat. Era un sânge proaspăt, ce se scurgea de pe pereţi alcătuind bălţi pe pardoseală.

După tratamentul respiratoriu al lui Nikki, Angela îi ascultă cu atenţie pieptul. În mod categoric, acesta era curat. Spre bucuria lui Nikki, Angela îi spuse că putea să se ducă la şcoala.

În ciuda posibilităţii de a începe să plouă, David insistă să plece la spital cu bicicleta. Angela nu încercă să-l facă să se răzgândească. Intuia că însuşi faptul că el era în stare să dea dovadă de entuziasm pentru aşa ceva constituia un semn bun.

După ce o lăsă pe Nikki la şcoală, Angela îşi continuă drumul spre laborator, nerăbdătoare să se apuce de muncă. De obicei, lunea era foarte mult de lucru, deoarece în cursul weekendului se strângeau o mulţime de analize care trebuia să fie prelucrate. Intrând repede în biroul ei, abia după ce-şi agăţase pardesiul în cuier îl observă pe Wadley. Acesta stătea în picioare, nemişcat, lângă uşa de comunicare.

— Bună dimineaţa, zise Angela, încercând să pară voioasă.

Lăsându-şi haina în cuier, se întoarse cu faţa către şeful ei.

Imediat îi fu clar că acesta era nemulţumit.

— Mi s-a adus la cunoştinţă că ai făcut o autopsie aici, în laborator, zise Wadley, mânios.

— Este adevărat, recunoscu Angela. Dar am făcut-o în timpul meu liber.

— E posibil s-o fi făcut în timpul dumitale liber, însă autopsia a fost făcută în laboratorul meu, replică Wadley.

— Nu neg că am folosit facilităţile spitalului, spuse Angela, nefiind de acord cu afirmaţia că laboratorul îi aparţinea lui Wadley; făcea parte din dotarea spitalului.

Wadley nu era decât un salariat al acestuia, întocmai ca şi ea.

— Ţi s-a atras atenţia în mod foarte clar că autopsiile nu sunt permise.

— Mi s-a atras atenţia în mod foarte clar că autopsiile nu sunt plătite de CMV.

Privirea rece ca de gheaţă a lui Wadley sfredeli ochii Angelei.

— În cazul acesta dă-mi voie să lămuresc o neînţelegere, zise el. În cadrul acestei secţii nu se va face nici o autopsie decât cu acordul meu. Eu sunt cel care conduce această secţie, nu dumneata. Şi-n afară de asta, am dat dispoziţii ca laboranţii să nu prelucreze lamelele, culturile sau mostrele de toxicologie.

Cu aceste cuvinte, Wadley se înapoie în biroul său şi închise uşa de comunicare, trântind-o.

Ca de obicei după una dintre confruntările lor tot mai frecvente, Angela era supărată. De cum îşi recăpăta stăpânirea de sine, scoase pe masa de lucru probele de ţesuturi, culturile şi mostrele de toxicologie pe care le prelevase de la Mary Ann. Apoi ambală cu grijă culturile şi materialul toxicologic şi trimise totul la secţia din Boston în cadrul căreia lucrase ea în trecut.

Avea acolo destui prieteni la care să apeleze pentru prelucrarea lor. Probele de ţesuturi le păstră, intenţionând să studieze ea însăşi lamelele.

David îşi făcu rondul de vizite la pacienţi, lăsându-l în mod deliberat la urmă pe Jonathan. Când intră în camera lui, avu un şoc – patul era gol.

Presupunând că fusese transferat pentru cine ştie ce motiv ridicol în altă încăpere, aşa cum se întâmplase şi cu John Tarlow, David se duse la camera asistentelor să întrebe unde îl putea găsi pe Jonathan. Janet Colburn îl informă că domnul Eakins fusese transferat în cursul nopţii, de către medicul de gardă, la grupul de terapie intensivă.

David rămase mut de uimire.

— Domnul Eakins avea dificultate respiratorie şi a intrat în comă, adăugă Janet.

— De ce n-am fost chemat? întrebă David.

— Aveam dispoziţie să nu vă chemăm, răspunse Janet.

— Dată de către cine?

— De Michael Caldwell, directorul spitalului pentru probleme de ordin medical.

— Asta-i absurd! strigă David. De ce…?

— Ni s-a spus că, dacă veţi avea de pus unele întrebări, să o sunaţi pe doamna Beaton, zise Janet. Nu daţi vina pe noi.

David era înnebunit de furie. Directorul adjunct medical nu avea dreptul de a emite un astfel de ordin. David nu auzise niciodată o asemenea absurditate. Era suficient de rău că aceşti administratori îşi permiteau să-i dea sfaturi, dar a interveni în mod atât de brutal în îngrijirea unui bolnav constituia o totală încălcare a drepturilor lui de medic.

David înţelegea totuşi că nu cu asistenta şefă trebuia să discute. Plecă imediat din camera asistentelor, în căutarea pacientului său. În cele din urmă, constată că starea lui Jonathan era, într-adevăr, critica. Bolnavul era în comă şi conectat la plămânul artificial, aşa cum foarte de curând fusese şi Mary Ann. David îi auscultă pieptul. Şi Jonathan făcuse pneumonie. Cercetând punga de perfuzii, văzu că lui Jonathan i se administrau în mod continuu antibiotice intravenoase.

Se duse la pupitrul central să studieze foaia de observaţii a lui Jonathan. Îşi dădu repede seama că evoluţia stării acestuia începuse să semene aidoma cu cea a celor trei pacienţi ai săi decedaţi. Jonathan manifestase probleme ale aparatului gastrointestinal, ale sistemului nervos central şi ale sistemului circulator.

David luă receptorul s-o sune pe Helen Beaton, când coordonatorul grupului de terapie intensivă îl bătu uşor pe umăr şi-i înmână un alt telefon. Îl căuta Charles Kelley.

— M-au informat asistentele că ai venit la grupul de terapie intensivă, zise acesta. Le-am rugat să mă cheme în clipa în care vei apărea. Voiam să-ţi aduc la cunoştinţa că de cazul Eakins se va ocupa un alt medic din cadrul CMV-ului.

— Nu puteţi face asta, protestă David, mânios.

— Fii calm, doctore Wilson, replică Kelley. Bineînţeles că CMV-ul poate să transfere un bolnav în îngrijirea altui doctor şi chiar asta am făcut. Am încunoştinţat şi familia şi ei au fost perfect de acord.

— De ce? întrebă David, al cărui glas îşi pierduse aproape toată iritarea la aflarea veştii că în spatele acelei schimbări se ascundeau şi rudele bolnavului.

— Considerăm că dumneata eşti prea mult implicat emoţional, răspunse Kelley. Am decis de comun acord că ar fi mai bine pentru toţi dacă ţi s-ar lua cazul. În felul acesta ţi se va da o şansă să te linişteşti. Sunt conştient că ai fost foarte stresat. David nu ştia ce să creadă şi, cu atât mai puţin, ce să zică. Se gândi să atragă atenţia asupra faptului că starea lui Jonathan se înrăutăţise întocmai aşa cum se temuse el, dar decise că era preferabil să tacă. Nu era probabil ca Kelley să ţină seama de ce ar fi avut el de spus. Nu uita ce am discutat ieri, continuă Kelley. Sunt convins că, dacă vei reflecta puţin, vei înţelege punctul nostru de vedere.

Când închise telefonul, David oscila între două stări de spirit. Pe de o parte, încă mai era furios că i se luase cazul printr-o decizie unilaterală, iar pe de alta, în spusele lui Kelley exista un sâmbure de adevăr. David nu trebuia decât să se uite la mâinile sale tremurânde pentru a recunoaşte că era mult prea implicat emoţional.

Cu paşi nesiguri, ieşi din grupul de terapie intensivă. Când trecu pe lângă Jonathan, nici măcar nu se uită la el. Ajuns pe coridor, constată, privindu-şi ceasul, că era prea devreme pentru a se duce la cabinetul său, aşa că se duse la fişierul cu foile de observaţii ale bolnavilor.

Scoase foile referitoare la Marjorie, John şi Mary Ann. Instalându-se în intimitatea cabinei de dictare, revăzu fiecare foaie de observaţii, recapitulând respectivele evoluţii în decursul perioadei de spitalizare. Citi toate recomandările lui, toate însemnările asistentelor şi se uită la toate datele obţinute de la laborator şi la rezultatele testelor de diagnosticare.

Încă nu renunţase la ideea că răspunzătoare pentru sfârşitul nefast în toate cele trei cazuri era o infecţie necunoscută, ceva ce pacienţii lui contractaseră în timpul în care se aflaseră în spital.

O astfel de infecţie se numea infecţie nosocomială. David citise despre asemenea incidente survenite în alte spitale. Toţi pacienţii lui avuseseră pneumonie, însă fiecare caz fusese cauzat de către o tulpină bacteriană diferită. În mod cert, pneumonia fusese rezultatul vreunei infecţii preliminare.

Singurul element comun în toate cele trei cazuri fusese istoricul bolii. Toţi pacienţii fuseseră trataţi de cancer, cu diverse combinaţii de chirurgie, chimioterapie şi radioterapie. Dintre toate aceste tratamente, singurul comun pentru toţi pacienţii fusese chimioterapia.

David ştia foarte bine că unul din efectele secundare al chimioterapiei era scăderea rezistenţei la infecţii a bolnavului prin afectarea sistemului imunologic. Se întrebă dacă era posibil ca aceasta să aibă vreo legătură cu rapida evoluţie negativă a acelor bolnavi. Oncologul, expertul în astfel de probleme, acordase totuşi o mică importanţă acestui factor, deoarece în toate cele trei cazuri chimioterapia se încheiase cu mult înaintea spitalizării. Sistemele imunologice ale celor trei pacienţi reveniseră de mult la normal.

Pagerul de la centura lui David îi întrerupse gândurile. Uitându-se la ecranul cu diode lichide, recunoscu numărul: era cel al camerei de gardă. Punând la locul lor foile de observaţii, porni în grabă spre parter.

Pacientul era Donald Anderson, un alt vizitator frecvent al lui David. Diabetul lui Donald era deosebit de greu de controlat şi constituia principala cauză a deselor sale motive de a se prezenta la medic. Venirea sa de acum nu făcea excepţie. Când intră în cabinetul de consultaţii, David îşi dădu imediat seama că zahărul din sângele lui Donald scăpase de sub control. Donald era într-o stare semicomatoasă.

David ceru efectuarea unei verificări complete a glicemiei şi începu un tratament intravenos. Cât timp aşteptă rezultatele de la laborator, stătu de vorbă cu Shirley Anderson, soţia lui Donald.

— De o săptămână îi este rău, se plânse aceasta. Dar ştiţi şi dumneavoastră cât e de încăpăţânat.

— Cred că va trebui să-l internăm, zise David. Va dura câteva zile până când îi vom stabili un nou regim.

— Chiar speram să-l internaţi, spuse Shirley. E greu când el este în starea asta, cu copiii şi cu toate celelalte probleme.

Când obţinu rezultatele privitoare la glicemie, David se miră că Donald nu fusese şi mai lipsit de vlagă decât era. Revenind să discute cu el – acum lucid datorită perfuziilor – reacţionă cu întârziere la vederea unui chip cunoscut, zărit din mers, într-unul din celelalte cabinete de consultaţii: era Caroline Helmsford, prietena lui Nikki. Alături de ea se afla doctorul Pilsner.

David se strecură pe lângă Caroline, trecând faţă-n faţă cu doctorul Pilsner. Fetiţa se uită la David cu ochi rugători. Partea de jos a feţei îi era acoperită de o mască prin care primea oxigen. Tenul îi era cenuşiu, cu o uşoară nuanţă albăstrie. Respira anevoie.

Doctorul Pilsner tocmai îi ausculta pieptul. Când îl văzu pe David, îi zâmbi. De cum termină examinarea, îl luă pe David deoparte.

— Sărmana copilă trece prin clipe grele, comentă el.

— Ce nu-i în ordine? se interesă David.

— Situaţia obişnuită, răspunse doctorul Pilsner. Este congestionată şi are o febră cam mare.

— O veţi interna? întrebă David.

— Categoric. Dumneata ştii mai bine decât alţii că nu ne

putem asuma riscuri când e vorba de astfel de probleme.

David încuviinţă printr-o înclinare a capului. Într-adevăr, ştia. Se uită încă o dată la Caroline, care se chinuia să respire. Pe patul acela mare din cabinetul medical părea foarte mică şi extrem de vulnerabilă. Vederea ei îl făcu să se gândească îngrijorat la Nikki. Dată fiind fibroza ei chistică, pe pat s-ar fi putut să fie Nikki, nu Caroline.

— Sunteţi căutată la telefon de medicul legist şef, îi spuse Angelei una dintre secretare.

Angela ridică receptorul.

— Sper că nu te deranjez? zise Walt.

— Absolut deloc, răspunse Angela.

— Am căpătat câteva date de ultimă oră în legătură cu autopsia lui Hodges, anunţă Walt. Te interesează?

— Categoric, îl asigură Angela.

— Mai întâi de toate, tipul avea în fluidul ocular o însemnată cantitate de alcool, zise Walt.

— Nu ştiam că aşa ceva s-ar putea detecta după un timp atât de îndelungat, se miră Angela.

— Dacă putem obţine fluid ocular, este uşor, spuse medicul legist. Alcoolul e destul de stabil. De asemenea, am primit confirmarea că ADN-ul pielii de sub unghiile lui este diferit de al său propriu. Aşa că, în mod indubitabil, pielea provine de la ucigaş.

— Ce se ştie despre particulele acelea de carbon din piele? întrebă Angela. V-aţi mai gândit la ele?

— Ca să fiu sincer, nu m-am gândit prea mult. Însă mi-am schimbat părerea în legătură cu faptul că ar fi contemporane cu lupta dintre victimă şi asasin. Mi-am dat seama că particulele se aflau în dermă, nu în epidermă. Trebuie să fi fost o rană mai veche, ca de pildă o înţepătură cu creionul, de pe vremea când era la şcoala primară. Eu însumi am o astfel de urmă pe braţ.

— Am şi eu una în palma mâinii drepte, zise Angela.

— Motivul pentru care nu m-am ocupat prea mult de caz este că n-a existat presiune nici din partea procurorului general al statului, nici din cea a poliţiei statale. Din păcate, am fost supraaglomerat cu alte cazuri, la care se face o presiune

enormă.

— Înţeleg, spuse Angela. Problema continuă totuşi să mă intereseze. Dacă mai apar noutăţi, te rog să mi le aduci la cunoştinţă.

După ce închise telefonul, Angela rămase cu gândurile îndreptate asupra afacerii Hodges, întrebându-se ce făcea Phil Calhoun. De când îl vizitase şi-l angajase, nu mai avusese nici o veste de la el. Gândul la Hodges şi la Calhoun îi readuse în minte sentimentul de vulnerabilitate pe care-l avusese când David plecase noaptea de acasă pentru a se duce la spital.

Uitându-se la ceas, Angela îşi dădu seama că era timpul să ia pauza de prânz. Deconecta microscopul electronic, îşi înhăţă din cuier pardesiul, ieşi din clădire şi se duse la maşină. Îi declarase lui David că voia să aibă un revolver şi vorbise serios.

În Bartlet nu existau magazine cu articole de sport, dar magazinul de articole de uz casnic Staley's avea o serie de arme de foc. Când Angela explică exact ce dorea, domnul Staley deveni într-o clipă serviabil. O întrebă ce motive o îndemnau să cumpere un revolver. Aflând că scopul era apărarea locuinţei sale, negustorul îi recomandă o puşcă de vânătoare.

Pentru a-şi face alegerea, Angela nu avu nevoie de mai mult de un sfert de oră. Cumpără o puşcă de vânătoare de calibrul doisprezece, cu repetiţie. Domnul Staley fu mai mult decât fericit să-i arate cum să încarce şi cum să descarce arma. Avu deosebită grijă să-i explice funcţionarea siguranţei trăgaciului. Arma de foc se vindea însoţită de o broşură şi domnul Staley o îndemnă s-o citească.

În drumul de înapoiere la maşină, Angela se simţea jenată cu pachetul ei, deşi insistase ca domnul Staley să-l învelească într-o hârtie groasă, cafenie; obiectul dinăuntru era, oricum, uşor de recunoscut. Până acum, nu cărase niciodată o puşcă. În cealaltă mână ţinea o cutie cu cartuşe.

Cu un sentiment de imensă uşurare, puse puşca în portbagajul maşinii. Îndreptându-se către portiera de pe partea şoferului, aruncă, dincolo de parc, o privire spre clădirea secţiei de poliţie şi avu o ezitare. De când cu confruntarea cu Robertson, în dimineaţa precedentă, se simţise vinovată. De asemenea, ştia că David avusese dreptate. Din partea ei, fusese

o nesăbuinţă să şi-l facă duşman pe şeful poliţiei, chiar dacă acesta era un imbecil fără pereche.

Dând drumul portierei maşinii, traversă spaţiul verde şi intră în secţia de poliţie. După un minut de aşteptare, Robertson se îndură s-o primească.

— Sper că nu vă deranjez, spuse Angela.

— Nici un deranj, mârâi el, în timp ce ea păşea în încăpere.

— Nu vreau să vă răpesc mult timp, zise Angela, luând loc pe un scaun.

— Sunt un slujbaş la dispoziţia cetăţenilor, replică Robertson, cu obrăznicie.

— Am venit ca să-mi cer scuze pentru ieri.

— Oh? exclamă Robertson, în mod vădit luat prin surprindere.

— Purtarea mea a fost total nepotrivită, spuse Angela şi îmi pare rău. Asta s-a întâmplat numai fiindcă am fost realmente copleşită de descoperirea acelui cadavru în casa mea.

— Ei bine, este amabil din partea dumitale că ai venit, zise Robertson, vizibil tulburat. Nu se aşteptase la aşa ceva. Îmi pare rău de Hodges. Vom ţine cazul deschis şi vă vom da de ştire dacă mai apare vreun indiciu.

— Ceva a apărut în dimineaţa aceasta, spuse Angela, vorbindu-i apoi lui Robertson despre posibilitatea ca ucigaşul lui Hodges să fi avut pe braţ o depunere de carbon provenită de la un creion.

— De la un creion? repetă Robertson mirat.

— Da, confirma Angela. Ridicându-se în picioare, întinse braţul stâng cu palma în sus şi-i arătă o mică pată neagră, sub piele. Ceva asemănător cu asta, îi explică ea. M-am ales cu ea în clasa a treia.

— Oh, înţeleg, spuse Robertson, dând din cap în vreme ce un zâmbet ambiguu îi flutură în colţurile gurii. Ei bine, îţi mulţumesc pentru pont.

— Tocmai m-am gândit să vi-l pasez, zise Angela. Medicul legist mai spunea şi că pielea de sub unghiile lui Hodges era, în mod indiscutabil, a asasinului. S-a efectuat o verificare a ADN-ului.

— Necazul este că, fără un suspect, idioţeniile astea supersofisticate, cu ADN-ul, nu sunt de mare folos, replică

Robertson.

— S-a vorbit cândva despre un orăşel din Anglia, în care un caz de viol a fost rezolvat cu ajutorul amprentelor de ADN, remarcă Angela. Tot ce-au avut de făcut a fost să-i supună pe toţi locuitorii oraşului la un test de ADN.

— Aoleu! exclamă Robertson. Îmi pot imagina ce ar zice Uniunea Americană a Drepturilor Civice dacă aş încerca să fac chestia asta aici, în Bartlet.

— Nu sugerez s-o faceţi, spuse Angela, dar voiam să aveţi cunoştinţă de amprenta ADN.

— Îţi mulţumesc, zise Robertson. Şi-ţi mulţumesc că ai venit pe-aici, adăugă, ridicându-se în picioare când Angela îşi părăsi scaunul, pregătindu-se de plecare.

Uitându-se pe fereastră, o urmări cu privirea pe Angela până când aceasta urcă în maşină. În timp ce ea demara, Robertson luă telefonul şi apăsă una din tastele cu formare automată a numărului.

— N-o să vă vină să credeţi, dar femeia aia nu se lasă. E ca un câine care a înhăţat un os.

Faptul că încercase să lămurească lucrurile cu Robertson o făcea pe Angela să se simtă mai bine. Totodată, nu se amăgea singură, crezând că ar fi schimbat cu ceva situaţia. În mod intuitiv, ştia că el tot nu avea să mişte nici măcar un deget pentru a contribui la rezolvarea cazului Hodges.

Când ajunse la spital, constată că toate locurile de parcare rezervate pentru personalul medical din apropierea intrării din spate a spitalului erau ocupate. Fu nevoită să zigzagheze înainte şi înapoi, în căutarea unui loc liber. Negăsind nici unul, îşi continuă drumul până în parcarea superioară. În cele din urmă, zări unul tocmai în colţul cel mai îndepărtat. Îi luă aproape cinci minute să se întoarcă pe jos la uşa spitalului.

— Asta nu-i ziua mea norocoasă, zise ea cu voce tare când intră în clădire.

— Dar garajul cu parcare nici măcar n-o să poată fi văzut din oraş, protestă Traynor, vorbind la telefon şi abia ascunzându-şi frustrarea. Discuta cu Ned Banks, care, în anul precedent, devenise unul dintre consilierii oraşului. Nu, nu, nu! repetă el.

Nu trebuie să arate ca un buncăr din al Doilea Război Mondial. De ce să nu ne întâlnim cândva la spital, ca să-ţi arăt macheta? Te asigur că e destul de atrăgătoare. Şi dacă Spitalul Orăşenesc Bartlet intenţionează să devină spitalul de bază al statului, garajul ăsta ne este necesar.

Collette, secretara lui Traynor, intră în încăpere şi puse pe mapa din faţa acestuia o carte de vizită. În momentul acela Ned continua să susţină că Bartleul avea să-şi piardă farmecul. Traynor luă cartea de vizită. Pe cartonaş scria: „Phil Calhoun, detectiv particular, servicii garantat mulţumitoare.” Traynor acoperi cu mâna receptorul şi şopti:

— Cine dracu’ este acest Calhoun?

— Nu l-am mai văzut niciodată, răspunse Collette, înălţând din umeri, dar el afirmă că vă cunoaşte. Oricum, aşteaptă afară. Eu trebuie să dau o fugă până la oficiul poştal.

Traynor îşi flutură mâna către secretara sa în semn de la revedere, apoi lăsă pe masă cartea de vizită. Între timp, Ned continua să deplângă recentele schimbări din Bartlet, mai ales construirea blocurilor de locuinţe comune în apropierea autostrăzii interstatale.

— Ascultă, Ned, sunt nevoit să plec rapid, îi reteză Traynor vorba. Sper cu adevărat să te gândeşti puţin la acest garaj al spitalului, dotat cu posibilităţi de parcare. Ştiu că Wiggins a vorbit împotriva lui, dar pentru spital e important. Şi, sincer, am nevoie de toate voturile pe care le pot obţine.

Scârbit, Traynor puse receptorul în furcă. Îi era greu să înţeleagă miopia majorităţii consilierilor. Nici unul din ei nu părea să-şi dea seama de importanţa economică a spitalului şi acest lucru făcea ca funcţia lui de preşedinte al consiliului de conducere al acestuia să devină mult mai dificilă.

Cu prudenţă, Traynor aruncă o privire în anticamera biroului, ca să-l vadă pe detectivul particular pe care se presupunea că l-ar fi cunoscut. Un bărbat corpolent, îmbrăcat cu o cămaşă cadrilată în alb şi negru, răsfoia unul din rapoartele trimestriale ale spitalului. Lui Traynor îi păru vag cunoscut, fără totuşi a şti de unde.

Îl invită pe Calhoun în birou. În timp ce dădeau mâna, Traynor îşi scormonea memoria, însă tot fără nici un rezultat. Îi arătă

vizitatorului său un fotoliu şi amândoi luară loc.

Abia când Calhoun menţiona că fusese poliţist statal se lămuri Traynor.

— Îmi amintesc, zise el. Pe vremuri erai prieten cu fratele lui Harley Strombell.

Calhoun confirmă printr-o înclinare a capului şi-l complimenta pe Traynor pentru memoria sa.

— Niciodată nu uit un chip, se lăudă acesta.

— Voiam să vă pun câteva întrebări în legătură cu doctorul Hodges, spuse Calhoun, trecând direct la subiect.

Cu gesturi nervoase, Traynor răsucea între degete ciocănelul pe care-l folosea în şedinţele consiliului executiv al spitalului. Nu-i plăcea să răspundă unor întrebări referitoare la Hodges şi totuşi se temea să refuze. N-ar fi vrut să facă din asta o problemă. Dorea doar ca toată povestea aceasta neplăcută cu Hodges să dispară.

— Interesul dumitale esta personal sau profesional? îl întrebă pe Calhoun.

— O combinaţie, răspunse detectivul.

— Ai fost angajat?

— S-ar putea spune şi aşa.

— De către cine?

— Nu-mi este îngăduit să numesc persoana. Ca om al legii, sunt sigur că înţelegeţi.

— Dacă te aştepţi ca eu să fiu cooperant, ar trebui să fii dumneata însuţi puţin mai sincer.

Calhoun îşi scoase din buzunar cutia de Antonio y Cleopatra, întrebă dacă i se îngăduia să fumeze şi-i oferi un trabuc lui Traynor, dar acesta îl refuză. Calhoun şi-l aprinse tacticos pe-al său. Suflă spre tavan un nor de fum şi apoi vorbi:

— Familia este interesată să afle cine a fost răspunzător de moartea brutală a doctorului.

— E ceva lesne de înţeles, încuviinţă Traynor. Îmi poţi da cuvântul dumitale că vei fi discret cu orice aş spune?

— Absolut.

— Atunci, e-n ordine. Ce anume vrei să mă întrebi?

— Sunt în curs de alcătuire a unei liste de persoane care îl antipatizau pe Hodges, zise Calhoun. Ştiţi pe cineva care ar

trebui să fie inclus în lista mea?

— Jumătate din locuitorii oraşului, răspunse Traynor, izbucnind într-un râs scurt. Dar nu m-aş simţi în largul meu dacă aş da nume.

— Înţeleg că l-aţi văzut pe Hodges în noaptea crimei, spuse Calhoun.

— Hodges a dat buzna într-o şedinţă pe care o ţineam la spital, preciză Traynor. Ăsta era un obicei neplăcut de-al lui, pe care şi-l permitea mult prea des.

— Înţeleg că Hodges era mânios.

— De unde ai auzit amănuntul acesta?

— Am stat de vorbă cu o serie de persoane din oraş.

— Hodges era mânios tot timpul, zise Traynor. Era cronic nemulţumit de modul în care conducem noi spitalul. Vezi dumneata, doctorul Hodges avea în legătură cu această instituţie o concepţie de proprietar. De asemenea, avea o gândire învechită. Era un doctor de şcoală veche, care a condus spitalul într-o perioadă caracterizată printr-o situaţie economică înfloritoare, aducătoare de profit. Nu avea absolut nici un simţ al aprecierii noului mediu de asistenţă medicală coordonată şi de competiţie managerială. Pur şi simplu, nu înţelegea.

— Cred că nici eu nu ştiu prea multe despre asemenea chestiuni, recunoscu Calhoun.

— Mai bine ai învăţa, îl sfătui Traynor, deoarece este o problemă actuală. În ce plan de ocrotire a sănătăţii eşti încadrat?

— La CMV, declară Calhoun.

— Bravo! îl felicită Traynor. Îngrijire medicală coordonată. Faci deja parte din ea şi nici măcar nu ştii.

— Înţeleg că atunci când doctorul Hodges a dat buzna peste şedinţa dumneavoastră de la spital, avea la el nişte foi de observaţii de-ale spitalului, zise Calhoun.

— Nişte fragmente din unele foi de observaţii, îl corectă Traynor. Dar eu nu m-am uitat la ele. Intenţionam ca a doua zi să iau prânzul cu el şi să discutăm problema care-l frământa. Fără îndoială, era ceva legat de foştii lui pacienţi. Se plângea mereu că acestora nu li se acorda atenţia cuvenita unor VIP-uri. Sincer să fiu, omul era o adevărată pacoste.

— O deranja doctorul Hodges pe Helen Beaton, cea care devenise de curând director general al spitalului?

— Oh, Dumnezeule, da! confirmă Traynor. Hodges nu se jena să năvălească în biroul ei la orice oră din zi. Helen Beaton a fost, probabil, persoana care a avut cel mai mult de suferit de pe urma beţelor în roate puse de Hodges. În definitiv, ea ocupase fostul lui post. Şi cine se pricepea mai bine decât el să-i facă greutăţi?

— Înţeleg că în noaptea aceea în care el a dat buzna peste şedinţa dumneavoastră, l-aţi întâlnit pe Hodges a doua oară, zise Calhoun.

— Din păcate, da, recunoscu Traynor. La han. După cele mai multe şedinţe de la spital, de regula ne ducem la han. În noaptea aceea, Hodges se afla acolo, bând ca de obicei şi tot ca de obicei pus pe harţă.

— A avut o discuţie neplăcută cu Robertson?

— Bineînţeles.

— Şi cu Sherwood?

— Cu cine ai stat de vorbă? întrebă Traynor.

— Doar cu câţiva localnici ai oraşului, răspunse Calhoun, înţeleg că şi doctorul Cantor a spus câteva lucruri jignitoare despre Hodges.

— Nu ţin minte. Dar de ani de zile nu-l înghiţea pe Hodges.

— Cum aşa?

— Hodges a preluat radiologia şi patologia pentru spital. Voia ca spitalul să sporească profiturile neaşteptate pe care le aduceau acele secţii de pe urma echipamentelor aflate în proprietatea spitalului.

— Dar dumneavoastră? întrebă Calhoun. Am auzit că nici dumneavoastră nu-l îndrăgeaţi pe Hodges.

— Ţi-am mai spus – individul era o pacoste şi un dobitoc. Conducerea spitalului era îndeajuns de dificila şi fără amestecul lui continuu în treburile noastre.

— Am auzit că ar fi fost ceva personal, insistă Calhoun. Ceva în legătură cu sora dumneavoastră.

— Ia te uită! Da’ ştiu că ai surse bune.

— Simple bârfe de prin oraş.

— Ai dreptate, recunoscu Traynor. Nu-i nici un secret. Sora

mea, Sunny, s-a sinucis după ce Hodges a anulat privilegiile de care se bucura soţul ei în spital.

— Aşa că dumneavoastră îl socoteaţi vinovat pe Hodges?

— Mai mult la vremea aceea decât acum, preciză Traynor. La naiba! Soţul lui Sunny era un beţivan. Hodges ar fi trebuit să-i retragă dreptul de a profesa înainte ca nenorocitul acela să fi apucat să facă realmente vreun rău.

— O ultimă întrebare, zise Calhoun. Ştiţi cine l-a ucis pe doctorul Hodges?

Traynor izbucni în râs, apoi clătină din cap.

— N-am nici cea mai mică idee şi nici nu-mi pasă, spuse el apoi. Singurul lucru de care-mi pasă este efectul pe care s-ar putea să-l aibă moartea lui asupra spitalului.

Calhoun se ridică în picioare şi îşi strivi trabucul într-o scrumieră de pe colţul biroului lui Traynor.

— Fă-mi un serviciu, zise Traynor. Eu ţi-am înlesnit lucrurile, deşi nu eram obligat să-ţi spun nimic. Tot ce-ţi cer eu este să nu dai amploare acestei afaceri cu Hodges. Dacă descoperi cine a fost făptaşul şi intenţionezi să-l dai pe individ în vileag, mai înainte încunoştinţează-mă pe mine, ca spitalul să-şi poată lua unele măsuri în legătură cu publicitatea, mai ales dacă ucigaşul ar avea ceva de-a face cu spitalul. Şi fără asta ne confruntăm actualmente cu o problemă de relaţii cu publicul referitoare la o altă chestiune. Nu avem nevoie ca imaginea noastră să aibă de suferit şi prin altceva.

— Mi se pare raţional.

După ce îl conduse pe Calhoun spre ieşire, Traynor reveni la biroul său, căută numărul de telefon de la Boston al Clarei Hodges şi formă cifrele.

— Vreau să te întreb ceva, îi spuse el după obişnuitele introduceri glumeţe. Îţi este cunoscut un domn cu numele de Phil Calhoun?

— Din câte îmi amintesc, nu, zise Clara. De ce mă-ntrebi?

— Chiar adineauri a fost în biroul meu, îi explică Traynor. E detectiv particular. A venit ca să pună întrebări referitoare la Dennis. A dat de înţeles că ar fi fost angajat de către familie.

— Te asigur că eu una n-am angajat nici un detectiv particular, spuse Clara. Şi nici nu-mi pot imagina pe altcineva

din familie făcând aşa ceva, mai ales fără ştirea mea.

— De asta mă temeam. Dacă mai afli alte lucruri despre individul ăsta, te rog să-mi dai de ştire.

— Cu siguranţă, aşa voi face, zise Clara.

Traynor închise telefonul şi oftă. Avea neplăcutul presentiment că urmau şi alte necazuri. Chiar şi de dincolo de mormânt, Hodges era un blestem.

— V-a mai venit o pacientă, spuse Susan, dându-i lui David fişa medicală. I-am zis să intre imediat. Este una dintre asistentele de la etajul întâi.

David luă fişa şi intră în cabinetul de consultaţii. Asistenta era Beverly Hopkins. David o cunoştea vag; ea lucra în schimbul de noapte.

— Care-i problema? o întrebă, zâmbind.

Beverly stătea pe masa de consultaţii. Era o femeie înaltă şi suplă, cu pâr castaniu-deschis. Ţinea în mână o tăviţă renală pe care i-o dăduse Susan ca să poată voma. Faţa îi era palidă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doctore Wilson, spuse Beverly. Cred că este o gripă. Aş sta, pur şi simplu, în pat, dar, aşa cum ştiţi, suntem îndemnate să venim la dumneavoastră, în caz că avem de gând să ne luăm o zi liberă.

— Nici o problemă, o linişti David. Pentru asta mă aflu aici. Ce simptome ai?

Simptomele erau asemănătoare cu cele ale celorlalte patru asistente: stare generală proastă, uşoare neplăceri de natură gastrointestinală şi subfebrilitate. David fu de acord cu diagnosticul pe care îl presupusese Beverly. O trimise acasă pentru odihnă în pat, recomandându-i să bea cât mai multe lichide şi să ia aspirină în funcţie de necesitate.

După ce îşi termină programul de lucru în cabinet, David se duse la spital, să-şi vadă pacienţii. Pe drum, începu să reflecteze că, până acum, singurele persoane pe care le văzuse suferind de gripă fuseseră asistente medicale şi toate cinci făceau parte din personalul de la etajul întâi.

Se opri în loc, întrebându-se dacă doar printr-o simplă coincidenţă asistentele proveneau toate de la acelaşi etaj la care fuseseră internaţi toţi pacienţii lui care sfârşiseră prin a

muri. Bineînţeles, nouăzeci la sută dintre bolnavi se duceau la etajul întâi, însă lui David i se părea ciudat că nici o asistentă de la sala de operaţii sau de la camera de gardă nu se îmbolnăvea de gripă.

David îşi reluă mersul şi gândurile i se îndreptară iar spre posibilitatea ca pacienţii lui să fi murit din cauza unei boli infecţioase contractate în spital. Poate că exista o legătură şi cu simptomele de tip gripal pe care le prezentau asistentele. Adoptând o abordare dialectică a problemei, David îşi puse o întrebare: „Dar dacă asistentele, care, în general, erau sănătoase, se alegeau cu o boală relativ uşoară atunci când erau expuse la acea maladie misterioasa, iar pacienţii care fuseseră trataţi prin chimioterapie şi care, drept urmare, aveau un sistem imunologic oarecum compromis căpătau o boală cu evoluţie fulgerătoare şi sfârşit fatal?”

David socotea că raţionamentul acesta era valabil, însă când încercă să se gândească la vreo boală cunoscută care să se potrivească la situaţia de fapt nu reuşi să găsească nici una. Acea boală ar fi trebuit să afecteze funcţiile gastrointestinale, sistemul nervos central şi sângele şi totuşi să fie greu de diagnosticat chiar şi pentru un expert în domeniu, aşa cum era doctoral Martin Hasselbaum.

Dar dacă ar fi vorba de un agent toxic existent în mediul ambiant? se întrebă David. Îşi aminti de simptomul cu salivaţie excesivă al lui Jonathan. Acela îl făcuse pe David să se gândească la o otrăvire cu mercur. Chiar şi aşa, ideea că ar fi putut să fie implicată vreo otravă părea trasă de păr. Cum s-ar fi răspândit respectiva otravă? Dacă ar fi fost aeropurtată, s-ar fi îmbolnăvit, prezentând aceleaşi simptome mai multe persoane, nu numai patru pacienţi şi cinci asistente medicale. David decise să se abţină să tragă vreo concluzie înainte de a primi rezultatele analizelor de toxicologie referitoare la Mary Ann.

Grăbind pasul, David urcă la etajul întâi. Pacienţii care îi mai fuseseră lăsaţi în îngrijire se simţeau bine. Nici măcar Donald nu necesita o prea mare atenţie, deşi David îi reglă din nou dozajul insulinei.

După ce îşi termină vizitele, David coborî la parter, s-o caute, la laborator, pe Angela. O găsi în zona rezervată chimiei,

încercând să rezolve o problemă cu ajutorul unuia dintre analizoarele cu mulţi parametri.

— Ai şi terminat? îl întrebă Angela, zărindu-l.

— Se mai întâmplă şi excepţii, răspunse David.

— Ce mai face Eakins?

— O să-ţi spun mai târziu.

Angela se uită la el cu atenţie.

— E totul în ordine? îl întrebă apoi.

— Nu prea, recunoscu David. Dar nu vreau să discut despre asta acum.

Angela se scuză faţă de laborantul cu care lucra şi îl luă pe David deoparte.

— Când am venit aici azi-dimineaţă, am avut o mică surpriză, îi spuse ea. Wadley era cumplit de furios din cauza autopsiei făcute de mine.

— Îmi pare rău, zise David.

— Nu-i vina ta, îl linişti Angela. Wadley e, pur şi simplu, un dobitoc. A fost rănit în orgoliul său. Problema e că nu a vrut să permită prelucrarea nici uneia din probe.

— Fir-ar al naibii! înjură David. Mă interesa foarte mult să aflu rezultatele analizei de toxicologie.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji. Am trimis probele de toxicologie şi culturile la Boston. Lamelele o să le fac eu. De fapt, voi rămâne diseară la laborator ca să mă ocup de ele. Vrei să pregăteşti tu cina pentru tine şi Nikki?

David o asigură că avea să se achite cu plăcere de această sarcină.

Plecând de la spital, David se simţea cuprins de un sentiment de uşurare. Mersul cu bicicleta în aerul proaspăt din New England era înviorător. Când intră, pedalând, pe aleea de acces către casă, îi păru rău că drumul se terminase.

După ce o trimise pe Alice acasă, îi făcu plăcere să-şi petreacă timpul împreună cu Nikki. Munciră amândoi în curte până când întunericul îi goni în casă. În vreme ce Nikki îşi făcea temele, el prepară o mâncare simplă, friptură cu salată. Când sfârşiră cu masa, îi dădu fiicei sale vestea referitoare la Caroline.

— E chiar bolnavă? întrebă Nikki.

— Când am văzut-o, părea să nu se simtă deloc bine,

răspunse David. Însă adu-ţi aminte şi tu erai puţin congestionată noaptea trecută. Cred că ar fi mai bine să aşteptăm până vom şti cu certitudine ce anume are Caroline. De acord?

Nikki dădu din cap în semn că da, însă părea necăjită.

Ca măsură de precauţie, David insistă ca Nikki să-şi facă obişnuitul drenaj al plămânilor, deşi de regulă ea şi-l făcea numai dimineaţa, excepţie constituind doar perioadele în care nu se simţea bine. Nikki nu protestă.

După ce fetiţa se duse la culcare, David se apucă să studieze capitolul referitor la bolile infecţioase din unul dintre tratatele lui medicale. Nu căuta ceva anume. Îşi zicea că exista o şansă ca de-a lungul textului să găsească vreo referire la infecţia la care se gândise mai devreme, dar nimic de felul acesta nu-i atrase atenţia.

Până să-şi dea seama, se trezi moţăind cu manualul de medicină deschis pe genunchi. Reminiscenţe de prin facultatea de medicină, îşi zise, râzând în barbă. Trecuse multă vreme de când nu mai adormise cu nasul într-una din cărţile sale. Uitându-se la orologiul de deasupra şemineului, se miră văzând că era trecut de unsprezece. Angela încă nu ajunsese acasă.

Simţindu-se puţin îngrijorat, sună la spital. Centralista îi făcu legătura cu laboratorul.

— Ce se întâmplă? întrebă când auzi glasul Angelei.

— Nimic, atâta doar că durează mai mult decât mă aşteptam, spuse ea. Impregnarea cu coloranţi a substanţei de pe lamele în vederea examenului microscopic ia timp. Asta mă face să recunosc meritele laboranţilor care se ocupă în mod normal de treaba aceasta. Ar fi trebuit să te sun, dar sunt aproape gata. Voi fi acasă până-ntr-o oră.

— Te aştept, zise David.

Trecuse mai mult de o oră până să fi terminat Angela cu totul. Alese câteva lamele şi le depozită într-o casetă metalică, gândindu-se că era posibil ca David să vrea să se uite la ele. Angela avea acasă propriul ei microscop, astfel că, dacă-l interesa, el ar fi putut lesne să le arunce o privire.

Le ură serviciu uşor laboranţilor din tura de noapte, apoi se îndreptă spre parcare.

Nu văzu vechiul ei Volvo în zona rezervată parcării. Vreme de câteva clipe crezu că maşina fusese furată, dar pe urmă îşi aminti că, neavând încotro şi-o lăsase în capătul cel mai depărtat al parcării superioare.

Deşi porni la drum cu pas vioi, în curând fu nevoită să şi-l încetinească. Nu numai că avea de cărat o geantă grea, dar era şi extrem de obosită. La jumătatea dramului către parcare trebui să-şi treacă geanta în cealaltă mână.

În parcare se aflau doar puţine maşini, aparţinând personalului din schimbul de noapte, dar şi acestea rămâneau în urmă pe măsură ce Angela înainta cu greu pe cărarea ce ducea spre parcarea superioară. Angela observă că era absolut singură; nu se mai vedea nici un alt om – cei din schimbul de seară plecaseră de mult.

Când se apropie de potecă, începu să nu se simtă deloc în largul ei. Nu era obişnuită să fie plecată de acasă la o asemenea oră şi nu se aşteptase la atâta singurătate. Deodată i se păru că aude ceva în spatele ei. Când întoarse capul, nu văzu nimic.

Continuându-şi drumul, se gândi la animale sălbatice. Auzise că prin zonă erau văzuţi uneori urşi negri. Se întrebă ce ar face dacă s-ar pomeni brusc faţă-n faţă cu un urs. „Eşti nebună!” îşi spuse în sinea ei, văzându-şi mai departe de drum. Trebuia să ajungă acasă; era trecut de miezul nopţii.

Iluminatul din parcarea inferioară era mai mult decât mulţumitor, dar când intra pe cărarea ce ducea spre cel superior, fu nevoită să stea în loc câteva clipe pentru a le da ochilor răgaz să se adapteze la întuneric. De-a lungul potecii nu exista nici un felinar, iar tufişurile dese de arbuşti pereni care o mărgineau de o parte şi de alta alcătuiau o arcadă naturală.

Lătratul unui câine, undeva, departe, o făcu să tresară. Neliniştită, pătrunse mai adânc în tunelul de arbuşti, începând să urce o scară construita din traverse de cale ferată. Auzea trosnete dinspre pădure şi foşnetul vântului printre ramurile pinilor. Cuprinsă de spaimă, îşi aminti cu claritate clipele de groază petrecute în subsol, când o speriaseră David şi Nikki şi amintirea aceea o făcu să fie şi mai încordată.

La capătul de sus al treptelor, poteca devenea orizontala şi cotea spre stângă. Mai departe, înaintea ei, văzu lumina din

parcarea superioară; îi rămăseseră de parcurs doar cincisprezece metri.

Aproape că se liniştise, când, dintr-un salt, din umbră se ivi un bărbat. Veni până aproape de ea atât de pe neaşteptate, încât Angela nu avea nici o şansă de a scăpa prin fugă. Individul ridică ameninţător deasupra capului o măciucă. Faţa îi era ascunsă sub o mască de schi neagră.

Dându-se înapoi cu paşi nesiguri, Angela se împiedică de o rădăcină de la suprafaţa solului şi căzu. Necunoscutul se năpusti asupra ei. Angela scoase un ţipăt şi se rostogoli într-o parte. Auzi bufnitura măciucii când aceasta se împlântă în pământul moale pe care doar cu câteva secunde înainte se aflase ea.

Cu greu, Angela se ridică în picioare. Cu mâini înmănuşate, individul o înşfacă, pregătindu-se să lovească iar cu măciuca. Folosindu-şi toată puterea de care era în stare, Angela îl izbi între picioare cu geanta ce conţinea caseta metalică. Bruta scoase un urlet de durere şi braţul îşi slăbi strânsoarea, eliberând-o pe Angela.

Deoarece drumul înapoi spre spital era blocat de individul care acum se zvârcolea gâfâind, Angelei nu-i rămânea decât să fugă către parcarea superioară. Cu forţe sporite de groază, goni ca niciodată în viaţa ei, paşii săi repezi scrâşnind pe asfalt. Îl auzea pe agresor în urma ei, dar nu îndrăznea să se uite înapoi. Alerga spre Volvo, având în minte un singur gând: puşca de vânătoare.

Lăsându-şi geanta să cadă pe asfalt, Angela mânui cu stângăcie cheile maşinii. De cum deschise portbagajul, smulse de pe puşcă hârtia de ambalaj. Înhăţând punga cu cartuşe, le răsturnă în grabă în portbagaj. Luă un singur cartuş şi-l vârî în încărcătorul puştii. Apoi se răsuci în loc, ţinând arma la nivelul taliei.

Dar nimeni nu mai era acolo. Parcarea era complet pustie. Individul nu o urmărise: ceea ce auzise ea fusese ecoul propriilor ei paşi.

— Nu eşti în stare de nimic mai bun? se răsti Robertson. „Un tip cam înalt.” Atâta tot? Aşa ceva cu greu s-ar putea numi o descriere. Cum e de presupus că l-am găsi pe individul ăsta,

dacă voi, femeile, nu sunteţi capabile să-l descrieţi mai bine?

— Era întuneric, zise Angela, străduindu-se să se liniştească. Totul s-a întâmplat foarte repede. Şi-n afară de asta, purta o mască.

— Oricum, ce naiba căutai acolo, printre copaci, după miezul nopţii? Fir-ar al dracului! Toate asistentele medicale au fost avertizate.

— Eu nu sunt asistentă medicală, replică Angela. Sunt medic.

— Ce să spun?! exclamă Robertson pe un ton superior. Şi îţi închipui că violatorului ăluia îi păsa că erai asistentă sau medic?

— Ceea ce voiam să spun este că eu n-am fost avertizată. E posibil ca asistentelor să li se fi atras atenţia, dar pe doctoriţe nu le-a avertizat nimeni.

— Ei bine, dumneata ai fi putut să ai mai multă minte şi să fii mai prudentă.

— Încercaţi să daţi de înţeles că atacul acesta a avut loc cumva din vina mea?

— Ce fel de măciucă ţinea în mână? întrebă Robertson, neluând în seamă întrebarea Angelei.

— Habar n-am, răspunse aceasta. V-am spus că era întuneric.

Robertson clătină din cap şi se uită la adjunctul său.

— Ziceai că Bill tocmai trecuse pe acolo, cu maşina de patrulare?

— Aşa este, zise adjunctul. Cu nici zece minute înainte de incident, făcuse rapid o inspecţie de rutină a ambelor parcări.

— Hristoase, nu ştiu ce să fac! exclamă Robertson. Se uită la Angela şi înălţă din umeri. Dacă voi, femeile, aţi fi măcar cât de cât mai cooperante, n-am avea problema asta.

— Am voie să folosesc telefonul? întrebă Angela.

Primind încuviinţarea, îl sună pe David. Când el răspunse, ea îşi dădu seama că-l trezise din somn. Se mulţumi să-i spună că în zece minute avea să fie acasă.

— Cât e ceasul? o întrebă David, dar, după o privire către orologiu, îşi dădu singur răspunsul. Dumnezeule sfinte, e trecut de unu! Ce faci acolo?

— O să-ţi povestesc după ce ajung acasă, zise ea. Apoi puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Robertson. Acum, mi se permite să plec? îl întrebă pe un ton iritat.

— Desigur, spuse Robertson. Dar, dacă-ţi mai vine în minte ceva, dă-ne de ştire. Ai vrea să te ducă adjunctul meu cu maşina până acasă?

— Cred că mă descurc singură, răspunse Angela.

Zece minute mai târziu, Angela îl strângea cu putere în braţe pe David, în pragul uşii. El fusese alarmat nu numai din cauza orei târzii, ci şi la vederea soţiei sale coborând din maşină cu o geantă într-o mână şi cu o puşcă în cealaltă. Dar nu o întrebă ce era cu arma aceea. Deocamdată, se mulţumea s-o ţină strâns la piept pe Angela. Ea se agăţa de el cu putere, părând că n-ar mai vrea să se desprindă vreodată.

În cele din urmă, Angela îl eliberă, îşi dezbrăcă pardesiul murdărit şi cără geanta şi puşca în camera de zi. David o însoţi, uitându-se lung la puşcă. Angela se aşeză pe canapea, îşi strânse genunchii la piept, cuprinzându-şi-i cu braţele şi îşi înălţă privirea spre David.

— Aş vrea să-mi păstrez calmul, zise ea, cu glas liniştit. Te-ar deranja să-mi aduci un pahar cu vin?

David îi făcu imediat pe plac. Oferindu-i paharul, o întrebă dacă nu voia să mănânce ceva. Angela clătină din cap în semn că nu şi îşi sorbi vinul, ţinând paharul cu ambele mâini.

Cu glas stăpânit, începu să-i povestească lui David despre tentativa de agresiune. Însă nu ajunse prea departe cu istorisirea. Emoţia o făcu să izbucnească în lacrimi. Vreme de cinci minute nu fu în stare să vorbească. David o cuprinse în braţe, spunându-i că nu era vina ei – el însuşi n-ar fi trebuit niciodată s-o lase să lucreze la spital până atât de târziu în noapte.

Angela reuşi, în sfârşit, să-şi recapete stăpânirea de sine. Îşi reluă povestirea, înghiţindu-şi lacrimile. Când ajunse la partea cu Robertson, care venise să discute cu ea, mânia i se redeşteptă.

— Omul ăsta e ceva de neînchipuit! exclamă ea. Pur şi simplu, mă înfurie. Se purta de parcă ar fi fost vina mea.

— Este o jigodie, conveni David.

Angela întinse mâna spre geantă şi i-o dădu lui David.

— Toate eforturile astea şi lamelele n-au arătat mare lucru, spuse ea, ştergându-şi lacrimile. În creier nu exista nici o

tumoare. Era o oarecare inflamare perivasculară, însă nespecifică. Câţiva neuroni păreau deterioraţi, dar e posibil ca asta să fi fost o modificare post-mortem.

— Nici un semn al vreunei maladii infecţioase sistemice? insistă David.

Angela dădu din cap în semn că nu.

— Am adus acasă lamelele, în caz că ai vrea să le vezi şi tu, spuse apoi.

— Am constatat că ai făcut rost de o puşcă, remarcă el.

— E chiar încărcată, îl avertiză ea, aşa că fii atent. Şi nu-ţi face griji. Mâine o să-i explic lui Nikki cum se umblă cu ea.

Un trosnet însoţit de zgomotul unor geamuri sparte îi făcu pe amândoi să sară în picioare. Rusty începu să latre din camera lui Nikki, apoi coborî în goană scara. David luă puşca.

— Siguranţa se află chiar deasupra trăgaciului, îi atrase atenţia Angela.

Cu David mergând înainte, porniră spre camera de zi învăluită în întuneric. David aprinse brusc lumina. Patru dintre ochiurile de geam ale ferestrei cu arcadă erau sfărâmate, ca şi cercevelele lor. Pe pardoseală, la aproximativ un metru de locul în care stăteau ei, văzură o cărămida. Prinsă de ea era o copie a biletului pe care-l primiseră în noaptea precedentă.

— Mă duc să sun la poliţie, zise Angela. Asta-i prea mult.

În timp ce aşteptau să vină cei de la poliţie, David o îndemnă pe Angela să ia loc.

— Ai făcut astăzi ceva în legătură cu afacerea Hodges? o întrebă.

— Nu, răspunse ea, în defensivă. Ei bine, am primit un telefon din partea medicului legist.

— Ai discutat cu cineva despre Hodges?

— A fost menţionat numele lui când stăteam de vorbă cu Robertson.

— În noaptea asta? întrebă David, surprins.

— În după-amiaza asta, preciza Angela. M-am oprit să schimb o vorbă cu Robertson, când mă întorceam spre casa după ce cumpărasem puşca.

— De ce ai făcut aşa ceva? întreba David, înspăimântat. După cele întâmplate ieri în faţa bisericii, mă mir că ai avut

îndrăzneala de a-l mai vizita pe individ.

— Voiam să-mi cer scuze, explică Angela. Dar a fost o greşeală. Robertson nici nu se gândeşte să întreprindă ceva în legătură cu uciderea lui Hodges.

— Angela, se ruga David, trebuie să încetăm să ne mai vârâm nasul în treaba asta cu Hodges. Nu merită. Un bilet prins pe uşă este una, dar o cărămidă azvârlită prin fereastra e cu totul altceva.

Luminile unor faruri se proiectară pe peretele încăperii, în timp ce o maşină de patrulare a poliţiei înainta pe aleea de acces spre casă.

— Cel puţin, bine că nu-i Robertson, zise Angela, când reuşiră să-l distingă pe ofiţerul care venea către ei.

Poliţistul se prezentă ca fiind Bill Morrison. Încă de la început fu clar că nu era formidabil de interesat să ancheteze acest ultim incident de la locuinţa Wilsonilor. Punea doar întrebările strict necesare pentru a completa formularul de reclamaţie. Când fu gata de plecare, Angela îl întrebă dacă intenţiona să ia cu el cărămida.

— Nu mă gândisem la asta, răspunse Bill.

— Dar atunci, cum rămâne cu amprentele digitale? insistă Angela.

Privirea lui Bill trecu de la Angela la David şi pe urmă înapoi la Angela. Pe faţă i se citea mirare şi o oarecare tulburare.

— Cu amprentele digitale? repetă el.

— Ce-i atât de surprinzător? întrebă Angela. Uneori se pot obţine amprente digitale de pe materiale cum ar fi piatra sau cărămida.

— Ei bine, nu ştiu dacă noi am trimite aşa ceva la poliţia statală, spuse Bill.

— Pentru orice eventualitate, dă-mi voie să-ţi aduc o pungă, zise Angela, plecând repede spre bucătărie.

Când reveni, ţinea în mână o pungă de plastic. Îşi vârî degetele înăuntrul ei, o întoarse pe dos, luă cărămida şi îi dădu punga lui Bill.

— Poftim, îi spuse. Acum, voi, cei de la poliţie, sunteţi pregătiţi dacă, întâmplător, vă decideţi că vreţi să încercaţi să rezolvaţi o crimă.

Bill se mulţumi să dea din cap şi, ieşind din casă, porni spre vehiculul său de patrulare. Angela şi David îl urmăriră cu privirea până când pieri din vedere în josul aleii.

— Sunt pe cale să-mi pierd încrederea în poliţia locală, zise David.

— Eu n-am avut niciodată aşa ceva, replică Angela.

— Dacă Robertson este singura persoană cu care ai vorbit astăzi despre Hodges, mă simt îndemnat să mă întreb cine se face vinovat de azvârlirea acestei cărămizi prin fereastra noastră?

— Crezi că e posibil ca poliţia să aibă vreun amestec în treaba asta?

— Nu ştiu, zise David. Nu-mi vine să cred că ar merge atât de departe, dar cele întâmplate mă fac să mă gândesc că ei ştiu mai mult decât vor să spună. În mod sigur, ofiţerul Bill nu prea se omora cu firea în legătură cu incidentul de acum.

— Încep să cred că oraşul acesta nu este chiar paradisul utopic pe care ni-l închipuiam noi, zise Angela.

David se duse în şopron, să taie o bucată de placaj cu care să astupe gaura din fereastră. Când se înapoie în casă, Angela mânca un castron de cereale reci.

— Asta nu-i cine ştie ce cină, remarcă el.

— Mă mir că totuşi mi-e foame, replică ea.

Apoi îl însoţi în camera de zi şi îl privi cum se lupta să deschidă scara pliantă.

— Eşti sigur că ar trebui să faci asta chiar acum? îl întrebă. El se uită la ea cu o expresie exasperată. Nu mi-ai spus cum a decurs ziua pentru tine, continuă Angela, în timp ce David se urca pe scară. Ce mai e cu Jonathan Eakins? Cum se simte?

— Nu ştiu, răspunse David. Nu mai sunt medicul lui.

— De ce?

— Kelley l-a dat în îngrijirea altui doctor.

— Poate să facă aşa ceva?

— A făcut-o, zise David, încercând să potrivească bucata de placaj. Când reuşi, scoase din buzunar un cui. La început am fost furios, îşi continuă el vorba. Acum, m-am resemnat. Partea bună e că nu mai trebuie să mă simt răspunzător.

— Dar tot te vei simţi răspunzător, riposta Angela. Te cunosc

eu.

David o rugă pe Angela să-i dea ciocanul şi încercă să prindă placajul în cuie în poziţia corectă. Până să izbutească, un altul dintre ochiurile de geam ale ferestrei căzu şi se sparse pe podea. Zgomotul îl făcu pe Rusty să iasă din camera lui Nikki şi să înceapă să latre din capătul de sus al scării.

— Lua-le-ar dracu' pe toate! înjură David.

— Poate că ar trebui să ne gândim să părăsim Bartletul, zise Angela.

— Nu putem să ne strângem, pur şi simplu, lucrurile şi să plecăm. Avem ipoteci şi contracte. Nu suntem liberi ca pe vremuri.

— Dar nimic nu ne iese aşa cum speram. Amândoi avem probleme la serviciu. Eu am fost agresată. Iar povestea asta cu Hodges mă înnebuneşte.

— Afacerea cu Hodges trebuie s-o laşi baltă, spuse David. Te rog, Angela.

— Nu pot, protestă Angela, ochii umplându-i-se iar de lacrimi. Acum am chiar şi coşmaruri – coşmaruri în care văd sânge în bucătărie. De fiecare dată când intru acolo, mă gândesc la tot ce s-a întâmplat şi nu reuşesc să-mi scot din minte că persoana vinovată de omor se plimbă prin împrejurimi şi ar putea să vină aici oricând pofteşte. Ăsta nu-i un mod de a trăi, simţind mereu că trebuie să ai în casă o puşcă.

— N-ar trebui să avem nici o puşcă, se răsti David.

— Eu n-am de gând să stau aici noaptea când tu eşti plecat la spital, replică Angela pe un ton iritat. Fără puşcă, nu accept.

— Ai face mai bine să te asiguri că Nikki va înţelege că nu are voie să se atingă de ea, zise David.

— Problema cu puşca o voi discuta cu ea mâine, făgădui Angela.

— Că veni vorba de Nikki, zise David, s-a întâmplat s-o văd pe Caroline în camera de gardă. Acum e în spital cu febră mare şi cu probleme respiratorii grave.

— Dumnezeule, nu! exclamă Angela. Nikki ştie?

— I-am spus în seara asta.

— Are ceva contagios? întrebă Angela. Ea şi Nikki au fost ieri împreună.

— Deocamdată nu ştiu, răspunse David. I-am atras atenţia lui Nikki că, până nu ştim, nu are voie s-o viziteze.

— Biata Caroline! o plânse Angela. Ieri părea că se simte foarte bine. Doamne, sper ca Nikki să nu se îmbolnăvească de acelaşi lucru.

— Aşa sper şi eu, zise David. Angela, avem probleme mai importante la care să ne gândim decât prostia asta cu cadavrul lui Hodges. Te rog, las-o baltă, de dragul lui Nikki, dacă nu pentru binele nostru.

— De acord, spuse Angela, cam fără voie. Mă voi strădui.

— Slavă Domnului! oftă David. Apoi se uită la fereastra spartă. Acum, ce mă fac cu mizeria asta?

— Ce părere ai avea despre folosirea unei benzi adezive şi a unui sac de plastic? sugeră Angela.

David se uită la ea cu ochii măriţi de mirare.

— De ce nu m-oi fi gândit eu la asta? se întreba.

19

Marţi, 26 octombrie

NICI DAVID, NICI ANGELA NU DORMI BINE. AMÂNDOI erau mai mult decât obosiţi, dar fiecare reacţiona în felul său. În timp ce Angelei îi fu greu să adoarmă, David se trezi cu mult înaintea zorilor. Se sperie când văzu cât arăta ceasul: patru dimineaţa. Simţind că nu va mai reuşi să adoarmă, se dădu jos din pat şi ieşi din dormitor în vârful picioarelor, grijuliu să n-o deranjeze pe Angela. În drum spre camera de zi, se opri la capătul de sus al scării. Auzise zgomot din camera lui Nikki şi se miră văzând-o că apare în prag.

— De ce eşti trează? o întrebă în şoaptă.

— Tocmai m-am trezit, răspunse fetiţa. Mă gândeam la Caroline.

David intră în camera fiicei sale, să discute cu ea despre prietena ei. Îi spuse că el credea că acum Caroline se simţea mult mai bine. Îi făgădui că a doua zi avea să se intereseze de ea de cum avea să ajungă la spital şi o asigură că avea să-i telefoneze ca să-i împărtăşească veştile.

Când Nikki avu un acces de tuse profundă, cu flegmă, David îi propuse să facă împreună drenajul plămânilor ei, cu procedura de schimbare a poziţiei. Aceasta dură aproape o jumătate de oră. Când terminară, Nikki declară că se simţea mai bine.

Coborâră amândoi în bucătărie şi îşi prepărară o gustare. David prăji câteva ouă cu slănină, iar Nikki puse pe masă o grămăjoară de biscuiţi rămaşi de cu seară. Cu un foc straşnic în şemineu, mâncarea căpătă un aer festiv ce părea să fie un bun antidot împotriva stării lor de spirit.

La cinci şi jumătate David era deja călare pe bicicleta lui şi ajunse la spital mai devreme de şase. Pe drum, îşi notă în minte să aranjeze cu cineva să vină să repare fereastra cu arcadă.

Câţiva dintre pacienţii lui David încă mai dormeau şi el nu vru

să-i deranjeze. Se uită în foile lor de observaţii, propunându-şi să-i vadă mai târziu. Când aruncă o privire prudentă în camera lui Donald, constată că acesta era perfect treaz.

— Mă simt îngrozitor, se văită Donald. N-am dormit toată noaptea.

— Care-i problema? întreba David, simţind cum i se accelerează pulsul.

Spre spaima lui, simptomele erau tulburător de bine cunoscute: crampe abdominale dureroase însoţite de greţuri şi diaree, în plus, întocmai ca şi Jonathan, Donald se plânse că îi venea întruna să înghită.

David încercă să-şi păstreze calmul. Vorbi cu Donald timp de aproape o oră, punându-i întrebări amănunţite în legătură cu fiecare din neplăcerile de care suferea şi stabilind ordinea în care apăruseră.

Deşi necazurile de care se plângea Donald îi aminteau de ceilalţi pacienţi ai săi, acum decedaţi, în anamneza lui Donald exista un aspect diferit: Donald nu fusese niciodată tratat prin chimioterapie.

Iniţial, Donald fusese diagnosticat ca având un cancer pancreatic, însă operaţia chirurgicală dovedise că nu acesta era diagnosticul. Bolnavul fusese supus unei operaţii masive, numită procedeul Whipple, care includea îndepărtarea unei părţi din pancreas, a unor porţiuni din stomac şi din intestine şi a unei importante cantităţi de ţesut limfatic. Când medicul patolog examinase tumoarea, aceasta fusese identificată ca fiind benignă.

Deoarece Donald suferise o intervenţie chirurgicală majoră asupra aparatului său digestiv, dar nu i se făcuse chimioterapie care să-i compromită sistemul imunitar, David spera că neajunsurile lui erau de natură pur funcţională, nu vestitori ai maladiei necunoscute de care suferiseră ceilalţi pacienţi ghinionişti ai săi.

După ce-şi termină vizitele, David sună la internări, să afle numărul camerei lui Caroline. În drumul său într-acolo, trebui să treacă pe lângă grupul de terapie intensivă. Pregătindu-se să înfrunte cu curaj vestea pe care era posibil s-o primească, intră să se intereseze de evoluţia bolii lui Jonathan.

— Jonathan Eakins a murit azi-dimineaţă la ora trei, îi spuse sora şefă, foarte aferată. A fost o evoluţie negativă extrem de rapidă. Nimic din ce făceam nu părea să ajute. Mare păcat! Un bărbat tânăr ca el! Asta dovedeşte că niciodată nu ştii când îţi vine rândul să te duci.

David înghiţi cu greu un nod ce i se pusese în gât. Dădu din cap, se întoarse în loc şi părăsi grupul de terapie intensivă. Chiar dacă în adâncul fiinţei ştiuse că Jonathan avea să moară, îi era greu să accepte realitatea. Încă nu reuşea să se convingă de acest fapt zguduitor: în ceva mai mult de o săptămână, pierduse patru pacienţi.

Într-o ordine de idei mai veselă, David află că, din fericire, Caroline răspunsese bine la tratamentul cu antibiotice intravenoase şi terapie respiratorie intensivă. Febra îi dispăruse, faţa îşi recăpătase culoarea trandafirie şi ochii îi străluceau.

— Nikki vrea să vină în vizită la tine, îi spuse David.

— Grozav! se bucură Caroline. Când?

— Probabil în după-amiaza asta.

— Aţi putea, vă rog, s-o rugaţi din partea mea să-mi aducă aici cartea mea de citire şi manualul de pronunţie?

David făgădui că avea să transmită mesajul.

Primul lucru pe care-l făcu de cum ajunse în biroul său fu să sune acasă. Răspunse Nikki. David îi dădu vestea că prietena ei se simţea mult mai bine şi-i spuse că putea să-i facă o vizită chiar în ziua aceea. De asemenea, îi transmise rugămintea lui Caroline cu privire la cărţi. Pe urmă David îi ceru lui Nikki să i-o dea la telefon pe mama ei.

— Este la duş, spuse Nikki. Să-i zic să te sune ea?

— Nu, nu-i necesar, replică David. Dar vreau ca tu să-i aminteşti ceva. Ieri a adus acasă o puşcă. Este o armă de vânătoare şi e sprijinită de stâlpul de jos al scării. Ne înţelesesem ca ea să ţi-o arate şi să te prevină să n-o atingi. Vrei, te rog, să-i aduci aminte să facă toate astea?

— Da, tăticule, îl asigură Nikki.

— Vorbesc serios, spuse David, închipuindu-şi-o pe fiica lui rostogolindu-şi ochii în cap. Să nu uiţi!

Închizând telefonul, David se întrebă oare ce era cu puşca aceea. Treaba asta nu-i plăcea. Totuşi, deocamdată nu avea de

gând să aducă în discuţie problema. Mai mult decât orice, voia ca Angela să renunţe la obsesia ei cu privire la uciderea lui Hodges. Pentru David, o cărămidă prin fereastra din faţă a casei constituia un avertisment absolut suficient.

Se hotărî să profite de prilejul că dimineaţa era încă pe la începutul ei şi să se uite prin nişte maldăre de hârţoage care nu se mai terminau niciodată şi pe care era nevoit să le rezolve, în legătură cu cabinetul lui de consultaţii. De cum puse primul formular pe masă, începu să sune telefonul. Cea care îl căuta era o pacientă pe nume Sandra Hascher. Era o tânără cu o anamneză de melanom care se răspândise spre ganglionii limfatici din zona respectivă.

— Nu mă aşteptam să obţin legătura cu dumneavoastră direct, zise Sandra.

— Pentru moment, sunt singurul aici, îi explică David.

Sandra îi spuse că avea necazuri cu un dinte care făcuse abces. Dintele fusese extras, dar infecţia se agravase.

— Îmi pare r[u că vă deranjez cu aşa ceva, continuă ea, dar temperatura mea a ajuns la treizeci şi opt cu câteva linii. M-aş fi dus la camera de gardă, însă ultima dată când l-am dus acolo pe fiul meu a trebuit să plătesc eu consultaţia. CMV-ul a refuzat s-o achite.

— Am mai auzit povestea asta, zise David. De ce nu vii aici chiar acum? Te voi vedea imediat.

— Mulţumesc. O sa fiu acolo într-o clipă.

Abcesul era impresionant. Toată acea parte a feţei Sandrei se deformase din cauza umflăturii. Ganglionii limfatici de sub maxilar ajunseseră aproape de mărimea unei mingi de golf. David îi controla temperatura. Avea, într-adevăr, treizeci şi opt cu patru.

— Trebuie să te internezi, îi spuse el.

— Nu pot, replică ea. Am multe de făcut. Şi fiul meu cel mic, de zece ani, e acasă cu vărsat de vânt.

— Va trebui, pur şi simplu, să aranjezi cumva, zise David. Nu pot să te las să umbli de colo până colo cu bomba asta cu efect întârziat.

David îi explică Sandrei, cu grijă, anatomia zonei respective, subliniind faptul că infecţia se afla foarte aproape de creier.

— Dacă infecţia ar pătrunde în sistemul dumitale nervos, am avea necazuri serioase, încheie el. Ai nevoie de un tratament continuu cu antibiotice. Asta nu-i de glumă.

— Foarte bine, se învoi Sandra. M-aţi convins.

David sună la internări să anunţe venirea Sandrei. Apoi îi dădu un formular pe care specificase un set de recomandări medicale şi o trimise să-şi rezolve problema internării.

Angela se simţea îngrozitor de rău. Era extenuată. Câteva ceşti de cafea nu fuseseră de ajuns ca s-o înviorеze. Se făcuse aproape ora trei până să adoarmă şi nici somnul de după aceea nu fusese odihnitor. Avusese iarăşi coşmaruri, revăzând în vis cadavrul lui Hodges, pe violatorul mascat şi cărămida zburând prin fereastră.

Când, în cele din urmă, se trezi, fu surprinsă să constate că David plecase deja la serviciu.

În timp ce se îmbrăca, începu să regrete că-i făgăduise soţului ei să încerce să uite de problema cu Hodges. Nu ştia cum ar fi putut „pur şi simplu, să lase baltă povestea cu Hodges”, aşa cum îi sugerase David. Apoi se întrebă iarăşi ce se mai întâmplase cu Phil Calhoun. Încă nu primise nici o veste de la el. Chiar dacă n-ar fi descoperit nimic important, ar fi putut măcar să o informeze despre ceea ce făcuse până în prezent. Se decise să-l sune, dar tot ce obţinu fu răspunsul robotului. Renunţând la ideea de a-i lăsa un mesaj, se resemnă să închidă telefonul.

Coborând la parter, o găsi pe Nikki în camera de zi, foarte ocupată cu citirea uneia din cărţile ei de şcoală.

— E-n ordine, spuse Angela. Hai sus, să facem drenajul acela.

— L-am făcut deja cu tăticu’, zise Nikki.

— Adevărat? se miră Angela Dar de un mic dejun, ce părere ai?

— Şi pe ăsta l-am luat deja.

— La ce oră v-aţi sculat? întrebă Angela.

— Pe la patru, răspunse fetiţa.

Angela nu era deloc mulţumită că David se sculase atât de devreme. Problemele cu somnul erau deseori semn de astenie nervoasă. Nu-i plăcea nici faptul că Nikki se trezise la o oră prea matinală.

— Cum părea tăticu' în dimineaţa asta? întrebă ea, alăturându-i-se lui Nikki în camera de zi.

— Foarte bine, spuse Nikki. A sunat în timp ce erai la duş. Zicea că a găsit-o pe Caroline mai bine şi că pot să mă duc să-i fac o vizită în după-amiaza asta.

— Iată o veste minunată, se bucură Angela.

— M-a rugat şi să-ţi aduc aminte de puşcă, adăugă Nikki. Vorbea cam ciudat, ca şi cum eu n-aş fi ştiut ce-i aia o puşcă.

— Era îngrijorat, îi explică Angela. Asta nu este o glumă. Puştile sunt ceva periculos când e vorba de copii. În fiecare an, o mulţime de copii sunt ucişi din cauza unor arme aflate în posesia familiei. Dar cel mai adesea, în astfel de cazuri sunt implicate arme care se manevrează cu o singură mână.

Angela ieşi în holul din faţă şi reveni în camera de zi aducând puşca. Scoase cartuşul din magazie şi-i arătă lui Nikki cum să-şi dea seama că înăuntru nu mai era altul. Următoarea jumătate de oră şi-o petrecu explicându-i fetiţei cum funcţiona puşca, lăsând-o să o armeze, să apese pe trăgaci şi chiar s-o încarce şi s-o descarce. Când terminară cu instructajul, ieşiră amândouă afară, se duseră în spatele şopronului şi traseră fiecare câte un cartuş. Nikki declară că nu-i plăcea să tragă cu puşca, fiindcă treaba asta îi producea dureri în umăr.

Revenind în casă, Angela îi spuse fiicei sale că nu trebuia ca ea să se atingă de puşcă. Nikki îi zise să nu-şi facă griji, deoarece nici ea nu voia să aibă de-a face cu acea armă.

Cum vremea era caldă şi însorită, Nikki vru să se ducă la şcoală cu bicicleta. Angela fu de acord şi când fetiţa porni spre oraş, o urmări cu privirea. Era mulţumită că o vedea simţindu-se atât de bine. Măcar lui Nikki, Bartletul îi pria.

La scurt timp după plecarea fiicei sale, făcu şi Angela acelaşi lucru. După ce parcă maşina în zona rezervată, nu putu rezista ispitei de a cerceta locul în care fusese atacată. Merse pe drumul parcurs de ea în ajun, până la pâlcul de arbori ce despărţea cele două parcări şi găsi urmele propriilor ei paşi întipărite în pământul noroios. Cu ajutorul amprentelor, situă locul în care căzuse. Apoi descoperi tăietura adâncă lăsată în sol de măciuca individului.

Crestătura avea o adâncime de aproape zece centimetri.

Angela îşi vârî degetele în ea şi se cutremură. Păstra şi acum în minte imaginea clară şi zgomotul măciucii care-i trecuse, vâjâind, pe lângă ureche. Ba chiar îşi amintea vag de o strălucire metalică sclipind pe alături.

Brusc, Angela îşi dădu seama de ceva la care până acum nu se gândise: agresorul nu ezitase. Dacă ea nu s-ar fi ferit, rostogolindu-se, ar fi fost lovită. Individul nu încercase s-o violeze, ci vrusese s-o rănească, poate chiar s-o ucidă.

Îşi aminti de rănile de pe craniul lui Hodges, examinate de ea în timpul autopsiei. Hodges fusese izbit cu o rangă metalică. Oare capul ei ar fi putut să arate ca al lui Hodges?

Cu toate că raţiunea îi spunea că greşeşte, îl sună pe Robertson.

— Ştiu în legătura cu ce îmi telefonezi, zise acesta, enervat şi văd că nu poţi să uiţi chestia asta. N-am de gând să trimit cărămida aia la laboratorul poliţiei statale, ca să caute amprente. Ar râde de mine toţi din afurisitul ăsta de stat.

— Nu în legătură cu cărămida v-am sunat, spuse Angela, expunându-i apoi presupunerea ei că atacul asupra sa fusese o tentativa de omor, nu o încercare de viol.

Când Angela termină de vorbit, Robertson râmase atât de tăcut, încât ea se temu că el închisese telefonul.

— Alo? rosti ea întrebător, începând să-şi piardă răbdarea.

— Sunt tot la aparat, zise Robertson. Mă gândesc. Urmă o nouă pauză. Nţ! Aşa ceva nu pot crede, spuse Robertson într-un târziu. Individul ăsta este un violator, nu un ucigaş. În trecut a avut ocazia de a ucide, dar n-a omorât pe nimeni. La dracu'! Pe cele pe care le-a violat, nici măcar nu le-a rănit.

Angela se întrebă dacă victimele violului nu se simţeau rănite, dar nu avea de gând să discute în contradictoriu cu Robertson problema asta. Se rezumă la a-i mulţumi pentru timpul acordat şi închise telefonul.

— Ce tâmpit! zise cu voce tare.

Era o proastă dacă îşi închipuise că Robertson avea să dea cât de cât crezare teoriei sale. Cu toate acestea, cu cât se gândea mai mult la atac, cu atât se convingea mai tare că nu violul fusese scopul. Şi dacă fusese o tentativă de omor, atunci aceasta trebuia să aibă o legătură cu interesul ei pentru

uciderea lui Hodges. Poate că individul era chiar asasinul lui Hodges.

Angela se înfioră. Dacă avea dreptate, însemna că era vânată. Gândul acesta o îngrozi. Indiferent ce ar întreprinde, trebuia să aibă grijă să facă în aşa fel, încât să dea impresia că abandona cazul.

Se întrebă dacă ar trebui să-i împărtăşească lui David ultimele ei bănuieli. Era nedecisă. Pe de o parte, ar fi dorit ca între ei să nu existe niciodată secrete. Pe de alta, ştia că el i-ar folosi suspiciunile drept motiv ca ea să renunţe să-şi mai vâre nasul în afacerea Hodges. Deocamdată, Angela se hotărî să nu-i spună decât lui Phil Calhoun – dacă şi când acesta va lua legătura cu ea.

— Aş mai vrea puţină cafea, zise Traynor, arătând spre ceaşca lui cu mânerul ciocănelului, ca pentru a o ajuta pe chelneriţă să priceapă mai uşor. După cum le era obiceiul, Traynor, Sherwood, Beaton şi Caldwell aveau o întrunire la micul dejun premergătoare şedinţei lunare a consiliului executiv al spitalului, programată pentru seara din lunea următoare. Erau instalaţi la masa lor preferată de la Hanul Iron Horse.

— Am mai prins curaj, declară Beaton. Cifrele preliminare pentru cea de-a doua jumătate a lui octombrie sunt mai bune decât cele din prima jumătate. Încă n-am scăpat de griji, dar rezultatele de până acum sunt simţitor mai bune decât cele din septembrie.

— Reuşim să ţinem o criză sub control, apoi ne confruntăm cu alta, remarcă Traynor. Nu se mai termină niciodată. Ce-i cu povestea aia, despre o doctoriţă care ar fi fost agresată astă-noapte?

— Incidentul a avut loc imediat după miezul nopţii, spuse Caldwell. E vorba de noul medic patolog, o femeie cu numele de Angela Wilson. Lucrase până târziu.

— În care zonă a parcării s-a întâmplat? întrebă Traynor, începând, potrivit obiceiului său în momente de nervozitate, să-şi izbească palma cu ciocănelul.

— Pe poteca dintre cele două parcări, răspunse Caldwell.

— A fost instalat acolo vreun felinar? se interesă Traynor.

Caldwell se uită la Beaton.

— Nu ştiu, recunoscu aceasta. Dar vom verifica de cum ne vom înapoia la spital. Ai ordonat să se instaleze lumini acolo, dar nu sunt sigură dacă lucrarea s-a executat sau nu.

— Ai face mai bine să ştii cu certitudine, replică Traynor, lovindu-şi palma neobişnuit de tare şi zgomotul răsună în încăpere. N-am fost norocos când le-am acordat sprijin consilierilor comunali în problema garajului cu parcare. Acum nu va mai putea fi supusă la vot până la primăvară.

— Am verificat la *Bartlet Sun,* zise Beaton. Au fost de acord să nu publice în ziar nimic despre tentativa de viol.

— Cel puţin, ei sunt de partea noastră, remarcă Traynor.

— Cred că loialitatea le este inspirată de reclamele pe care le dăm spre publicare, spuse Beaton.

— Mai avem vreo altă chestiune pe care s-o discutăm în şedinţa consiliului? întreba Sherwood.

— Se pregăteşte o nouă bătălie în zona clinicii, răspunse Beaton. Radiologii şi neurologii îşi întăresc muşchii în vederea unei lupte sângeroase prin care să se decidă care grupare să fie desemnată în mod oficial să interpreteze RMN[36]-urile craniene.

— Probabil, glumeşti.

— Pe cinstea mea, replică Beaton. Dacă le-am da arme, ar fi o luptă pe viaţă şi pe moarte. E vorba de dolari şi de orgolii, o combinaţie dură.

— Doctori afurisiţi! exclamă Traynor, scârbit. Nu sunt în stare să colaboreze în nici o problemă. Nu sunt altceva decât o adunătură de tâlhari, dacă vreţi să ştiţi părerea mea.

— Ceea ce mă face să revin la M.D. 91, spuse Beaton. Tipul intenţionează să dea în judecată spitalul, în legătură cu drepturile sale.

— Lasă-l să intenteze acţiune, zise Traynor. Ba chiar m-am plictisit de insistenţa cu care personalul medical cere să ne referim la aceşti „medici compromişi” prin numere de cod. La naiba! Denumirea de „medic compromis” este ea însăşi un eufemism.

---

[36] RMN *(med.):* abreviere a denumirii procedeului de examinare medicală prin rezonanţă magneto-nucleară *(n.tr.).*

— Asta e singura problemă nouă, preciza Beaton.
— Mai e ceva? întrebă Traynor, rotindu-şi privirea în jurul mesei.
— Ieri după-amiază am avut o vizită ciudată, zise Sherwood. Vizitatorul era un detectiv particular cu numele de Phil Calhoun.
— A venit şi la mine, spuse Traynor.
— Individul acesta îmi creează o stare de nervozitate, declară Sherwood. Mi-a pus o mulţime de întrebări în legătură cu Hodges.
— Şi mie la fel, confirmă Traynor.
— Partea interesantă a fost că părea să ştie deja foarte multe, zise Sherwood. Nu prea voiam să-i dau informaţii, dar nu-mi convenea nici să par răuvoitor.
— Întocmai sentimentele mele, spuse Traynor.
— La mine n-a venit, interveni Beaton.
— Cine credeţi că l-a angajat? ceru Sherwood părerea celorlalţi.
— L-am întrebat, spuse Traynor. A dat de înţeles că ar fi cineva din familie. Am presupus că făcea aluzie la Clara, aşa că am sunat-o. Ea mi-a afirmat că nu ştia nimic despre Phil Calhoun. Pe urmă i-am telefonat lui Wayne Robertson. Calhoun îi făcuse deja o vizită. Wayne credea că cel mai probabil candidat ar fi Angela Wilson, noul nostru medic patolog.
— Pare o supoziţie logică, remarcă Sherwood. Femeia asta a venit la mine în legătură cu Hodges. Era foarte necăjită din cauza descoperirii cadavrului acestuia în casa ei.
— Iată o coincidenţă ciudată, spuse Beaton. Bineînţeles că are necazuri – mai întâi găsirea unui cadavru în locuinţa ei, apoi faptul de a fi victima unei tentative de viol.
— Poate că tentativa de viol îi va domoli interesul faţă de afacerea cu Hodges, zise Traynor. Ar fi nostim ca din ceva potenţial negativ să rezulte ceva pozitiv.
— Şi dacă Phil Calhoun descoperă cine l-a ucis pe Hodges? întrebă Caldwell.
— Asta ar putea fi o problemă, răspunse Traynor. Dar au trecut mai bine de opt luni. Ce şanse există? Până acum, pista trebuie să se fi răcit de-a binelea.
Când şedinţa luă sfârşit, Traynor o conduse pe Beaton la

maşina ei. O întrebă dacă i se schimbaseră sentimentele în ceea ce priveşte relaţia lor.

— Nu, zise ea. Dar ale tale?

— Nu pot să divorţez de Jacqueline tocmai acum, spuse el. Oricum, nu atâta timp cât băiatul meu este încă la colegiu. Dar când termină...

— Perfect, îi reteză Beaton vorba. Vom discuta despre asta atunci.

În vreme ce mergea cu maşina către spital, clătină din cap, exasperată.

— Bărbaţi! exclamă ea, enervată.

După ce-şi văzuse ultimul pacient din acea zi, David trecu în partea cealaltă a holului şi intră în biroul său personal. La masa lui de lucru stătea Nikki, răsfoind una din revistele lui medicale. David era încântat că o interesa medicina. Spera ca, dacă interesul ei ar dăinui, fetiţa să aibă prilejul de a studia medicina.

— Ai terminat? îl întrebă ea.

— Să mergem.

Nu le luă mai mult de câteva minute ca să parcurgă mica distanţă până la spital şi să urce un rând de scări. Când intrară în camera lui Caroline, aceasta se lumină la faţă. Era încântată mai ales pentru că Nikki ţinuse minte să-i aducă şi cărţile cerute de ea. Caroline era o eleva excelentă, întocmai ca şi Nikki.

— Ia uite ce pot să fac, zise Caroline, întinzând braţele, prinzându-se de bara de deasupra capului şi trăgându-se cu totul afară din pat, cu picioarele agitându-i-se în aer.

David bătu din palme. Era o ispravă care necesita o forţă considerabilă, mai mare decât ar fi bănuit el că ar fi avut braţele ei firave. Caroline se afla într-un pat ortopedic imens, echipat cu un cadru înălţat deasupra capului. David presupunea că mica bolnavă fusese instalată în el pentru valoarea lui ca mijloc de amuzament, deoarece era evident că fetiţa se distra de minune.

— Mă duc să-mi vizitez ceilalţi pacienţi, spuse David. Nu voi lipsi mult, adăugă el, făcându-i semn cu degetul lui Nikki, să ia aminte. Şi nu le terorizaţi pe asistente, ne-am înţeles?

— Făgăduim să fim cuminţi, zise Nikki, începând imediat să chicotească împreună cu Caroline.

David porni direct spre camera lui Donald Anderson. Nu era îngrijorat în legătură cu starea sănătăţii acestuia, deoarece pe tot parcursul zilei telefonase pentru a fi la curent cu evoluţia pacientului său. Rapoartele fuseseră mereu aceleaşi: valorile glicemiei erau normale şi simptomele gastrointestinale se amelioraseră.

— Cum te mai simţi, Donald? întrebă David de cum ajunse lângă pat.

Donald îngăimă ceva ce David nu reuşi să înţeleagă. Acesta încercă încă o dată să discute cu el, dar îşi dădu repede seama că omul era dezorientat.

David îl examină cu atenţie. Îi auscultă îndelung plămânii, însă nu detecta nici un zgomot îngrijorător, convingându-se că plămânii erau curaţi. Ducându-se la camera asistentelor, ordonă o analiză completă a conţinutului de zahăr din sânge.

Cât timp se prelucra respectiva analiză, David îşi vizita ceilalţi pacienţi. Toţi, inclusiv Sandra, se simţeau bine. Deşi i se administrau antibiotice de mai puţin de douăsprezece ore, Sandra susţinea că durerea din falcă cedase. Când o examină, lui David i se păru că dimensiunile abcesului erau neschimbate, însă ameliorarea simptomatică era o încurajare. Nu-i modifică tratamentul. Ceilalţi doi pacienţi se simţeau atât de bine, încât le spuse că puteau să plece acasă a doua zi.

În clipa în care termină de scris recomandările sale în foaia de observaţii a ultimului pacient, secretara de pe etaj îi vârî sub nas rezultatul analizei glicemiei lui Donald. Valoarea era normală. David luă peticul de hârtie şi-l privi cu atenţie. N-ar fi vrut ca rezultatul să fie normal. Ar fi vrut ca el să explice schimbarea survenită în starea mentală a lui Donald.

Cu paşi lenţi, reveni în camera lui Donald, reflectând nedumerit la starea sănătăţii acestuia. Singura explicaţie la care se putea gândi era aceea că zahărul din sângele lui Donald făcuse un salt formidabil fie în sus, fie în jos şi că după aceea se corectase de la sine. Necazul cu un astfel de raţionament era că, de obicei, întregul sistem senzorial al bolnavului revenea la normal o dată cu reîncadrarea în limite normale a glicemiei.

Când reintră în camera lui Donald, David continua să gândească la eventualele posibilităţi. De cum se uită la bolnav,

holbă ochii, nevenindu-i să creadă. Faţa lui Donald căpătase o nuanţă vineţie întunecată, iar capul îi era dat pe spate, într-o hiperextensie. Un firişor de sânge negricios i se prelingea din gura întredeschisă. Trupul i se dezgolise pe jumătate; aşternuturile erau într-o dezordine totală.

Şocul iniţial al lui David se transformă în acţiune. Le anunţă pe asistente că avusese loc un stop cardiac şi începu procedura de reanimare cardiopulmonară. În scurt timp sosi echipa de reanimare, care trecu la aplicarea obişnuitei sale rutine. Veni chiar şi doctorul Albert Hillson, chirurgul lui Donald. Acesta tocmai îşi făcea vizitele când aflase de stopul cardiac.

În curând, încercarea de reanimare fu abandonată. Era evident că Donald suferise un atac de cord cu încetarea respiraţiei cu aproximativ cincisprezece-douăzeci de minute înainte de a-l fi găsit David. O dată cu trecerea unui timp atât de îndelungat în care creierul fusese lipsit de oxigen, nu mai era nici o speranţă. David îl declara pe Donald decedat la ora cinci şi un sfert.

David se simţea distrus la gândul că pierduse încă un pacient, dar se strădui să nu lase să se vadă cât era de afectat. Doctorul Hillson părea întristat, dar era expansiv. El declară că faptul că Donald trăise atât de mult constituia un tribut adus bunei îngrijiri medicale. Când veni la spital Shirley Anderson cu cei doi băieţei ai săi, îşi exprimă şi ea sentimente asemănătoare.

— Vă mulţumesc că aţi fost atât de bun cu el, îi spuse Shirley lui David, ştergându-şi ochii. Deveniserăţi medicul lui preferat.

După ce făcuse tot ce-i stătea în puteri, David porni spre camera lui Caroline, s-o ia pe Nikki. Se simţea cu totul vlăguit. Totul se petrecuse foarte repede.

— Cel puţin, în cazul acestui pacient ştii care e cauza morţii, spuse Angela după ce David îi relatase ce se întâmplase cu Donald Anderson.

Stăteau în camera de zi. Cina se terminase de mult Nikki era sus, în camera ei, făcându-şi temele pentru şcoală.

— Dar nu ştiu, se plânse David. Totul s-a petrecut extrem de repede.

— Nu, stai o clipă. În legătură cu ceilalţi pacienţi, îţi pot înţelege tulburarea, dar nu şi în cazul celui de acum. Lui Donald

Anderson i se rearanjaseră majoritatea organelor abdominale, dacă nu-i fuseseră chiar scoase cu totul. Încontinuu, ba intra, ba ieşea din cabinetul tău de consultaţii sau din spital. Nu te poţi învinovăţi pentru moartea lui.

— Nu mai ştiu ce să cred, zise David. Asta-i adevărat; cu frecventele lui infecţii şi cu diabetul său periculos, bietul om era mereu în pragul prăbuşirii. Dar de ce un atac de cord?

— Glicemia lui o lua întruna razna, cu valori ce variau de la o extremă la alta, spuse Angela. Dacă a avut un atac cerebral? Ceea ce vreau să subliniez este că există o sumedenie de explicaţii posibile.

Telefonul îi făcu pe amândoi să tresară. Cu un gest reflex, David întinse mâna spre el. Se temea că era spitalul, cu alte veşti proaste. Când persoana de la celălalt capăt al firului întrebă de Angela, se simţi uşurat.

Angela recunoscu glasul imediat: era Phil Calhoun.

— Îmi cer scuze că n-am ţinut legătura, spuse detectivul. Am fost foarte ocupat, dar acum aş vrea să stăm puţin de vorbă.

— Când? întrebă Angela.

— Păi, acum sunt instalat aici, la Hanul Iron Horse, zise Calhoun. E la o depărtare de doar o aruncătură de băţ. De ce să nu vin până acolo?

Angela acoperi receptorul cu palma.

— Este detectivul particular, Phil Calhoun. Vrea să vină la noi.

— Credeam că nu te mai ocupi de afacerea Hodges, remarcă David.

— Aşa am şi făcut, replică Angela. N-am mai vorbit despre ea cu nimeni.

— Atunci, ce-i cu Phil Calhoun?

— Nici cu el n-am mai vorbit. De sâmbătă trecută. Dar am apucat să-l plătesc. Consider că ar trebui măcar să aflu ce a descoperit.

— Fie cum vrei, zise David, cu un oftat de resemnare.

Un sfert de oră mai târziu, când Phil Calhoun intră pe uşa lor, David se întrebă ce o fi fost în capul Angelei de i-l descrisese ca fiind un profesionist. Cu şapca lui roşie de base-ball întoarsă cu cozorocul spre ceafă şi cu cămaşa de flanelă, David îşi zise că-l putea lua drept orice, numai profesionist nu. Tenişii din

picioarele individului nici măcar nu aveau şireturi.

— Încântat, spuse Calhoun, dând mâna cu David.

Luară loc în camera de zi, pe scaunele vechi şi jerpelite pe care le aduseseră ei de la Boston. Cu un mobilier atât de sărăcăcios, încăperea avea înfăţişarea unei săli de dans ieftine.

— Drăguţă casă, comentă Calhoun, rotindu-şi privirea în jur.

— Suntem încă în curs de mobilare, spuse Angela, întrebând apoi dacă putea să-i aducă lui Calhoun ceva de băut.

El zise că, dacă n-o deranja, i-ar face plăcere o bere. Cât timp fu Angela plecată după bere, David continuă să se uite cu atenţie la musafirul lor. Acesta era mai în vârstă decât se aşteptase David. Un smoc de păr cărunt se zburlea de sub şapca roşie pe care Calhoun părea să nu aibă de gând s-o scoată.

— Vă supără dacă fumez? întrebă detectivul, oferindu-i şi lui David cutia de trabucuri Antonio y Cleopatra.

— Îmi pare rău, dar ne deranjează, spuse Angela revenind în cameră şi oferindu-i lui Calhoun berea promisă. Fiica noastră are probleme respiratorii.

— Nu-i nici o supărare, zise Calhoun, pe un ton amabil. Voiam să prezint un raport la zi asupra investigaţiilor întreprinse de mine. Treaba avansează bine, deşi nu fără eforturi. Doctorul Hodges nu era cel mai simpatizat om din oraş. De fapt, se pare că jumătate din localnici îl urau dintr-un motiv sau altul.

— Asta ştim deja, îl întrerupse David. Sper că mai aveţi şi alte amănunte, mai specifice, care să vă justifice onorariul pe ora de activitate.

— David, te rog, interveni Angela, surprinsă de grosolănia soţului ei.

— Părerea mea, continuă Calhoun, fără a da atenţie cuvintelor lui David, este că doctorul Hodges era fie un om căruia puţin îi păsa de ce gândeau alţii despre el, fie un individ handicapat din punct de vedere social. Ca originar pursânge din New England, probabil că era o combinaţie între aceste două variante, încheie Calhoun, chicotind şi trăgând o duşcă de bere. Am alcătuit o listă cu potenţiali suspecţi, continuă el după aceea, însă încă nu i-am intervievat pe toţi. Dar lucrurile încep să devină interesante. Pe-aici se petrece ceva ciudat. Intuiesc asta cu

toate fibrele ființei mele.

— Cu cine aţi stat de vorbă? întrebă David, al cărui ton păstra o oarecare asprime care o îngrijora pe Angela, deşi ea se abţinu să spună ceva.

— Deocamdată doar cu doi, răspunse Calhoun, lăsând să-i scape o râgâială pentru care nu încercă să se scuze şi pe care nici măcar nu schiţă gestul de a o ascunde ducând mâna la gură. David se uită la Angela. Aceasta se prefăcu a nu fi observat Am discutat cu câţiva dintre grangurii de la spital, continuă detectivul. Cu Traynor, preşedintele consiliului de conducere şi cu vicepreşedintele – Sherwood. Amândoi aveau motive să-i poarte ranchiună lui Hodges.

— Sper că intenţionaţi să staţi de vorbă şi cu doctorul Cantor, zise Angela. Am auzit că el îi purta sâmbetele lui Hodges.

— Cantor e pe listă, o asigură Calhoun. Dar am vrut să încep de la vârf şi să avansez în jos. Duşmănia lui Sherwood avea la origine o fâşie de pământ. Cea a lui Traynor era de natură mai personală.

Detectivul intră apoi în detalii, descriind triunghiul Traynor-Hodges-Van Slyke şi încheind prin a relata cum se sinucisese Sunny Traynor, sora lui Traynor.

— Ce poveste îngrozitoare! exclamă Angela.

— E ca o melodramă de la televizor, conveni Calhoun. Dar ai crede că, dacă Traynor s-ar fi simţit obligat să se răzbune cumva pe Hodges, ar fi fost normal să fi făcut asta atunci, nu acum. În plus, Hodges îl alesese pe Traynor ca persoana căreia să-i încredinţeze preşedinţia consiliului executiv al spitalului cu mult după acea sinucidere. Mă îndoiesc că ar fi făcut asta dacă el şi Traynor ar fi continuat să fie duşmani. Iar odrasla lui Van Slyke, Werner, lucrează actualmente în cadrul spitalului.

— Werner Van Slyke e rudă cu Traynor? se miră David. Asta miroase a nepotism.

— Se poate, zise Calhoun. Dar Werner Van Slyke Junior avea o veche relaţie de prietenie cu Hodges. El avusese grijă de casa acestuia ani de-a rândul. Postul lui la spital i se datora, probabil, mai mult susţinerii lui de către Hodges decât lui Traynor. Oricum, eu nu-l suspectez de crimă pe Traynor.

— Cum de puteţi fi atât de sigur? întrebă Angela.

— De nimic nu putem fi siguri decât de faptul că Hodges a fost asasinat, declară Calhoun. Dincolo de asta, tot ce este posibil este să luăm în considerare diverse probabilităţi.

— Toate astea sunt foarte interesante, spuse David, dar v-aţi oprit asupra vreunui suspect sau măcar aţi restrâns lista acestora?

— Nu, încă nu, răspunse Calhoun.

— Cât de mult ne-a costat ca să ajungem la aceasta îndoielnică răscruce de drumuri?

— David! interveni Angela pe un ton tăios. Cred că nu eşti corect. Eu socotesc că domnul Calhoun a aflat o mulţime de lucruri într-un interval de timp scurt. Consider că, acum, problema importantă este aceea de a şti dacă dumnealui e de părere că acest caz poate fi rezolvat.

— Cu asta sunt de acord, spuse David. Care-i aprecierea dumneavoastră ca specialist, domnule Calhoun?

— Cred că am nevoie de un trabuc, zise detectivul. V-ar deranja, oameni buni, dacă ne-am duce să ne instalăm afară?

Câteva minute mai târziu se adunară pe terasă. Cu trabucul şi cu o nouă bere, Calhoun era nespus de mulţumit.

— Cred că acest caz este, în mod categoric, rezolvabil, declară el. Faţa lui lătăreaţă, cu ten păstos, se lumina la răstimpuri, când el pufăia din trabuc. Trebuie să ştiţi şi dumneavoastră ceva în legătură cu micile oraşe din New England: între ele există mai multe asemănări decât deosebiri. Eu îi cunosc pe oamenii ăştia şi le înţeleg modul de a reacţiona. În general, când treci de la un oraş la altul, personajele sunt aceleaşi, numai numele sunt altele. Treaba fiecăruia e treaba tuturor. Cu alte cuvinte, sunt sigur că există câteva persoane care ştiu cine este ucigaşul. Problema constă în a-l face pe acel cineva să vorbească. Intuiţia îmi spune că spitalul e implicat la un oarecare nivel şi că nimeni nu vrea să-i dăuneze cu ceva. Şi există riscul ca spitalul să aibă de suferit, deoarece Hodges făcuse din această instituţie opera vieţii lui.

— Cum v-aţi obţinut până acum informaţiile? întrebă Angela, îmi închipuiam că locuitorii din New England sunt oameni tăcuţi, de la care cu greu scoţi o vorbă.

— De regulă asta-i adevărat, recunoscu Calhoun, dar, din

întâmplare, câţiva dintre cei mai buni bârfitori din oraş sunt prieteni de-ai mei: proprietarul librăriei, farmacistul, barmanul şi bibliotecarul. Deocamdată ei au fost sursele mele. Acum, nu-mi mai rămâne decât să încep să elimin unii suspecţi. Însă înainte de a începe, trebuie să vă pun o întrebare: Vreţi să continuu?

— Nu, răspunse David.

— Staţi o clipă, zise Angela. Ne-aţi afirmat că acest caz este, în mod categoric, rezolvabil. Cât timp credeţi că va dura soluţionarea lui?

— Nu foarte mult, zise Calhoun.

— Asta-i prea vag, remarcă David.

Calhoun îşi ridică şapca şi îşi scărpină pielea capului.

— Aş zice că până-ntr-o săptămână, spuse apoi.

— Ar însemna o groază de bani, zise David.

— Eu cred că merită, fu părerea Angelei.

— Angela! o imploră David. M-ai asigurat că vei lăsa baltă treaba cu Hodges.

— Mă voi ţine de cuvânt, spuse Angela. Îl voi lăsa pe domnul Calhoun să facă totul. Eu n-o să stau de vorbă cu absolut nimeni.

— Dumnezeule sfinte! exclamă descurajat David, rostogolindu-şi ochii de exasperare.

— Haide, David, zise Angela, dacă te aştepţi ca eu să trăiesc în casa asta, trebuie să mă susţii în ceea ce încerc să rezolv.

David ezită, apoi se gândi la un compromis.

— OK, zise. Să stabilim o înţelegere. O săptămână, apoi am terminat-o, orice-ar fi.

— De acord, se învoi Angela. Ne-am înţeles. Acum, dat fiind că suntem constrânşi de timpul limitat, adăugă ea, întorcându-se spre Calhoun, care este următoarea mişcare?

— Mai întâi, voi continua să intervievez suspecţii de pe lista mea, spuse detectivul. Totodată există alte două obiective majore. Unul este acela de a reconstitui ultima zi din viaţa lui Hodges, presupunând că el a fost ucis în ziua în care a dispărut. Pentru a face asta, vreau s-o iau la întrebări pe asistenta care i-a fost şi secretară vreme de treizeci şi cinci de ani. Cel de-al doilea obiectiv constă în obţinerea unor copii ale documentelor medicale care au fost găsite la Hodges.

— Acelea se află în custodia poliţiei statale, spuse Angela. Dat fiind că aţi lucrat în cadrul forţelor poliţieneşti, n-aţi putea obţine cu uşurinţă copii?

— Din păcate, nu, zise Calhoun. Poliţia statală are tendinţa de a fi excesiv de precaută când e vorba de dovezi aflate în custodia lor. Ştiu, deoarece o vreme am lucrat în cadrul secţiei lor din Burlington specializate în investigarea locului crimei. E ceva ce face posibil un soi de joc de-a „cine-prinde-câştigă”. Poliţia statală, căreia îi revine obligaţia de a se ocupa de expertize şi probe, nu este interesată să cheltuiască o grămadă de timp şi de efort pentru un caz de tipul acesta, pentru că ei îşi iau ponturile de la poliţia locală. Dacă poliţiei locale nu-i pasă, poliţia statală o lasă mai moale cu ancheta. Unul dintre motivele pentru care celor de la poliţia locală nu le pasă este acela că ei nu posedă dovezi pe baza cărora să meargă mai departe.

— Un alt motiv este că s-ar putea să fie chiar ei cumva implicaţi, interveni Angela, povestindu-i apoi lui Calhoun incidentul cu cărămida aruncată prin fereastră, despre biletele de ameninţare şi despre modul în care reacţionase poliţia.

— Nu mă miră, zise fostul poliţist. Robertson figurează pe lista mea. Nu putea să-l sufere pe Hodges.

— Ştiam asta, confirmă Angela. Mi s-a spus că Robertson dă vina pe Hodges pentru moartea soţiei sale.

— Eu nu acord prea mare importanţă acestei poveşti, zise Calhoun. Robertson nu-i chiar atât de prost. Cred că nefericita întâmplare cu nevasta lui a fost doar un pretext. Bănuiesc că ura lui Robertson împotriva lui Hodges îşi avea rădăcinile mai degrabă în purtarea bătrânului doctor, despre care ştim că nu era deloc diplomatică. Aş paria pe ultimul meu dolar că Hodges ştia cât de fanfaron era Robertson şi ca atare nu-i arăta niciodată nici cel mai mic respect. Mă îndoiesc sincer că Robertson l-ar fi ucis pe Hodges, dar când am stat de vorbă cu el, mi-a făcut o impresie ciudată. Ştie ceva ce nu vrea să-mi spună.

— Modul în care poliţia a tot tras de timp denotă că e, cu siguranţă, implicată, remarcă Angela.

— Asta-mi aminteşte de un caz de pe vremea când făceam parte din poliţia statală, zise Calhoun, după ce mai trase un fum

lung din trabuc. Era vorba tot de o omucidere într-un oraş mic. Eram convinşi că întregul oraş, inclusiv poliţia locală, ştia cine o făcuse, dar nimeni nu venea să depună mărturie. Am sfârşit prin a abandona cazul. A rămas nerezolvat până-n ziua de azi.

— Ce vă face să credeţi că în cazul Hodges situaţia ar fi alta? întrebă David. Nu s-ar putea întâmpla şi aici acelaşi lucru?

— Imposibil, spuse Calhoun. În cazul despre care tocmai v-am vorbit, mortul era el însuşi un ucigaş şi un hoţ. Hodges este cu totul altfel. Există o mulţime de oameni care îl urau, dar sunt şi câţiva care consideră că era unul dintre eroii oraşului. Drace! Asta-i singurul spital de nivel superior din New England, în afara celor din marile oraşe şi meritul de a-l fi făcut să devină aşa i-a revenit în întregime lui Hodges. O sumedenie de vieţi omeneşti se datorează facilităţilor create de Hodges aici. Nu vă faceţi griji, cazul acesta va fi soluţionat. Să nu aveţi nici o îndoială în privinţa asta.

— Cum veţi reuşi să obţineţi copii ale documentelor lui Hodges, dacă nu le puteţi căpăta dumneavoastră înşivă? întrebă Angela.

— Asta va trebui s-o faceţi dumneavoastră.

— Eu?

— Aşa ceva nu se include în înţelegerea stabilită, interveni David. Angela trebuie să rămână în afara acestei anchete. Nu vreau ca ea să mai stea de vorbă cu cineva. De vreme ce urmarea e că ne pomenim cu cărămizi azvârlite prin ferestre, nici nu mă gândesc să accept o asemenea idee.

— Nu va fi nici un pericol, insistă Calhoun.

— De ce eu? vru Angela să priceapă.

— Pentru că dumneavoastră sunteţi atât medic, cât şi salariat al spitalului. Dacă vă prezentaţi la secţia de investigaţii la locul crimei din Burlington cu legitimaţia adecvată şi spuneţi că acele copii sunt necesare pentru a se avea grijă de bolnavi, cei de acolo vă vor face o copie cât ai clipi. Cererile judecătorilor şi ale medicilor sunt întotdeauna onorate. Ştiu bine. Aşa cum am mai amintit, pe vremuri am lucrat acolo.

— Presupun că vizitarea sediului central al poliţiei statale n-ar putea fi ceva foarte primejdios, zise Angela. Nu e ca şi cum aş lua parte la anchetă.

— Bănuiesc că e în ordine, se învoi David. Cu condiţia să nu existe vreo posibilitate de a intra în vreo încurcătură cu poliţia.

— Nici un risc în privinţa asta, îl asigură Calhoun. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla este ca ei să nu vrea să-i dea copiile.

— Când trec la acţiune? întreba Angela.

— Ce părere aţi avea despre mâine? sugeră fostul poliţist.

— Va trebui să fie după pauza mea de prânz.

— O să vă iau la douăsprezece din faţa spitalului, zise Calhoun, ridicându-se în picioare şi mulţumind pentru bere.

Angela se oferi să-l conducă până la furgoneta lui, iar David reintră în casă.

— Sper că nu creez probleme între dumneavoastră şi soţul dumneavoastră, spuse Calhoun, în timp ce se apropiau de vehiculul lui. Nu părea să fie foarte mulţumit de ancheta mea.

— Nu va fi nici o problemă, zise Angela. Dar va trebui să respectăm cu stricteţe înţelegerea cu privire la termenul de o săptămână.

— Ar fi timp din belşug.

— Mai e ceva ce voiam să vă spun, adăugă Angela, expunându-i apoi teoria ei în legătură cu atacul a cărei victimă fusese.

— Hmm… mormăi Calhoun. Lucrurile devin mai interesante decât îmi închipuiam. Aţi face mai bine să fiţi de două ori mai precaută şi să lăsaţi treaba de detectiv în seama mea.

— Asta şi intenţionez să fac, îl asigură Angela.

— Am avut grijă să nu se afle că m-aţi angajat, zise Calhoun.

— Va sunt recunoscătoare pentru discreţie.

— Poate că mâine ar trebui să vă iau din parcarea din spatele bibliotecii, nu din faţa spitalului, spuse fostul poliţist. Nu are rost să riscăm.

20

Miercuri, 27 octombrie

SPRE SPAIMA LUI DAVID ŞI A ANGELEI, NIKKI SE TREZI cu plămânii congestionaţi şi cu o tuse profunda, productivă. Amândoi se temeau că era posibil ca ea să se fi îmbolnăvit de aceeaşi gripă de care, pentru scurtă vreme, suferise Caroline. David era deosebit de îngrijorat, deoarece decizia din ajun de a-i permite lui Nikki să-i facă o vizita lui Caroline fusese a lui.

În ciuda atenţiei sporite acordate de dimineaţă terapiei respiratorii a fetiţei, starea ei nu se amelioră. Spre dezamăgirea lui Nikki, părinţii ei hotărâră că nu trebuia să se ducă la şcoală. O sunară pe Alice, care fu de acord să vină pentru toată ziua.

Deja stresat din cauza evenimentelor de acasă, când îşi începu rondul de vizite la bolnavi, David era cu nervii încordaţi la maximum. Cu un număr atât de mare de decese recente, îi era frica să-şi viziteze pacienţii. Dar temerile îi erau nefondate. Toţi se simţeau foarte bine. Chiar şi starea Sandrei se ameliorase considerabil.

— Umflătura ţi-a cedat, îi spuse David, palpându-i uşor maxilarul.

— Aşa simt şi eu, zise ea.

— Şi temperatura ţi-a scăzut sub treizeci şi opt, remarcă David.

— Sunt încântată. Vă mulţumesc. Nici măcar nu voi face presiuni asupra dumneavoastră să mă trimiteţi mai repede acasă.

— Foarte inteligentă decizie, aprecie David, izbucnind în râs. Abordarea indirectă este deseori mai eficace decât cea directă. Dar trebuie să te reţin până când vom fi sută la sută siguri că infecţia e sub control.

— De acord, zise Sandra, prefăcându-se a fi contrariată. Însă dacă sunt nevoită să rămân, n-aţi putea să-mi faceţi un serviciu?

— Bineînţeles că da, o asigură David.

— Comenzile electrice ale patului meu nu mai funcţionează. Le-am atras atenţia asistentelor, dar ele au zis că nu au nici o putere de a face ceva în privinţa asta.

— Voi face eu ceva, făgădui David. Mă tem că problema aceasta e cronică pe-aici. Mă voi duce chiar acum să cer să se rezolve. Vrem să te simţi cât mai comod posibil.

Când se înapoie la camera asistentelor, David o găsi pe Janet Colburn şi i se plânse în legătură cu situaţia paturilor.

— Realmente nu se poate face nimic? întrebă el.

— Asta e ceea ce ni s-a spus de la serviciul de întreţinere, când am raportat cum stau lucrurile, răspunse Janet. Doar nu era să mă cert cu omul acela. E destul de greu să discuţi cu el. Şi, cinstit vorbind, pentru moment nu dispunem de nici un pat de rezervă.

Lui David nu-i venea a crede că avea să fie nevoit să apeleze iarăşi la Van Slyke pentru un alt fleac de competenţa serviciului de întreţinere. Însă se părea că nu avea de ales decât să se ducă să întrebe de ce nu putea fi reparat patul sau să apeleze direct la Beaton. Era o situaţie absurdă.

Îl găsi pe Van Slyke în biroul său fără ferestre.

— Am la etaj o pacientă căreia i s-a spus că patul ei nu poate fi reparat, zise David pe un ton iritat, după o rapidă bătaie în uşă. Care-i povestea?

— Spitalul a cumpărat un tip de paturi neadecvat, răspunse Van Slyke. Din punct de vedere al întreţinerii, sunt un coşmar.

— Nu poate fi reparat?

— Poate fi reparat, dar se va defecta iarăşi.

— Vreau să fie reparat, zise David pe un ton ritos.

— O vom face când vom ajunge şi la el. Nu mă bate la cap. Am treburi mai importante de făcut, îl repezi Van Slyke.

— De ce eşti atât de grosolan? îl întrebă David.

— Uite cine vorbeşte! ripostă Van Slyke. Dumneata ai venit aici, să răcneşti la mine, nu invers. Dacă ai o problemă, du-te şi spune-i-o conducerii.

— Asta o să fac, zise David.

Se întoarse în loc şi urcă scara, cu intenţia de a se duce direct la Helen Beaton. Dar, când ajunse în holul central, îl văzu pe

doctorul Pilsner intrând în spital şi îndreptându-se către scara principala.

— Bert! strigă David. Pot să-ţi vorbesc o clipă?

Doctorul Pilsner se opri. David se apropie de el, îi descrise congestia lui Nikki şi începu să-l întrebe dacă el considera că ar trebui să treacă la administrarea unor antibiotice pe cale orală. Se întrerupse la mijlocul frazei, remarcând că interlocutorul său era agitat; aproape că nici nu asculta ce-i spunea David.

— E ceva în neregulă? îl întrebă.

— Îmi cer scuze, zise doctorul Pilsner. Sunt cu gândurile în altă parte. În cursul nopţii, starea lui Caroline Helmsford a luat o întorsătură neaşteptată, către mai rău. Am fost aici aproape încontinuu. Adineauri m-am dus acasă să fac un duş şi să mă schimb.

— Ce s-a întâmplat? întrebă David.

— Vino să vezi dumneata însuţi, îi propuse doctorul Pilsner, începând să urce scara. David fu nevoit să alerge pentru a nu rămâne în urmă. Este la grupul de terapie intensivă, îi explică Pilsner. Dintre toate lucrurile posibile, criza a început cu un atac cerebral. David simţi că i se înmoaie genunchii. Trebui să mărească pasul pentru a-l ajunge din urmă pe medicul pediatru, care înainta cu repeziciune. David habar nu avea că prietena lui Nikki suferise un atac cerebral. Vestea aceasta îi reînvie amintiri tulburătoare legate de propriii săi pacienţi. După aceea, pneumonia a evoluat rapid, continuă doctorul Pilsner. Am încercat absolut totul. Nimic nu părea să aibă vreun efect.

Când ajunseră la grupul de terapie intensivă, doctorul Pilsner ezită, sprijinindu-se de uşă. Lăsă să-i scape un oftat de extenuare.

— Mă tem că acum este în stare de şoc septic. Trebuie să-i menţinem tensiunea arterială. Situaţia nu e deloc bună. Tare mi-e teamă că o vom pierde.

Intrară în sală. Caroline era în comă. Din gură îi ieşea un tub conectat la un plămân artificial. Trupul ei era plin de fire şi tubulaturi pentru perfuzii. Câteva monitoare îi înregistrau pulsul şi tensiunea arterială. Uitându-se în jos, la copila suferinda, David se cutremură. În minte, în locul lui Caroline o văzu pe Nikki şi imaginea aceea îl îngrozi.

Asistenta medicală de la grupul de terapie intensivă care se ocupa de Caroline prezentă un raport succint. De când plecase doctorul Pilsner, cu o oră în urmă, nu survenise nici o ameliorare. De îndată ce primi acea scurtă informare, doctorul Pilsner, însoţit de David, se apropie de masa din mijlocul încăperii. David se folosi de prilej pentru a discuta cu el despre starea sănătăţii lui Nikki. Doctorul ascultă, apoi fu de acord că tratamentul cu antibiotice pe cale orală era indicat. Sugeră tipul de medicament şi dozajul necesar.

Înainte de a părăsi grupul de terapie intensivă, David încercă să-l susţină moralmente pe doctorul Pilsner cu un cuvânt de încurajare. Ştia prea bine cum se simţea medicul pediatru. Apoi, înainte de a se duce să se ocupe de pacienţii săi de la cabinet, o sună pe Angela, să-i spună de antibioticele lui Nikki. De asemenea, îi dădu vestea referitoare la Caroline. Angela amuţi de spaimă.

— Crezi că va muri? îl întrebă, după o clipă de uluire.

— Aşa intuieşte doctorul Pilsner, răspunse David.

— Nikki a fost ieri cu ea, zise Angela.

— Nu e nevoie să-mi reaminteşti. Dar atunci Caroline se simţea mult mai bine. Era afebrilă.

— Oh, Dumnezeule! exclamă Angela. Se pare că ne vine un necaz după altul. Poţi să faci tu rost de antibioticele pentru Nikki şi să le duci acasă în timpul pauzei tale de prânz?

— OK, zise David, cu bunăvoinţă.

— Eu o să plec la Burlington, aşa cum stabilisem.

— Tot ai de gând să te duci acolo?

— Desigur, spuse Angela. M-a sunat Calhoun, pentru confirmare. S-ar părea că a vorbit deja cu ofiţerul în subordinea căruia se află secţia din Burlington care se ocupă cu investigarea locului crimei.

— Drum bun, îi ură David, grăbindu-se să închidă telefonul înainte să spună ceva ce ar fi putut să regrete. Priorităţile Angelei îl scoteau din fire. În timp ce el era bolnav de îngrijorare în legătură cu Caroline şi Nikki, ea continua să fie obsedată de afacerea Hodges.

— Vă sunt recunoscător că aţi binevoit să mă primiţi, zise

Calhoun, luând loc într-un fotoliu, în faţa mesei de lucru a lui Helen Beaton. Aşa cum i-am spus secretarei dumneavoastră, aş vrea să vă pun doar câteva întrebări.

— Iar eu am o întrebare pentru dumneata, replică Beaton.

— Cine să-nceapă primul? întrebă Calhoun. Apoi scoase la iveală pachetul lui de trabucuri. Pot să fumez?

— Nu, nu poţi fuma. În spital fumatul este interzis. Şi cred că dumneata ar trebui să răspunzi primul la întrebările mele. E posibil ca răspunsul să afecteze durata acestui interviu.

— Categoric. Aşadar, da-ţi-i drumul.

— Cine te-a angajat? întrebă Beaton.

— Asta-i o întrebare incorectă, protestă Calhoun.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că clienţii mei au dreptul la discreţie. Iar acum e rândul meu. Înţeleg că doctorul Hodges era un vizitator frecvent al biroului dumneavoastră…

— Dă-mi voie să te întrerup, zise Beaton. De vreme ce clienţii dumitale preferă să-şi ascundă identitatea, nu văd nici un motiv ca eu să cooperez cu dumneata.

— Asta rămâne la latitudinea dumneavoastră, spuse Calhoun. Bineînţeles că există şi persoane care s-ar putea întreba de ce a discuta despre imediatul ei predecesor ar constitui o problemă pentru directoarea spitalului. Ba chiar ar putea să înceapă să creadă că dumneavoastră ştiţi cine l-a ucis pe Hodges.

— Îţi mulţumesc pentru vizită, zise Beaton, ridicându-se în picioare şi zâmbind. Nu vei reuşi să mă convingi să vorbesc, mai ales fără să ştiu cine se află în spatele eforturilor dumitale. Singura mea preocupare este spitalul. Bună ziua, domnule Calhoun.

— Am impresia că ne vom mai vedea, replică detectivul, ridicându-se şi el din fotoliu.

Calhoun părăsi birourile conducerii şi coborî la subsol. Următoarea persoană pe care intenţiona s-o intervieveze era Werner Van Slyke. Îl găsi în atelierul spitalului, ocupându-se de înlocuirea motoarelor electrice ale câtorva paturi de spital.

— Werner Van Slyke? întrebă Calhoun.

— Mda, zise Van Slyke, cu glasul său lipsit de intonaţie.

— Numele meu e Calhoun. Vă deranjează dacă stau puţin de

vorbă cu dumneavoastră?

— Despre ce?

— Despre doctorul Dennis Hodges.

— Dacă n-ai nimic împotrivă să-mi văd de lucru… se învoi Van Slyke, îndreptându-şi din nou atenţia asupra motoarelor.

— Paturile astea constituie o problemă frecventă? întrebă detectivul.

— Din nefericire, răspunse Van Slyke.

— De vreme ce sunteţi şeful serviciului, de ce le reparaţi dumneavoastră înşivă?

— Vreau să fiu sigur că treaba e făcută bine.

Calhoun se retrase la bancul de lucru şi se aşeză pe un scaun.

— Pot să fumez? întrebă.

— Mi-e indiferent.

— Îmi închipuiam că spitalul este un spaţiu în care nu e voie să existe fum, zise Calhoun, scoţându-şi un trabuc. Îi oferi unul şi lui Van Slyke. Acesta stătu un timp nehotărât, ca şi cum s-ar fi gândit serios dacă să-l accepte sau nu. Pe urmă luă unul. Calhoun i-l aprinse înainte de a şi-l aprinde pe-al său. Înţeleg că îl cunoşteaţi foarte bine pe Hodges, spuse el.

— Pentru mine a fost ca un tată, declară Van Slyke, pufăind mulţumit din trabucul lui. Mai mult decât un tată.

— Fără glumă, zise Calhoun.

— Daca n-ar fi fost Hodges, niciodată nu m-aş fi dus la colegiu, zise Van Slyke. Mi-a dat o slujbă, să-i văd de casă. Obişnuiam să dorm până târziu şi stăteam de vorbă. Aveam o sumedenie de necazuri cu adevăratul meu tată.

— Cum aşa? întrebă Calhoun, dornic să-l facă pe Van Slyke să continue să vorbească.

— Taică-meu se îmbăta aproape în fiecare noapte. Mă bătea şi mama nu putea să facă nimic ca să-l împiedice. De fapt, ajungea să fie bătuta şi ea.

— Dumneavoastră şi mama dumneavoastră stăteaţi de vorbă împreună? întrebă Calhoun. Cum s-ar zice, alcătuiaţi un fel de echipă împotriva tatălui dumneavoastră?

— Drace, nu! protestă Van Slyke. Ea îl apăra întotdeauna, susţinând, după ce tata mă stâlcea în bătaie, că el nu o făcuse cu intenţie. La dracu’! Ba chiar încerca să mă convingă că el mă

iubea şi că de-aia mă lovea.

— Asta-i ceva lipsit de raţiune, spuse Calhoun.

— Păi, sigur că da, fir-ar al dracului! izbucni Van Slyke, cu sarcasm. Da’ de ce naiba îmi pui toate întrebările astea?

— Mă interesează moartea lui Hodges, zise Calhoun.

— După atâta amar de vreme?

— De ce nu? Nu v-ar plăcea să aflaţi cine l-a ucis?

— Şi ce aş face, dac-aş şti? Să-l omor pe ticălos? replică Van Slyke, râzând până ce începu să tuşească.

— Nu prea fumaţi mult, nu-i aşa? îl întrebă Calhoun.

După ce reuşi să-şi stăpânească tuşea, Van Slyke clatină din cap în semn că nu. Faţa i se făcuse stacojie. Se duse la o chiuvetă din apropiere, să ia o gură de apă. Când reveni, dispoziţia i se schimbase.

— Cred că mi-a fost de ajuns atâta vorbărie, zise pe un ton batjocoritor. Am al dracului de mult de lucru. Nici măcar n-ar trebui să-mi pierd vremea cu paturile astea.

— În cazul acesta, plec, spuse Calhoun, ridicându-se de pe scaun. Eu am o regulă: niciodată nu zăbovesc într-un loc, dacă nu sunt dorit. Dar v-ar deranja dacă aş mai veni altă dată?

— O să mă mai gândesc la asta, spuse Van Slyke.

După ce părăsi secţia de întreţinere, detectivul dădu ocol faţadei spitalului şi se duse la Centrul de Imagistică. Îi prezentă funcţionarei de la recepţie una din cărţile lui de vizită şi ceru să fie primit de doctorul Cantor.

— Aveţi fixată o audienţă? întrebă recepţionera.

— Nu, răspunse Calhoun. Dar, ascultă, spune-i că sunt aici ca să discutăm despre Hodges.

— Dennis Hodges? preciză recepţionera, mirându-se.

— Altul nu cunosc, zise Calhoun. Şi până atunci o să iau un loc aici, în sala de aşteptare.

Detectivul o urmări cu privirea pe funcţionară cât timp telefonă în interiorul organizaţiei. Tocmai începea să admire arhitectura şi bogata decoraţiune interioară a holului când îşi făcu apariţia o femeie cu înfăţişare impunătoare, care îl invită s-o urmeze.

— Ce vreţi să spuneţi, când declaraţi că vreţi să discutăm despre Dennis Hodges? întrebă doctorul Cantor, în clipa în care

Calhoun trecu pragul biroului său.

— Exact asta, replică fostul poliţist.

— Şi de ce dracu' doriţi o asemenea discuţie?

— Vă deranjează dacă iau un loc?

Cantor arătă cu mâna spre unul din fotoliile din faţa mesei sale de lucru.

Calhoun fu nevoit să mute pe pardoseală un teanc de reviste medicale ce păreau a nu fi fost deschise. După ce se aşeză, urmă obişnuita rutină de a cere voie să fumeze.

— Desigur, atâta vreme cât îmi oferiţi şi mie unul, spuse Cantor. M-am lăsat de tutun, fumând doar atunci când pot tapa pe cineva de-o ţigară.

Când terminară amândoi cu aprinsul trabucurilor, Calhoun îl informă pe Cantor că fusese angajat să-l descopere pe asasinul lui Hodges.

— Nu cred că vreau să discut despre ticălosul acela, zise Cantor.

— Pot întreba de ce?

— Pentru ce aş face-o?

— În mod evident, pentru a-l aduce pe ucigaşul lui în faţa justiţiei.

— Socotesc că justiţia a fost deja slujită. Celui care ne-a scăpat de pacostea aia, indiferent cine-o fi, ar trebui să i se dea o medalie.

— Mi s-a spus că aveaţi o părere proastă despre omul acela, zise Calhoun.

— Ăsta-i un eufemism, spuse Cantor. Era un individ demn de tot dispreţul.

— Reuşeaţi să colaboraţi? întrebă detectivul.

— Lui nu-i păsa de alţii, răspunse Cantor.

— Vă referiţi la oameni în general sau la doctori?

— Mai mult la doctori, bănuiesc. Pur şi simplu, nu-i păsa. El avea o singură prioritate şi aceea era spitalul. Însă concepţia lui în legătură cu instituţia asta nu îi cuprindea şi pe medicii care lucrează în el. A preluat radiologia şi patologia şi i-a pus pe liber pe câţiva dintre noi. Tuturor ne venea să-l strângem de gât.

— Mi-aţi putea da câteva nume? întrebă Calhoun.

— Sigur că da, nu-i nici un secret, zise Cantor, numărând apoi

pe degete cinci medici, printre care se incluse şi pe el însuşi.

— Şi dumneavoastră sunteţi singurul din grup care se mai află pe aici, remarcă fostul poliţist.

— Sunt singurul rămas la radiologie, precizֱă Cantor. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că am avut prevederea de a înfiinţa acest centru de imagistică medicală. Şi Paul Darnell mai este aici. El e la patologie.

— Ştiţi cine l-a ucis pe Hodges? întrebă Calhoun.

Cantor fu pe punctul de a răspunde, dar se opri.

— Ştiţi ce? zise el. Tocmai mi-am dat seama că am tot sporovăit, deşi declarasem încă de la început că nu voiam să discut despre Hodges.

— Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie, recunoscu Calhoun. Bănuiesc că v-aţi răzgândit. Aşadar, să revenim la întrebarea mea: ştiţi cine l-a ucis pe Hodges?

— Dacă aş şti, nu v-aş spune, replică doctorul Cantor.

Pe neaşteptate, detectivul îşi scoase ceasul de buzunar, pe care-l avea prins cu un lanţ scurt de găicile centurii.

— Pe cinstea mea! exclamă, ridicându-se în picioare. Îmi pare rău, dar sunt nevoit să întrerup această mică discuţie. Nu mi-am dat seama cum zboară timpul. Din păcate, am fixată o altă întâlnire.

După ce-şi strivi trabucul într-o scrumieră aflată în faţa uluitului Cantor, Calhoun ieşi în goană din încăpere. Se duse imediat la furgoneta lui, cu care porni spre bibliotecă. O ajunse din urmă pe Angela, tocmai când aceasta mergea cu paşi mari pe trotuarul din faţa instituţiei.

— Îmi cer scuze că am întârziat, spuse Calhoun, după ce, întinzând braţul, deschise portiera din dreptul scaunului de lângă şofer, invitând-o pe Angela să urce în vehicul. Mă distram atât de bine discutând cu doctorul Cantor, încât n-am realizat cât se făcuse ceasul.

— Am întârziat şi eu câteva minute, zise Angela, urcând în cabina care duhnea a fum de ţigară stătut. Sunt curioasă în legătură cu doctorul Cantor, adăugă ea. A spus ceva ce ne-ar putea lămuri cu privire la cazul nostru?

— Nu el l-a ucis pe Hodges, răspunse Calhoun. Dar mi-a trezit interesul. Ca şi Beaton. Se petrece ceva aici, simt asta. Vă

deranjează dacă fumez? întrebă după ce întredeschise geamul de pe partea şoferului.

— Presupuneam că acesta a fost motivul pentru care am plecat cu furgonetă dumneavoastră, replică Angela.

— M-am gândit totuşi să cer voie, zise detectivul.

— Sunteţi sigur că vizita asta la poliţia statală o să decurgă bine? întrebă Angela. Cu cât mă gândesc mai mult la ea, cu atât mai mult mă îngrijorează. În definitiv, într-o oarecare măsură mă voi prezenta sub o falsă identitate. Vreau să zic, este adevărat că lucrez la spital, însă, de fapt, nu am nevoie de documentele acelea pentru a mă ocupa de bolnavi. Eu sunt medic patolog.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, o linişti Calhoun. S-ar putea să nici nu fie necesar să spuneţi ceva. I-am explicat eu deja locotenentului toată treaba. N-a avut nimic împotrivă.

— Am încredere în dumneavoastră, zise Angela.

— Nu veţi fi dezamăgită. Dar vreau şi eu să vă pun o întrebare. Reacţia de aseară a soţului dumneavoastră continuă să mă sâcâie. Nu vreau să cauzez nici o problemă între dumneavoastră. Chestia e că mă distrez cu cazul acesta mai bine decât cu oricare altul după ce am ieşit din poliţie. Ce-ar fi dacă aş reduce costul orei mele de muncă? Asta ar mai linişti lucrurile?

— Vă mulţumesc pentru grijă, spuse Angela, dar sunt sigură că David îşi va schimba atitudinea, dacă ne vom încadra în termenul nostru de o săptămână.

În ciuda asigurărilor lui Calhoun, când, ajungând la sediul central al poliţiei din Burlington coborî din furgonetă, Angela continua să se simtă neliniştită, dar îngrijorarea ei fu inutilă. Datorită prezenţei lui Calhoun, operaţiunea se derulă mult mai simplu decât ar fi putut spera. Întreaga discuţie o purtă Calhoun. Poliţistul în sarcina căruia intra păstrarea probelor nici n-ar fi fost posibil să fie mai amabil şi mai serviabil.

— Dacă tot suntem aici, îi spuse Calhoun poliţistului, ce-ar fi să facem două seturi de copii?

— Nici o problema, zise poliţistul, dându-i – cu mâini înmănuşate – originalele.

Calhoun îi făcu Angelei cu ochiul şi-i şopti:

— În felul acesta vom avea amândoi câte o copie.

Zece minute mai târziu, Angela şi Calhoun se aflau din nou în furgonetă.

— A fost simplu ca bună ziua, spuse Angela, cu un oftat de uşurare, scoţând copiile din plicul în care le pusese ofiţerul şi începând să se uite prin ele.

— Eu nu zic niciodată „Ţi-am spus eu”, replică detectivul, zâmbind. Niciodată! Nu sunt eu soiul ăla de om.

Angela izbucni în râs. Ajunsese să-i placă genul de umor al lui Calhoun.

— Ce-s astea? o întrebă detectivul, uitându-se peste umărul ei.

— Sunt copii ale foilor de internare a opt pacienţi, răspunse Angela.

— E ceva neobişnuit în legătură cu ele? vru Calhoun să ştie.

— Nu-mi dau seama, răspunse Angela, cu oarecare dezamăgire. Nu par să prezinte nici un element comun. Vârste diferite, sexe diferite şi diagnostice diferite. Văd aici o fractură de şold, o pneumonie, o sinuzită, o durere în piept, o durere în zona abdominală inferioară, o flebită, un atac cerebral şi o piatră renală. Nu ştiu ce speram, însă toate astea par ceva foarte obişnuit.

Calhoun porni motorul şi se înscrise în traficul rutier.

— Nu trageţi concluzii pripite, o sfătui el.

Angela vârî hârtiile la loc în plicul lor şi începu să admire peisajul. Aproape imediat recunoscu zona în care se aflau.

— Staţi o secundă, zise. Opriţi pentru câteva clipe.

Calhoun trase vehiculul la marginea drumului.

— Suntem aproape de medicul legist şef, îi explică Angela. Ce-aţi zice dacă am trece pe la el? Este cel care a făcut autopsia lui Hodges şi o vizită s-ar putea să suscite ceva mai mult interes din partea lui.

— Din punctul meu de vedere, e perfect, zise detectivul. Mi-ar plăcea să fac cunoştinţă cu omul acesta.

Executară o întoarcere în loc în mijlocul şoselei. Manevra o înspăimântă pe Angela, care închise ochii, să nu vadă vehiculele ce veneau din sens contrar. Calhoun îi spuse să se relaxeze. Câteva minute mai târziu, se aflau în clădirea în care lucra medicul legist. Îl întâlniră pe Walter Dunsmore într-o sală de

mese. Angela îl prezentă pe Calhoun.

— Aţi dori să mâncaţi ceva? sugeră Walter.

Angela şi Calhoun îşi luară fiecare câte un sandviş de la un automat şi reveniră la Walt.

— Domnul Calhoun ajută la investigarea uciderii lui Hodges, explică Angela. Am venit împreună la Burlington ca să obţinem copii ale unor probe criminalistice. De vreme ce tot ne aflam în zonă, m-am gândit să ne oprim, să vedem dacă au mai apărut ceva elemente noi.

— Nu, nu cred, zise Walt, încercând să reflecteze. Rezultatul examenului toxicologic a sosit, dar era negativ, cu excepţia nivelului de alcoolemie, despre care ţi-am vorbit. Cam asta-i tot. După cum spuneam, nimeni nu consideră cazul acesta ca fiind o prioritate.

— Înţeleg, replică Angela. Ai mai aflat ceva în legătură cu particulele acelea de carbon, de sub piele?

— Nici măcar n-am avut timp să mă mai gândesc la ele, recunoscu Walt.

După ce îşi mâncară, cu lăcomie, sandvişurile, Angela declară că trebuia să se înapoieze la Bartlet, explicându-i lui Walt că plecase în timpul pauzei sale de prânz. Walt o invită să revină oricând voia.

Drumul de întoarcere la Bartlet păru să dureze mai puţin decât cel de ducere la Burlington. Calhoun o lăsă undeva în spatele bibliotecii, ca ea să-şi poată lua propria ei maşină.

— Voi ţine legătura cu dumneavoastră, făgădui detectivul. Şi, ţineţi minte, staţi departe de povestea asta.

— Nu vă faceţi griji, zise Angela, fluturându-şi mâna în semn de la revedere în timp ce se instala la volanul maşinii ei.

Se făcuse aproape unu şi jumătate. Când ajunse în biroul ei, Angela puse copiile documentelor lui Hodges în sertarul de sus al mesei sale de lucru. Voia să-şi amintească să le ia seara acasă. În timp ce îşi îmbrăca halatul alb de laborator, Wadley deschise uşa dintre birourile lor, fără a se fi ostenit să bată în prealabil.

— Te caut de aproape douăzeci de minute! spuse el, pe un ton iritat.

— Am fost plecată din spital, zise Angela.

— Atâta lucru era evident, replică Wadley. Am fost nevoit să lansez apeluri prin pager de nu ştiu câte ori.

— Îmi pare rău, îşi ceru scuze Angela. Mi-am folosit pauza de masă ca să rezolv o problemă.

— Ai lipsit mai bine de o oră.

— Se poate, dar am de gând să rămân la serviciu peste program, ceea ce fac în mod obişnuit. În plus, m-am înţeles cu doctorul Darnell să-mi ţină locul, în caz că ar apărea vreo urgenţă.

— Nu-mi place ca medicii mei patologi să dispară în mijlocul zile, spuse Wadley.

— N-am lipsit mult, protestă Angela. Îmi cunosc foarte bine îndatoririle şi mi le îndeplinesc literă cu literă. Probele chirurgicale, care ar fi constituit singura urgenţă reală, nu sunt incluse în sarcinile mele. În afară de asta, problema mea implica o vizită la medicul legist.

— I-ai făcut o vizită lui Walt Dunsmore? se arătă Wadley neîncrezător.

— Puteţi să-l sunaţi, dacă vă îndoiţi de ceea ce spun, zise Angela, simţind că mânia lui Wadley se potolise în parte.

Brusc, se bucură că îşi urmase inspiraţia de o clipă şi făcuse vizita aceea.

— Am prea mult de lucru ca să-mi pierd timpul verificând pe unde te duci şi ce faci, zise Wadley. Problema e că, în ultima vreme, mă îngrijorează purtarea dumitale. Ar trebui să-ţi reamintesc că eşti încă în perioadă de probă. Te pot încredinţa că, dacă dovedeşti că nu se poate pune bază pe dumneata, eşti un om terminat.

Cu aceste cuvinte, Wadley se retrase prin uşa de comunicare dintre cele două birouri şi o închise trântind-o.

Vreme de câteva clipe, Angela rămase cu privirile aţintite asupra uşii. Îi displăcea profund această ostilitate făţişă a lui Wadley. Cu toate astea, o prefera faţă de hărţuirea sexuală de mai înainte. Se întrebă dacă ei doi aveau să fie vreodată în stare să întreţină relaţii profesionale normale.

După ce fusese examinat ultimul pacient prezentat la cabinetul său de consultaţii, David se duse, cam fără tragere de

inimă, la spital, să-şi facă vizitele de după-amiază. Începea să se teamă de ele, la gândul a ceea ce l-ar fi putut întâmpina.

Înainte de a-şi vizita propriii săi pacienţi, se duse la grupul de terapie intensivă, să vadă care mai era situaţia cu Caroline. Copila se simţea foarte rău, fiind, în mod evident, pe moarte. David îl găsi pe doctorul Pilsner stând la masa din mijlocul sălii grupului de terapie intensivă. Veghea lipsit de speranţe. Bietul om era distrus, ceea ce David înţelegea prea bine.

Plecând de la grupul de terapie intensivă, David începu rondul de vizitare a propriilor săi pacienţi. De fiecare dată când intra într-o nouă cameră, se simţea îngrijorat, dar imediat se liniştea, constatând că starea bolnavului respectiv era bună. Când intră în camera Sandrei, îngrijorarea persistă. Starea ei psihică se deteriorase.

David se înspăimântă. Schimbarea i se părea dramatică, deşi asistentele nu erau prea impresionate. Când o văzuse la primele ore ale dimineţii, Sandra fusese vioaie şi conştientă. Acum era apatică faţă de tot ce o înconjura şi devenise somnolentă. Ochii ei îşi pierduseră strălucirea. Temperatura, care mai înainte îi scăzuse, urcase iarăşi la peste treizeci şi opt de grade.

Când David încercă să-i vorbească, răspunsurile ei fură vagi. Singura neplăcere de care izbuti să înţeleagă că se plângea ea erau nişte crampe abdominale, simptom care îi readuse aminte lui David de ceilalţi pacienţi ai lui, pe care încercase să-i uite. David simţi că pulsul i se accelerează. Nu credea că ar avea puterea să suporte pierderea a încă unui pacient.

Revenind în camera asistentelor, studie cu atenţie foaia de observaţii a Sandrei. Singurul element nou era acela că se părea că ea nu mai avea poftă de mâncare, aşa cum reieşea din însemnările asistentelor, care notaseră că bolnava nu mâncase nimic la prânz. David verifică ce perfuzii i se făcuseră – toate erau adecvate. Apoi se uită la toate rezultatele analizelor de laborator – fără nici o excepţie, erau normale. David căuta cu disperare un indiciu care să explice starea ei psihică actuală, dar în foaia de observaţii nu exista nici un astfel de indiciu. Singura idee care-i veni în minte fu posibilitatea ca suferinţa Sandrei să fi fost cauzată de o meningită aflată în stadiu incipient sau de o inflamare a scoarţei cerebrale. Teama că se putea ca ea să facă

o meningită constituise, de fapt, motivul pentru care o internase.

O examină încă o dată şi, deşi nici acum nu putu să detecteze vreun semn de meningită, recurse la testul cel mai concludent, îi făcu o puncţie lombară, pentru a obţine lichid cerebrospinal. Văzându-i claritatea, ştiu imediat că acesta era normal, dar, ca să fie absolut sigur, îl trimise la laborator pentru o analiză completă. Rezultatul fu normal. Aceeaşi confirmare o căpătă şi în ceea ce priveşte glicemia.

Singurul lucru care o făcu pe Sandra să iasă din apatie fu durerea pe care i-o provocă David palpându-i abcesul. În consecinţă, el adăugă în medicaţia ei un alt antibiotic. În afară de asta, nu mai ştia ce ar fi putut să facă. Se simţea cu totul neputincios. Nu-i rămânea decât să spere într-o ameliorare.

Încălecând pe bicicletă, porni spre casă. Îşi dădea seama de cât era de deprimat – drumul acela nu-i făcea nici o plăcere. Se simţea profund îndurerat în legătură cu Caroline şi îngrijorat în privinţa Sandrei. Însă de cum ajunse acasă înţelese că nu-i era îngăduit să se lase în voia autocompătimirii. Nikki se simţea ceva mai râu decât la vremea prânzului, când el îi dusese antibioticele pe care trebuia să le ia pe cale orală. Congestia i se agravase, iar temperatura urcase la treizeci şi opt de grade.

David telefonă la grupul de terapie intensivă şi obţinu legătura cu doctorul Pilsner. Se scuză că-l deranja, dar se simţea obligat să-l informeze că antibioticele pe cale orală nu păreau să aibă efect.

— Să mărim doza, spuse doctorul Pilsner, cu glas obosit. Şi cred că ar fi mai bine ca, pe lângă terapia respiratorie, să folosim un agent mucolitic şi un bronhodilatator.

— Vreo schimbare în starea lui Caroline? întrebă David.

— Nici o schimbare, răspunse medicul pediatru.

Angela nu ajunse acasă decât pe la şapte seara. După ce se duse să vadă cum se simţea Nikki, a cărei stare se ameliorase în urma şedinţei de terapie respiratorie la care fusese ajutată de David, vru să facă un duş. David o însoţi în camera de baie.

— Caroline nu-i deloc mai bine, spuse el, în timp ce Angela intra în cadă.

— Mi-e tare milă de părinţii ei, zise Angela. Probabil că sunt

zdrobiţi sufleteşte. Sper să dea Domnul ca Nikki să nu se molipsească de boala de care suferă Caroline.

— Am o altă pacientă – Sandra Hascher – care îmi trezeşte aceleaşi temeri ca şi cei de mai înaintea ei.

— Ce diagnostic i s-a pus la internare? întrebă Angela, scoţând capul de sub duş.

— Abces dentar, o informă David. A răspuns destul de bine la antibiotice. Pe urmă, în după-amiază asta, a survenit o bruscă modificare a stării psihice.

— Dezorientată?

— Mai curând doar apatică şi vagă, spuse David. Ştiu că asta nu înseamnă mare lucru, dar schimbarea mi s-a părut spectaculoasă.

— Meningită? sugeră Angela.

— Ăsta a fost singurul lucru la care m-am gândit, zise David. Nu avea deloc dureri de cap şi nici o temperatură foarte ridicată. Dar, pentru o mai mare siguranţă, i-am făcut o puncţie lombară, însă totul era normal.

— Te-ai gândit la posibilitatea unui abces cerebral?

— Febra ei este mică. Dar poate că mâine, dacă starea ei nu va fi mai bună, îi voi face un RMN, zise David. Problema este că ea îmi reaminteşte de ceilalţi pacienţi ai mei… care au murit.

— Presupun că nu vrei să faci apel la vreun consult?

— Nu, doar dacă aş vrea ca ea să fie dată în îngrijirea altcuiva. S-ar putea să-mi atrag necazuri chiar şi numai recomandând un RMN.

— Ăsta-i un mod infect de a practica medicina, se revoltă Angela. David nu răspunse. Călătoria la Burlington a decurs bine, adăugă ea.

— Mă bucur, zise David, fără a exprima interes.

— Singurul necaz pe care l-am avut a fost când m-am înapoiat. Wadley e complet lipsit de raţiune. A ajuns să mă ameninţe că-mi va desface contractul de angajare…

— Nu se poate! strigă David, înspăimântat. Ar fi un dezastru.

— Nu-ţi face griji, încercă Angela să-l liniştească. Pur şi simplu, îşi descarcă nervii. E imposibil să mă dea afară la atât de scurt timp după ce l-am reclamat pentru hărţuire sexuală.

— Asta nu constituie o asigurare prea mare, replică David.

Nici prin minte nu mi-a trecut vreodată că ar fi posibil să fii concediată.

Mai târziu, în timp ce ei doi luau cina, Nikki declară că îi era foame. Angela o chemă să vină la masă, spunându-i că putea să mănânce ce poftea. În timpul mesei, o îndemnă pe fetiţă să mănânce mai mult. David o sfătui să n-o forţeze. În curând, cei doi părinţi ajunseră să se certe în legătură cu ce şi cât era bine să mănânce fiica lor, făcând-o pe Nikki să fugă de la masă în lacrimi.

David şi Angela fierbeau de mânie, învinuindu-se reciproc. O vreme nu mai vorbiră, preferind să dea drumul la televizor şi să urmărească ştirile în tăcere. Când se făcu ora ca Nikki să se ducă la culcare, Angela îi spuse lui David că avea să se ocupe ea de terapia respiratorie a fetiţei, în timp ce el va strânge prin bucătărie.

David abia apucase să ducă farfuriile murdare în bucătărie, că Angela se şi înapoie.

— Nikki mi-a pus o întrebare la care n-am ştiut să răspund, zise ea. M-a întrebat dacă prietena ei, Caroline, se va întoarce acasă curând.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am spus că nu ştiu, recunoscu Angela. Dat fiind că acum Nikki se simte ea însăşi rău, mi-a displăcut profund să-i spun adevărul.

— Nu te uita la mine, zise David. Nici eu nu vreau să-i spun. Hai să amânăm vestea asta până când se termină cu congestia.

— De acord, se învoi Angela. Să văd ce pot face.

Cu aceste cuvinte, ieşi din bucătărie şi urcă iar la etaj. Pe la nouă, David sună la spital. Vorbi îndelung cu sora şefă, care o ţinea întruna că starea Sandrei nu se schimbase, cel puţin nu în mod spectaculos. Femeia recunoscu totuşi că bolnava nu mâncase nimic la masa de seară.

După ce el închise telefonul, Angela îşi făcu apariţia, ieşind din bucătărie.

— Ai vrea să te uiţi la documentele pe care le-am adus astăzi de la Burlington? îl întreba ea.

— Nu mă interesează, spuse David.

— Mulţumesc, replică Angela. Ştii bine că pentru mine e ceva

important.

— Mă frământă prea multe probleme grave, ca să-mi mai fac griji şi pentru chestia aia.

— Eu îmi găsesc timpul şi energia necesară ca să ascult problemele tale, replică Angela. Ai putea, cel puţin, să te porţi cu aceeaşi politeţe faţă de mine.

— Nu prea cred că ar fi posibila o comparaţie între aceste lucruri, zise David.

— Cum poţi să afirmi aşa ceva? Doar ştii cât de supărată sunt din cauza necazului cu Hodges.

— Eu nu vreau să te încurajez să te mai amesteci în treaba asta. Cred că mi-am exprimat foarte clar părerea în această privinţă.

— Oh, ţi-ai exprimat-o extrem de clar. Ceea ce este important pentru tine, este cu adevărat; ceea ce consider eu că e important nu are, de fapt, nici cea mai mică importanţă.

— Cu toate câte se întâmplă, mi se pare uimitor că tu continui să ai fixaţia asta cu Hodges. Cred că ţi-ai inversat ordinea priorităţilor. În timp ce tu alergi la vânătoare prin Burlington, eu stau aici, aducându-i fiicei noastre antibiotice, în vreme ce prietena ei e pe moarte, în spital.

— Nu-mi vine să cred că îmi vorbeşti aşa.

— Şi pe deasupra, mai iei în glumă şi ameninţarea lui Wadley, că te va da afară din slujbă. Totul pentru că era atât de important să te duci la Burlington. Ascultă ce-ţi spun: dacă vei fi concediată, ne vom afla într-un dezastru financiar cumplit. Asta fără a mai pune la socoteală primejdia la care ne expui pe noi toţi prin continuarea acestei anchete.

— Te crezi foarte raţional! răcni Angela. Ei bine, te înşeli, îţi închipui că problemele se rezolvă prin ignorarea lor. Eu cred că tu eşti cel care şi-a încurcat ordinea priorităţilor, nesusţinându-mă tocmai atunci când am cea mai mare nevoie de sprijin. Cât despre Nikki, poate că ea n-ar fi bolnavă dacă tu n-ai fi lăsat-o s-o viziteze pe Caroline înainte să ştim ce boală avea biata fetiţă.

— Asta nu-i cinstit! urlă David la rândul său, dar imediat după aceea tăcu.

Se considera un om raţional şi se mândrea că nu-şi pierdea calmul.

Necazul era că cu cât devenea David mai stăpânit, cu atât îşi ieşea mai mult din fire Angela, iar cu cât se înfuria mai mult Angela, cu atât mai calm devenea David. Pe la ora unsprezece, erau amândoi extenuaţi, storşi de orice vlagă. Ca urmare a unui acord comun, David dormi în camera de oaspeţi.

21

Joi, 28 octombrie

LA ÎNCEPUT, CÂND DESCHISE OCHII ÎN ÎNTUNERIC, DAVID nu avu nici cea mai vagă idee despre locul în care se afla. Bâjbâind cu degetele în jurul lămpii de pe noptiera necunoscută, reuşi, în cele din urmă, s-o aprindă. Îşi roti privirile prin încăpere, nedumerit de mobilierul nefamiliar. Îi trebui aproape un minut ca să-şi dea seama că se afla în camera de oaspeţi. Imediat, ca într-o străfulgerare, în minte îi reveniră neplăcutele incidente din seara precedentă.

Se uită la ceasul de la mână. Arăta cinci fără un sfert dimineaţa. Se lăsă iar pe pernă, fiind scuturat de o puternică senzaţie de vomă. Îndată după greţuri, începură crampe abdominale, urmate de o criză de diaree.

Simţindu-se îngrozitor de rău, se târî din camera de baie rezervată oaspeţilor până la baia principală, să caute vreun medicament împotriva diareii. Când găsi, în sfârşit, o sticluţa, luă o doză zdravănă. Apoi porni în căutarea unui termometru şi-l vârî în gură.

În vreme ce aştepta să treacă timpul necesar pentru o citire corectă, căută o aspirină. Tot scotocind, îşi dădu seama că îi venea să înghită întruna, întocmai ca şi pacienţilor lui acum decedaţi.

Se uită cu atenţie la chipul lui reflectat în oglindă şi deveni conştient de o nouă temere. Dacă se molipsise de misterioasa maladie care îi ucisese pacienţii? „Dumnezeule!” îşi zise în gând.

„Aveau aceleaşi simptome pe care le am şi eu acum.” Cu degete tremurătoare, îşi scoase termometrul. Acesta arăta treizeci şi opt de grade. Scoase limba şi o cercetă în oglindă. Era tot atât de palidă ca şi faţa. „Fii calm!” îşi porunci cu asprime. Luă două aspirine şi le înghiţi cu un pahar de apă. Aproape

imediat fu cuprins de o nouă crampă şi fu nevoit să se ţină de marginea scaunului de WC până când se domoli durerea.

Cu un calm deliberat, reflectă la simptomele lui. Erau de tip gripal, asemănătoare cu cele ale celor cinci asistente medicale pe care le examinase. Nu exista nici un motiv pentru a se grăbi să tragă concluzii isterice.

După ce luase medicamentul contra diareii şi aspirinele, decise să urmeze sfatul pe care li-l dăduse el însuşi asistentelor: se băgă la loc în pat. Când începu să sune ceasul deşteptător din dormitorul principal, se simţea deja mai bine.

La început, cei doi soţi se uitară unul la celălalt cu precauţie. Apoi se aruncară unul în braţele celuilalt. Rămaseră aşa, strângându-se cu putere, vreme de un minut întreg şi abia pe urmă vorbi David:

— Armistiţiu? întrebă el.

Angela îşi exprimă asentimentul printr-o înclinare a capului. Apoi spuse:

— Amândoi eram extraordinar de stresaţi.

— Şi, colac peste pupăză, cred că m-a pocnit şi pe mine ceva, zise David, descriindu-i simptomele care-l treziseră din somn. Singurul lucru care mă necăjeşte este salivaţia asta excesivă, adăugă el.

— Ce înţelegi prin salivaţie excesivă? întreba Angela.

— Trebuie să înghit întruna, zise David. E ceva asemănător cu senzaţia pe care o ai înainte de a vomita, dar nu chiar atât de rău. Oricum, mi-a mai trecut faţă de cum era mai devreme.

— Ai văzut-o pe Nikki? se interesă Angela.

— Încă nu, răspunse David.

După ce se spălară, se duseră amândoi în camera fetiţei. Rusty îi întâmpină cu vioiciune. Nikki fu mai puţin entuziasta. Plămânii îi erau ceva mai congestionaţi, în ciuda antibioticelor administrate pe cale orală şi a efectului suplimentar al terapiei respiratorii.

În timp ce Angela pregătea micul dejun, David îi telefona doctorului Pilsner şi îi descrise starea lui Nikki.

— Cred că ar trebui s-o văd imediat, zise pediatrul. De ce să nu ne întâlnim la camera de gardă peste o jumătate de oră?

— Vom fi acolo, îl asigură David. Şi-ţi mulţumesc. Îţi sunt

recunoscător pentru atenţia pe care ne-o acorzi.

Era pe punctul de a închide telefonul, când se gândi să se intereseze în legătură cu Caroline.

— A murit, spuse doctorul Pilsner. Sfârşitul a avut loc pe la ora trei, azi-dimineaţă. Tensiunea ei arterială n-a mai putut fi controlată. Cel puţin, nu a suferit, deşi asta nu e cine ştie ce consolare.

Cu toate că era de aşteptat, vestea îl şocă puternic pe David. Cu inima grea, se duse în bucătărie şi i-o împărtăşi Angelei.

Angela păru gata s-o podidească plânsul, dar în loc de asta izbucni:

— Nu-mi vine să cred că ai fost în stare s-o laşi pe Nikki să se ducă s-o viziteze!

Năucit de asprimea reproşului ei, David ripostă:

— Măcar eu am venit ieri la prânz acasă, pentru a mă asigura că Nikki îşi lua antibioticele! strigă, deşi se simţea vinovat că îi îngăduise lui Nikki să-şi petreacă un timp cu Caroline.

David şi Angela se uitară unul la celălalt, luptându-se cu enervarea şi cu temerile lor.

— Îmi pare rău, zise Angela, în cele din urmă. Am uitat de armistiţiul nostru. Eram, pur şi simplu, prea îngrijorată.

— Doctorul Pilsner vrea s-o vadă pe Nikki în camera de gardă, chiar acum, spuse David. Cred că ar fi mai bine să plecăm.

O înfofoliră pe Nikki şi se duseră la maşină. Ambii soţi se abţinură cu mare grijă să spună ceva susceptibil de a-l irita pe vreunul din ei. Nici Nikki nu vorbea – pe mai toată durata drumului, ea tuşi.

Doctorul Pilsner îi aştepta şi o luă imediat pe Nikki în unul din cabinetele de consultaţii. Cât timp o examină pe fetiţă, David şi Angela stătură alături. Când doctorul termină, îi luă pe amândoi deoparte.

— Vreau s-o internăm imediat, le spuse.

— Crezi că are pneumonie? întrebă David.

— Nu sunt sigur, dar e posibil, răspunse doctorul. Nu vreau să-mi asum nici un risc, după cele întâmplate… adăugă el, lăsându-şi fraza neterminată.

— Voi rămâne aici, cu Nikki, îi spuse Angela lui David. Tu du-te să-ţi faci vizitele.

— De acord, zise David. Cheamă-mă prin pager, dacă apare vreo problemă.

David continua să se simtă el însuşi rău; această ultimă întorsătură a lucrurilor, cu Nikki, îl făcea să se simtă şi mai prost. O sărută pe fiica lui şi-i zise la revedere, făgăduindu-i că pe tot parcursul zilei avea să vină s-o mai vadă. Nikki dădu din cap, resemnată – mai trecuse ea prin toate astea şi altă dată.

De la o asistentă medicală de la camera de gardă, David îşi făcu rost de câteva aspirine, după care urcă la etaj.

— Cum se simte doamna Hascher? o întrebă pe Janet Colburn de cum o văzu.

Aşteptându-i răspunsul, se aşeză la masa de lucru şi trase către el foile de observaţii ale pacienţilor săi.

— Nu prea s-au spus multe la raport, zise Janet. Nu cred ca vreuna dintre noi să fi intrat deja la ea în cameră în dimineaţa asta. Ne-am concentrat atenţia asupra ducerii la sala de operaţii a celor treizeci şi şapte de cazuri care necesitau intervenţii chirurgicale.

Ezitând, David deschise foaia de observaţii a Sandrei. Mai întâi, se uită la graficul temperaturii. Nu fuseseră salturi spre temperaturi foarte mari. Ultima temperatură luată era doar cu o linie peste treizeci şi opt. Revenind la însemnările asistentelor, citi că Sandra fusese găsită dormind de fiecare dată când în camera ei intrase vreo soră medicală.

David scoase un oftat de uşurare. Până acum, toate bune. Când termină cu foile de observaţii, începu să-şi viziteze pacienţii. Toţi se simţeau bine, cu excepţia Sandrei.

Când intră în camera ei, David o găsi dormind adânc. Apropiindu-se de pat, se uită la umflătura de la maxilarul ei. Părea neschimbată. Îi zgâlţâi uşor umărul, chemând-o în şoaptă pe nume. Cum ea nu reacţionă în nici un fel, o scutură mai cu putere şi-i rosti numele mai tare.

În cele din urmă, ea se mişcă, ducându-şi o mână la faţă. Abia dacă fu în stare să deschidă ochii. David o scutură din nou. Ochii ei se deschiseră ceva mai mult, dar tot ce reuşi să emită fură nişte sunete nearticulate. În mod clar, era dezorientată.

Străduindu-se să rămână calm, David îi luă puţin sânge pe care îl trimise la laborator, pentru o analiză completă. Apoi trecu

la o examinare atentă a bolnavei, concentrându-se mai ales asupra plămânilor şi a sistemului nervos.

Când la scurt timp după aceea se înapoie la camera asistentelor, îi fu înmânat rezultatul analizelor de laborator. Toate valorile erau normale, inclusiv cele din hemogramă. Leucocitele, al căror nivel crescuse din cauza abcesului dentar, scăzuseră ca urmare a tratamentului cu antibiotice şi se menţinuseră la valori normale, eliminând infecţia ca explicaţie pentru actuala stare clinică. Nu rămânea decât zgomotul din plămâni, care sugera o pneumonie incipientă. David se întrebă iarăşi dacă nu cumva de vină era o deficienţă a sistemului ei imunitar.

O dată în plus, David se afla în faţa aceluiaşi trio de simptome care afectau sistemul nervos central, aparatul gastrointestinal, sângele sau sistemul imunobiologic. Recunoştea un complex, dar nu avea nici cea mai mică idee cu privire la factorul ascuns în spatele acestuia.

Faptul că nu ştia ce să mai facă îl chinuia pe David cumplit. Viaţa unei femei de treizeci şi patru de ani atârna de un fir. El se temea sa mai solicite un consult, în parte din cauza lui Kelley şi în parte fiindcă în cele trei cazuri similare medicii la care apelase se dovediseră a nu fi de nici un ajutor. Iar solicitarea unui consult pentru Eakins se soldase cu încredinţarea îngrijirii bolnavului unui alt medic. David nu mai îndrăznea nici să recomande o altă diagnosticare sau analize de laborator, de vreme ce în cazul celorlalţi pacienţi nimic nu se dovedise a fi fost de vreun folos. Habar nu avea ce să facă.

— Avem un atac cerebral la camera 216! strigă de pe coridor o asistentă.

David se duse în fugă. Camera 216 era a Sandrei.

Sandra era în chinurile unei crize de epilepsie dintre cele mai cumplite. Corpul îi era arcuit spre spate, iar membrele i se agitau ritmic cu o asemenea forţă, încât patul se sălta cu totul de pe pardoseală. David răcni să i se aducă un tranchilizant. Într-o clipă medicamentul îi fu dat în mână. El îl injectă în punga de perfuzie a Sandrei. În câteva minute convulsiile încetară, lăsând trupul Sandrei vlăguit şi comatos.

David se uită la faţa acum liniştită a pacientei sale. Avea

impresia că el însuşi era ţinta batjocurii sorţii pentru neputinţa lui intelectuală. În timp ce stătuse la masa de lucru, întrebându-se ce să facă, atacul de epilepsie pusese stăpânire pe trupul Sandrei cu un dramatism teribil.

David trecu brusc la o activitate febrilă. Mânia luă locul disperării, făcându-l să nu se mai teamă de nici o oprelişte privitoare la stabilirea unui diagnostic. Încă o dată ceru totul: consult medical, analize de laborator, examene radiologice, chiar şi un RMN cranian. Era hotărât să descopere ce se întâmpla cu Sandra Hascher.

Temându-se de o evoluţie negativă rapidă, făcu imediat şi aranjamentele necesare pentru transferarea Sandrei la grupul de terapie intensivă. Voia o monitorizare continuă a tuturor semnelor ei vitale.

Transferul se efectuă în mai puţin de o jumătate de oră. David ajută la împingerea, pe coridor, până la grupul de terapie intensivă, a căruciorului pe care se afla Sandra. De îndată ce ea fu luată de pe targă, David se duse la masa destinată foilor de observaţii, cu intenţia de a scrie noi recomandări, dar cu puţin înainte de a-şi ajunge ţinta, se opri brusc în loc: într-un pat situat chiar în faţa mesei se afla Nikki.

David rămase uluit. Niciodată nu se aşteptase s-o vadă pe Nikki în grupul de terapie intensivă. Prezenţa ei acolo îl îngrozi. Oare ce putea să însemne asta?

Simţind o mână pe umărul său, întoarse capul şi îl văzu pe doctorul Pilsner.

— Îmi dau seama că eşti supărat văzându-ţi fiica aici, spuse acesta. Linişteşte-te. Pur şi simplu, n-am vrut să risc nimic. Există aici câteva asistente deosebit de capabile, care sunt obişnuite să se ocupe de pacienţi cu probleme respiratorii.

— Eşti sigur că-i necesar? întrebă David, îngrijorat, ştiind cât de puternic afectează mediul din grupul de terapie intensivă psihicul unui bolnav.

— E spre binele ei, zise pediatrul. Nu-i decât o simplă măsură de precauţie. O voi scoate de aici de îndată ce voi putea.

— OK, zise David, deşi ultima întorsătură pe care o luaseră lucrurile continua să-l nelinişteasacă profund.

Înainte de a scrie noile recomandări privitoare la Sandra, se

duse să stea câteva clipe de vorbă cu Nikki. Fetiţa era mai puţin îngrijorată decât David pentru că fusese adusă acolo. David se simţi mai uşurat constatând că ea se împăca atât de bine cu situaţia.

Reîndreptându-şi atenţia spre Sandra Hascher, David se aşeză la masa din mijlocul sălii şi începu să scrie recomandările necesare. Aproape terminase, când funcţionarul de serviciu la grupul de terapie intensivă îl bătu uşor pe braţ.

— În holul pacienţilor vă aşteaptă un anume domn Kelley, îi spuse el.

David simţi că i se încordează stomacul. Ştia de ce se afla Kelley acolo, dar nu era deloc nerăbdător să-l vadă şi nu vru să se ducă imediat la el. Mai întâi, termină de scris recomandările şi i le dădu asistentei-şefe. Abia după aceea plecă să-l întâlnească pe Kelley.

— Sunt dezamăgit, zise acesta, când David se apropie. Coordonatoarea rentabilităţii m-a sunat acum câteva minute…

— Doar o clipă, îi spuse cu asprime David, retezându-i vorba. Am la grupul de terapie intensivă o pacientă bolnavă şi n-am timp de pierdut cu dumneavoastră. Aşa că deocamdată să nu-mi staţi în drum. Voi vorbi cu dumneavoastră mai târziu. Ne-am înţeles?

Vreme de o secundă David îl privi mânios pe Kelley drept în ochi. Apoi făcu stânga-mprejur şi porni să iasă din încăpere.

— Stai puţin, doctore Wilson! strigă Kelley. Nu te grăbi aşa tare.

David se răsuci în loc şi, ca o vijelie, veni înapoi. Fără nici un avertisment, întinse braţul şi, înşfăcându-l pe Kelley de cravată şi de pieptul cămăşii, îl împinse cu brutalitate îndărăt.

Kelley se prăbuşi în fotoliul din spatele său. David îşi agită sub nasul lui pumnul încleştat.

— Vreau să ieşi dracului de-aici! îi zise printre dinţi. Dacă nu pleci, nu răspund de consecinţe. Să-ţi fie clar!

Kelley păru că înghite un nod din gât, dar nu se clinti.

David se răsuci pe călcâie şi, cu paşi mari, părăsi holul. Chiar când să iasă pe uşă, Kelley strigă în urma lui:

— O să vorbesc cu superiorii mei!

— Aşa să faci! îi răspunse David peste umăr, după care,

continuându-şi drumul, intră în grupul de terapie intensivă.

Când reveni la masă, se opri să-şi tragă sufletul. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se întrebă ce-ar fi făcut, de fapt, dacă Kelley i s-ar fi împotrivit.

— Doctore Wilson! strigă funcţionarul de serviciu. La telefon e doctorul Mieslich. Zice că l-aţi căutat mai înainte.

— Soţul meu predă la colegiu, explică Madeline Gannon. Ţine cursuri de dramaturgie şi literatură.

Calhoun se uitase îndelung la numeroasele rafturi de cărţi care îmbrăcau pereţii bibliotecii familiei Gannon.

— Mi-ar face plăcere să-l cunosc cândva, zise el. Am citit o mulţime de piese de teatru. Ăsta a fost hobby-ul meu de când am ieşit la pensie. Mai ales Shakespeare.

— Despre ce anume doreaţi să discutaţi cu mine? întrebă Madeline, schimbând cu diplomaţie subiectul.

Socotind după înfăţişarea lui Calhoun, se îndoia că pe Bernard l-ar interesa foarte mult o discuţie cu el.

— Anchetez uciderea doctorului Dennis Hodges, spuse Calhoun. După cum ştiţi, cadavrul lui a fost găsit de curând.

— O întâmplare oribilă, conveni Madeline.

— Înţeleg că aţi lucrat o vreme pentru el.

— Mai bine de treizeci de ani.

— O muncă plăcută? întrebă Calhoun.

— Cu părţile ei bune şi rele, recunoscu Madeline. Era un om nemaipomenit de încăpăţânat, care la un moment dat putea să fie căpos şi irascibil şi în clipa următoare devenea înţelegător şi generos. Îl iubeam şi totodată îl uram. Dar vestea că i s-a găsit cadavrul m-a distrus. În sinea mea sperasem că, pur şi simplu, se săturase de toţi şi că plecase în Florida. În fiecare iarnă, mai ales în ultimii câţiva ani, tot zicea că tare ar vrea să plece în Florida.

— Ştiţi cine l-a ucis? întrebă Calhoun, uitându-se în jur după vreo scrumiera, dar nu văzu nici una.

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Madeline. Însă fiind vorba de doctorul Hodges, cu siguranţă există o mulţime de candidaţi.

— Ca, de pildă, cine?

— Ei, daţi-mi voie să revin asupra celor ce am spus, zise Madeline. Ca să fiu foarte cinstită, nu cred că vreuna dintre persoanele pe care doctorul Hodges le scotea cu regularitate din sărite i-ar fi făcut realmente vreun rău. Tot aşa cum nici doctorul Hodges n-ar fi dus niciodată la îndeplinire vreuna din ameninţările pe care le profera atât de des.

— Pe cine ameninţa? întrebă Calhoun.

— Cam aproape pe oricine care avea o legătură cu noua conducere a spitalului, răspunse Madeline, izbucnind în râs. Şi pe şeful poliţiei şi pe directorul băncii locale şi pe proprietarul staţiei de benzină Mobil. Lista continuă la nesfârşit.

— De ce era Hodges atât de supărat pe noua conducere a spitalului? insista Calhoun.

— În principal, din cauza pacienţilor lui. Sau, mai degrabă, a foştilor lui pacienţi, explică Madeline. Clientela lui medicală s-a spulberat când a preluat el conducerea spitalului, apoi încă o dată, când a mai apărut şi CMV-ul. El nu era prea necăjit din cauza aceasta, fiindcă ştia că spitalul avea nevoie de afacerea cu Organizaţia de Ocrotire a Sănătăţii şi era gata să lase lucrurile mai moale. Însă pe urmă vechii lui pacienţi au început să revină la el, plângându-se de cum era ocrotită sănătatea lor sub oblăduirea CMV-ului. Voiau ca el să fie iarăşi medicul lor, dar asta nu mai era posibil, deoarece se hotărâse ca îngrijirea sănătăţii lor să se facă prin intermediul CMV-ului.

— Din câte spuneţi, se pare că Hodges ar fi trebuit să fie supărat pe cei de la CMV, zise Calhoun.

Mai înainte ca Madeline să apuce să-i răspundă, detectivul o întrebă dacă i se permitea să fumeze. Madeline spuse că nu, dar se oferi să-i facă o cafea. Calhoun îi acceptă oferta, aşa că se mutară amândoi în bucătărie.

— Unde rămăsesem? întrebă Madeline, în timp ce punea apă la fiert pe maşina de gătit.

— Tocmai sugeram că Hodges ar fi trebuit să fie supărat pe cei de la CMV, zise Calhoun.

— Da, mi-aduc amine. Era supărat pe cei de la CMV, dar supărat era şi pe cei de la spital, pentru că spitalul era de acord cu tot ce propunea CMV-ul. Iar doctorul Hodges simţea că el avea un cuvânt destul de greu de spus la spital.

— Supărarea lui avea legătură cu ceva anume? întrebă Calhoun.

— Cu mai multe lucruri, răspunse Madeline. Era supărat cu privire la asistenţa medicală sau cu lipsa ei la camera de gardă. Oamenii nu se mai puteau duce la camera de gardă decât dacă plăteau pe loc în bani lichizi. Altora nu li se permitea să se interneze în spital atunci când considerau ei că ar fi fost necesar, în ziua în care a dispărut, era cu adevărat supărat din cauza morţii unuia dintre foştii lui pacienţi. Îmi amintesc bine acest amănunt, fiindcă doctorul Hodges striga şi ţipa că medicii CMV-ului nu erau în stare să-i ţină în viaţă pe pacienţii lui. Avea convingerea că ei erau incompetenţi şi că, răbdându-le incompetenţa, spitalul se făcea vinovat de complicitate.

— Vă puteţi aduce aminte cum se numea pacientul în legătură cu care era supărat Hodges în ziua dispariţiei sale?

— Păi, dumneavoastră văd că vă aşteptaţi la minuni! exclamă Madeline, în timp ce turna cafeaua. Îi oferi o ceaşcă detectivului, care se servi cu trei linguriţe pline de zahăr şi o porţie zdravănă de frişcă. Staţi o clipă. Îmi amintesc, zise ea deodată. Îl chema Clark Davenport. Nu am nici cea mai mică îndoială că ăsta era numele.

Calhoun scoase la iveală setul său de copii pe care le obţinuse împreună cu Angela la Burlington.

— Uite-l aici, zise, după ce răsfoise printre hârtii. Clark Davenport, fractură de şold.

— Da, despre el era vorba, confirmă Madeline. Bietul om căzuse de pe o scară, încercând să dea jos dintr-un copac un pisoi.

— Uitaţi-vă la celelalte nume, zise Calhoun, dându-i hârtiile. Vă spune ceva vreunul din ele?

Madeline luă copiile fişelor medicale şi le privi pe rând.

— Mi le pot aminti pe fiecare din ele, zise apoi. De fapt, aceştia sunt pacienţii la care m-am referit: cei în legătură cu care era atât de enervat doctorul Hodges. Toţi muriseră.

— Hmmm, mormăi Calhoun, luând hârtiile înapoi. Ştiam eu că aveau ei cumva un rol în toate astea.

— Doctorul Hodges era supărat pe cei de la spital şi din cauza atacurilor din parcări, adăugă Madeline.

— De ce? întrebă Calhoun.

— Considera că administraţia spitalului ar fi trebuit să facă mult mai multe în privinţa aceasta decât ceea ce făcea. Pe cei din conducere îi interesa mai mult să împiedice apariţia în presă a ştirilor referitoare la acele incidente decât să-l prindă pe violator. Doctorul Hodges era convins că acesta făcea parte din personalul spitalului.

— Se gândea la cineva anume?

— Dădea de înţeles că da. Însă mie nu mi-a spus pe cine bănuia.

— Credeţi că e posibil să-i fi spus soţiei sale?

— Poate că da.

— Credeţi că i-o fi spus vreodată ceva chiar persoanei pe care o suspecta?

— N-am nici cea mai mică idee, zise Madeline. Dar ceea ce ştiu e că intenţiona să discute problema cu Wayne Robertson, deşi ei doi nu prea se împăcau bine. De fapt, avusese de gând să se ducă la Robertson chiar în ziua în care a dispărut.

— Şi s-a dus? întrebă Calhoun.

— Nu, răspunse Madeline. În aceeaşi zi, doctorul Hodges a aflat că Clark Davenport murise. În loc să se ducă la Robertson, doctorul mi-a cerut să-i aranjez o întâlnire la prânz cu doctorul Barry Holster, radioterapeutul. Motivul pentru care am reţinut numele lui Clark Davenport e că mi-am amintit că făcusem aranjamentul acela privitor la o întâlnire la prânz.

— De ce era Hodges atât de nerăbdător să se vadă cu doctorul Holster? întrebă Calhoun.

— Doctorul Holster terminase de curând să-l trateze pe Clark Davenport, răspunse Madeline.

Detectivul puse jos ceaşca de cafea şi se ridică în picioare.

— Aţi fost minunat de cooperantă şi foarte amabilă, îi spuse lui Madeline. Vă sunt recunoscător şi vă admir atât pentru cafea, cât şi pentru memoria dumneavoastră.

Cuvintele lui o făcură pe Madeline să se îmbujoreze toată.

Angela îşi terminase lucrul şi, cu puţin înainte de pauza de prânz, răsfoia o revistă de laborator, când o căută la telefon medicul legist şef.

— Mă bucur că te-am prins, zise Walt.
— De ce? întrebă Angela.
— S-a întâmplat ceva extraordinar, spuse Walt. Şi răspunzătoare pentru asta eşti tu.
— Povesteşte-mi despre ce-i vorba, îl îndemnă Angela.
— Totul s-a datorat vizitei tale neprevăzute de ieri, zise Walt. Ai putea să urci repede în maşina ta şi să vii încoace?
— Când?
— Chiar acum.
— Poţi să-mi dai cât de cât o idee despre ce e vorba? întreba Angela, intrigată.
— Aş prefera să-ţi arăt, replică Walt. E ceva realmente nemaipomenit. Va trebui să scriu despre asta sau, cel puţin, să prezint o comunicare ştiinţifică la dineul anual al medicilor legişti. Vreau ca tu să-ţi dai părerea imediat. Consideră asta ca făcând parte din educaţia ta profesională.
— Aş fi încântată să vin, dar sunt îngrijorată în legătură cu doctorul Wadley. În ultima vreme relaţiile noastre n-au fost dintre cele mai bune.
— Oh, dă-l încolo pe Wadley! replică Walt. O să-l sun eu. Treaba asta e importantă.
— Faci în aşa fel, încât îmi e greu să te refuz, zise Angela.
— E tocmai ce voiam.
Angela îşi luă la repezeală pardesiul. În drum spre ieşire, aruncă o privire în biroul lui Wadley. Acesta nu era acolo. Le întrebă pe secretare dacă ştiau unde se afla şeful. Ele îi spuseră că se dusese să ia prânzul la Hanul Iron Horse şi că nu avea să se înapoieze înainte de ora două. Angela îl rugă pe doctorul Paul Darnell să-i ţină iar locul, în caz că ar apărea vreo urgenţă de orice fel, explicându-i că fusese solicitată de către medicul legist şef să se ducă să vadă ceva absolut extraordinar.
Înainte de a pleca spre Burlington, trase o fugă până la grupul de terapie intensivă, să verifice care mai era situaţia cu Nikki. Fu încântată să constate că fiica ei se simţea mult mai bine şi că era într-o dispoziţie excelentă.
Angela ajunse la biroul medicului legist şef într-un timp record.
— Formidabil! exclamă Walt când o văzu apărând în pragul

biroului său. Da’ ştiu c-ai venit repede! În timp ce se ridica în picioare ca s-o întâmpine, aruncă o privire la ceas. Ce tip de maşină sport conduci?

— Trebuie să recunosc, zise Angela, că telefonul tău mi-a stârnit curiozitatea. Eram nerăbdătoare să ajung aici şi, ca să-ţi spun adevărul, nici nu dispun de mult timp.

— Nu vom avea nevoie de mult timp, o asigură Walt, conducând-o la un microscop instalat pe o masă de lucru. Mai întâi, vreau să te uiţi la asta, adăugă el.

Angela reglă obiectivul şi se uită. Văzu un specimen de piele. Apoi, în derma acesteia distinse câteva puncte negre.

— Ştii ce este? o întrebă Walt.

— Cred că da, zise Angela. Trebuie să fie pielea de sub unghiile lui Hodges.

— Întocmai. Vezi carbonul?

— Îl văd.

— Foarte bine. Acum, uită-te la asta.

Angela îşi ridică ochii de la microscop şi luă fotografia pe care i-o prezenta Walt.

— Este o microfotografie pe care am obţinut-o cu ajutorul unui microscop electronic cu fascicul de explorare, îi explică Walt. Te rog să remarci că punctele nu mai seamănă a carbon. Angela privi cu atenţie fotografia. Ceea ce spusese Walt era adevărat. Acum, uită-te la asta, spuse acesta, înmânându-i o imagine obţinută pe imprimantă. Este ceea ce am realizat cu un spectrofotometru nuclear. Procedeul pe care l-am aplicat a constat în separarea granulelor cu ajutorul unui solvent acid şi apoi în analizarea lor. Nu sunt carbon.

— Şi ce sunt? întrebă Angela.

— Sunt un amestec de crom, cobalt, cadmiu şi mercur, anunţă Walt, triumfător.

— Asta-i formidabil! exclamă Angela, cu toate că era extrem de nedumerită. Dar ce înseamnă acest lucru?

— Eram şi eu tot atât de nelămurit ca şi tine, spuse Walt. Habar nu aveam ce semnificaţie putea să aibă. Ba chiar începusem să cred că spectrofotometrul nuclear o luase razna, până când am avut o inspiraţie divină. Este o parte dintr-un tatuaj.

— Eşti sigur?

— Absolut. Pigmenţii aceştia sunt utilizaţi pentru tatuaje.

Angela împărtăşi imediat entuziasmul lui Walt. Cu posibilităţile unor medici legişti, ei doi făcuseră o descoperire referitoare la asasin. Acesta avea un tatuaj. Abia aştepta să le dea ştirea asta lui David şi lui Calhoun.

De cum se înapoie la Bartlet, Angela se întâlni nas în nas cu Paul Darnell. Acesta îi pândise întoarcerea.

— Am o veste proastă, îi spuse Darnell. Wadley ştie că ai fost plecată din oraş şi nu-i încântat de treaba asta.

— Cum de a putut să afle? întrebă Angela, ştiind că nu-i spusese nimănui în afară de Darnell.

— Cred că te-a spionat. E singura explicaţie la care mă pot gândi. A venit în birou să mă vadă la un sfert de oră după plecarea ta.

— I-ai zis că m-am dus să mă întâlnesc cu medicul legist şef?

— Da.

— Atunci, totul ar trebui să fie în ordine, spuse Angela. Îţi mulţumesc că m-ai prevenit.

— Baftă! îi ură Darnell.

Abia se înapoiase Angela în biroul ei, că îşi şi făcu apariţia o secretară, care o înştiinţa că doctorul Wadley dorea s-o vadă în biroul dânsului. Lucrurile luau o întorsătură de rău augur. Până acum, Wadley nu recursese niciodată la un intermediar.

Angela îl găsi stând la masa de lucru. Wadley se uită la ea cu o privire rece ca gheaţa.

— Mi s-a spus că voiaţi să mă vedeţi, zise Angela.

— Aşa este, confirmă el. Voiam să te informez că eşti concediată. Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai strânge lucrurile şi ai pleca. Continuarea prezenţei dumitale este dăunătoare pentru morală.

— Mi-e greu să cred ce-mi spuneţi, replică Angela.

— Şi totuşi, aşa este, zise Wadley, cu răceală.

— Dacă sunteţi supărat pentru că am fost plecată în timpul pauzei mele de masă, ar trebui să aflaţi că m-am dus cu maşina la Burlington ca să-i fac o vizită medicului legist şef. Mă sunase chiar el, rugându-mă să vin acolo cât mai repede cu putinţă.

— Nu doctorul Walter Dunsmore conduce acest serviciu, ci eu.

— Nu v-a telefonat? întrebă Angela, simţindu-se disperată. M-a asigurat că vă va suna. Era entuziasmat în legătură cu ceva ce descoperise referitor la cadavrul găsit în locuinţa mea. Angela se grăbi să-i relateze amănuntele respective, dar Wadley rămase neclintit. N-am lipsit decât puţin mai mult de o oră, insistă ea.

— Nu mă interesează scuzele, declară Wadley. Chiar ieri te-am avertizat cu privire la exact acelaşi lucru. Dumneata preferi să nu ţii seama de avertismentele mele. Te-ai dovedit a fi nedemnă de încredere, nesupusă şi nerecunoscătoare.

— Nerecunoscătoare pentru ce? explodă Angela. Pentru că am refuzat cu dispreţ avansurile dumneavoastră? Pentru că n-am vrut să dau fuga la Miami ca să petrec un weekend plin de soare şi amuzament cu dumneavoastră? Puteţi să mă concediaţi, domnule doctor Wadley, dar vă voi spune ce pot face eu: pot să vă dau în judecată pe dumneavoastră şi spitalul pentru hărţuire sexuală.

— Încearcă numai, tânără doamnă! se răsti Wadley. Te vei face de râs în faţa tribunalului.

Angela ieşi din biroul lui Wadley ca o vijelie. Era turbată de furie. Când trecu prin anticameră, secretarele se feriră rapid din calea ei.

Intră în biroul ei şi se apucă să-şi strângă lucrurile personale. Nu erau multe. Tot echipamentul tehnic aparţinea spitalului. După ce-şi ambală puţinul avut într-o sacoşă de pânză groasă, părăsi încăperea. Nu vorbi cu nimeni, de teamă să nu-şi piardă stăpânirea de sine. Nu voia să-i dea lui Wadley satisfacţia de a o fi făcut să plângă.

Intenţiona să se ducă direct la biroul lui David, dar se răzgândi. După recenta lor ceartă, îi era frică de reacţia lui la vestea că îşi pierduse slujba. Aşa că se duse direct la maşină şi, fără nici un scop anume, porni către oraş.

În clipa în care trecea pe lângă bibliotecă, puse frână şi dădu înapoi. Zărise, în parcaj, inconfundabila furgonetă a lui Calhoun.

Îşi parcă maşina, întrebându-se unde putea fi acesta. Amintindu-şi că detectivul pomenise că îl cunoştea pe bibliotecar, se hotărî să vadă dacă nu cumva era în bibliotecă.

Îl găsi pe Calhoun citind într-o nişă liniştită, cu vedere spre

spaţiul verde al oraşului.

— Domnule Calhoun? şopti Angela.

Fostul poliţist îşi înălţă privirea.

— Aţi venit tocmai la ţanc, spuse, zâmbindu-i. Am câteva veşti.

— Din păcate, am şi eu câteva veşti, replică ea. Ce-aţi zice să ne întâlnim la mine acasă?

— Abia aştept, declară Calhoun.

De cum ajunse acasă, Angela puse apă la fiert. În vreme ce pregătea ceşti şi farfurioare, furgoneta lui Calhoun apăru pe alee. Când îl auzi ciocănind, Angela îi strigă că uşa era descuiată.

— Cafea sau ceai? întrebă ea în clipa în care detectivul intră în bucătărie.

— Ce beţi şi dumneavoastră, răspunse el.

Angela scoase ceainicul din bufet şi se grăbi să aducă ceaiul şi mierea.

— V-aţi întors de la serviciu cam devreme, remarcă fostul poliţist.

Deoarece, de când fugise de la birou, îşi ţinuse tot timpul emoţiile în frâu, reacţia Angelei faţă de nevinovatul comentariu al lui Calhoun fu disproporţionat de intensă. Ea îşi ascunse faţa în mâini şi izbucni în hohote de plâns. Neştiind ce să spună sau ce să facă, el stătea acolo, tăcut şi simţindu-se neputincios.

Când plânsul Angelei se mai domoli, reducându-se la intermitente suspine cu sughiţuri, Calhoun îşi ceru scuze.

— Îmi pare rău, zise el. Nu ştiu ce am făcut, dar îmi pare rău.

Angela se apropie de el şi, înconjurându-l cu braţele, îşi rezemă capul pe umărul lui îmbrăcat într-o cămaşă pufoasă. La rândul lui, Calhoun o strânse la piept cu putere. Când, în cele din urmă, ea se opri din plâns, el îi spuse c-ar face mai bine să-i explice tot ce se întâmplase.

— Cred că eu o să beau vin în loc de ceai, zise Angela.

— Eu, o bere, spuse Calhoun.

După ce se aşezară la masa din bucătărie, Angela îi relată cum ajunsese să fie concediată, explicându-i cât de cumplite puteau fi consecinţele pentru familia ei.

Calhoun se dovedi a fi un bun ascultător şi avea simţul intuitiv

a ceea ce trebuia să spună. O făcu pe Angela să se simtă mai bine. Ba chiar discutară şi despre frământările ei în legătură cu Nikki.

După ce Angela termină de vorbit despre problemele ei, Calhoun o informă că realizase oarecare progrese în ceea ce priveşte ancheta.

— Poate că nu vă mai interesează, adăugă el.

— Ba da, mă interesează în continuare, îl asigură ea, ştergându-şi ochii cu un şervet de bucătărie. Spuneţi-mi ce aţi mai aflat.

— Mai întâi şi-ntâi, zise Calhoun, am descoperit ce legătură există între cei opt pacienţi ale căror fişe de internare în spital le purta Hodges cu el pretutindeni. Toţi erau foşti pacienţi de-ai săi, care fuseseră transferaţi la CMV şi care muriseră în cursul lunilor premergătoare dispariţiei lui Hodges. Se pare că fiecare deces constituise o surpriză pentru bătrânul doctor. De aceea era atât de furios.

— El dădea vina pe spital sau pe CMV?

— Bună întrebare, aprecie Calhoun. Din câte am reuşit să aflu de la secretara lui, Hodges dădea vina şi pe unii şi pe alţii, dar principala lui supărare era împotriva spitalului. Asta e de-nţeles: el continua să considere spitalul ca pe o creaţie a sa, aşa că era mai dezamăgit de greşelile pe care le vedea săvârşite de către acesta.

— Ne ajută asta să aflăm cine l-a omorât? întrebă Angela.

— Probabil că nu, recunoscu Calhoun. Dar informaţia aceasta nu-i decât încă o piesă adăugată în puzzle. Însă am mai descoperit una: Hodges credea că ştia cine este violatorul din parcare. Ba mai mult, credea că exista o legătură între făptaş şi spital.

— Văd unde vreţi să ajungeţi, zise Angela. Dacă violatorul ştia că Hodges îl bănuia, e posibil ca el să-l fi ucis pe bătrânul doctor. Cu alte cuvinte, s-ar putea ca violatorul şi ucigaşul lui Hodges să fie una şi aceeaşi persoană.

— Exact, zise Calhoun. Şi totodată, aceeaşi persoană care a încercat să vă ucidă pe dumneavoastră cu două nopţi în urmă.

— Nu-mi mai aduceţi aminte, spuse Angela, cutremurându-se. Astăzi, adăugă ea apoi, am aflat un amănunt specific despre

acest personaj, ceva ce ar putea înlesni găsirea lui: are un tatuaj.

— Cum de ştiţi asta?

Angela îi explică de ce se dusese la Burlington. Îi spuse lui Calhoun că Walter Dunsmore era absolut convins că Hodges îl zgâriase pe ucigaş, smulgându-i o parte din pielea tatuată.

— Pe toţi dracii! exclamă Calhoun. Asta-mi place.

Când la cabinetul său se prezentă încă o asistentă medicală de la etajul întâi cerând să fie examinată pentru o presupusă gripă, David fu nerăbdător s-o vadă. Când sosi, femeia fu surprinsă să constate că nu era nevoită să-şi descrie simptomele – le descrise David în locul ei. Erau aceleaşi cu ale lui, doar că mai pronunţate. Neplăcerile ei de natură gastrointestinală nu răspunseseră bine la medicamentaţia uzuală. Temperatura ei era de treizeci şi opt cu două linii.

— Ai o salivaţie sporită? o întrebă David.

— Da, răspunse asistenta medicală şi până acum, n-am mai avut aşa ceva.

— Nici eu, zise David.

Văzând cât de rău se simţea femeia, David fu recunoscător că simptomele lui se domoliseră în cursul zilei. O trimise pe asistentă acasă, cu recomandarea de a se odihni în pat, de a bea multe lichide şi de a lua indiferent ce medicamente antipiretice, după propria-i preferinţă.

După ce fusese examinat şi ultimul pacient, David se duse la spital, să-şi viziteze pacienţii internaţi. Toată ziua parcursese drumul acela într-un sens şi-n celălalt, ducându-se să verifice cum se mai simţeau Nikki şi Sandra, aşa că nu se aştepta la surprize.

De cum intră în grupul de terapie intensivă, Nikki îl văzu şi se lumină la faţă. Se simţea remarcabil de bine. Răspunsese la antibiotice şi la îngrijirile specialistului în terapie respiratorie. Nici măcar nu o deranjase forfota şi înghesuiala din sala aceea. Cu toate acestea, David se bucură când află că era programată să fie transferată a doua zi dimineaţa în altă parte.

Starea sănătăţii Sandrei era exact opusul, urmându-şi continua evoluţie negativă. Nu mai ieşise deloc din comă.

Medicii chemaţi la consult nu fuseseră de nici un ajutor. Oncologul se rezumase la a înălţa din umeri, declarând că nu putea să facă nimic. Insistase asupra faptului că tratamentul melanomului dăduse rezultate bune. Trecuseră trei ani de când fusese diagnosticată prima oară leziunea de pe coapsa ei, care fusese ulterior îndepărtată, împreună cu câţiva ganglioni limfatici maligni.

David se aşeză la masa din grupul de terapie intensivă şi răsfoi foaia de observaţii a Sandrei. RMN-ul cranian care i se făcuse era normal – nici o tumoare şi, în mod cert, nici un abces cerebral. Se uită apoi la rezultatele analizelor de laborator cerute de el. Unele nu sosiseră şi nici nu aveau să fie gata decât peste câteva zile. În ciuda constatărilor medicului specialist în boli infecţioase, David ceruse să fie făcute culturi ale tuturor fluidelor corpului. De asemenea, ceruse să fie efectuate examene sofisticate ale aceloraşi fluide fiziologice, căutându-se urme de natură virală cu ajutorul celor mai avansate metode actuale din domeniul biotehnologiei.

David nu avea nici cea mai mică idee despre ce ar putea să facă. Singura alternativă posibilă era să încerce s-o transfere pe Sandra la unul din marile spitale universitare de la Boston. Însă ştia că, din cauza cheltuielilor, CMV-ul ar fi privit cu ochi răi o astfel de propunere, iar el însuşi nu-şi putea permite s-o facă pe banii lui.

În timp ce David se frământa în legătură cu Sandra, Charles Kelley intră în sală şi se apropie de masă. Vizita lui îl luă pe David prin surprindere; de obicei, birocraţii din lumea medicală se ţineau departe de locurile de felul grupului de terapie intensivă, în care erau siliţi să se confrunte cu bolnavi în stare critică. Ei preferau să şadă în birourile lor ordonate şi să se gândească la pacienţi ca la nişte noţiuni abstracte.

— Sper că nu te deranjez, zise Kelley, care îşi recăpătase zâmbetul său prefăcut.

— În ultima vreme m-aţi deranjat de fiecare dată când v-am văzut, replică David.

— Îmi pare rău, spuse Kelley pe un ton condescendent, dar am o mică veste. Începând din momentul acesta, serviciile dumitale aici nu mai sunt necesare.

— Aşadar, vă închipuiţi că o puteţi lua pe Sandra Hascher din îngrijirea mea?

— Oh, da, zise Kelley, plin de satisfacţie. Zâmbetul lui se lărgi. Ca şi pe toţi ceilalţi pacienţi. Eşti concediat. Nu mai eşti angajat al CMV-ului.

David rămase cu gura căscată. Era uluit. Nevenindu-i să creadă, îl urmări cu privirea pe Kelley, care, fluturându-şi mâna de parcă şi-ar fi luat la revedere de la un copil, îi întorcea spatele şi părăsea încăperea. Abia după câteva clipe sări de pe scaun şi, poticnindu-se, alerga după Kelley.

— Ce se va întâmpla cu toţi pacienţii programaţi să fie examinaţi de mine? strigă în urma lui Kelley, care îşi continua deja drumul pe coridor.

— Asta-i problema CMV-ului, nu a dumitale, răspunse Kelley, fără a se uita înapoi.

— Este o decizie definitivă? strigă David. Sau una provizorie, depinzând de o audiere?

— E definitivă, amice.

Cu aceste cuvinte, Kelley se depărta, dispărând din vedere.

David era năucit. Nu-i venea să creadă că fusese concediat. Cu paşi nesiguri intră în holul pacienţilor şi se prăbuşi în acelaşi fotoliu în care îl îmbrâncise pe Kelley de dimineaţă. Clătină din cap a neîncredere. Prima lui slujbă adevărata durase numai câteva luni. Începu să se gândească la multiplele implicaţii pe care avea să le aibă concedierea asupra familiei sale şi îl apucă tremurul. Se întrebă cum avea să-i spună Angelei. Era o cumplită ironie a sorţii că nu mai departe decât ieri el o avertizase să nu-şi pună slujba în pericol. Acum, el era cel care fusese concediat.

Din locul în care stătea, o zări deodată pe Angela intrând în grupul de terapie intensivă. Vreme de câteva clipe rămase nemişcat. Se temea s-o înfrunte, dar ştia că nu avea încotro. Se ridică din fotoliu şi intră pe urmele ei în sala grupului de terapie intensivă. O găsi stând în picioare lângă patul lui Nikki. Se strecură şi el de partea cealaltă.

Angela dădu de înţeles că era conştientă de venirea lui printr-o înclinare a capului, însă îşi continuă conversaţia cu fetiţa. Amândoi soţii evitau să se privească în ochi.

— O s-o pot vedea pe Caroline când o să plec de la grupul de terapie intensivă? întrebă Nikki.

David şi Angela se uitară o clipă unul la celălalt. Era clar că nici unul nu ştia ce să spună.

— A plecat? întrebă Nikki.

— Da, a plecat, răspunse Angela.

— A fost deja externată! strigă Nikki.

Ochii începură să i se umple de lacrimi. Aştepta cu nerăbdare să-şi vadă prietena, de îndată ce avea să fie transferată într-o cameră obişnuită.

— Poate că va vrea Arni să vină la tine în vizită, sugeră David.

Dezamăgirea o făcu pe Nikki să-şi piardă buna dispoziţie şi să devină dezagreabilă. David şi Angela ştiau că atmosfera din grupul de terapie intensivă îşi spunea cuvântul. Se temeau să-i mărturisească fiicei lor adevărul în legătură cu Caroline.

După ce făcură amândoi tot ce le stătea în puteri pentru a ameliora dispoziţia lui Nikki, David şi Angela plecară de lângă patul ei şi părăsiră încăperea. În timp ce ieşeau din spital, fură zgârciţi cu vorbele schimbate între ei. Conversaţia se concentră asupra lui Nikki şi a mulţumirii pe care o simţeau amândoi văzând cât de bine evolua starea ei clinică. Erau siguri că şi cea psihică avea să se amelioreze de îndată ce avea să fie transferată într-o cameră obişnuită.

În drum spre casă, Angela conducea încet pentru a nu-l scăpa din vedere pe David, care pedala pe bicicletă. Sosiră acasă în acelaşi timp. Abia după ce se instalaseră în camera de zi, prefăcându-se în mod ostentativ că urmăreau ştirile de seară, David îşi drese glasul.

— Mă tem că am o veste mai degrabă proastă, zise el. Mi-e jenă să-ţi spun, dar în după-amiază asta am fost concediat. Văzu expresia de uluire care apăru pe faţa Angelei şi evită s-o privească în ochi. Îmi pare rău. Ştiu că ne va fi greu. Nu ştiu ce să zic. Poate că nu sunt făcut pentru a fi doctor.

— David, spuse Angela, întinzând mâna şi strângându-i braţul. Şi eu am fost concediată.

David se uită la ea.

— Ai fost concediată?

Angela confirmă dând din cap.

El întinse braţele şi o trase aproape de el. Când se desprinseră din îmbrăţişare şi se uitară unul la celălalt nu ştiau dacă să râdă sau să plângă.

— Ce situaţie nenorocită! zise David, în cele din urmă.

— Ce coincidenţă! remarcă Angela.

Îşi împărtăşiră unul altuia amănuntele dureroase ale ultimelor lor acţiuni la Bartlet. În cursul acestei conversaţii, Angela îi aduse la cunoştinţă lui David şi cea mai recenta descoperire a lui Walt, precum şi întâlnirea ei neprevăzută cu Calhoun.

— El crede că tatuajul va ajuta la găsirea ucigaşului, zise ea.

— Asta-i bine, replică David, care încă nu împărtăşea entuziasmul Angelei cu privire la cazul Hodges, mai ales de când cu tulburările din viaţa lor.

— Calhoun avea şi el câteva veşti interesante, spuse Angela.

Îi explică lui David teoria detectivului potrivit căreia violatorul de la spital şi ucigaşul lui Hodges era una şi aceeaşi persoană.

— Interesantă idee, comentă David.

Dar gândurile lui erau deja în altă parte. Se întreba ce aveau să facă el şi Angela pentru a-şi asigura traiul zilnic în viitorul apropiat.

— Mai ţii minte fişele acelea de internare pe care le flutura Hodges pretutindeni? continuă Angela. Calhoun a descoperit care era legătura dintre ele. Toţi pacienţii respectivi muriseră şi se pare că toate acele decese constituiseră o surpriză pentru Hodges.

— Cum adică, o surpriză? întrebă David, devenind deodată interesat.

— Bănuiesc că nu se aştepta ca ei să moară, zise Angela. El fusese cel care îi tratase înainte să fie transferaţi la CMV. Lui Calhoun i s-a spus că Hodges învinuia, pentru moartea lor, atât spitalul, cât şi CMV-ul.

— Cunoşti anamneza vreunuia dintre aceşti pacienţi? o întrebă David pe Angela.

— Nu ştiu decât diagnosticele care li s-au pus la internare, răspunse ea.

— Despre cum e când ai pacienţi care mor pe neaşteptate aş avea şi eu câte ceva de povestit, zise David.

În conversaţia lor urmă o pauză în timpul căreia reflectară

amândoi, intrigaţi, la tot ce se petrecuse în ziua aceea.

— Ce vom face? întrebă Angela într-un târziu.

— Nu ştiu, spuse David. Sunt sigur că va trebui să ne mutăm, dar ce se va întâmpla cu ipotecile? Va fi necesar să ne sfătuim cu un avocat. Mai e şi problema dacă vom vrea sau nu să-i dăm în judecată pe patronii noştri.

— În privinţa asta eu sunt foarte hotărâtă, declară Angela. Voi intenta acţiune în justiţie pentru hărţuire sexuală, dacă nu şi pentru concediere pe baza unor motive nefondate. Nici nu poate fi vorba s-o las pe scârba aia de Wadley fără a plăti cu vârf şi îndesat.

— Nu ştiu dacă acţionarea în judecată este stilul nostru, replică David. Poate că ar trebui să ne vedem, pur şi simplu, de viaţa noastră. Nu vreau să mă cufund într-o mocirlă de încurcături avocăţeşti.

— Hai să nu luăm deocamdată nici o decizie, propuse Angela.

Ceva mai târziu sunară la grupul de terapie intensivă. Nikki continua să se simtă bine. Era tot fără febră.

— Ne-om fi pierdut noi slujbele, zise David, dar câtă vreme Nikki e bine, o vom scoate la capăt.

22

Vineri, 29 octombrie

O DATĂ ÎN PLUS, NICI DAVID, NICI ANGELA NU DORMIRĂ bine. Aşa cum începuse să-i intre în obicei, David se trezi cu mult înaintea ivirii zorilor. Deşi era extenuat, nu se simţea tot atât de bolnav ca în dimineaţa precedentă.

Fără a deranja somnul Angelei, coborî în camera de zi ca să reflecteze asupra situaţiei lor financiare. Se apucă să alcătuiască o listă de lucruri pe care trebuia să le facă şi de persoane cu care trebuia să vorbească, rânduindu-le în ordinea priorităţii. Era ferm convins că greutăţile cu care se confruntau necesitau calm şi o gândire raţională.

Nu după mult timp, în pragul uşii apăru Angela. Ţinea în mână o batistă de hârtie; plânsese. Îl întrebă pe David ce făcea acolo. El îi explică, dar ea nu fu impresionata.

— Ce-o să ne facem? strigă ea, cu lacrimi proaspete şiroindu-i pe obraji. Am încurcat absolut totul.

David încercă s-o consoleze, arătându-i listele lui, însă ea le împinse deoparte, acuzându-l că era lipsit de sentimente.

— Listele tale stupide nu vor rezolva nimic, zise ea.

— Şi presupun că lacrimile tale isterice o să soluţioneze totul, ripostă David.

Din fericire, nu lăsară cearta să ia proporţii. Amândoi ştiau că erau mult prea obosiţi nervos. Ştiau şi că fiecare avea propriul să mod de a face faţă unei crize.

— Aşadar, ce ne rămâne de făcut? întrebă Angela din nou.

— Mai întâi, hai să mergem la spital, să vedem cum se mai simte Nikki, propuse David.

— Foarte bine, se învoi Angela. Asta îmi va da o şansă de a sta de vorbă cu Helen Beaton.

— Va fi inutil, o preveni David. Eşti sigură că vrei să te expui unui asemenea efort emoţional?

— Vreau să mă conving că ea are cunoştinţa de reclamaţia mea în legătură cu hărţuirea sexuală, spuse Angela.

Înainte de plecare luară un mic dejun rapid. Amândurora li se părea ciudat că se duceau la spital şi totuşi nu pentru a lucra. Parcară maşina şi se duseră direct la grupul de terapie intensivă.

Nikki se simţea foarte bine şi era nerăbdătoare să fie mutată de acolo. Cu toate că peste zi forfota i se păruse amuzantă, schimbul de noapte nu fusese la fel de plăcut. Nu prea putuse să doarmă.

Când sosi doctorul Pilsner, le confirmă şi el că Nikki avea să treacă într-o cameră obişnuită de îndată ce va fi disponibil cineva care să o transporte.

— Când credeţi că va veni acasă? întrebă Angela.

— După cât de bine se simte, va fi acasă peste câteva zile, răspunse doctorul Pilsner. Vreau să fiu sigur că nu va avea o recidivă.

În timp ce David rămase cu Nikki, Angela se duse la biroul lui Helen Beaton.

— Ai vrea s-o suni pe Caroline şi s-o rogi să-mi aducă aici cărţile mele de şcoală? îl rugă Nikki pe David.

— Mă voi ocupa eu de asta, îi făgădui acesta.

Se exprimă în mod intenţionat evaziv. Încă nu avea curaj să-i spună fiicei sale că prietena ei murise.

Între timp, David nu se putu împiedica să observe că în patul pe care-l ocupase Sandra în grupul de terapie intensivă se afla acum un bărbat în vârstă. Trecu aproape o jumătate de oră până să-şi ia inima în dinţi şi să întrebe ce se întâmplase cu ea.

— Sandra Hascher a murit azi-dimineaţă pe la trei, îl lămuri funcţionarul de serviciu, vorbind ca şi cum ar fi prezentat un buletin meteorologic; era într-atât de obişnuit cu moartea, încât nu-l mai impresiona.

David nu fu la fel de impasibil. O îndrăgise pe Sandra şi toată simpatia şi compasiunea lui se îndreptară spre familia ei, mai ales spre copiii rămaşi fără mamă. Acum numărul pacienţilor care-i muriseră în răstimp de două săptămâni ajunsese la şase. Se întrebă dacă această cifră constituia un record la Spitalul Orăşenesc Bartlet. Poate că CMV-ul procedase cu înţelepciune

când îl concediase.

Promiţându-i lui Nikki că el şi mama ei aveau să revină s-o vadă mai târziu, după ce ea va fi fost mutată într-o cameră obişnuită, David se duse la birourile conducerii s-o aştepte pe Angela. Abia se aşezase pe un scaun, că Angela şi ieşi ca o furtună din biroul directorial. Era plumburie la faţă. Ochii ei negri aveau o strălucire intensă, iar maxilarele îi erau încleştate. Trecu pe lângă David fără a încetini pasul. Ca s-o ajungă din urmă, fu nevoit să alerge.

— Presupun că ar fi inutil să întreb cum a decurs discuţia, zise David, în timp ce ieşeau prin uşa care ducea la parcare.

— A fost îngrozitor, spuse Angela. Beaton susţine decizia lui Wadley. Când i-am explicat că la baza întregii afaceri se află acea hărţuire sexuală, ea a negat că ar fi existat vreo hărţuire sexuală.

— Cum a putut să nege, de vreme ce tu discutasei despre asta cu doctorul Cantor? se miră David.

— A zis că l-a întrebat pe doctorul Wadley şi că acesta a declarat că nu fusese nici o hărţuire sexuală. De fapt, el a susţinut că lucrurile se petrecuseră exact invers. I-a afirmat lui Beaton că, dacă e vorba să fi existat o purtare nepotrivită, atunci eu fusesem cea care încercase să-l seducă.

— O binecunoscută tactică a celui care se ocupă cu hărţuirea sexuală, remarcă David. Învinuieşte-o pe victimă. Ce jigodie!

— Beaton a zis ca ea l-a crezut, continuă Angela. Mi-a spus că el este un om de o integritate impecabila. Pe urmă m-a acuzat că aş fi inventat o poveste pentru a încerca să mă răzbun pe el, fiindcă îmi respinsese avansurile.

Când ajunseră acasă, se prăbuşiră amândoi în câte un fotoliu, în camera de zi. Nu ştiau ce să facă. Erau prea deprimaţi şi prea derutaţi pentru a întreprinde ceva.

Tăcerea apăsătoare fu curmată de zgomotul unor cauciucuri scrâşnind pe pietrişul de pe aleea de acces spre locuinţa lor. Era furgoneta lui Calhoun, care înaintă până la uşa din spate. Calhoun în persoană coborî din vehicul. Angela îl pofti în casă.

— V-am adus câteva gogoşi, pentru a sărbători prima dumneavoastră zi de vacanţă, zise el. Trecu pe lângă Angela şi răsturnă pachetul pe masa din bucătărie. Cu puţină cafea, ne

vom pune în stare de funcţionare. În clipa aceea, în pragul uşii îşi făcu apariţia David. Ăă... oh, îngăimă Calhoun, uitându-se când la David, când la Angela.

— E-n regulă, spuse David. Şi eu sunt în vacanţă.

— Fără glumă?! exclamă Calhoun. Noroc că am adus douăsprezece gogoşi.

Prezenţa lui Calhoun fu ca un elixir. Cafeaua fu şi ea de ajutor. Ba chiar David şi Angela se pomeniră că râd la unele povestiri ale lui Calhoun de pe vremea când lucrase ca poliţist statal. Buna dispoziţie dăinui până când Calhoun propuse să se apuce de treabă.

— Ei, ia să vedem! zise el, frecându-şi mâinile, plin de nerăbdare. Problema s-a redus la găsirea cuiva care are un tatuaj şi nu putea să-l sufere pe Hodges. Asta n-ar trebui să fie foarte greu de făcut într-un oraş mic.

— Există un neajuns, atrase David atenţia. Deoarece noi doi suntem şomeri, nu cred că ne putem permite să vă angajăm.

— Să nu spuneţi asta, se văită Calhoun. Tocmai când toată treaba devine interesantă.

— Ne pare rău, zise David. Nu numai că în curând vom fi falimentari, dar, în mod evident, vom părăsi Bartletul. Aşa că, printre alte lucruri, vom fi nevoiţi să lăsăm în urmă şi toată această afacere Hodges.

— Staţi o clipă, spuse Calhoun. Să nu ne pripim în chestiunea asta. Mi-a venit o idee. O să lucrez gratis. Ce părere aveţi? E vorba de onoare şi de reputaţie. În afară de asta, s-ar putea ca, ocupându-ne de povestea cu Hodges, să-l prindem şi pe violator.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră... spuse David, însă până să-şi continue fraza, Calhoun i-o întrerupse.

— Eu am trecut deja la următoarea fază a anchetei, zise el. Am aflat de la Carleton, barmanul, că există mai mulţi poliţişti ai oraşului, printre care se numără şi Robertson, care au tatuaje. Aşa că m-am dus la Robertson şi am schimbat cu el câteva vorbe, ca din întâmplare. Tipul a fost mai mult decât bucuros să mi-l arate pe-al lui. E mai degrabă mândru de el. Îl are pe piept: este un vultur pleşuv, care poartă un steag cu inscripţia „Ne încredem în Dumnezeu”. Din păcate, sau din fericire, depinde de

punctul dumneavoastră de vedere, tatuajul era în perfectă stare. Dar eu m-am folosit de prilej ca să-i pun lui Robertson unele întrebări în legătură cu ultima zi a lui Hodges. Robertson a confirmat ceea ce spusese Madeline Gannon, anume că Hodges intenţionase să aibă o întâlnire cu el, pe care, ulterior, o anulase. Aşa că cred că am dat peste ceva. S-ar putea ca Clara Hodges să fie cheia enigmei. La vremea morţii doctorului, ei doi erau înstrăinaţi, dar continuau să-şi vorbească în mod frecvent. Am impresia că de când trăiau despărţiţi relaţia lor se îmbunătăţise considerabil. Oricum, în dimineaţa asta am sunat-o pe Clara. Ne aşteaptă, încheie fostul poliţist, uitându-se la Angela.

— Credeam că s-a mutat la Boston, spuse David.

— Chiar a făcut-o, confirmă Calhoun. Mă gândeam că Angela şi cu mine… ăă… sau, acum, toţi trei, am putea să facem un drum cu maşina până acolo.

— Eu continuu să cred că, ţinând seama de ceea ce s-a întâmplat, Angela şi cu mine ar trebui să lăsăm baltă întreaga afacere. Dacă dumneavoastră doriţi să mergeţi mai departe, vă priveşte.

— Poate că nu e bine să ne grăbim cu luarea unei decizii, spuse Angela. Dacă Clara Hodges este în măsură să arunce o oarecare lumină asupra problemei cu pacienţii aceia care au murit? Aseară te interesa acest aspect al cazului.

— Mda, asta-i adevărat, recunoscu David.

Era curios să ştie câte similitudini existau între pacienţii lui Hodges şi ai lui. Dar nu era îndeajuns de curios cât să vrea să-i facă o vizită Clarei.

— Hai să-ncercăm, David, insistă Angela. Hai să ne ducem. Mă simt ca şi cum oraşul acesta ar fi conspirat împotriva noastră şi asta mă deranjează. Hai să-i dăm o ripostă.

— Angela, începi să dai impresia că-ţi pierzi controlul.

Angela îşi puse ceaşca de cafea pe masă şi-l apucă pe David de braţ.

— Scuzaţi-ne, îi spuse lui Calhoun, trăgându-şi soţul în camera de zi.

— Nu mi-am pierdut câtuşi de puţin controlul, începu ea de îndată ce se aflară destul de departe pentru a nu fi auziţi de

Calhoun. Pur şi simplu, îmi place ideea de a face ceva concret, de a avea un ţel pentru care să lupt. Oraşul ăsta ne-a călcat în picioare, aşa cum a muşamalizat moartea lui Hodges. Vreau să ştiu ce se ascunde în spatele tuturor acestor ticăloşii. După aceea vom putea să plecăm de aici cu capul sus.

— Cea care vorbeşte acum este latura ta isterică, zise David.

— Sunt de acord s-o numeşti cum pofteşti, replică Angela. Hai să ne mai acordăm o ultimă şansă. Calhoun crede că e posibil ca vizita asta la Clara Hodges să rezolve problema. Hai să încercăm.

David ezita. Latura lui raţională se împotrivea unei asemenea idei, dar rugăminţile Angelei erau greu de refuzat. Sub pojghiţa lui de calm şi raţiune, David nu era cu nimic mai puţin mânios decât soţia lui.

— De acord, declară el. Să mergem. Dar, mai înainte, vom trece s-o vedem pe Nikki.

— Cu multă bucurie, spuse Angela, întinzându-i mâna.

Cu inima îndoită, David bătu palma. Apoi, când îi oferi şi el mâna, Angela i-o izbi cu o forţă surprinzătoare.

Următoarea surpriză a lui David constă în aceea că fură nevoiţi să urce în furgoneta lui Calhoun, ca acesta să poată fuma. Dar cum la volan se afla fostul poliţist, îşi permiseră să oprească chiar în faţa uşii spitalului. Calhoun rămase să aştepte, iar David şi Angela intrară în fugă în cădire.

Acum, că nu se mai afla la grupul de terapie intensivă, Nikki era mult mai fericită. Singura ei nemulţumire era că fusese transferată într-unul din vechile paturi ale spitalului şi, ca de obicei, comenzile acestuia nu funcţionau. Capătul de la picioare se înălţa, dar cel de la cap nu.

— Le-ai atras atenţia asistentelor? o întrebă David.

— Da, zise Nikki, dar nu mi-au spus când va fi reparat. Nu pot să mă uit la televizor cu capul la orizontală.

— Asta-i o problemă care apare frecvent? se interesă Angela.

— Din păcate da, răspunse David, relatându-i ce spusese Van Slyke, cum că spitalul achiziţionase un tip de paturi necorespunzător. Probabil, cumpărându-le pe cele mai ieftine, au economisit câţiva dolari, adăugă el. Însă ce bani se vor fi economisit la cumpărare, au fost pierduţi prin cheltuielile de

întreţinere. Exista zicala aceea veche: „Scump la tărâţe şi ieftin la făină.”

David o lăsa pe Angela la Nikki cât timp o căută pe Janet Colburn. Când o găsi, o întrebă dacă Van Slyke fusese avizat în legătură cu patul lui Nikki.

— I s-a transmis, dar ştiţi şi dumneavoastră cum e Van Slyke, spuse Janet.

Revenind în camera fiicei sale, David o asigură că, dacă patul ei nu avea să fie reparat până seara, se angaja să-l repare el însuşi. Angela o informase deja că ei doi erau în drum spre Boston, dar că urma să se înapoieze în acea după-amiază. Aveau să vină s-o vadă de îndată ce se vor fi întors la Bartlet.

Apoi David şi Angela coborâră în faţa spitalului şi se înghesuiră în furgoneta lui Calhoun. În curând se îndreptau spre sud, pe autostrada interstatală. Lui David, călătoria cu furgoneta i se părea incomodă nu numai din cauza suspensiei slabe a vehiculului. Deşi detectivul întredeschisese fereastra de pe partea lui, fumul de trabuc se învârtejea prin cabină. Până să ajungă la adresa din Boston a Clarei Hodges, lui David îi lăcrimau ochii.

Clara Hodges îi păru lui David a fi fost o bună pereche a lui Dennis Hodges. Era o femeie corpolentă şi osoasă, cu ochi pătrunzători înfundaţi în orbite şi cu o încruntătură ce te intimida.

Îi invită în salonul ei încărcat cu mobilier în stil victorian. Prin perdelele groase de catifea nu pătrundea decât prea puţină lumină de zi. Deşi se făcuse amiază, candelabrul şi toate lămpile de pe mese ardeau.

Angela se prezentă pe ea însăşi şi pe David ca fiind cumpărătorii locuinţei din Bartlet a Clarei.

— Sper că vă va plăcea mai mult decât mie, spuse aceasta. Era prea plină de curenţi şi prea mare, mai ales pentru numai două persoane.

Le oferi ceai, pe care David îl primi cu încântare. Nu numai că-l usturau ochii din cauza fumului de trabuc din furgonetă, dar îşi simţea şi gâtul uscat.

— Nu pot afirma că vizita dumneavoastră mi-ar face plăcere, zise Clara după ce ceaiul fusese turnat în ceşti. Mă supără faptul

că afacerea aceea urâtă a ieşit la suprafaţă. Tocmai începusem să mă obişnuiesc cu gândul dispariţiei lui Dennis, când am aflat că el fusese ucis.

— Sunt convins că sunteţi tot atât de interesată ca şi noi în aducerea ucigaşului său în faţa justiţiei, spuse Calhoun.

— Asta n-ar mai avea acum cine ştie ce importanţă, replică Clara. În plus, noi toţi am fost siliţi să trecem prin încercări grele. Preferam aşa cum era situaţia înainte – pur şi simplu, să nu ştiu.

— Aveţi vreo bănuială cu privire la cine l-a ucis pe soţul dumneavoastră? întrebă Calhoun.

— Din păcate, există o mulţime de candidaţi, zise Clara. În legătură cu Dennis, trebuie să pricepeţi două lucruri. Mai întâi, era un încăpăţânat, din care pricină era greu să te înţelegi cu el. Ceea ce nu înseamnă că nu avea şi părţi bune. Al doilea lucru ce trebuie să fie ştiut despre Dennis este obsesia lui în legătură cu spitalul. Era în continuă ceartă cu consiliul de conducere şi cu femeia aceea pe care au recrutat-o de la Boston şi au numit-o director general. Presupun că e posibil ca vreunul din aproximativ o duzină de oameni să fi fost îndeajuns de mânios pe el ca să vrea să-l distrugă. Totuşi, nu mi-l pot imagina pe nici unul din ei omorându-l efectiv în bătaie. Ar fi ceva prea murdar pentru toţi medicii şi birocraţii aceia, nu credeţi?

— Înţeleg că doctorul Hodges era convins că ştia cine se ascundea sub masca violatorului, spuse Calhoun. E corectă aceasta afirmaţie?

— În mod cert asta era ceea ce dădea de înţeles, zise Clara.

— S-a întâmplat uneori să menţioneze vreun nume?

— Singurul lucru pe care l-a spus a fost că violatorul era cineva legat într-un fel oarecare cu spitalul.

— Vreun angajat al spitalului? întrebă Calhoun.

— N-a intrat în amănunte, răspunse Clara. Se exprima în mod voit vag. Omul ăla trăia ca să facă pe stăpânul cu tine. Dar pe urmă a zis că voia să stea de vorbă personal cu persoana respectivă, închipuindu-şi că putea s-o convingă să înceteze cu violurile.

— Dumnezeule! exclamă Calhoun. Mi se pare cam periculos să faci aşa ceva. Credeţi că s-a dus chiar să-i vorbească?

— Nu ştiu, zise Clara. Poate că da. Însă mai apoi s-a hotărât să meargă cu bănuielile lui la nemernicul acela de Wayne Robertson. Ne-am certat îngrozitor pe chestia asta. Eu nu voiam să se ducă, deoarece eram sigură că Robertson nu avea să facă altceva decât să se ciorovăiască cu el. Robertson nu încetase niciodată să-i poarte pică. L-am sfătuit să-i împărtăşească lui Robertson bănuielile sale prin telefon sau să-i trimită o scrisoare, dar Dennis nici n-a vrut să audă. Era foarte încăpăţânat.

— Asta s-a întâmplat în ziua în care a dispărut? întrebă Calhoun.

— Întocmai. Dar, până la urmă, Dennis nu s-a mai întâlnit cu Robertson – nu din cauza sfatului meu, să fim înţeleşi. S-a supărat teribil, pentru că unul dintre foştii lui pacienţi murise. A zis că, în loc să se ducă la Robertson, avea să ia prânzul cu doctorul Holster.

— Pacientul acela era cumva Clark Davenport?

— Da, într-adevăr, confirmă Clara, mirată. De unde ştiţi?

— De ce era doctorul Hodges atât de supărat în legătură cu Clark Davenport? întreba Calhoun, ignorând întrebarea Clarei. Erau buni prieteni?

— Erau simple cunoştinţe, preciză Clara. Clark era totuşi mai mult decât un pacient şi Dennis fusese cel care diagnosticase cancerul lui Clark, pe care ulterior îl tratase cu succes doctorul Holster. După tratament, Dennis avusese convingerea că depistaseră cancerul într-o fază destul de incipientă. Dar pe urmă patronul lui Clark a trecut la CMV şi, la scurt timp după aceea, Dennis a aflat că Clark a murit.

— Care a fost cauza morţii lui Clark? întrebă brusc David, luând pentru prima oară cuvântul şi vorbind pe un ton imperios pe care Angela îl remarcă imediat.

— Cu întrebarea asta m-aţi pus în încurcătură, zise Clara. Nu-mi amintesc. Nici măcar nu sunt sigură că am ştiut vreodată. În orice caz, nu de cancer. Ţin minte că Dennis a subliniat acest lucru.

— Mai avea soţul dumneavoastră şi alţi pacienţi asemănători din punct de vedere medical şi care au sfârşit prin a muri pe neaşteptate? întreba David.

— Ce înţelegeţi prin asemănători din punct de vedere medical? vru Clara să se lămurească.

— Persoane cu cancer sau cu alte boli grave, spuse David.

— Oh, da, zise Clara. Avea mai mulţi. Şi tocmai faptul că decedaseră îl supărase atât de tare. Ajunsese la convingerea că unii dintre medicii CMV-ului erau incompetenţi.

David îi ceru Angelei copiile foilor de internare pe care ea şi Calhoun le obţinuseră de la Burlington. În timp ce ea le căuta, Calhoun scoase setul său din unul dintre încăpătoarele lui buzunare.

Cu degete agitate, David luă hârtiile, le despături şi i le dădu Clarei.

— Uitaţi-vă la numele acestea, îi spuse. Recunoaşteţi vreunul?

— Va trebui să-mi iau ochelarii de citit, zise Clara, ridicându-se de pe scaun şi ieşind din cameră.

— Ce te face să fii atât de agitat? îl întrebă în şoaptă Angela pe David.

— Da, calmează-te, băiete, îl sfătui Calhoun. Altminteri, o să-ţi zăpăceşti martora şi o să-nceapă să uite unele lucruri.

— Încep să întrezăresc o lumină, spuse David. Şi ceea ce văd nu-mi place absolut deloc.

Înainte ca Angela să apuce să-l roage pe David să fie mai explicit, Clara se înapoie cu ochelarii de citit. Luă hârtiile şi aruncă o privire rapidă prin ele.

— Îi recunosc pe toţi aceşti oameni, declară ea. Am auzit numele lor de sute de ori şi i-am cunoscut personal pe cei mai mulţi dintre ei.

— Mi s-a spus că toţi au murit, zise Calhoun. Este adevărat?

— E adevărat, confirmă Clara. Exact la fel ca Clark Davenport. Acestea sunt persoanele a căror moarte îl supărase deosebit de tare pe Dennis. A fost un timp când auzeam vorbindu-se despre ei în fiecare zi.

— Decesele lor au fost, toate, neaşteptate? întrebă Calhoun.

— Da şi nu, răspunse Clara. Vreau să zic, a fost ceva neaşteptat ca aceşti oameni să moară chiar atunci. După cum puteţi vedea din documentele astea, cei mai mulţi dintre ei erau spitalizaţi pentru probleme care, în mod obişnuit, nu sunt mortale. Dar toţi se luptaseră cu boli fără leac, ca, de pildă,

cancerul, aşa că, din acest punct de vedere, decesele lor n-au fost cu totul neaşteptate.

David întinse mâna şi luă hârtiile înapoi. Se uită repede prin ele, după care îşi înălţă privirea spre Clara.

— Daţi-mi voie să mă asigur că înţeleg bine, zise el. Aceste foi de internare reprezintă rezumatul perioadei de spitalizare în cursul căreia au decedat persoanele respective?

— Aşa cred, spuse Clara. A trecut destulă vreme de atunci, dar Dennis făcea mare caz de asta. E ceva greu de uitat.

— Şi fiecare din aceste persoane avusese ca antecedente o boală gravă, continuă David. Ca, de pildă, cea cu sinuzita.

Clara luă foaia de hârtie şi se uită la nume.

— Aceasta avusese un cancer al sânului, îşi aminti ea. Făcea parte din acelaşi grup de enoriaşi ai bisericii de care aparţin şi eu.

David luă de la Clara foaia de internare şi o strânse sul împreună cu celelalte. Apoi se ridică în picioare şi se apropie de fereastră. Trase perdelele la o parte şi râmase cu privirile aţintite asupra râului Charles, fără a le acorda vreo atenţie celorlalţi. Părea cu totul pierdut în gânduri.

Angela se simţea oarecum jenată de proastele maniere ale lui David, însă era evident că pe Clara purtarea lui n-o deranja. Ea profită, pur şi simplu, de prilej pentru a le mai turna ceai în ceşti.

— Aş vrea să vă mai pun câteva întrebări în legătură cu violatorul, zise Calhoun. A făcut vreodată doctorul Hodges aluzii la vârsta sau la înălţimea lui, sau la alte amănunte, ca, de exemplu, dacă avea sau nu un tatuaj?

— Un tatuaj? se miră Clara, al cărei chip se lumină de un zâmbet trecător, după care îi reveni încruntarea. Nu, niciodată n-a pomenit de vreun tatuaj.

Cu o iuţeală în mişcări care-i surprinse pe toţi, David se înapoie de la fereastră.

— Trebuie să plecăm, anunţă el. Trebuie să plecăm imediat, repetă, ducându-se repede la uşă şi deschizând-o.

— David! exclamă Angela, uimită de purtarea lui. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să ne întoarcem imediat la Bartlet, răspunse el, cu

o insistenţă care aproape că se transformase în panică. Hai, să mergem!

Înainte de a-l urma în fugă pe David, Angela şi Calhoun îşi luară în grabă la revedere de la Clara Hodges. Până să ajungă ei la furgoneta, David se şi instalase la volan.

— Dă-mi cheile, rosti el pe un ton poruncitor. Calhoun înălţă din umeri şi i le dădu. David porni motorul şi-l tură cu furie. Urcaţi mai repede! le strigă.

Angela urcă prima, urmată de Calhoun. Mai înainte să apuce să închidă portiera, David apăsă pedala de acceleraţie.

În cea dintâi parte a călătoriei, nimeni nu vorbi. David era atent la drum. Angela şi detectivul erau încă uluiţi de plecarea aceea bruscă şi necivilizată. De asemenea, erau intimidaţi de rapiditatea cu care furgoneta depăşea alţi automobilişti.

— Cred că ar fi mai bine să mai reducem viteza, sugeră Angela, când David depăşi un lung şir de vehicule.

— Furgoneta asta n-a mers niciodată atât de repede, zise Calhoun.

— Ce te-a apucat, David? întrebă Angela. Te porţi ciudat.

— În timp ce stăteam de vorbă cu Clara, am avut o bruscă intuiţie, răspunse el. Ceva în legătură cu moartea neaşteptată a pacienţilor lui Hodges suferinzi de boli potenţial mortale.

— Bun şi ce-i cu ei? întrebă Angela.

— Cred că un individ cu mintea deranjată, din cadrul Spitalului Orăşenesc Bartlet şi-a luat cu de la el putere sarcina de a aplica o eutanasie greşit înţeleasă.

— Ce-i aia eutanasie? vru Calhoun să se lămurească.

— Se traduce prin „moarte bună”, îi explică Angela. Înseamnă a ajuta să moară pe cineva care suferă de o boală incurabilă. Ideea este de a scuti de chinuri acea persoană.

— Faptul de a afla de pacienţii lui Hodges m-a făcut să-mi dau seama că toţi cei şase bolnavi care mi-au decedat de curând se luptaseră cu boli incurabile, spuse David. Întocmai ca ai lui. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta până acum. Cum de-am putut să fiu atât de obtuz? Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Caroline.

— Cine este Caroline? întrebă Calhoun.

— Era prietena fiicei noastre, îi explică Angela. Suferea de fibroză chistică, o boală, în principiu, incurabilă. A murit ieri…

Oh, nu! Nikki! strigă ea apoi.

— Acum ştii de ce am intrat în panică, spuse David. Trebuie să ne întoarcem acolo cât mai repede cu putinţă.

— Ce se întâmplă? întrebă Calhoun. E ceva ce-mi scapă. De ce sunteţi amândoi atât de agitaţi?

— Nikki este internată în spital, îi răspunse Angela, cu îngrijorare în glas.

— Ştiu, zise detectivul. Înainte de a pleca la Boston, te-am dus acolo ca s-o poţi vizita.

— Are şi ea fibroză chistică, întocmai ca şi Caroline, spuse Angela.

— Hm, oh... mormăi Calhoun. Încep să pricep cum stau lucrurile. Sunteţi îngrijoraţi ca nu cumva fiica voastră să fie luată ca ţintă de către maniacul acela cu eutanasia.

— Te-ai prins, zise David.

— Să fie oare situaţia cu care ne confruntăm ceva asemănător cu cazul acela cu „îngerul îndurării” din Long Island, despre care am citit cândva? întrebă Calhoun. Asta s-a întâmplat cu mai mulţi ani în urmă. Era vorba de o infirmieră care-i lichida pe oameni cu ajutorul unui soi de medicament.

— Cam aşa ceva, conveni David. Dar în cazul acela se folosise un drog cu efect relaxant asupra muşchilor. Victimele încetau să respire. Era destul de simplu. Cât despre pacienţii mei, habar n-am în ce mod sunt ucişi. Nu-mi vine în minte nici un medicament sau vreo otravă, sau un agent infecţios care ar provoca simptomele prezentate de acei pacienţi.

— Înţeleg de ce ai devenit atât de îngrijorat în legătură cu fiica voastră, zise Calhoun, dar nu crezi că te cam pripeşti cu teoria asta?

— Ea dă răspunsul la o sumedenie de întrebări, replică David. Mă face să mă gândesc la doctorul Portland.

— De ce? întrebă Angela, care continua să se simtă stânjenită ori de câte ori era pronunţat acel nume.

— Nu ne-a spus Kevin că doctorul Portland declara că nu avea de gând să încaseze întregul blam pentru moartea pacientului său şi că era ceva în neregulă cu spitalul? Angela dădu afirmativ din cap. Probabil că avea el bănuielile lui. Mare păcat că s-a lăsat doborât de starea lui depresivă.

— Doctorul Portland s-a sinucis, îi explică Angela lui Calhoun.

— Cumplită pierdere, comentă acesta. Atâta calificare profesională irosită…

— Problema, spuse David, este că, dacă un individ din cadrul spitalului se ocupă cu eutanasia, cine ar putea fi acea persoană? Ar trebui să fie cineva care posedă cunoştinţe de medicină destul de sofisticate.

— Ceea ce ar limita domeniul posibilităţilor la un medic sau la o asistentă medicală, remarcă Angela.

— Sau la un laborant, sugeră David.

— Mi se pare că voi doi trageţi concluzii pripite, interveni Calhoun. Nu în felul acesta se conduce o anchetă. Nu născoceşti o teorie şi pe urmă goneşti cu o sută cincizeci de kilometri la oră, aşa cum facem noi. Majoritatea teoriilor se spulberă atunci când survin fapte noi. Sunt de părere că ar trebui să mai reducem viteza.

— Nici nu mă gândesc, atâta vreme cât fiica mea este în pericol, ripostă David, apăsând mai tare pe accelerator.

— Presupui că Hodges ajunsese la aceeaşi concluzie? întrebă Angela.

— Aşa cred, spuse David. Şi dacă-i adevărat, poate că de aceea a fost ucis.

— Eu continuu să cred că făptaşul a fost violatorul, zise Calhoun. Însă indiferent cine se va dovedi a fi criminalul, ancheta asta e de-a dreptul fascinantă. Cu condiţia ca fiica voastră să nu păţească nimic, declar că, de ani de zile, nu m-am mai distrat atât de bine.

Când ajunseră, în cele din urmă, la spital, David opri furgoneta chiar în faţa uşii principale. Coborî dintr-o săritură, fiind urmat imediat de Angela. Împreună suiră în fugă treptele de la intrare şi porniră în goană pe coridor.

Spre imensa lor uşurare, o găsiră pe Nikki foarte fericită, uitându-se la televizor. Dintr-o smucitură, David o luă în braţe şi o strânse la piept cu atâta putere, încât fetiţa începu să se plângă.

— Vii acasă, îi spuse, depărtând-o puţin de el, ca să-i poată privi faţa şi mai ales ochii.

— Când? întrebă Nikki.

— Chiar acum, zise Angela, începând să deconecteze instalaţia de perfuzie.

În momentul acela o asistentă medicală tocmai trecea pe coridor. Agitaţia din camera lui Nikki îi atrase atenţia. Văzând-o pe Angela că deconectează tubulatura de perfuzie, începu să protesteze.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea.

— Fiica mea pleacă acasă, răspunse David.

— Nu există nici un ordin în sensul acesta, replică asistenta.

— Dau eu acest ordin chiar în clipa asta, zise David.

Asistenta ieşi în fugă din cameră. Angela începu să strângă lucrurile lui Nikki. David dădea şi el o mână de ajutor.

În curând îşi făcu apariţia Janet Colburn, pe urmele căreia veneau alte câteva asistente.

— Ce naiba se petrece aici, doctore Wilson? întrebă asistenta-şefă.

— Cred că este destul de evident, răspunse David, în timp ce punea într-o sacoşă jucăriile şi cărţile lui Nikki.

David şi Angela o îmbrăcaseră deja pe jumătate pe fiica lor când sosi doctorul Pilsner. Janet îl chemase prin pager. El insistă ca Nikki să nu fie luată prematur de la tratamentul intravenos cu antibiotice şi de la iscusita terapie respiratorie disponibilă la spital.

— Îmi pare rău, doctore Pilsner, spuse David. Va trebui să-ţi dau unele explicaţii mai târziu. Ar dura prea mult s-o fac chiar acum.

În clipa aceea sosi Helen Beaton, care, de asemenea, fusese chemată de către asistente. Era mânioasă foc.

— Dacă luaţi de aici acest copil, încălcând recomandările medicale, voi apela la o hotărâre judecătorească, abia reuşi să îngaime de furioasă ce era.

— Încearcă numai, replică Angela.

După ce terminară cu îmbrăcatul lui Nikki, plecară cu ea pe coridor, unde toată acea agitaţie atrăsese un grup de pacienţi şi de membri ai personalului care urmăreau scena cu gurile căscate.

De cum ieşiră din spital, urcară în furgonetă. La volan era Calhoun, cu Angela şi Nikki în cabină şi cu David pe platforma

din spate.

Pe toată durata drumului spre casă, Nikki puse întrebări referitoare la brusca ei externare. Se bucura că ieşise din spital, dar o nedumerea ciudatul comportament al părinţilor ei. Când sosiră acasă, fu prea nerăbdătoare să-l revadă pe Rusty pentru a mai insista cu întrebările. După ce se jucă puţin cu căţelul, David şi Angela o instalară în camera de zi şi îi reaplicară perfuzia. Voiau să continue administrarea antibioticelor.

Calhoun rămase la ei şi, pe cât îi stătea în puteri, luă parte la activităţile lor. Dând curs rugăminţii lui Nikki, aduse la etaj lemne de la subsol şi făcu focul. Dar nu-i era în fire să fie tăcut. Nu peste mult timp începu cu David o discuţie în contradictoriu cu privire la motivul uciderii lui Hodges. Calhoun susţinea cu putere varianta cu vinovăţia violatorului, în vreme ce David era în favoarea dezechilibratului „înger al îndurării”.

— Drace! exclamă Calhoun. Toată teoria dumitale se bazează pe o simplă presupunere. Fiica voastră se simte foarte bine, slavă Domnului, aşa că în cazul ei nu există nici o dovadă. Cât despre teoria mea, cel puţin e cunoscut faptul că Hodges se lăudase într-o încăpere plină de oameni că ştia cine era violatorul chiar în ziua în care a fost omorât în bătaie. Cum ţi se pare asta, în chip de cauză şi efect? Şi Clara crede că e posibil ca Hodges să fi avut curajul de a sta de vorbă cu individul acela. Sunt sigur că violatorul şi ucigaşul sunt una şi aceeaşi persoană, aş paria pe asta. Pe ce punem rămăşag?

— Nu sunt genul de om care face pariuri, zise David, dar cred că eu am dreptate. Hodges a fost omorât în bătaie ţinând în mână numele pacienţilor săi. E imposibil ca asta să fi fost o coincidenţa.

— Şi dacă ar fi vorba de aceeaşi persoană? sugeră Angela. Dacă violatorul este aceeaşi persoană care se ascunde în spatele deceselor pacienţilor şi al uciderii lui Hodges?

Ideea aceasta îi uimi pe David şi pe Calhoun, făcându-i sa tacă.

— E posibil, zise, în cele din urmă, David. Pare un fel de nebunie, dar în punctul la care am ajuns, sunt gata să cred aproape orice.

— Presupun că ar fi cu putinţă, spuse şi Calhoun. Oricum, eu

am de gând să urmăresc indiciul acela cu tatuajul. El este cheia.

— Iar eu voi cerceta fişele medicale, declară David. Şi poate că-i voi face o vizită doctorului Holster. S-ar putea ca Hodges să-i fi spus ceva în legătură cu bănuielile sale referitoare la pacienţii lui.

— OK, îşi exprimă Calhoun acordul, pe un ton amabil. Eu o să-mi văd de treaba mea, dumneata vezi-ţi mai departe de a dumitale. Ce părere aţi avea ca eu să revin aici mai târziu, să ne comparăm observaţiile?

— Mi se pare corect, se învoi David. Ce-ar fi să luăm masa de seară împreuna?

— Eu nu refuz niciodată o invitaţie, zise Calhoun.

— Atunci, interveni Angela, să fii aici pe la şapte.

După plecarea detectivului, David luă puşca de vânătoare şi se apucă s-o încarce cu câte cartuşe încăpeau în ea. Apoi o rezemă de stâlpul scării din holul principal.

— Ţi-ai schimbat părerea în legătură cu puşca? îl întrebă Angela.

— Sa zicem doar ca sunt mulţumit că o avem aici, spuse David. Ai discutat despre ea cu Nikki?

— Bineînţeles, îl asigură Angela. Ba chiar a tras şi Nikki cu ea. A zis că o face s-o doară umărul.

— Nu lăsa pe nimeni să intre în casă, o sfătui David. Şi ai grijă să fie toate uşile închise.

— Ei, eu sunt cea care voia să stăm cu uşile încuiate, replică Angela. Mai ţii minte?

David îşi luă bicicleta. Pedala repede, fără a da atenţie peisajului. Continua să frământe în minte gândul că exista cineva care îi ucisese pacienţii. Ideea asta îl îngrozea şi totodată îl înfuria. Dar, aşa cum zisese Calhoun, el nu poseda nici o dovadă în acest sens.

Când sosi la spital, schimbul de zi tocmai era înlocuit de cel de seară. Era multă agitaţie şi forfotă de colo-colo. Nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenţie în timp ce mergea spre fişier.

Aşezându-se în faţa unui computer, David făcu copii ale paginilor care fuseseră îngropate o dată cu Hodges. Le păstrase în minte de când fuseseră în vizită la Clara. Intră pe fişierul cu numele fiecărui pacient şi citi anamneza. Toţi opt suferiseră de

boli incurabile, aşa cum afirmase Clara Hodges.

După aceea, David citi în întregime însemnările referitoare la fiecare dintre acei pacienţi în decursul perioadei de spitalizare care se încheiase prin decesul respectivului bolnav. În toate cazurile, simptomele erau asemănătoare cu cele prezentate de pacienţii lui David: simptome de natură neurologică, simptome gastrointestinale şi simptome legate de aparatul circulator şi de sistemul imunitar.

Pe urmă David se uită la cauza finală a decesului. În toate cazurile, cu excepţia unuia, moartea fusese urmarea unei combinaţii între o gravă pneumonie, o septicemie şi un stop cardiac. Excepţia o constituia o moarte care survenise în urma unei serii de crize epileptice intense.

Punând hârtiile lui Hodges deoparte, David începu să utilizeze computerul spitalului pentru a calcula ratele anuale ale mortalităţii ca procentaj faţă de numărul de internări. Rezultatele apărură pe ecran într-o clipă. David constată rapid că rata mortalităţii se modificase cu doi ani în urmă, când crescuse de la o medie de 2,8% la 6,7%. În ultimul an, pentru care erau disponibile cifre, rata mortalităţii ajunsese până la 8,1%.

Apoi David îngustă rata mortalităţii la acei pacienţi care avuseseră cancer, indiferent dacă moartea lor fusese sau nu considerată ca fiind cauzată de cancer. Deşi aceste procentaje erau acceptabil mai mari decât rata generală a mortalităţii, arătau şi ele o oarecare creştere bruscă.

David folosi apoi computerul ca să calculeze procentajul de cazuri în care diagnosticul stabilit fusese cancerul, în raport cu numărul de internări. În privinţa acestor statistici, nu constată nici o creştere bruscă. În medie, cifrele erau aproape identice pe o perioadă de zece ani.

Procentajul sporit de decese părea să vină în sprijinul teoriei lui David – aceea potrivit căreia şi-ar fi făcut de lucru un „înger al îndurării”. Eutanasia explica faptul că relativa incidenţă a tuturor cancerelor rămânea stabilă, în vreme ce rata mortalităţii pentru persoanele suferinde de cancer urca. Dovada era indirectă, însă nu putea fi ignorată.

David era pe punctul de a pleca, dar se gândi să se folosească

de calculator pentru a obţine şi alte informaţii. Îi ceru computerului să caute în toate anamnezele din foile de internare cuvintele „tatuaj” sau „discromie”, acesta din urmă fiind termenul medical pentru o pigmentaţie neobişnuită.

Rezemându-se de spătarul scaunului şi privind ecranul, aşteptă până când calculatorul efectuă căutarea. Operaţiunea dură aproape un minut, dar, în cele din urmă, pe ecran apăru brusc o listă. David anulă repede cazurile cu cauze metabolice ale modificării pigmentaţiei. În final, căpătă o enumerare de douăzeci de persoane care fuseseră tratate la spital şi în fişele cărora se menţionase existenţa unui tatuaj.

Folosind încă o dată calculatorul, pentru a stabili o legătură între numele şi slujba fiecăreia, David descoperi că cinci dintre acele persoane lucrau în cadrul spitalului. În ordine alfabetică, acestea erau: Clyde Devonshire, un asistent medical care lucra la camera de gardă; Joe Forbs, de la serviciul de pază; Claudette Maurice, de la secţia de dietetică; Werner Van Slyke, de la tehnică şi întreţinere; şi Peter Ullhof, un tehnician de la laboratoare.

David fu intrigat când văzu alte două nume şi ocupaţiile indicate în listă: Carl Hobson, poliţist adjunct şi Steve Shegwick, membru în serviciul de pază de la Colegiul Bartlet. Celelalte persoane lucrau în diverse magazine sau în construcţii.

David scoase pe imprimantă o copie a acestor informaţii. Apoi îşi văzu de drum.

David presupusese că vizita lui la fişier trecuse neobservată, dar se înşela. Hortense Marshall, una dintre salariatele spitalului care aveau sarcina de a se ocupa cu informările referitoare la bolnavi, fusese încunoştinţată de unele din activităţile lui David cu ajutorul unui program de securitate instalat de ea în calculatorul spitalului. Din clipa în care fusese alertată, stătuse cu ochii pe David. De cum plecase el de la calculator, ea o sunase pe Helen Beaton.

— Doctorul Wilson a fost la fişier, spuse Hortense. Tocmai a plecat, dar cât timp a stat acolo, a cerut informaţii referitoare la ratele mortalităţii în spital.

— A discutat ceva cu dumneata? întrebă Beaton.

— Nu, răspunse Hortense. A folosit unul din terminalele noastre. De vorbit n-a vorbit cu nimeni.

— De unde ştii că accesa date privitoare la ratele mortalităţii?

— M-a alertat computerul. După ce mi-aţi atras atenţia să vă raportez ori de câte ori cere cineva acest tip de date, am programat calculatorul să-mi semnaleze dacă ar încerca cineva să acceseze asemenea informaţii pe cont propriu.

— Excelentă treabă! Îmi place iniţiativa dumitale. Eşti demnă de lauda. Tipul acesta de date nu este destinat uzului public. Ştim că ratele noastre au crescut de când, în cadrul colaborării noastre cu CMV-ul, am devenit un terţ în problemele de ocrotire a sănătăţii. Ei ne trimit o mare proporţie de bolnavi în stare critică.

— Sunt sigură că statistici de acest fel nu ar fi de folos pentru relaţiile noastre cu publicul, zise Hortense.

— Tocmai asta este problema, conveni Beaton.

— Trebuia să-i fi spus ceva doctorului Wilson? întrebă Hortense.

— Nu, ai procedat foarte bine, o linişti Beaton. A mai căutat şi altceva?

— A stat aici destul timp, zise Hortense, dar habar n-am ce altceva a mai vrut să afle.

— Motivul pentru care te întreb, îi explică Beaton, este acela că doctorul Wilson a fost suspendat din relaţiile de colaborare cu CMV-ul.

— Nu ştiam asta, spuse Hortense.

— Lucrul acesta s-a întâmplat ieri, zise Beaton. Vrei, te rog, să-mi dai de ştire dacă se mai întoarce?

— Bineînţeles, o asigură Hortense.

— Scuzaţi-mă, vă numiţi cumva Carl Hobson? întrebă Calhoun, după ce, ieşind din vagonul-restaurant de pe Main Street, se apropiase de unul din poliţiştii în uniformă care patrulau prin Bartlet.

— Întocmai, răspunse poliţistul.

— Numele meu este Phil Calhoun, spuse detectivul.

— Te-am văzut prin preajma secţiei de poliţie, zise Carl. Eşti prieten cu şefu'.

— Da, confirmă Calhoun. Wayne şi cu mine ne cunoaştem de mult. Cândva eram şi eu poliţist, dar am ieşit la pensie.

— Bravo dumitale! Acum nu mai ai nimic de făcut decât să mergi la pescuit şi la vânătoare.

— Presupun că da. Te deranjează dacă-ţi pun o întrebare personală?

— La naiba, nu, zise Cari, plin de curiozitate.

— Carleton, ăla de la Iron Horse, mi-a spus că dumneata ai avea un tatuaj. Mă tot gândesc să-mi fac şi eu unul, aşa că m-am uitat prin jur şi m-am interesat. Sunt multe persoane în oraş cu aşa ceva?

— Sunt câteva.

— Dumneata când ţi l-ai făcut pe-al dumitale? întrebă Calhoun.

— Cu mult în urmă, pe când eram în liceu, răspunse Carl, cu un râs jenat. Pe vremea când eram în ultima clasă, cinci dintre noi ne-am dus într-o vineri seara cu maşina la Portsmouth, în New Hampshire. Există pe-acolo câteva dughene unde se fac tatuaje. Ne-am îmbătat toţi.

— A fost dureros?

— Drace! Nu-mi amintesc. Aşa cum ziceam, eram toţi criţă.

— Toţi băieţii aceia sunt şi acum în oraş?

— Numai patru dintre noi, zise Carl. Eu, Steve Shegwick, Clyde Devonshire şi Mort Abrams.

— Toţi v-aţi făcut tatuaje în acelaşi loc? întrebă Calhoun.

— Nu, răspunse Carl. Cei mai mulţi dintre noi ni le-am făcut pe bicepşi. Clyde Devonshire a constituit o excepţie. El şi-a făcut tatuaje pe piept, câte unul deasupra fiecărui sfârc.

— Cine s-a tatuat pe antebraţ? insistă Calhoun.

— Nu sunt sigur, recunoscu Carl. E mult de-atunci. Poate că Shegwick şi Jay Kaufman. Kaufman e tipul care s-a mutat din oraş. El s-a dus la colegiu undeva în New Jersey.

— Al dumitale unde este? întrebă Calhoun.

— O să ţi-l arăt, zise Carl.

Îşi descheie cămaşa şi îşi suflecă mâneca. Pe faţa exterioară a părţii de sus a braţului său se vedea imaginea unui lup urlător,

însoţită de cuvântul „lobo”[37], scris dedesubt.

Până să se întoarcă David acasă după vizita sa la fişierul medical, Nikki începuse să se simtă mai rău. Mai întâi, se plânse numai de crampe stomacale, dar pe la primele ore ale serii suferea de greţuri şi de o salivaţie abundentă – aceleaşi simptome pe care le avusese David în cursul nopţii. Erau, de asemenea, simptomele prezentate de cele şase asistente din schimbul de noapte şi, ca un amănunt şi mai înspăimântător, de cei şase pacienţi care muriseră.

Pe la şase şi jumătate, după mai multe crize de diaree, Nikki ajunsese într-o stare letargică, iar David era bolnav de îngrijorare. Îl îngrozea gândul că nu o scoseseră pe fetiţă din spital îndeajuns de repede: acel ceva care îi ucisese pe pacienţii lui îi fusese probabil deja dat.

David nu-i împărtăşi Angelei temerile sale. Era destul de rău că pe ea o îngrijorau simptomele evidente ale lui Nikki, fără a mai adăuga povara unei eventuale legături cu toţi acei pacienţi care decedaseră. Aşa că David îşi păstră grijile pentru sine, dar îl chinuia gândul posibilităţii ca fetiţa să fi contractat cine ştie ce boală infecţioasă. Se consola amintindu-şi că atât boala lui, cât şi cea a asistentelor se ameliorase de la sine, sugerând expunerea la un agent aeropurtat. Marea lui speranţă era că, dacă vinovat era un astfel de agent, Nikki primise o doză mică.

Calhoun sosi la şapte fix. Ţinea strâns o foaie de hârtie într-o mână, iar în cealaltă căra o sacoşă de hârtie.

— Am găsit încă nouă indivizi cu tatuaje, anunţă el.

— Eu am găsit douăzeci, zise David, încercând să pară a nu-şi fi pierdut curajul, dar fără a şi-o putea scoate din minte pe Nikki.

— Hai să-i luăm la bani mărunţi, propuse Calhoun.

După ce puseră laolaltă listele şi eliminară dublurile, obţinură o listă finală de douăzeci şi cinci de persoane.

— Gata cina! anunţă Angela.

Pregătise un adevărat festin pentru a mai înviora spiritele şi ca să-şi abată gândurile de la griji, făcând treabă. Îl rugase pe David să pună masa în sufragerie.

[37] Lobo (slang am.): Marijuana (n.tr.).

— Eu am adus vin, zise Calhoun, deschizându-şi pachetul şi scoţând la iveală două sticle de Chianti.

Cinci minute mai târziu, stăteau în faţa unei fripturi de pui în sos de vin, una dintre specialităţile Angelei.

— Unde-i Nikki? întrebă Calhoun.

— Nu-i este foame, răspunse Angela.

— Se simte bine? insistă detectivul.

— Axe stomacul puţin deranjat, zise Angela Dar, ţinând seama de toate prin câte am făcut-o să treacă, aşa ceva e de aşteptat. Important este că nu are febră şi că plămânii îi sunt perfect degajaţi.

David făcu cu ochiul, însă nu spuse nimic.

— Ce urmează acum, că avem lista persoanelor cu tatuaje? întrebă Angela.

— Vom proceda în două moduri, spuse Calhoun. Mai întâi, vom efectua o verificare cu calculatorul a trecutului fiecărei persoane. Asta-i partea uşoară. În al doilea rând, eu voi începe să le iau la întrebări. Există anumite lucruri pe care e necesar să le aflăm, ca, de pildă, unde e situat tatuajul fiecăreia din ele şi dacă pe persoana respectivă o deranjează să şi-l arate. Tatuajul care a fost zgâriat de Hodges trebuie să arate rău, ca urmare a smulgerii pielii şi e probabil să fie situat undeva unde putea să fie jupuit în timpul luptei. Dacă vreo persoană nu va avea chef să ni-l prezinte, va trebui să nu părem foarte interesaţi.

— Care crezi că ar fi locul cel mai promiţător? vru să ştie Angela. Pe antebraţ?

— Aşa aş zice, spuse Calhoun. Pe antebraţ şi, poate, pe încheietura mâinii. Presupun că n-ar trebui să excludem dosul palmei, deşi ăsta nu-i un loc obişnuit pentru tatuajele făcute de profesionişti. Tatuajul care ne interesează trebuie să fi fost făcut de un profesionist. Profesioniştii sunt singurii care folosesc pigmenţi pe bază de metale grele.

— Cum vom realiza o verificare cu calculatorul a trecutului diverselor persoane? întrebă Angela.

— Tot ce ne trebuie sunt numărul documentului de asigurare socială şi data naşterii, o lămuri Calhoun. Aceste informaţii le vom obţine, probabil, de la spital, adăugă detectivul, uitându-se la David, care dădu afirmativ din cap. Odată aflaţi în posesia

acestor date, restul va fi uşor. Este uimitor cât de multe informaţii se pot căpăta de la băncile de date existente. Societăţi întregi se ocupă cu problema informaţiilor. Te-ai mira ce poţi afla contra unei taxe neînsemnate.

— Vrei să spui că astfel de societăţi pot să capteze informaţii din băncile de date? preciză Angela.

— Absolut, zise Calhoun. Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama, însă oricine care are un computer şi un modem poate căpăta o uimitoare cantitate de informaţii referitoare la orice persoană.

— Ce fel de informaţii ar fi căutate?

— Orice şi totul. Date privitoare la situaţia financiară, la cazierele penale, la slujbele avute în trecut, probleme de corespondenţă, anunţuri personale. E ca o partidă de pescuit. Dar dai peste lucruri interesante. Întotdeauna apare ceva de felul ăsta, chiar dacă iei în considerare un grup de douăzeci şi cinci de persoane care par a fi cu certitudine cei mai normali oameni dintr-o comunitate. Ai fi uimită. Şi fiind vorba de un grup de douăzeci şi cinci de persoane cu tatuaje, treaba va fi foarte interesantă. Tipii nu vor fi cu totul „normali”, poţi să mă crezi.

— Făceai aşa ceva pe vremea când erai poliţist? întrebă Angela.

— Tot timpul, răspunse Calhoun. Ori de câte ori aveam mai mulţi suspecţi, recurgeam la o verificare a trecutului cu ajutorul calculatorului şi întotdeauna găseam vreo murdărie. Iar în cazul ăsta, dacă David are dreptate şi ucigaşul îşi închipuie că face eutanasie, nici nu-mi pot imagina peste ce am putea să dăm. El sau ea va trebui să fie strâns cu uşa. S-ar putea să găsim şi alţi „cruciaţi”, care salvează animale din adăposturi şi sunt arestaţi pentru că au în casele lor nouă sute de câini. Vă garantez că vom da peste o mulţime de ciudăţenii. Va trebui să facem rost de un tip cu calculator care să ne ajute să pătrundem în banca de date.

— Am eu un vechi prieten la Institutul de Tehnologie din Massachusetts, zise Angela. S-a târât cu greu prin liceu ani de-a rândul, dar ştiu că în materie de calculatoare este un geniu.

— La cine te referi? întrebă David, care până acum nu mai auzise de acel prieten.

— Îl cheamă Robert Scali, răspunse Angela. Crezi că ar putea să ne ajute? adăugă apoi, adresându-i-se lui Calhoun.

— Cum se face că n-am auzit niciodată de tipul ăsta? se miră David.

— Nu ţi-am spus chiar toate amănuntele vieţii mele, replică Angela. M-am întâlnit cu el de câteva ori, în primul meu an de facultate la Brown.

— Dar de atunci nu ai mai ţinut legătura cu el? întrebă David.

— În ultimii ani ne-am mai întâlnit de vreo două ori, răspunse Angela.

— Nu-mi vine să cred ce aud! exclamă David.

— Oh, te rog, David! protestă Angela, exasperată. Eşti ridicol!

— După mine, probabil că domnul Scali ar fi perfect, spuse Calhoun. Dacă nu, aşa cum ziceam, cunosc eu câteva societăţi care, pentru o taxă modestă, ne-ar ajuta bucuros.

— În situaţia în care ne aflăm, am face bine să evităm orice taxă, spuse Angela, începând să strângă masa.

— Există vreo şansă să putem obţine, din fişele medicale, o descriere a tatuajelor? întrebă Calhoun.

— Cred că da, răspunse David. Probabil că, în cadrul unei examinări medicale, majoritatea doctorilor notează aşa ceva. Eu, cu siguranţă, le-aş descrie în orice fişă pe care aş completa-o referitor la aspectul fizic.

— În mod cert astfel de descrieri ne-ar ajuta să stabilim, pe lista noastră, o ordine a priorităţilor, zise Calhoun. Mi-ar plăcea să-i intervievez primii pe cei cu tatuaje pe antebraţe şi pe încheieturile mâinilor.

— Cum vom proceda cu persoanele care lucrează pentru spital? întrebă David.

— Cu aceia vom începe, spuse fostul poliţist. Categoric. De asemenea, am fost informat că Steve Shegwick ar avea un tatuaj pe antebraţ. Tare-aş vrea să stau de vorbă cu el.

Angela reveni şi întrebă cine voia îngheţată şi cafea. David declară că el se abţine, dar Calhoun se bucură de amândouă. David se ridică de pe scaun şi se duse să vadă cum se mai simţea Nikki.

Ceva mai târziu, când stăteau toţi trei la masă, după ce terminaseră de mâncat, Angela propuse să treacă la

organizarea activităţii de a doua zi.

— Eu voi începe să-i interoghez pe angajaţii spitalului care sunt tatuaţi, declară Calhoun. Continuu să cred că e mai bine ca eu să fiu omul din faţă. Nu vrem să vă mai pomeniţi cu alte cărămizi prin ferestre.

— Eu mă voi duce iarăşi la fişele medicale, spuse David. Voi obţine numerele asigurărilor sociale şi datele naşterilor şi o să văd ce pot face în privinţa descrierilor tatuajelor.

— Eu o să rămân cu Nikki, zise Angela. Pe urmă, după ce David va fi obţinut numerele de asigurare şi datele de naştere, voi da o fugă până la Cambridge.

— De ce să nu le trimitem un fax? sugeră David.

— Suntem în postura de a cere un serviciu, protestă Angela. Nu putem să le expediem, pur şi simplu, un fax.

David înălţă din umeri.

— Cum rămâne cu doctorul Holster, radioterapeutul? întrebă Calhoun. Cineva trebuie să stea de vorbă cu el. Aş face-o eu, dar cred că unul din voi, în calitate de medic, s-ar descurca mai bine.

— Oh, da! exclamă David. Uitasem de el. Aş putea să mă întâlnesc cu el mâine, după ce termin cu fişele medicale.

Calhoun îşi împinse fotoliul spre spate şi se ridică în picioare.

— Vă mulţumesc pentru una dintre cele mai bune cine pe care am mâncat-o de nici nu mai ţin bine minte de când, zise el, bătându-şi uşor cu palma abdomenul protuberant. Cred că e timpul să ne duc, pe mine şi pe stomacul meu, acasă.

— Când mai vorbim? întrebă Angela.

— De îndată ce vom avea despre ce să discutăm, răspunse detectivul. Şi voi doi ar trebui să mai şi dormiţi. Îmi dau seama că aveţi nevoie de puţin somn.

23

Sâmbătă, 30 octombrie

DEŞI NIKKI SUFERISE TOATĂ NOAPTEA DE CRAMPE abdominale şi diaree, spre dimineaţă se simţea ceva mai bine. Încă nu-şi revenise sută la sută, dar în mod clar era în curs de ameliorare şi rămăsese afebrilă. David era nespus de uşurat. Nici unul dintre pacienţii lui de la spital nu prezentase acest tip de însănătoşire o dată ce le apăruseră simptomele. Era convins că, de acum înainte, evoluţia lui Nikki avea s-o imite pe a lui însuşi şi pe aceea a asistentelor.

Angela se trezi deprimată din cauza situaţiei cu slujba ei. O mira faptul că David era foarte bine dispus. Acum, că Nikki se simţea mult mai bine, el îi mărturisi Angelei temerile lui cele mai negre.

— Ar fi trebuit să-mi spui, îi reproşă ea.

— N-ar fi ajutat la nimic.

— Uneori mă superi tare rău, replică Angela, dar în loc să „facă bot”, se repezi la David şi-l îmbrăţişă strâns, spunându-i cât de mult îl iubeşte.

Telefonul îi sili să se desprindă din îmbrăţişare. Era doctorul Pilsner, care voia să ştie cum se simţea Nikki. De asemenea, voia să insiste să se continue cu antibioticele şi cu terapia respiratorie.

— O vom face cât de des ne veţi spune dumneavoastră s-o facem, îl asigură Angela, vorbind de la aparatul din dormitor, în timp ce David asculta pe derivaţia din camera de baie.

— Cândva, în curând, îţi vom explica de ce am răpit-o, pur şi simplu, zise David. Însă, deocamdată, te rugăm să primeşti scuzele noastre. Faptul de a o fi luat pe Nikki din spital nu are nici o legătură cu îngrijirea pe care i-ai dat-o dumneata.

— Singura mea preocupare este pentru Nikki, spuse doctorul Pilsner.

— Sunteţi oricând binevenit să treceţi pe la noi, adăugă Angela. Şi dacă credeţi că ar fi necesară spitalizarea în continuare, o vom duce la Boston.

— Pentru moment, rezumaţi-vă la a mă ţine la curent, replică doctorul Pilsner pe un ton tăios.

— Este iritat, comentă David, după ce închise telefonul. Probabil că oamenii ne consideră nebuni.

Atât David, cât şi Angela o ajutară cu rândul pe Nikki să-şi facă terapia respiratorie, întorcându-i pe o parte sau alta trupul, în vreme ce fetiţa stătea culcată în poziţia necesară.

— Luni voi putea să mă duc la şcoală? întreba Nikki, după ce terminaseră cu terapia.

— E posibil, răspunse Angela, dar nu vreau să-ţi faci speranţe prea mari.

— N-aş vrea să rămân mult în urmă, zise Nikki. N-ar putea Caroline să vină încoace, să-mi aducă manualele şcolare?

Angela se uită la David, care îl mângâia pe Rusty, culcat pe patul lui Nikki. El îi întoarse privirea şi între ei doi avu loc o fulgerătoare comunicare fără cuvinte. Amândoi înţeleseră că, oricât de mult le-ar fi displăcut să-i spună adevărul, nu mai puteau s-o inducă în eroare pe fiica lor.

— E ceva ce trebuie să-ţi mărturisim în legătură cu Caroline, spuse Angela cu blândeţe. Ne pare îngrozitor de rău, dar Caroline nu mai este printre noi.

— Vrei să zici că a murit? întrebă Nikki.

— Mă tem că da.

— Oh! fu singurul răspuns al fetiţei.

Angela întoarse capul spre David. Acesta înălţă din umeri. Nu-i venea în minte nimic ce ar mai fi putut adăuga. Ştia că nepăsarea lui Nikki era o cale de apărare, asemănătoare cu reacţia ei la moartea lui Marjorie. David simţea cum mânia îi contractă gâtlejul la gândul că era posibil ca ambele morţi să fi fost opera aceluiaşi individ dezaxat.

Fu nevoie de mai puţin timp decât în cazul decesului lui Marjorie ca faţada de indiferenţă a lui Nikki să se prăbuşească. Angela şi David făcură tot ce le stătea în puteri ca s-o consoleze şi durerea ei îi chinuia. Amândoi ştiau că, pentru fiica lor, vestea constituise o lovitură cumplită, nu numai deoarece Caroline

fusese prietena ei, ci şi fiindcă de-a lungul scurtei sale vieţi Nikki se luptase cu aceeaşi boală de care suferise Caroline.

— O să mor şi eu? întrebă fetiţa, printre sughiţuri de plâns.

— Nu, spuse Angela. Tu te descurci foarte bine. Caroline făcuse temperatură mare. Tu n-ai deloc febră.

După ce reuşiră să domolească temerile lui Nikki, David îşi încălecă bicicleta şi porni spre spital. De cum ajunse, se duse la fişier şi imediat se apucă să completeze lista de nume alcătuită de el şi de Calhoun cu numerele asigurărilor sociale şi datele de naştere respective.

Odată treaba aceasta rezolvată, începu să acceseze pe rând toate fişele medicale, căutând în ele descrieri ale tatuajelor. Nu înaintase mult în activitatea lui, când cineva îl bătu pe umăr. Întorcând capul, se pomeni faţă-n faţă cu Helen Beaton. În spatele ei se afla Joe Forbs, de la pază.

— Te-ar deranja să-mi spui şi mie ce faci aici? întrebă Beaton.

— Nimic altceva decât că folosesc computerul, îngăimă David, care nu se aşteptase să dea nas în nas cu cineva din cadrul conducerii, cu atât mai puţin într-o sâmbătă dimineaţa.

— Din câte am înţeles eu, dumneata nu mai eşti angajat al CMV-ului, spuse Beaton. Acesta fiind cazul, drepturile dumitale trebuie să fie reconsiderate de către comitetul de acordare a legitimaţiilor. Până atunci, nu beneficiezi de dreptul de a avea acces la calculator. Vrei, te rog, să-l conduci pe doctorul Wilson în afara spitalului? adăugă ea, adresându-i-se lui Joe.

Joe Forbs înaintă un pas şi îi făcu semn lui David să se ridice de pe scaun.

David ştia că era inutil să protesteze. Cu gesturi calme, îşi adună hârtiile, sperând că Beaton nu avea să-l văduvească de acele documente. Din fericire, Forbs nu făcu altceva decât să-l escorteze până la uşă.

Acum, David putea să adauge la scurta şi ruşinos încheiata lui carieră etichetarea de „azvârlit fiziceşte în stradă”. Fără a-şi pierde curajul, porni mai departe către secţia de radioterapie, care era adăpostită în propria ei clădire ultramodernă, ce fusese proiectată de acelaşi arhitect care concepuse şi Centrul de Imagistică Medicală.

Secţia de radioterapie utiliza dimineţile de sâmbătă pentru a

se ocupa de pacienţii cu tratamente de lungă durată. David fu nevoit să aştepte o jumătate de oră până să poată doctorul Holster să-l strecoare în biroul său.

Doctorul Holster era cu aproximativ zece ani mai în vârstă decât David, dar părea chiar mai bătrân. Părul îi era în întregime încărunţit, aproape alb. Deşi în dimineaţa aceea era foarte ocupat, fu ospitalier şi îi oferi lui David o ceaşcă de cafea.

— Aşadar, ce pot face pentru dumneata, doctore Wilson? întrebă el.

— Drept început, puteţi să-mi spuneţi David, zise acesta. În afară de asta, speram că mi-aţi permite să vă pun câteva întrebări în legătură cu doctorul Hodges.

— Iată o cerere destul de ciudată, remarcă doctorul Holster, înălţând din umeri. Dar presupun că nu mă deranjează. Ce anume te interesează?

— Este o poveste lungă, recunoscu David. Însă ca s-o scurtez, vă informez că am avut câţiva pacienţi a căror evoluţie în perioada de spitalizare a fost asemănătoare cu cea a pacienţilor doctorului Hodges. Unii dintre aceşti pacienţi fuseseră trataţi de dumneavoastră.

— Dă-i drumul cu întrebarea, îl îndemnă doctorul Holster.

— Înainte de a face asta, spuse David, aş dori, de asemenea, să vă rog ca această conversaţie să rămână confidenţială.

— Acum chiar că-mi stârneşti curiozitatea, zise doctorul Holster. Confidenţială să fie, adăugă apoi, dând aprobator din cap.

— Înţeleg că doctorul Hodges v-a făcut o vizită în ziua în care a dispărut, spuse David.

— Am luat împreună prânzul, pentru a fi mai exacţi, preciză doctorul Holster.

— Ştiu că doctorul Hodges voia să vă vadă în legătură cu un pacient al cărui nume era Clark Davenport.

— Aşa este, confirmă doctorul Holster. Am avut o discuţie îndelungată referitor la acel caz. Din nefericire, domnul Davenport tocmai murise. Cu patru sau cinci luni înaintea decesului său, îl tratasem pentru un cancer de prostată, cu ceea ce consideram noi ca fiind un mare succes. Atât doctorul Hodges, cât şi eu am fost surprinşi şi întristaţi de moartea lui.

— A menţionat vreodată doctorul Hodges cauza exactă a morţii domnului Davenport? întrebă David.

— Din câte îmi amintesc eu, nu, răspunse doctorul Holster. Am presupus, pur şi simplu, că era o recidivă a cancerului său de prostată. De ce mă întrebi?

— Domnul Davenport a decedat în urma unui şoc septic, după o serie de crize de epilepsie, spuse David. Nu cred că acestea aveau vreo legătură cu cancerul lui.

— Nu ştiu dacă poţi afirma asta, replică doctorul Holster. Se pare că făcuse metastaze cerebrale.

— RMN-ul lui era normal, atrase atenţia David. Bineînţeles, n-a fost făcută nici o autopsie, aşa că nu putem fi siguri.

— E posibil să fi existat multiple tumori, prea mici pentru a putea fi detectate prin RMN, zise doctorul Holster.

— A menţionat vreodată doctorul Hodges că ar fi existat ceva în privinţa evoluţiei în spital a domnului Davenport ce el ar fi considerat ca fiind neobişnuit sau neaşteptat? întrebă David.

— Numai moartea lui, răspunse interlocutorul său.

— A mai venit vorba despre altceva în cursul acelui prânz? îşi continuă David interogatoriul.

— Nu prea, răspunse doctorul Holster. În orice caz, nu ţin minte. În timp ce mâncam, l-am întrebat pe Dennis dacă i-ar plăcea să vină înapoi la centrul de radioterapie, să vadă noul aparat pe care-l primisem datorită lui.

— Ce aparat era acela? întreba David.

— Acceleratorul nostru linear, răspunse doctorul Holster, a cărui faţă strălucea de mândrie, ca aceea a unui părinte încântat de odrasla sa. Avem unul dintre cele mai bune aparate fabricate vreodată. Dennis nu-l văzuse niciodată, deşi cu nenumărate prilejuri intenţionase să vină la Centru. Aşa că în drum ne-am oprit acolo şi i l-am arătat A fost cu adevărat impresionat. Vino şi dumneata, o să ţi-l arăt.

Doctorul Holster ieşise deja pe uşă, înainte ca David să poată răspunde într-un fel sau altul. Îl prinse din urmă pe doctorul Holster la jumătatea unui coridor fără ferestre. David nu prea avea chef să vadă un aparat de radioterapie, dar simţea că, pentru a fi politicos, nu avea de ales. Ajunseră la sala de tratamente şi se apropiară de un echipament medical de înaltă

tehnicitate.

— Iată-l! zise cu mândrie doctorul Holster, bătând uşor cu palma aparatul, cu un gest drăgăstos. Acceleratorul semăna cu un aparat de raze X, căruia i se ataşase o masă. Dacă n-ar fi fost devotamentul doctorului Hodges faţă de spital, niciodată n-am fi căpătat frumuseţea asta. Am folosi şi astăzi aparatura cea veche.

David contemplă impresionantul aparat.

— Ce nu era în regulă cu cel vechi? întrebă el.

— Nu era nimic în neregula cu el, zise doctorul Holster. Atâta doar că se baza pe o tehnologie învechită: se folosea cobalt-60. Un aparat cu cobalt nu poate fi reglat asupra unui obiectiv cu aceeaşi precizie ca acceleratorul linear. Este o problemă de fizică, ceva în legătură cu mărimea sursei de cobalt, care are o lungime de aproximativ zece centimetri. Drept urmare, razele gamma ies în afară în toate direcţiile şi sunt greu de focalizat.

— Înţeleg, spuse David, deşi nu era foarte sigur de asta.

Fizica nu fusese niciodată partea lui forte.

— Acceleratorul linear este cu mult superior, continuă doctorul Holster. Orificiul prin care ies razele lui e foarte mic. Şi poate fi programat să aibă o mai mare energie. De asemenea, aparatul cu cobalt necesită ca sursa să fie schimbată la intervale de aproximativ cinci ani, deoarece perioada de înjumătăţire a cobaltului 60 este de circa şase ani. David se lupta să-şi reţină un căscat. Întâlnirea aceasta cu doctorul Holster începea să-i reamintească de facultatea de medicină. Încă mai avem aici aparatul cu cobalt, spuse doctorul Holster. Se află în subsolul spitalului. Conducerea acestuia dusese unele tratative în vederea vânzării lui în Paraguay sau Uruguay, nu ţin minte care din două. Asta e ceea ce fac majoritatea spitalelor când trec la un aparat calitativ superior, aşa cum este acest accelerator linear: vând vechiul aparat unei ţări în curs de dezvoltare. Aparatele sunt încă bune. De fapt, cele vechi au avantajul de a se defecta rareori, deoarece sursa emite raze gamma încontinuu, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, fie că-i iarnă, fie că-i vară.

— Cred că deja v-am răpit prea mult timp, zise David, sperând să pună capăt acelei întâlniri, înainte ca Holster să continue să

dizerteze încă o jumătate de oră.

— Doctorul Hodges a fost foarte interesat când i-am prezentat aparatura, adăugă doctorul Holster. Când am menţionat faptul că vechile aparate au acest avantaj faţă de cele noi, s-a luminat la chip. Ba chiar a vrut să vadă vechiul echipament. Dar dumneata? N-ai vrea să dăm o raită pe acolo?

— Socotesc că ar fi mai bine să renunţ, răspunse David, întrebându-se cum ar reacţiona Helen Beaton şi Joe Forbs dacă s-ar înapoia în spital atât de repede după ce i se arătase uşa.

Câteva minute mai târziu, David se afla pe bicicleta lui, traversând râul Roaring, în drum spre casă. Dimineaţa nu fusese chiar atât de rodnică pe cât ar fi dorit, dar cel puţin obţinuse numerele asigurărilor sociale şi datele de naştere.

În timp ce pedala, gândurile îi reveniră la ceea ce aflase în legătură cu prânzul lui Hodges cu doctorul Holster. Ar fi dorit ca Hodges să-i fi împărtăşit radioterapeutului bănuielile sale. Pe urmă, David îşi aminti cum descrisese doctorul Holster felul în care se luminase Hodges la faţă când aflase de calitatea de a se defecta rareori a vechiului aparat cu cobalt. Se întrebă dacă acest amănunt îl interesase cu adevărat pe Hodges sau dacă nu cumva Holster reflecta propriul său entuziasm asupra auditoriului său captiv. Îşi închipuia că explicaţia era, probabil, aceasta din urmă. Cu siguranţă, Holster rămăsese cu convingerea că şi David fusese profund impresionat de vizita făcută la acceleratorul linear.

După ce dormise până târziu, Calhoun se înapoie la Bartlet abia pe la mijlocul dimineţii. Când intră cu maşina în oraş, se hotărî să atace, în ordine alfabetică, lista angajaţilor spitalului posesori ai unor tatuaje. Asta îl plasa pe Clyde Devonshire pe primul loc.

Detectivul făcu o pauză la vagonul-restaurant de pe Main Street, ca să ia o cafea şi să arunce o privire în cartea de telefoane. Înarmat cu cele cinci adrese, porni spre cea a lui Clyde.

Devonshire locuia deasupra unui magazin de articole sanitare şi mărunţişuri de tot felul. Calhoun urcă scara până la uşa omului şi apăsă butonul soneriei. Neprimind nici un răspuns,

sună încă o dată. După a treia încercare, renunţă, coborî la parter şi hoinări prin magazinul de articole sanitare, de unde îşi cumpără un pachet de trabucuri Antonio y Cleopatra.

— Îl caut pe Clyde Devonshire, îi spuse vânzătorului.

— A plecat de-acasă devreme, îl informă acesta. Probabil, s-a dus la serviciu; la sfârşit de săptămână munceşte mult. Este infirmier la spital.

— Pe la ce oră se întoarce de obicei? întrebă Calhoun.

— În jur de trei şi jumătate sau patru, dacă nu lucrează în schimbul de seară.

În drum spre ieşire, Calhoun urcă iar scara pe furiş şi mai sună o dată la soneria lui Devonshire. Cum tot nu primi nici un răspuns, încercă uşa. Aceasta se deschise.

— *Hello!* strigă detectivul.

Unul din avantajele faptului de a nu mai face parte din forţele poliţieneşti era acela că nu mai trebuia să se sinchisească de amănunte cum ar fi mandatele de percheziţii legale şi dovedirea unui motiv întemeiat. Fără nici o jenă, păşi peste prag şi închise uşa în urma lui.

Apartamentul era mobilat ieftin, dar arăta îngrijit. Calhoun se afla în camera de zi. Pe măsuţa pentru cafea găsi un teanc de tăieturi din ziare referitoare la Jack Kevorkian, celebrul medic „al sinucigaşilor” din Michigan. Mai erau acolo şi alte reviste şi articole al căror subiect îl constituia incitarea la sinucidere.

Calhoun zâmbi, amintindu-şi cum le spusese lui David şi Angelei că, în legătură cu grupul lor de tatuaţi, aveau să iasă la iveală unele lucruri ciudate. Fostul poliţist considera că incitarea la sinucidere şi eutanasia aveau câteva zone de contingenţă şi îşi zise că lui David s-ar putea să-i placă să poarte o scurtă convorbire cu Clyde Devonshire.

Calhoun deschise uşa dormitorului. Şi în această încăpere domnea ordinea. Apropiindu-se de birou, detectivul răsfoi lucrurile de pe el, în căutarea unor fotografii. Nu exista nici una.

Deschizând dulapul, se pomeni uitându-se la un întreg talmeş-balmeş de accesorii de legare, cele mai multe fiind articole din piele neagră cu ţinte din oţel inoxidabil şi lanţuri. Pe un raft se aflau teancuri de reviste şi videocasete din acelaşi domeniu de interes.

În timp ce închidea uşa, Calhoun se întrebă ce avea să dezvăluie cercetarea cu ajutorul calculatorului a trecutului acestui individ bizar.

Străbătând şi celelalte încăperi ale apartamentului, Calhoun continuă să caute fotografii. Spera să găsească una cu Clyde, în care acesta să-şi expună tatuajele. De uşa frigiderului erau prinse, cu magneţi, câteva fotografii, dar nimeni din acele imagini nu avea vreun tatuaj vizibil. Calhoun nu ştia nici măcar care dintre personajele din poze era Clyde.

Detectivul se pregătea să se înapoieze în camera de zi, ca să scotocească prin biroul pe care-l văzuse acolo, când auzi zgomotul unei uşi trântite la parter, urmat de acela al unor paşi pe scară. Vreme de o clipă se temu să nu fie prins încălcând o proprietate privată. Se gândi s-o şteargă, dar apoi, în loc să încerce să scape prin fugă, se duse la uşa de intrare şi o deschise, luând-o prin surprindere pe persoana care era pe punctul de a o deschide din partea cealaltă.

— Clyde Devonshire? întrebă Calhoun pe un ton aspru.

— Da, zise Clyde. Ce dracu’ se petrece?

— Mă numesc Phil Calhoun, se prezentă fostul poliţist, întinzând către Clyde o carte de vizită. Te aşteptam. Hai înăuntru.

Clyde îşi trecu în mâna cealaltă pachetul pe care-l căra, ca să poată lua cartea de vizită.

— Sunteţi anchetator? întreba, după ce o citi.

— Corect, zise Calhoun. Am fost poliţist statal până când guvernatorul a decis că eram prea bătrân. Aşa că m-am apucat de munca de detectiv. Am tot stat aici aşteptând să revii acasă, ca să-ţi pot pune câteva întrebări.

— Ei bine, m-aţi făcut să trag o sperietură zdravănă, recunoscu Clyde, ducându-şi o mână la piept şi lăsând să-i scape un oftat de uşurare. Nu sunt obişnuit să mă înapoiez acasă şi să găsesc diverşi indivizi în apartamentul meu.

— Îmi pare rău, spuse Calhoun. Bănuiesc că ar fi trebuit să aştept pe scară.

— N-ar fi fost comod, zise Clyde. Luaţi loc. Am cafea, floricele de porumb sau…

— Ceva bere ai? întrebă Calhoun.

— Sigur că da.

În timp ce Clyde scotea bere din frigider, Calhoun aruncă pe furiş o privire în sacoşa cu care venise Devonshire. Înăuntru se aflau videocasete asemănătoare cu cele descoperite de el în dulap.

Clyde reveni în camera de zi aducând două beri. Era sigur că vizitatorul său se uitase în sacoşa lui. Punând berile pe măsuţa pentru cafea, luă de jos sacoşa şi, cu grijă, îi închise partea de sus.

— Amuzamente, spuse, în chip de explicaţie.

— Am observat, zise Calhoun.

— Sunteţi heterosexual? îl întrebă Clyde.

— Acum nu prea mai sunt de nici un fel, răspunse Calhoun, măsurându-şi din priviri gazda.

Clyde avea în jur de treizeci de ani. Era de înălţime medie şi avea pâr castaniu. Arăta ca şi cum ar fi fost un bun fundaş în fotbalul din liceu.

— Ce fel de întrebări voiaţi să-mi puneţi? întrebă Clyde, oferindu-i lui Calhoun o bere.

— L-ai cunoscut pe doctorul Hodges? îşi începu fostul poliţist interogatoriul.

— De ce naiba vă ocupaţi cu anchetarea acelui personaj demn de dispreţ, care face deja parte din istoria antică? replică Devonshire, izbucnind într-un scurt râs batjocoritor.

— S-ar părea că nu aveai o opinie prea bună despre el.

— Era un ticălos încuiat, zise Clyde. Avea o concepţie învechită cu privire la rolul unui asistent medical. Considera că noi am fi forme de viaţă inferioare, care se presupune că ar trebui să facem toată munca murdară şi să nu discutăm ordinele medicilor.

Ştiţi cum vine asta: să fii văzut, dar nu şi auzit. Hodges i-ar fi părut depăşit până şi Clarei Barton.

— Cine a fost Clara Barton?

— Era infirmieră pe câmpul de luptă pe vremea Războiului Civil. Tot ea e cea care a organizat Crucea Roşie.

— Ştii cine l-a ucis pe doctorul Hodges? întrebă Calhoun.

— Nu eu, dacă la asta vă gândiţi, răspunse Clyde. Dar, dacă aflaţi, daţi-mi de ştire. Mi-ar plăcea să-i fac cinste tipului cu o

bere.

— Ai vreun tatuaj? îl întrebă Calhoun.

— Sigur că da, zise Clyde. Am chiar mai multe.

— Unde?

— Vreţi să le vedeţi?

— Da.

Rânjind cu gura până la urechi, Clyde îşi descheie manşetele şi îşi scoase cămaşa. Se ridică în picioare şi luă diverse poziţii, de parcă ar fi fost un culturist. Apoi râse. Avea câte un lanţ tatuat în jurul încheieturii fiecărei mâini, un dragon pe partea superioară a braţului drept, iar pe pectorali câte o pereche de săbii încrucişate deasupra fiecărui sfârc.

— Săbiile astea mi le-am făcut la New Hampshire, pe vremea când eram în liceu, zise el. Restul mi-au fost făcute la San Diego.

— Dă-mi voie să-ţi văd tatuajele de pe încheieturile mâinilor, îi ceru Calhoun.

— Oh, nu! se împotrivi Clyde, îmbrăcându-şi iar cămaşa. Nu vreau să vă arăt totul de prima dată. N-aţi mai reveni.

— Schiezi? îl întrebă Calhoun.

— Ocazional, răspunse Clyde. Da’ chiar că săriţi dintr-un capăt al lumii în celălalt, cu întrebările dumneavoastră, adăugă el.

— Ai o mască pentru schi?

— Oricine care schiază în New England posedă o mască de schi. Doar dacă nu e masochist.

— Mulţumesc pentru bere, zise Calhoun, ridicându-se în picioare. Trebuie să-mi văd de drum.

— Mare păcat, replică Clyde. Tocmai începeam să mă distrez.

Calhoun coborî scara, ieşi în stradă şi urcă în furgonetă. Era bucuros să plece din apartamentul lui Clyde Devonshire. Individul era, în mod evident, un tip neobişnuit, poate chiar bizar, întrebarea era – oare ar fi putut să-l ucidă pe Hodges? Cumva, Calhoun credea că răspunsul era nu. Poate că Clyde era ciudat, însă părea sincer. Cu toate acestea, lanţurile tatuate pe încheieturile mâinilor lui îl deranjau pe Calhoun, cu atât mai mult cu cât nu avusese prilejul să le cerceteze de aproape. Şi îl intriga interesul manifestat de individ faţă de Kevorkian. Era oare vorba de o simplă curiozitate sau de un soi de minţi

înrudite? Deocamdată, Clyde avea să rămână pe lista suspecţilor. Calhoun era nerăbdător să afle ce avea să scoată la iveală, referitor la trecutul lui, verificarea cu ajutorul computerului.

Detectivul îşi consultă lista. Următorul nume era Joe Forbs. Adresa era indicată ca fiind în apropierea colegiului, nu departe de locuinţa soţilor Gannon.

La casa lui Forbs, când Calhoun bătu în uşă, aceasta fu întredeschisă de o femeie cu părul înspicat cu şuviţe argintii. Detectivul se prezentă şi îşi arătă cartea de vizită. Femeia nu fu impresionată. Era o băştinaşă a New Englandului mai tipică decât Clyde Devonshire: zgârcită la vorbă şi nu prea prietenoasă.

— Doamna Forbs? întrebă Calhoun. Femeia dădu afirmativ din cap. Joe este acasă?

— Nu, zise doamna Forbs. Va trebui să veniţi mai târziu.

— La ce oră?

— Nu ştiu. În fiecare zi e altfel.

— L-aţi cunoscut pe doctorul Dennis Hodges?

— Nu.

— Îmi puteţi spune unde este tatuat domnul Forbs?

— Va trebui să reveniţi, repetă doamna Forbs.

— Dânsul schiază? perseveră Calhoun.

— Îmi pare rău, zise doamna Forbs şi închise uşa.

Calhoun auzi cum se trag o serie de zăvoare. Avea impresia certă că doamna Forbs credea că el era un încasator de plăţi.

Urcând iar în furgonetă, Calhoun oftă. Acum se lămurise doar cu privire la unul din doi. Dar nu se simţea descurajat. Era timpul să treacă la următorul nume de pe lista lui: Claudette Maurice.

— Oho! exclamă el, când opri vehiculul vizavi de casa lui Claudette Maurice.

Aceasta era o clădire mică asemănătoare cu o casă de păpuşi. Ceea ce-l deranja pe Calhoun era faptul că obloanele ferestrelor de la faţadă erau închise.

Fostul poliţist se duse la uşa din faţă şi, deoarece nu exista sonerie, bătu de câteva ori. Nu căpătă nici un răspuns. Ridicând capacul cutiei de scrisori, constată că aceasta era aproape plină.

Depărtându-se de casă, Calhoun se duse la cel mai apropiat vecin. Obţinu repede răspunsul acestuia: Claudette Maurice era în vacanţă. Plecase în Hawaii.

Detectivul se înapoie la furgonetă. Acum scorul era de unu la trei. Se uită la următorul nume: Werner Van Slyke. Se gândi dacă să nu treacă peste Van Slyke, ţinând seama că discutase deja cu el, dar se hotărî ca, oricum, să-i facă o vizită. Prima oară când îl văzuse nu ştiuse de tatuajul lui Van Slyke.

Acesta locuia în zona sud-estică a oraşului, pe o alee liniştită, pe care clădirile erau mult retrase faţă de stradă. Calhoun opri furgoneta în spatele unui şir de maşini parcate pe partea de vizavi a casei lui Van Slyke.

În mod surprinzător, locuinţa lui Van Slyke era dărăpănată şi părea să aibă mare nevoie de o zugrăveală. Nu arăta ca o casă locuită de şeful unui serviciu de întreţinere. Obloane prăpădite atârnau cu înclinări ciudate de ramele ferestrelor respective. Priveliştea aceea îi făcu lui Calhoun pielea ca de găină.

Detectivul îşi aprinse un Antonio y Cleopatra şi privi cu atenţie casa. Sorbi câteva înghiţituri din cafeaua, care acum se răcise. Înăuntrul şi în preajma clădirii nu se vedea nici un semn de viaţă, iar pe aleea de acces nu se afla nici un vehicul. Calhoun se îndoia că în casă ar fi fost cineva.

Gândindu-se să arunce o privire în jur, aşa cum procedase la locuinţa lui Clyde Devonshire, Calhoun coborî din furgonetă şi traversă strada. Cu cât se apropia mai mult de casă, cu atât mai mizeră i se părea înfăţişarea acesteia. Sub streaşină remarcă chiar puţin putregai.

Soneria de la intrare nu funcţiona. Calhoun o apăsă în câteva rânduri, dar nu auzi nimic. Bătu de două ori, dar nu căpătă nici un răspuns. Părăsind treptele din faţă, dădu ocol casei.

Situat mult în spatele acesteia, se înălţa un şopron care fusese transformat în garaj. Calhoun nu acordă atenţie şopronului şi îşi continuă drumul pe după casă, încercând să vadă ceva prin ferestre. Asta nu era uşor, deoarece geamurile erau murdare, în partea din spate a clădirii existau două chepenguri fixate cu un lacăt vechi şi ruginit. Calhoun bănui că ascundeau scara care ducea la subsol.

Revenind la faţada casei, urcă iar până în verandă. Oprindu-

se la uşă, se uită în jur, să se încredinţeze că nu-l vedea nimeni. Apoi încercă uşa. Era neîncuiată.

Pentru a fi absolut sigur că nu era nimeni acasă, Calhoun bătu iarăşi în uşă, atât de tare cât suportau încheieturile degetelor lui. Convins că nu avea a se teme de prezenţa cuiva, întinse din nou mâna spre clanţă. Spre surprinderea lui, uşa se deschise de la sine. Calhoun îşi înălţă privirea. Van Slyke se uita bănuitor la el.

— Ce dracu' vrei? întrebă Van Slyke.

Calhoun fu nevoit să-şi scoată trabucul pe care şi-l vârâse între dinţi.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, zise el. Tocmai se întâmpla să fiu prin zonă şi m-am gândit să trec pe la dumneavoastră. Aşa cum desigur vă amintiţi, am spus că aveam să revin. Mai am câteva întrebări. Ce părere aveţi? Este un moment convenabil?

— Presupun că e-n regulă dacă discutăm acum, spuse Van Slyke după o pauză de gândire. Dar nu dispun de prea mult timp.

— Niciodată nu stau mai mult decât atât cât mă simt bine primit, îl asigură Calhoun.

Beaton bătuse de câteva ori în uşa anticamerei biroului lui Traynor până să-i audă paşii apropiindu-se s-o deschidă.

— Mă mir că eşti aici, zise ea.

— Îmi petrec atât de mult timp la spital, replică el, încuind uşa în urma ei după ce o lăsase să intre, încât, ca să am puţină intimitate, simt nevoia să vin aici noaptea şi la sfârşit de săptămână.

— A fost greu să te găsesc, spuse Beaton, urmându-l în biroul lui personal.

— Cum ai reuşit? o întrebă Traynor.

— Am sunat la tine acasă, îi explică ea. Am cerut să vorbesc cu soţia ta.

— S-a purtat civilizat? întrebă el, instalându-se comod în fotoliul de la masa de lucru, pe care se aflau teancuri de acte şi contracte.

— Nu foarte, recunoscu Beaton.

— Nu mă miră.

— Trebuie să discut cu tine despre cuplul acela de tineri pe care i-am angajat în primăvara trecută, zise Beaton. Au fost un dezastru. Amândoi au fost concediaţi ieri. Soţul lucra în cadrul CMV-ului, iar ea, la secţia noastră de patologie.

— Pe ea mi-o amintesc, spuse Traynor. Când cu picnicul organizat de Ziua Muncii, Wadley alerga în jurul ei ca un câine în călduri.

— Asta e doar o parte a problemei, replică Beaton. Wadley a concediat-o, însă ea a venit ieri la mine şi s-a plâns că a fost hărţuită sexual, ameninţând că va da în judecată spitalul. Zicea că se dusese la Cantor cu mult înainte de a fi concediată, pentru a face reclamaţie, fapt pe care Cantor l-a confirmat.

— Avea Wadley vreun motiv ca s-o concedieze?

— Din câte afirmă el, da. Posedă dovezi că ea a părăsit în repetate rânduri oraşul în timp ce era de serviciu, chiar şi după ce îi atrăsese în mod special atenţia să nu facă aşa ceva.

— Atunci, nu avem de ce să ne îngrijorăm. Atâta vreme cât el a avut un motiv ca s-o concedieze, situaţia noastră e foarte bună. Îi cunosc eu pe bătrânii judecători care vor audia cazul. Vor sfârşi prin a-i ţine femeii o predică.

— Totuşi, problema asta mă nelinişteşte. Iar soţul, doctorul Wilson, urmăreşte ceva. Chiar în dimineaţa asta am fost nevoită să-l dau afară, sub pază, din camera cu fişele medicale. Ieri după-amiază fusese acolo, să acceseze calculatorul spitalului, cu scopul de a verifica ratele mortalităţii.

— Pentru ce naiba?

— Habar n-am.

— Dar tu mi-ai afirmat că cifrele noastre privitoare la rata mortalităţii sunt în ordine, zise Traynor. Aşa că nu văd de ce ne-ar păsa că el le verifică.

— Toate spitalele consideră că datele lor referitoare la rata mortalităţii constituie informaţii confidenţiale, declară Beaton. Publicul larg nu înţelege cum sunt alcătuite. Cifrele ratei mortalităţii pot constitui un adevărat dezastru pentru relaţiile cu publicul, ceva de care, cu siguranţă, nu are nevoie Spitalul Bartlet.

— În privinţa asta sunt de acord cu tine, zise Traynor. Aşadar, să-l ţinem pe tip departe de fişele medicale. N-ar trebui să fie

ceva dificil, de vreme ce l-a concediat CMV-ul. De fapt, pentru ce a fost dat afară?

— Se situa mereu la limita inferioară a rentabilităţii, explică Beaton şi la limita superioară a utilizării serviciilor, mai ales a spitalizării.

— În mod cert nu-i vom simţi lipsa, zise Traynor. S-ar părea că ar trebui să-i trimit lui Kelley o sticlă de whisky drept mulţumire că ne-a făcut un serviciu.

— Familia asta mă îngrijorează, continuă Beaton. Ieri au dat năvală în spital, ca s-o scoată de-acolo cu forţa pe fiica lor, cea cu fibroză chistică. Au luat-o din spital împotriva sfatului medicului lor pediatru.

— Asta mi se pare ciudat, comentă Traynor. Cum se simte copilul? Bănuiesc că acesta e lucrul cel mai important.

— Se simte foarte bine, spuse Beaton. Am discutat cu medicul pediatru. Fetiţa se simte excelent.

— Atunci, de ce să-ţi faci griji? replică Traynor.

Înarmată cu numerele asigurărilor sociale şi cu datele de naştere, Angela porni spre Boston. În dimineaţa aceea îl sunase pe Robert Scali, aşa că acesta o aştepta. Ea nu-i explicase scopul întâlnirii. Explicaţia ar fi durat prea mult şi, în afară de asta, ar fi părut prea ciudată.

Se întâlni cu Robert la unul dintre numeroasele şi micile restaurante indiene din piaţa centrala a Cambridgeului. Când Angela intra în local, Robert se ridică de la una din mese. Angela îl sărută pe obraz, apoi trecu la problema care o interesa, îi spuse ce anume dorea şi îi înmână lista. El se uita lung la foaie.

— Aşadar, vrei să afli trecutul acestor persoane? întrebă el, aplecându-se peste masă. Speram că aveai motive mai personale pentru a-mi telefona atât de pe neaşteptate. Îmi închipuiam că voiai să mă vezi.

Angela se simţi imediat jenată. Când se mai întâlniseră alteori, Robert nu făcuse niciodată vreo aluzie la reaprinderea vechii lor pasiuni. Decise că era mai bine să adopte de la bun început o atitudine clară. Îl încredinţă pe Robert că avea o căsnicie fericită şi că venise numai pentru că îi era necesar ajutorul lui.

Dacă Robert fu dezamăgit, reuşi totuşi să-şi ascundă acel sentiment. Întinse braţul peste masă şi strânse mâna Angelei.

— Mă bucur că te văd, indiferent care ar fi motivul, îi spuse. Şi voi fi încântat să-ţi fiu de ajutor. Ce anume doreşti, de fapt?

Angela îi mărturisi că i se spusese că o mulţime de informaţii referitoare la o persoana ar putea fi obţinute cu ajutorul unor cercetări făcute cu calculatorul, utilizând ca bază doar numărul asigurării sociale şi data naşterii.

— Habar n-ai câte lucruri se pot afla, zise Robert, izbucnind în râsul lui profund şi răguşit, pe care Angela şi-l amintea atât de bine. Dacă aş fi, realmente, motivat, aş putea să obţin tranzacţiile făcute în ultima lună de Bill Clinton cu visa-card-ul său.

— Vreau să aflu tot ce se poate despre aceste persoane, spuse Angela, bătând uşor cu palma lista ei.

— Nu poţi fi ceva mai explicită? întrebă Robert.

— Nu prea. Vreau tot ce ai reuşi să găseşti. Un prieten de-al meu a descris procedeul acesta ca pe o partidă de pescuit.

— Cine-i prietenul acela? deveni Robert curios.

— Ei bine, nu este chiar un prieten, recunoscu Angela. Îl cheamă Phil Calhoun. E un poliţist pensionat, care s-a transformat în detectiv particular. David şi cu mine l-am angajat.

În continuare, Angela îi prezentă lui Robert o scurtă relatare a evenimentelor petrecute la Bartlet. Începu cu descoperirea cadavrului lui Hodges în subsolul locuinţei lor, apoi descrise fascinantul indiciu referitor la tatuaj şi încheie expunând teoria conform căreia cineva îi ucidea pe pacienţi în chip de eutanasie greşit înţeleasă.

— Dumnezeule! exclamă Robert, când Angela îşi termină povestirea. Distrugi imaginea mea despre viaţa liniştită din provincie.

— A fost ca un coşmar, conveni Angela.

— Douăzeci şi cinci de nume vor duce la obţinerea unui mare volum de date, remarcă Robert, luând lista. Sper că eşti pregătită pentru aşa ceva. Ai venit cu un camion?

— În mod special ne interesează astea cinci, zise Angela, arătând numele persoanelor care lucrau în cadrul spitalului şi explicând de ce.

— Pare o treabă amuzantă, spuse Robert. Cele mai rapide informaţii vor fi cele referitoare la situaţia financiară, deoarece există destul de multe baze de date de acest fel, în care putem pătrunde cu uşurinţa. Aşa că, în curând, vom avea informaţii cu privire la cărţile de credit, la conturile bancare, la transferurile băneşti şi la datorii. După aceea, lucrurile devin mai dificile.

— Care ar fi etapa următoare? se interesă Angela.

— Presupun că mai uşor de obţinut vor fi informaţiile cu privire la asigurarea socială, răspunse Robert. Dar strecurarea în băncile lor de date e puţin mai delicată. Însă nu imposibilă, mai ales că am un prieten aici, la MIT[38], care lucrează la paza băncii de date pentru diverse agenţii guvernamentale.

— Crezi că ne va ajuta? întrebă Angela.

— Peter Fong? Sigur că ne va ajuta, dacă-l rog eu. Când vrei materialul ăsta?

— Ieri, zise Angela, zâmbind.

— Acesta-i unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la tine, spuse Robert. Mereu eşti foarte nerăbdătoare. Haide, vino să-i facem o vizită lui Peter Fong.

Biroul lui Peter era ascuns undeva departe, în capătul din spate al celui de-al treilea etaj al clădirii acoperite cu o tencuială crem, situate în mijlocul campusului Institutului de Tehnologie. Semăna mai mult a laborator de electronică decât a birou. Era plin de computere, tuburi cu raze catodice, afişaje cu cristale lichide, sârme, magnetofoane şi tot felul de alte echipamente electronice pe care Angela nu era în stare să le identifice.

Peter Fong era un american de origine asiatică, dând impresia unui om foarte energic, ai cărui ochi erau şi mai negri decât ai lui Robert. Pentru Angela fu imediat evident că el şi Robert erau cei mai buni prieteni din lume.

Robert îi dădu lui Peter lista şi îi spuse ce anume doreau. Peter se scărpina pe cap şi reflectă asupra cererii lor.

— Sunt de acord că asigurarea socială ar fi cel mai indicat obiectiv cu care să începem, zise Peter, dar şi o cercetare a bazei de date a FBI-ului ar fi o idee bună.

---

[38] MIT: abreviere de la *Massachusetts Institute of Technology* (lb. engl.) = Institutul de Tehnologie din Massachusetts *(n.tr.).*

— E posibil aşa ceva? se miră Angela, pentru care lumea informaţiilor obţinute prin calculator constituia o noutate.

— Nici o problemă, o asigură Peter. Am o colegă în Washington. Se numeşte Gloria Ramirez. Am colaborat cu ea la proiectul asigurării securităţii acestei baze de date. Ea este în legătură cu ambele organizaţii.

Peter folosi un procesor de texte pentru a scrie ceea ce voia, apoi introduse materialul într-un fax.

— De obicei, comunicăm prin fax, dar, de astă dată, ea va răspunde prin calculator, explică el. Ţinând seama de volumul de date, va fi mai rapid.

Peste câteva minute, datele curgeau în hard discul calculatorului său. Peter aranjă ca o parte din material să apară pe ecran.

Angela se uită peste umărul lui Peter, trecând repede cu privirea peste ecran. Ceea ce se afişa era o parte din fişa de asigurări sociale a lui Joe Forbs, din care reieşeau slujbele ocupate de el în ultima vreme, precum şi plăţile efectuate la fondul de asigurări sociale. Angela fu impresionată. Era totodată dezamăgită să constate cât de uşor se puteau obţine asemenea informaţii.

Peter puse în funcţiune imprimanta cu laser. Aceasta începu să scuipe file după file pline de date. Robert se apropie de aparat şi luă o foaie. Angela se duse lângă el. Documentul era fişa de asigurări sociale a lui Werner Van Slyke.

— Interesant, zise Angela. A fost în marină. Probabil că acolo şi-a făcut tatuajul.

— O sumedenie de bărbaţi înrolaţi în armată îşi închipuie că un tatuaj este un ritual care dovedeşte trecerea lor pe acolo, comentă Robert.

Peste puţin timp, Angela fu şi mai mirată văzând cum pe o altă imprimanta începeau să vină caziere penale. Peter fusese nevoit să pună în funcţiune încă un aparat, deoarece primul era foarte ocupat cu materialele referitoare la asigurările sociale.

Dat fiind că Bartletul era un oraş foarte mic şi liniştit, Angela nu se aşteptase la un mare volum de informaţii de natură penală. Însă întocmai ca şi cu multe alte păreri pe care şi le făcuse în legătură cu Bartletul, presupunerea ei se dovedi a fi

greşită. Cel mai semnificativ lucru, din punctul ei de vedere, fu descoperirea că, în urmă cu şase ani, Clyde Devonshire fusese arestat şi condamnat pentru viol. Incidentul avusese loc în Norfolk, statul Virginia şi el ispăşise doi ani din pedeapsă în penitenciarul statal.

— Pare să fie un tip pe care-i o plăcere să-l ai într-un oraş mic, zise Robert pe un ton sarcastic.

— Lucrează la camera de gardă a spitalului, spuse Angela. Mă întreb dacă îi cunoştea cineva cazierul.

Robert se înapoie la cealaltă imprimantă şi scotoci prin date până când găsi informaţii referitoare la Clyde Devonshire.

— A fost şi el la marină, îi strigă Angelei, care rămăsese fascinată de informaţiile de ordin penal care continuau să sosească. De fapt, datele par să arate că el era înrolat în marină când a fost arestat pentru viol. Angela se apropie de aparat, ca să se uite peste umărul lui Robert. Ia priveşte aici, îi spuse el, atrăgându-i atenţia asupra unui şir de spaţii albe apărute în istoricul asigurăm sociale, după ce domnul Devonshire ieşise din închisoare. Am mai văzut şi alteori fişe din astea. Astfel de goluri sugerează fie că individul a mai ispăşit şi alte condamnări, fie că folosea nume false.

— Dumnezeule sfinte! exclamă Angela. Ne prevenise Phil Calhoun că aveam să fim surprinşi de ce avea să iasă la iveală. E clar că nu se înşela.

O jumătate de oră mai târziu, Angela şi Robert părăsiră biroul lui Peter încărcaţi cu câteva cutii pline cu hârtii de calculator. Se duseră la biroul lui Robert.

Locul de muncă al acestuia semăna foarte bine, în ceea ce priveşte echipamentul tehnic, cu cel al lui Peter. Singura deosebire semnificativă consta în faptul că biroul lui Robert avea o fereastră cu vedere spre râul Charles.

— Ia să obţinem câteva informaţii de natură financiară, zise Robert, aşezându-se în faţa unuia dintre terminalele lui.

Nu peste mult timp, pe ecran începură să curgă materiale informative, ca şi cum s-ar fi străpuns o gaură într-un stăvilar.

Pe măsură ce imprimantele lui Robert păcăneau cuprinse de o activitate febrilă, filele zburau în coşurile colectoare cu o rapiditate uimitoare.

— Sunt copleşită, recunoscu Angela. Niciodată nu mi-am închipuit că asemenea volume de informaţii ar putea fi obţinute atât de uşor.

— Ca simplu amuzament, hai să vedem ce putem obţine referitor la tine, propuse Robert. Care-i numărul asigurării tale sociale?

— Nu, mulţumesc, replică Angela. Ştiind câte datorii am, ar fi ceva prea deprimant.

— Voi încerca să capăt, la noapte, mai multe informaţii privitoare la suspecţii tăi, zise Robert. Uneori e mai uşor noaptea, când traficul de semnale electronice e mai redus.

— Îţi mulţumesc foarte mult, spuse Angela, străduindu-se să ridice de pe pardoseală cele două cutii cu materiale.

— Cred c-ar fi mai bine să-ţi dau eu o mână de ajutor cu toate bagajele astea, zise Robert.

După ce materialul informativ fuse încărcat în portbagaj, Angela îl îmbrăţişă cu căldură pe Robert.

— Încă o dată, îţi mulţumesc, zise ea, îmbrăţişându-l din nou. Mi-a făcut mare plăcere să te revăd.

Când Angela se îndepărtă cu maşina, Robert îşi flutură mâna în semn de adio. Ea urmări cu privirea cum silueta lui, reflectată în oglinda retrovizoare, devenea din ce în ce mai mică. Cu excepţia scurtului moment de jenă de la sosirea ei, revederea fusese plăcută. Acum, Angela abia aştepta să le arate, lui David şi lui Calhoun, tot materialul acela.

— Sunt acasă! strigă ea, de cum intră prin uşa de serviciu.

Neauzind nici un răspuns, se duse înapoi la maşină, să ia ea însăşi cea de-a doua cutie cu material informativ. Când reveni, casa continua să fie tăcută. Cu un sentiment de nelinişte din ce în ce mai accentuat, străbătu bucătăria şi sufrageria, în drum spre scară. Fu surprinsă când îl găsi pe David citind în camera de zi.

— De ce nu mi-ai răspuns? îl întrebă.

— Ai zis că erai acasă, replică el. Nu mi s-a părut că asta necesita un răspuns.

— Ce-i cu tine? întrebă Angela.

— Absolut nimic. Cum a decurs ziua petrecută de tine cu vechiul tău prieten?

— Oh, despre asta era vorba? se dumiri Angela.

David înălţă din umeri.

— Mi se pare ciudat, zise apoi, că de-a lungul celor patru ani în care am locuit la Boston ai păstrat tăcerea în legătură cu acest bărbat din trecutul tău.

— David! exclamă Angela cu o nuanţă de exasperare în glas. Se apropie de el şi i se aruncă pe genunchi, petrecându-şi braţele pe după gâtul lui. Nu intenţionam să ascund existenţa lui Robert. Crezi că, dacă aş fi vrut să păstrez secretul în privinţa lui, i-aş fi rostit acum numele? Nu ştii că pe tine te iubesc, pe nimeni altul? spuse ea, sărutându-l pe nas.

— Sigur? întrebă David.

— Sigur, zise Angela. Cum se mai simte Nikki?

— Foarte bine. Acum trage un pui de somn. E teribil de necăjită în legătură cu Caroline. Dar din punct de vedere fizic se simte excelent. Tu cum te-ai descurcat?

— N-o să-ţi vină să crezi. Hai să-ţi arăt!

Trăgându-l după ea în bucătărie, Angela îi arătă cutiile. El luă câteva file şi le parcurse cu privirea.

— Ai dreptate, spuse. Nu-mi vine să cred. O să ne ia ceasuri întregi ca să parcurgem toate astea.

— Bine că suntem şomeri, replică Angela. Cel puţin, dispunem de timp din plin.

— Mă bucur să constat că ţi-ai recăpătat simţul umorului, zise David.

Pregătiră masa de seară împreună. Când se trezi, li se alătură şi Nikki, deşi îi era greu să se deplaseze, din cauza unei perfuzii care deocamdată nu-i fusese întreruptă. Înainte de a se aşeza să mănânce, David îi telefona doctorului Pilsner. Deciseră de comun acord că perfuzia lui Nikki putea fi deconectată, antibioticele continuând să-i fie administrate pe cale orală.

În timpul cinei, David şi Angela discutară despre necesitatea de a le da părinţilor lor vestea referitoare la statutul lor de salariaţi în Bartlet. Pe nici unul din ei nu-i încânta o asemenea perspectivă.

— Nu ştiu de ce eşti îngrijorată, spuse David. Probabil că amândoi părinţii tăi vor chiui de bucurie. Oricum, ei n-au vrut niciodată să venim aici.

— Tocmai asta-i problema, zise Angela. O să mă scoată din minţi când vor începe vechiul cântec cu „Ţi-am spus eu”.

După cina, în timp ce Nikki se uita la televizor, David şi Angela trecură la corvoada de a parcurge datele obţinute prin calculator. David era din ce în ce mai uluit şi mai înspăimântat de bogăţia de informaţii accesibile unor intruşi.

— Treaba asta o să ne ia zile întregi, se văită el.

— Poate că ar trebui să ne concentrăm atenţia numai asupra celor în legătură cu spitalul, sugeră Angela. Aceştia sunt doar cinci.

— Bună idee, se învoi David.

Ca şi Angelei, lui David cele mai incitante informaţii i se păreau a fi cele de natură penală. Fu deosebit de uimit de vestea că Clyde Devonshire nu numai că ispăşise o condamnare la închisoare pentru viol, dar că mai şi fusese arestat în Michigan pentru a se fi învârtit în preajma casei lui Kevorkian. Incitarea la sinucidere şi eutanasia aveau în comun unele justificări filosofice. David se întrebă dacă nu cumva era posibil ca Devonshire să fie acel „înger al îndurării”.

David fu uimit şi când află că Peter Ullhof fusese arestat de şase ori în faţa unor centre de planificare familială, de trei ori în faţa unor clinici în care se practicau avorturi şi o dată pentru agresarea şi vătămarea corporală a unui medic.

— Iată ceva interesant, remarcă Angela, care se uita prin materialul referitor la asigurarea socială. Toate aceste cinci persoane au prestat serviciu militar, inclusiv Claudette Maurice. Asta chiar că-i o coincidenţă.

— Poate că de aceea au toţi tatuaje, zise David.

Amintindu-şi comentariul lui Robert, cum că tatuajele constituiau un ritual legat de trecerea prin armată, Angela dădu aprobator din cap.

După ce o ajutară pe Nikki să-şi facă terapia respiratorie, o duseră la culcare. Apoi se înapoiară la parter şi aduseră foile tipărite la imprimantă în camera de zi. Reîncepură să le cerceteze amănunţit, alcătuind câte un teanc distinct pentru fiecare dintre cei cinci angajaţi ai spitalului.

— Mă aşteptam ca Phil Calhoun să fi sunat până acum, spuse Angela. Eram nerăbdătoare să-i aflu părerea despre unele dintre

informaţiile acestea, mai ales asupra celor privitoare la Clyde Devonshire.

— Calhoun este un soi de om independent, zise David. A declarat că ne va suna când va avea să ne spună ceva.

— Ei bine, o să-l sun eu, decise Angela. Avem noi să-i spunem ceva.

Angela nu reuşi să obţină la celălalt capăt al firului decât robotul telefonic al lui Calhoun. Nu lăsă nici un mesaj.

— Unul dintre lucrurile care mă miră, zise David, după ce Angela reveni de la telefon, continuând să cerceteze datele referitoare la asigurările sociale, este frecvenţa cu care aceste persoane şi-au schimbat slujba.

Angela se apropie de el şi i se uită peste umăr. Imediat întinse mâna şi luă o hârtie pe care David tocmai se pregătea s-o pună pe teancul lui Van Slyke.

— Ia uită-te aici, spuse, indicând o anume înregistrare. Van Slyke a fost în marină vreme de douăzeci şi una de luni.

— Şi ce-i cu asta? întrebă David.

— Nu-i ceva neobişnuit? credeam că, în marină, cel mai scurt stagiu militar e de trei ani.

— Nu ştiu, zise David.

— Hai să ne uităm la fişa de serviciu militar a lui Devonshire, sugeră Angela. Răsfoi prin teancul corespunzător lui Devonshire, până când găsi foaia respectivă. Ăsta a rămas înrolat patru ani şi jumătate.

— Dumnezeule! exclamă David. Ia ascultă aici: Joe Forbs s-a declarat de trei ori în stare de faliment. Cu un asemenea palmares, cum de poate obţine o carte de credit? Dar reuşeşte. De fiecare dată a obţinut toate noile cărţi de credit de la câte o altă instituţie. Uimitor!

Pe la ora unsprezece, David abia mai reuşea să ţină ochii deschişi.

— Îmi pare rău, dar eu mă duc la culcare, zise el, aruncând pe masă hârtiile pe care le mai avea în mână.

— Speram să spui tu asta. Sunt şi eu frântă de oboseală. Urcară la etaj braţ la braţ, mulţumiţi că realizaseră atât de multe într-o singură zi. Dar poate că n-ar fi dormit atât de bine, dacă ar fi bănuit ce furtună iscase munca lor.

24

Duminică, 31 octombrie

ZORII ZILEI DE HALLOWEEN SE IVIRĂ CU UN CER SENIN şi cu promoroacă prinsă pe dovlecii cu chipuri rânjite cocoţaţi pe verande şi pe pervazurile ferestrelor. Nikki se trezi simţindu-se perfect normal din punct de vedere fizic şi, dată fiind atmosfera sărbătorească, până şi starea psihică i se ameliorase considerabil, încă de pe la începutul săptămânii, Angela îşi făcuse o datorie de onoare din a alcătui rezerve de lumânări şi fructe pentru eventualii colindători cu „poznă-sau-trataţie”.

Pe Angela nu o interesa mersul la biserică. Ideea de a încerca să se integreze în comunitatea Bartletului îşi pierduse atractivitatea. David se oferise să le ducă să ia obişnuita gustare la Hanul Iron Horse chiar dacă nu mergeau la biserică, dar Angela preferă să stea acasă.

După micul dejun, Nikki începu să se agite, cerând să fie lăsată să plece şi ea în tradiţionalele vizite prin vecini, dar gândul acesta n-o entuziasma deloc pe Angela. Îi era teamă s-o lase să iasă în frigul de afară, la atât de scurtă vreme după ce avusese ultima ei criză de congestie. În chip de compromis, îl trimise pe David în oraş, să încerce să cumpere un dovleac, între timp ea însăşi ajutând-o pe Nikki să pregătească locuinţa pentru copiii care aveau să vină la uşa lor.

Angela o puse pe Nikki să umple ochi, cu mici batoane de ciocolată, un castron de salată voluminos. Fetiţa îl cără în holul de la intrare şi-l puse pe masa de lângă uşă.

După aceea, Angela o îndemnă să înceapă să confecţioneze, din hârtie colorată, decoraţiuni de Halloween. După ce o lăsă să se ocupe fericită de îndeplinirea sarcinii ei, Angela îl sună pe Robert Scali, la Cambridge.

— Mă bucur că mi-ai telefonat, spuse Robert de cum auzi glasul Angelei. Am mai obţinut câteva date de natură financiară,

aşa cum făgăduisem.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru eforturi, zise Angela, dar am o altă rugăminte. Poţi să-mi faci rost de date referitoare la serviciul militar?

— Acum ceri prea mult, spuse Robert. După cum îţi poţi imagina, e mult mai greu de pătruns pe ascuns în băncile de date ale armatei. Bănuiesc că aş putea să obţin unele informaţii cu caracter general, însă mă îndoiesc că aş reuşi să capăt ceva secret, doar dacă nu cumva este colega lui Peter în legătură directă cu Pentagonul. Dar am dubii serioase cu privire la o asemenea posibilitate.

— Înţeleg, zise Angela. Ai spus exact ceea ce mă aşteptam să spui.

— Să nu ne dăm bătuţi imediat, replică Robert. Lasă-mi un răgaz să-l sun pe Peter şi să-l întreb. Te chem eu peste câteva minute.

Angela închise telefonul şi se duse să vadă cum se descurca Nikki. Fetiţa decupase o imensă lună portocalie şi acum tocmai „croia” silueta unei vrăjitoare călare pe o coadă de mătură. Angela fu impresionată: nici ea, nici David nu avea talent artistic de nici un fel.

Spre marea încântare a lui Nikki, David se înapoie cu un dovleac uriaş. Angela ajută desfăşurând pe masa din bucătărie un ziar. David şi Nikki fură în curând foarte absorbiţi în sculptarea dovleacului pentru a-l transforma într-o lanternă cu chip drăcesc. Angela contribui la opera lor până când sună telefonul. Era Robert, cu răspunsul făgăduit.

— Veşti proaste, spuse el. Gloria nu ne poate ajuta cu materialul de la Pentagon. Dar am reuşit să capăt câteva informaţii de bază. Ţi le voi trimite împreună cu materialele astea financiare suplimentare. Ce număr de fax ai?

— Nu avem fax, zise Angela, simţindu-se vinovată, ca şi cum ea şi David nu s-ar fi alăturat generaţiei anilor nouăzeci.

— Dar aveţi un modem la computerul vostru? întrebă Robert.

— Nici măcar computer nu avem, recunoscu Angela, cu excepţia unuia pentru jocurile video ale lui Nikki. Însă mă voi gândi la o cale prin care să primesc materialul. Până atunci, poţi să-mi spui de ce a fost Van Slyke în marină vreme de douăzeci

şi una de luni?

Urmă o tăcere. Angela îl auzea pe Robert răscolind printre hârtii.

— Am găsit, zise el, în cele din urmă. Van Slyke a fost lăsat la vatră pe motive medicale.

— Scrie acolo pentru ce anume? întrebă Angela.

— Din păcate, nu, răspunse Robert. Dar mai e ceva interesant aici. Scrie că Van Slyke a urmat cursurile şcolii navale de submarine de la New London, în Connecticut şi după aceea s-a dus la şcoala de nave cu energie nucleară. A fost marinar de submarine.

— De ce este interesant acest lucru?

— Nu oricine ajunge pe submarine, spuse Robert. Mai zice aici că a fost trimis să facă serviciul militar pe nava militară americană *Kamehameha,* în largul Guamului.

— Ce fel de slujbă avea Clyde Devonshire în cadrul marinei? întrebă Angela.

Iarăşi se auzi foşnet de hârtii.

— Era sanitar, spuse Robert după un timp. Doamne! exclamă apoi. Ce mai coincidenţă!

— Ce anume? întrebă Angela, simţindu-se frustrată că nu avea ea însăşi documentele acelea.

— Devonshire a fost şi el trimis la vatră, tot cu dispensă medicală. Ţinând seama că fusese condamnat la muncă grea pentru viol, aş fi bănuit că motivul ar fi fost altul.

— Asta mi se pare şi mai interesant decât faptul că Van Slyke s-a dus la o şcoală de submarine, zise Angela.

După ce-i mulţumi din nou lui Robert pentru eforturile sale, Angela închise telefonul şi reveni în bucătărie, unde David şi Nikki tocmai terminau ultimele detalii la chipul grotesc al dovleacului-lanternă. Îl informă pe David că Robert le mai făcuse rost de unele materiale pe care ea ar fi vrut să le obţină. De asemenea, îi spuse ceea ce tocmai aflase în legătură cu Devonshire şi Van Slyke.

— Aşadar, amândoi au fost eliberaţi din armată pe motiv de boală, remarcă David, vădit preocupat de ceva. Ce părere ai? o întreba apoi pe Nikki, retrăgându-se amândoi cu câţiva paşi, ca să-şi admire opera.

— Eu cred că-i formidabil, declară Nikki. Putem să punem înăuntru o lumânare?

— Categoric, răspunse David.

— M-ai auzit, David? întrebă Angela.

— Sigur că da, zise David, dându-i lui Nikki o lumânare.

— Tare aş vrea să putem afla motivele pentru care au fost emise acele ordine de eliberare, insistă Angela.

— Pariez că eu ştiu cum le-am putea afla, spuse David. Cere cuiva de la VA[39] să extragă informaţia asta din băncile lor de date. Cu siguranţă, au asemenea amănunte înregistrate în documentele lor.

— Bună idee, conveni Angela. Ai vreo sugestie cu privire la persoana la care am putea să apelăm?

— Am o bună cunoştinţă, doctor la Asociaţia Veteranilor din Boston, zise David.

— Crezi că pe prietenul tău l-ar deranja să ne facă un serviciu? întrebă Angela.

— Este o *prietenă,* o corectă David.

Îi spuse lui Nikki să scobească în dovleac o mică adâncitură în care să fixeze lumânarea. Fetiţa nu reuşise să facă lumânarea să stea dreaptă.

— Aşadar, cine este prietena ta doctoriţă? reluă Angela discuţia.

— Este oftalmolog, preciză David, continuând să supravegheze eforturile lui Nikki menite să fixeze lumânarea în interiorul dovleacului.

— Nu la specializarea ei mă refeream, spuse Angela. Cum de o cunoşti?

— Am fost colegi de liceu. În ultimul an ne dădeam întâlniri.

— De cât timp lucrează în zona Bostonului? Şi cum o cheamă? întrebă Angela, socotind că jocul geloziei se putea juca în doi.

— Se numeşte Nicole Lungstrom, răspunse David. A venit la Boston la sfârşitul anului trecut.

— Niciodată nu te-am mai auzit pomenind de ea, remarcă Angela. Cum ai ştiut de venirea ei în oraş?

---

[39] VA: abreviere de la *Veterans Association* (lb. engl.) = Asociaţia Veteranilor de Război *(n.tr.).*

— M-a sunat ea, la spital, zise David.

O bătu pe Nikki uşor cu palma pe umeri, în chip de felicitare, când lumânarea fu, în sfârşit, fixată.

Nikki dădu fuga să aducă chibrituri. David îşi îndreptă din nou atenţia spre Angela.

— Prin urmare, după ce a venit la Boston, te-ai mai văzut cu ea? îl iscodi aceasta.

— Am luat o dată prânzul împreună, zise David, asta a fost tot. I-am spus că ar fi mai bine să nu ne mai vedem, deoarece ea avea speranţe romantice. Ne-am despărţit prieteni.

— Pe cinstite? întrebă Angela.

— Pe cinstite, o asigură David.

— Crezi că, dacă ai suna-o, aşa, din senin, ne-ar ajuta?

— Ca să-ţi spun adevărul, mă îndoiesc. Dacă vrem să profităm de statutul ei de angajată la Asociaţia Veteranilor, cred că ar trebui să mă duc eu acolo. E imposibil să-i cer prin telefon să încalce regulile de confidenţialitate. În plus, ar fi preferabil să-i explic personal toată această afacere sordidă.

— Când ar fi să pleci?

— Astăzi. Mai întâi, o voi suna, ca să mă asigur că este disponibilă. Pe urmă voi pleca. Ba chiar mă voi opri pe la MIT, să iau materialul pe care-l vrei, de la Robert. Ce părere ai?

Angela îşi muşcă interiorul buzei şi reflectă. O surprindea faptul că simţea un asemenea junghi de gelozie. Acum ştia cum se simţise David.

— Sun-o, zise, clătinând din cap şi oftând.

În timp ce Angela curăţa mizeria rămasă de pe urma scobirii dovleacului, David se duse în camera de zi şi o sună pe Nicole Lungstrom. Cu toate că se străduia să nu asculte, Angela auzea frânturi de conversaţie. O deranja faptul că David părea foarte voios. Câteva minute mai târziu, reveni şi el în bucătărie.

— S-a aranjat, anunţă. Mă aşteaptă peste două ore. Se nimereşte bine, e de serviciu la spital.

— E blondă?

— Da, blondă.

— De asta mă temeam.

Nikki aprinse lumânarea din dovleac şi David îl cără pe veranda din faţă, lăsând-o pe fetiţă să decidă unde anume voia

să-l pună.

— Arată grozav! declară Nikki, de îndată ce opera lor fusese aşezată la locul dorit.

Reintrând în casă, David o rugă pe Angela să-i telefoneze lui Robert Scali şi să-i spună că el, David, avea să-i facă o scurtă vizită. În timp ce David urca la etaj, să se pregătească pentru drumul cu maşina până la Boston, Angela îl sună pe Robert.

— Asta va fi interesant, zise acesta, după ce Angela îi explicase motivul care o îndemnase să-i telefoneze.

Angela nu ştiu ce să-i răspundă. Se rezumă la a-i mulţumi încă o dată şi închise aparatul. Pe urmă încercă să-l sune pe Calhoun. Şi de astă dată îi răspunse doar robotul telefonic.

David coborî de la etaj îmbrăcat cu sacoul lui albastru şi cu o pereche de pantaloni gri. Arăta foarte chipeş.

— Chiar trebuia să te îmbraci atât de elegant? îl întrebă Angela.

— Mă duc la spitalul Asociaţiei Veteranilor, replică David. Doar n-o să mă prezint în blugi şi cu tricou.

— Am mai încercat să-l sun pe Calhoun, zise Angela. Tot nu răspunde. Probabil că tipul ăsta a venit acasă târziu şi a plecat devreme. Se vede că s-a implicat cu adevărat serios în această anchetă.

— Ia-i lăsat vreun mesaj?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu pot să sufăr roboţii telefonici. Şi-n afară de asta, cu siguranţă ştie că vrem să vorbim cu el.

— Cred că ar fi fost mai bine să-i fi lăsat un mesaj, zise David.

— Ce ar trebui să facem, dacă până diseară nu vom primi nici o veste de la el? întrebă Angela. Să ne ducem la poliţie?

— Nu ştiu, mărturisi David. Gândul de a apela la Robertson, pentru indiferent ce, nu mă încântă deloc.

După ce îl urmări cu privirea pe David cât timp acesta se îndepărta cu maşina pe alee, Angela îi acordă lui Nikki întreaga ei atenţie. Mai mult decât orice, dorea ca fiica ei să se bucure de acea zi de sărbătoare.

Împins mai mult de curiozitate decât de orice altceva, David

se duse mai întâi la întâlnirea cu Robert Scali. Sperând să se convingă că individul acela arăta ca un universitar „nasol”, fu uluit să descopere că Robert era un bărbat frumos, cu o faţă bronzată şi cu o ţinută atletică. Ca lucrurile să fie şi mai rele, tipul părea să fie cu adevărat simpatic.

Îşi strânseră mâinile. David îşi dădu seama că Robert îl mai şi depăşea în înălţime.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru ajutorul pe care ni-l dai, zise David.

— Ăsta-i rostul prietenilor, replică Robert, înmânându-i încă o cutie plină cu informaţii. E ceva nou în ceea ce priveşte latura financiară, asupra căruia ar trebui să vă atrag atenţia, adăugă el. Am descoperit că, în cursul ultimului an, Werner Van Slyke a deschis mai multe conturi bancare, din câte se pare călătorind în acest scop atât până la Albany, cât şi aici, la Boston. Nu v-am dat de ieri informaţia asta, fiindcă mă interesase mai mult treaba cu cartea de credit şi cu datoria.

— Ciudat, zise David. E vorba de mulţi bani?

— În fiecare cont sunt mai puţin de zece mii, probabil pentru a evita regula pe care o au băncile de a raporta orice manevrare a unei sume mai mari de zece mii de dolari.

— Chiar şi aşa, asta înseamnă o mulţime de bani pentru un om care conduce o secţie de întreţinere la un spital orăşenesc, remarcă David.

— În vremurile noastre, probabil că explicaţia constă în aceea că amicul e vârât într-o mică afacere cu droguri, sugeră Robert. Dar, dacă-i aşa, n-ar trebui să depună banii la bancă. Ar fi de presupus că i-ar îndesa într-o ţeavă de PVC. Ăsta-i obiceiul.

— Am aflat de la vreo doi dintre pacienţii mei adolescenţi că în licee marijuana se poate obţine uşor, spuse David.

— Trist, dar adevărat, confirmă Robert. Poate că pe lângă ce veţi rezolva voi doi, dumneata şi Angela, veţi putea contribui la salvarea Americii de consumul de droguri.

Izbucnind în râs, David îi mulţumi încă o dată lui Robert pentru ajutorul său.

— Daţi-mi de ştire data viitoare când vreunul din voi mai vine prin Boston, spuse Robert. Există aici, în Cambridge, un restaurant formidabil, numit Anago Bistro. Va fi trataţia mea.

— Aşa vom face, făgădui David, fluturându-şi mâna în semn de la revedere.

În drum spre maşină, se îndoia totuşi că s-ar simţi bine împreună.

După ce încărcă cutia cu informaţiile în portbagaj, David traversă râul Charles şi porni spre Fenway. Îi trebui doar douăzeci de minute ca să ajungă la spitalul Asociaţiei Veteranilor; pe la mijlocul unei după-amiezi de duminică, traficul era scăzut.

Intrând în spital, David cugeta la ironia sorţii, care făcea posibilă încrucişarea a două vieţi după mai mulţi ani de despărţire. Avusese întâlniri cu Nicole Lungstrom vreme de aproape un an, începând din ultima parte a cursului inferior de liceu. După absolvire, ea plecase pe Coasta de Vest pentru a urma colegiul şi facultatea de medicină şi pentru a-şi face rezidenţialul. La un moment dat, David auzise de la nişte prieteni că ea s-ar fi căsătorit. Când îl sunase, cu un an în urmă, aflase că divorţase.

O anunţă pe Nicole prin pager şi o aşteptă în holul de la intrare. La început, când ea îşi făcu apariţia şi se salutara, amândoi se simţiră stânjeniţi. David află curând că în viaţa lui Nicole exista un nou bărbat. Vestea aceasta îl bucură şi-l ajută să se relaxeze.

Pentru a-şi asigura câteva clipe de intimitate, Nicole îl conduse în salonul medicilor. După ce amândoi luară loc în fotolii, David îi istorisi întreaga poveste a sejurului lor în Bartlet, atât de dezastruos pentru el şi pentru Angela. Apoi îi spuse ce dorea.

— Ce crezi? o întrebă. Te-ar deranja să vezi ce informaţii ar fi disponibile?

— Treaba asta va rămâne doar între noi?

— Îţi dau cuvântul meu de onoare, o asigură David. Cu excepţia Angelei, bineînţeles.

— Asta presupuneam, replică Nicole. Timp de câteva clipe cumpăni situaţia, apoi dădu afirmativ din cap. De acord, zise. Dacă există cineva care se ocupă cu uciderea bolnavilor, socotesc că scopul scuză mijloacele, cel puţin în cazul de faţă.

David îi înmână lui Nicole lista de nume scurtată: Devonshire,

Van Slyke, Forbs, Ullhof şi Maurice.

— Credeam că vă interesează doar doi, remarcă Nicole.

— Ştim că toate aceste cinci persoane au fost în armată, spuse David şi că toate cinci au tatuaje. Ar fi mai bine să le verificăm pe toate.

Folosind numerele asigurărilor sociale şi datele de naştere, Nicole obţinu numărul legitimaţiei militare a fiecărui suspect. Apoi, cu ajutorul calculatorului, începu să caute fişele respective. Imediat se ivi o surpriză: Forbs şi Ullhof fuseseră şi ei eliberaţi din armată pe motiv de boală. Numai Maurice îşi satisfăcuse stagiul militar în mod normal.

Atât pentru Forbs, cât şi pentru Ullhof, diagnosticul pe baza căruia se dăduse ordinul de eliberare fusese banal: Forbs fusese lăsat la vatră din cauza unor probleme cronice cu spatele, iar Ullhof fusese eliberat pentru o afecţiune cronică, nespecifică, a prostatei.

Motivele de eliberare în cazul lui Van Slyke şi în cel al lui Devonshire nu erau tot atât de simple. Nicole fu nevoita să cerceteze materialul derulându-l pe ecranul calculatorului pagină cu pagină. Van Slyke fusese eliberat cu un diagnostic de psihiatrie, ca suferind de „un dezechilibru schizo-afectiv, cu manifestări maniacale şi procese de gândire intens paranoice, în condiţii de stres”.

— Dumnezeule sfinte! exclamă David. Nu sunt sigur că înţeleg toate astea. Dar tu?

— Eu sunt oftalmolog, replică Nicole. Însă bănuiesc că, în traducere, asta înseamnă că individul este schizofrenic, cu o serioasă componentă maniacală.

David se uită la Nicole şi înălţă sprincenele.

— S-ar zice că tu ştii mai multe decât mine despre lucrurile astea, zise el. Sunt impresionat.

— La un moment dat mă interesa psihiatria, îi explică ea. Acest Van Slyke pare să fie soiul de persoană de care eu m-aş ţine departe. Dar în ciuda tuturor tulburărilor sale mintale, uite prin câte şcoli a trecut, chiar şi prin facultatea de energie nucleară. Am auzit că acolo pretenţiile sunt foarte mari.

Nicole continuă să deruleze materialul.

— Stai aşa! zise David, aplecându-se peste umărul ei şi

arătând un pasaj în care se descria un incident în cursul căruia Van Slyke avusese o prăbuşire de natură psihică în timp ce făcea de gardă pe un submarin nuclear. La vremea respectivă, el lucra ca ajutor de mecanic cu calificare în domeniul nuclear, în cadrul secţiei de maşini. „În timpul primei părţi a schimbului de gardă, citi David cu glas tare, mania pacientului a fost evidentă şi progresivă. Manifesta o stare de spirit foarte agitată, care a dus la o gândire eronată şi la sentimente de ostilitate, la o tendinţă spre încăierări şi, în ultimă instanţă, la convingerea persistentă că ar fi fost luat în derâdere de către restul echipajului şi că era afectat de influenţa calculatoarelor şi a radiaţiilor. Paranoia lui a atins punctul culminant în momentul în care l-a atacat pe căpitan şi a trebuit să fie stăpânit cu forţa.”

— Mare pacoste, aprecie Nicole. Sper să nu-l văd prin clinică.

— Tipul nu e chiar atât de ţăcănit pe cât îl face să pară descrierea asta, spuse David. Eu chiar am stat de vorbă cu el, în câteva împrejurări. Nu-i sociabil şi nici prietenos, dar îşi face treaba.

— Eu aş zice că este o bombă cu efect întârziat, replică Nicole.

— Faptul de a fi paranoic în legătură cu radiaţiile atunci când te afli pe un submarin nuclear nu-i tocmai o dovadă de nebunie, ripostă David. Dacă vreodată aş fi nevoit să stau într-un submarin nuclear, gândul că m-aş afla atât de aproape de un reactor nuclear m-ar face să mă urc pe pereţi.

— Aici mai scrie şi alte lucruri, zise Nicole. „Din anamneza pacientului, citi ea cu voce tare, reiese că Van Slyke este un tip singuratic. A fost crescut de un tată agresiv şi alcoolic şi de o mamă temătoare care accepta situaţia. Numele de fată al mamei era Traynor.”

— Această parte a poveştii am auzit-o, zise David. Harold Traynor, unchiul individului, este preşedintele consiliului de administraţie al spitalului.

— Iată altceva interesant, spuse Nicole. „Pacientul, citi ea iarăşi cu glas tare, manifestă tendinţa de a idealiza anumite persoane autoritare, dar ulterior se întoarce împotriva lor, sub pretextul unei provocări minore, fie reală, fie imaginară. Acest tip de comportament s-a manifestat atât înainte de înrolarea în

armată, cât şi în timp ce a activat în marină.” Nicole îşi înălţă privirile spre David. În mod cert, eu n-aş vrea să fiu şefa lui.

Trecând la Devonshire, găsiră mai puţin material, dar cel găsit era tot atât de interesant şi, din punctul de vedere al lui David, chiar mai semnificativ. Clyde Devonshire fusese tratat în repetate rânduri la San Diego pentru boli transmise pe cale sexuală. De asemenea, avusese o criză de hepatită B. În cele din urmă, fusese găsit pozitiv la testul HIV.

— Amănuntul acesta ar putea fi foarte important, zise David, lovind cu degetul în ecranul calculatorului şi referindu-se la virusul SIDA. E posibil ca faptul că Clyde Devonshire are el însuşi o boală potenţial mortală să fie cheia problemei noastre.

— Sper că v-am fost de ajutor, spuse Nicole.

— Ai putea să ne faci copii după fişele astea? o întrebă David.

— S-ar putea ca aşa ceva să dureze un oarecare timp, răspunse Nicole. Duminica, fişierul medical este închis. Va trebui să fac rost de o cheie, ca să am acces la imprimantă.

— Voi aştepta, zise David. Dar aş vrea ca, mai înainte, să folosesc telefonul.

După multe bombăneli şi câteva lacrimi, Nikki se împăcă totuşi cu ideea că nu era tocmai în interesul ei să cutreiere cartierul propunând „poznă-sau-trataţie”. Ziua, care începuse cu un cer atât de senin, devenise cenuşie. În aer plutea ameninţarea clară a unei ploi iminente. Nikki se îmbrăcă totuşi cu costumul ei înspăimântător şi se distră de minune ducându-se la uşă şi speriindu-i pe cei câţiva copii care îşi făceau apariţia.

Angela continua să considere costumul lui Nikki ca fiind oribil, dar îşi ţinu gura. Doar nu era s-o lipsească pe fetiţă de distracţia ei.

În timp ce Nikki pândea pe lângă uşă sosirea altor colindători, Angela mai încercă o dată să-l sune pe Calhoun. Îi răspunse iarăşi robotul. Când telefonase mai devreme, în aceeaşi după-amiază, lăsase un mesaj, aşa cum sugerase David, dar Calhoun tot nu dăduse nici un semn de viaţă. Angela începu să-şi facă griji. Uitându-se pe fereastră la întunericul tot mai adânc, o cuprinse îngrijorarea şi în legătură cu David. Deşi telefonase cu mai multe ore în urmă, ca să anunţe că avea să se înapoieze

puţin mai târziu decât fusese de aşteptat, Angela socotea că până acum ar fi trebuit să fie acasă.

După o jumătate de oră, Nikki fu de acord să pună capăt distracţiei. Se înnoptase şi se făcuse prea târziu pentru colindători. De câtva timp nu mai venise nimeni.

Angela tocmai se gândea să pună de masă, când se auzi soneria de la intrare. Nikki urcase deja la etaj, să facă o baie, aşa că Angela se duse la uşă. Când trecu pe lângă masa din holul de la intrare, luă castronul cu batoane de ciocolată. Prin fereastra laterală zări silueta unui bărbat cu cap de reptilă.

Descuie uşa, o deschise şi începu sa spună ceva despre cât de reuşit era costumul acela, când observă că bărbatul nu era însoţit de nici un copil.

Înainte ca Angela să apuce să reacţioneze în vreun fel, individul se năpusti înăuntru, o înşfăcă pe după gât cu braţul stâng şi îi imobiliză capul ca într-o menghină. Mâna lui dreaptă, acoperită de o mănuşă, o plesni peste gură, înăbuşindu-i un ţipăt. Angela lăsă să-i cadă pe pardoseala de marmură castronul cu ciocolată, care se sfărâmă în sute de cioburi.

Angela se lupta zadarnic cu intrusul, încercând cu disperare să se smulgă din strânsoarea lui. Dar el era puternic şi o ţinea zdravăn, imobilizând-o. Singurele sunete pe care reuşea ea să le scoată erau mormăieli înăbuşite.

— Taci o dată sau te omor! îi zise agresorul, cu un glas aspru şi pe jumătate şoptit, imprimând capului Angelei o smucitură înspăimântătoare.

Un junghi dureros coborî fulgerător de-a lungul spinării Angelei, făcând-o să nu se mai zbată.

Bărbatul îşi roti privirile prin încăpere, încordându-şi vederea ca să se uite în lungul coridorului ce ducea spre bucătărie.

— Unde ţi-e soţul? întrebă.

Angela nu era în stare să răspundă; începea să se simtă ameţită, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a leşina.

— O să-ţi dau drumul, mârâi printre dinţi individul. Dacă ţipi, te împuşc. Ai priceput? adăugă, smucind-o iarăşi cu atâta forţă, încât ochii ei se umplură de lacrimi de durere.

Aşa cum făgăduise, bărbatul o eliberă din strânsoare. Ea se depărtă puţin de el, cu paşi nesiguri, dar reuşi să nu cadă. Îşi

simţea inima zbătându-i-se în piept înnebunită. Ştia că Nikki era la etaj, în cada de baie. Rusty, din nefericire, era afară, în şopron – fusese o adevărata pacoste cât timp veniseră colindătorii.

Angela se uită la agresorul ei. Masca lui de reptilă era grotescă. Solzii păreau aproape reali. O limbă roşie atârna dintr-o gură mărginită de dinţi zimţaţi. Angela încercă să gândească. Ce ar trebui să facă? Ce putea să facă? Observă că individul ţinea în mână un pistol.

— Soţul meu nu este acasă, izbuti să spună, în cele din urmă, cu glas răguşit; strânsoarea îi comprimase gâtlejul.

— Da’ fetiţa aia bolnavă a ta? întrebă necunoscutul.

— E plecată la colindat, cu nişte prieteni, răspunse Angela.

— Când se va întoarce soţul tău?

Angela ezită, neştiind ce ar fi mai bine să zică. Individul o înşfăcă de braţ şi i-l strânse. Unghia degetului său mare se înfipse în pielea ei.

— Te-am întrebat ceva, spuse el, pe un ton ameninţător.

— În curând, reuşi Angela să îngaime.

— Bun, zise agresorul. O să aşteptăm. Între timp, hai să facem un tur prin casă, să mă încredinţez că nu mă minţi.

— N-aş minţi, spuse Angela, simţind cum este împinsă în camera de zi.

Nikki nu era în cada de baie. De câtăva vreme ieşise din baie. Când se auzise soneria de la intrare, se repezise să se costumeze şi să-şi pună masca, sperând să ajungă la parter înainte de plecarea copiilor. Voia să vadă costumele lor şi să-i umple de uimire cu al ei. Tocmai ajunsese în capul scării când se spărsese castronul de sticlă, făcând-o să se oprească în loc. De pe treapta de sus, privise neputincioasă cum mama ei începuse sa se lupte cu un bărbat care purta o mască asemănătoare cu chipul unui şarpe.

După şocul iniţial, Nikki alergă pe hol până la dormitorul părinţilor şi ridică telefonul. Dar nu se auzea nici un ton. Linia era moartă. Goni înapoi pe hol şi, cu prudenţă, se uită peste balustrada scării tocmai la timp ca să-i vadă pe mama ei şi pe bărbatul acela dispărând în camera de zi.

Înaintând până în capătul de sus al scării, Nikki se uită în jos. Puşca de vânătoare stătea rezemată în spatele stâlpului de la picioarele scării.

Fetiţa fu nevoită să sară înapoi, ca să nu fie văzută, când mama ei şi bărbatul-reptilă reapărură din camera de zi. Le auzi paşii zdrobind cioburile de sticlă ale castronului cu dulciuri. Apoi, zgomotul paşilor încetă. Nikki auzea numai glasuri înăbuşite.

Se strădui să strecoare iarăşi o privire pe deasupra marginii scării. Îi văzu, pe mama ei şi pe bărbat, reapărând vreme de o clipă din camera de zi şi dispărând apoi pe coridorul central, în direcţia bucătăriei. Se aplecă puţin mai mult şi se uită iar cu precauţie la puşca de vânătoare de jos. Arma era tot acolo. Fetiţa începu să coboare scara, dar, oricât de încet s-ar fi mişcat, fiecare treaptă scârţâia sub apăsarea celor treizeci şi două de kilograme ale trupului ei uşor.

Ajunsese abia la jumătatea scării când îi auzi, pe Angela şi pe intrus, revenind pe coridor. Cuprinsă de panică, o luă la fugă înapoi, în susul scării şi parţial pe coridorul de la etaj. Se opri, cu gând să se întoarcă la capătul de sus al scării, ca pe urmă, când nu va mai exista pericolul de a fi zărită, să coboare în holul de la parter. Însă spre groaza ei, Angela şi bărbatul acela începură să urce scara.

Nikki parcurse în goană restul coridorului şi se năpusti în dormitorul principal, ascunzându-se într-unul din dulapuri. În peretele din spate al acestuia se afla o altă uşă, care dădea într-un mic coridor ce făcea legătura cu magazia. Din el se deschideau câteva încăperi cu rol de cămară. La capătul coridorului se afla o scară îngustă, în spirală, care ducea în jos, spre vestibulul cu pământ pe jos.

Coborî în goană această scară, apoi străbătu bucătăria şi coridorul de la parter şi, în cele din urmă, ajunse în hol. Se repezi să ia puşca. O verifică, aşa cum o învăţase mama ei, uitându-se dacă în magazie era un cartuş. Era. Trase siguranţa.

Exaltarea ei se preschimbă rapid în nedumerire. Acum, că avea puşca în mână, nu ştia ce să facă în continuare. Mama ei îi explicase că puşca împrăştia alice pe o rază mare. Nu era nevoie să ţinteşti cu prea mare precizie – ai nimeri aproape tot ce s-ar afla în direcţia în care era îndreptată. Problema o

constituia mămica ei. Nikki nu voia s-o nimerească pe ea.

Fetiţa nu dispuse decât de puţin timp pentru a cugeta la dilema sa. Aproape imediat, îl auzi pe intrus silind-o pe mama ei să revină pe coridorul de la etaj şi să coboare scara principală. Nikki se retrase spre bucătărie. Nu ştia dacă să se ascundă sau dacă să fugă din casă, la vecini.

Înainte ca Nikki să apuce să ia o decizie, mama ei apăru în hol, împiedicându-se şi căzând când coborî ultimele câteva trepte. Din câte se părea, fusese îmbrâncită. Chiar în spatele ei venea omul-reptilă. Sub ochii lui Nikki, nemernicul îi dădu cu cruzime Angelei încă un ghiont, care o azvârli prin arcada dintre încăperi până în camera de zi. În mâna lui dreaptă era pistolul.

Bărbatul porni după mama ei. Se afla la aproximativ şase metri depărtare de Nikki, care ţinea puşca la nivelul mijlocului său. Mâna stângă strângea magazia, iar degetele dreptei înconjurau patul armei. Arătătorul era pe trăgaci.

În timp ce mergea, intrusul întoarse o clipă capul în direcţia lui Nikki, apoi avu o reacţie întârziată. Începu să-şi ridice revolverul în direcţia ei. Nikki închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

Zgomotul exploziei produse de puşca de vânătoare răsună oribil în holul acela îngust. Reculul armei o făcu pe Nikki să cadă pe spate, dar ea se încăpăţână să ţină în continuare puşca în mâini. Recăpătându-şi echilibrul îndeajuns cât să se ridice în şezut şi folosindu-şi întreaga forţă, armă încă o dată puşca. Urechile îi ţiuiau atât de tare, încât nu auzi pocnetul metalic făcut de puşcă în clipa în care un nou proiectil îşi luă locul, iar cartuşul utilizat fu aruncat afară.

Deodată, din ceaţa de fum apăru Angela, venind dinspre bucătărie. Imediat după explozie, ea fugise din camera de zi într-acolo, luând-o după aceea în goană îndărăt şi revenind pe coridorul principal. Smulse puşca din mâinile lui Nikki, care fu foarte bucuroasă să renunţe la ea.

Din camera de zi, auziră zgomotul deschiderii unei uşi trântite de perete, urmat de o linişte totală.

— Eşti teafără? o întrebă Angela în şoaptă pe Nikki.

— Aşa cred, răspunse fetiţa.

Angela o ajută să se ridice în picioare, apoi o îndemnă s-o urmeze. Amândouă înaintară încet către hol. Trecură cu

prudenţă pe lângă arcada ce ducea spre camera de zi, văzând priveliştea stricăciunilor produse de împuşcătura lui Nikki. O parte din alice erau împlântate în peretele lateral al arcadei. Restul încărcăturii sfărâmase alte patru ochiuri de geam ale ferestrei boltite din camera de zi – aceeaşi fereastră care fusese izbită de cărămidă. Apoi ocoliră baza scării, încercând să evite cioburile de sticlă spartă. Când se apropiară de arcada prin care se intra în camera de zi a familiei, simţiră un curent de aer rece. Angela ţinu iar puşca în poziţie de tragere. Înaintând amândouă cu prudenţă, Angela şi Nikki descoperiră sursa curentului: una din uşile cu geam care dădeau spre terasă era deschisă şi se rotea lent înainte şi înapoi, împinsă de vântul uşor al serii.

Cu Nikki ţinându-se de o gaică a cordonului Angelei, se îndreptară către uşa deschisă. Se uitară afară, spre conturul întunecat al şirului de arbori ce mărginea proprietatea lor. Vreme de câteva clipe stătură absolut nemişcate, încordându-şi auzul, să prindă orice eventual zgomot. Tot ce auziră fu lătratul îndepărtat al unui câine, urmat de riposta lui Rusty, din şopronul de afară. Nu se vedea nici ţipenie de om.

Angela închise uşa şi o încuie. Continuând să ţină strâns puşca în mână, se aplecă şi o îmbrăţişă pe Nikki cu toată puterea de care era capabilă.

— Eşti o eroină, îi zise. Aşteaptă până când o să-i povestim tatălui tău.

— Nu ştiam ce să fac, spuse Nikki. N-am vrut să nimeresc fereastra.

— Fereastra nu contează, replică Angela. Te-ai descurcat formidabil de bine.

Ducându-se la telefon, Angela avu surpriza de a constata că era mort.

— Nici cel din dormitorul vostru nu funcţionează, spuse Nikki.

Angela se cutremură. Intrusul avusese grijă ca mai întâi să le taie firele telefonice. Nici nu-i venea să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi fost Nikki.

— Trebuie să ne încredinţăm că individul nu mai este aici, zise Angela. Hai, vino să cercetăm casa.

Împreună, trecură prin sufragerie în bucătărie. Verificară vestibulul şi cele două cămări mici. Revenind în bucătărie, se

întoarseră prin coridorul central în holul de la intrare.

În timp ce Angela se gândea dacă să controleze sau nu şi etajul, se auzi iar soneria de la uşă, făcându-le pe amândouă să tresară puternic.

Uitându-se prin fantele aflate de o parte şi de alta a uşii, Angela şi Nikki văzură un grup de copii costumaţi ca vrăjitoare şi stafii, stând în veranda casei lor.

David intră cu maşina pe aleea de acces spre casă. Fu mirat să remarce că toate luminile erau aprinse. Apoi zări un grup de adolescenţi sărind jos de pe verandă, luând-o la fugă peste peluză şi făcându-se nevăzuţi printre arborii care mărgineau proprietatea.

David opri maşina. Constată că uşa lor de intrare era mânjită cu ouă crude. Ferestrele fuseseră date cu săpun, iar dovleacul-lanternă zăcea sfărâmat. Fu cât pe-aci să alerge după copii, dar decise că şansele de a-i găsi pe întuneric erau destul de slabe. „Copii afurisiţi!” înjură cu voce tare. Însă atunci observă că şi alte geamuri de la fereastra camerei de zi fuseseră sparte.

— Ei drăcia dracului! exclamă el. Chiar c-au mers prea departe.

Coborî din maşină şi se duse la uşa de intrare. Acolo era o adevărată mizerie. Pe faţada casei se azvârlise nu numai cu ouă, ci şi cu roşii.

Dar abia când dădu peste cioburile de sticlă şi dulciurile împrăştiate pe pardoseală deveni îngrijorat de-a binelea. Străbătut deodată de un junghi de teamă pentru familia lui, le strigă pe nume, pe Angela şi pe Nikki.

Aproape imediat, apărură amândouă în capătul de sus al scării. Angela ţinea în mâini puşca de vânătoare. Nikki izbucni în plâns şi, coborând scara în fugă, se repezi în braţele lui David.

— Avea un revolver, reuşi ea să-i spună lui David, printre sughiţuri de plâns.

— Cine avea un revolver? întrebă David, din ce în ce mai alarmat. Ce s-a întâmplat?

Angela coborî o parte din scară şi se aşeză pe o treaptă.

— Am avut un musafir, zise ea.

— Cine?

— Nu ştiu. Purta o mască de Halloween. Şi avea o armă manevrabilă cu o singură mână.

— Dumnezeule! exclamă David. Niciodată n-ar fi trebuit să vă las singure aici. Îmi pare rău.

— Nu-i vina ta, spuse Angela. Dar constat că ai venit mai târziu decât zisesei când mi-ai telefonat.

— Obţinerea copiilor după fişele medicale a durat mai mult decât mă aşteptasem, îi explică David. Am încercat să te sun de pe drum, dar telefonul era întruna ocupat. Când am verificat la centrală, mi s-a spus că era deranjat.

— Cred că i-au fost tăiate firele în mod intenţionat, zise Angela. Probabil, de către intrus.

— Ai chemat poliţia? întrebă David.

— Cum era să chem poliţia, dacă nu aveam telefon? se răsti Angela.

— Iartă-mă. Nu m-am gândit.

— Tot ce-am făcut după ce individul a luat-o la goană a fost să stăm ghemuite la etaj, spuse Angela. Eram îngrozite la gândul că ar putea veni înapoi.

— Unde-i Rusty? întrebă David.

— L-am închis în şopron mai pe la începutul după-amiezii, deoarece devenise hiperexcitat, cu atâţia colindători care veneau la uşa noastră.

— O să aduc telefonul meu portabil din maşină şi dacă tot ies din casă, îl voi aduce şi pe Rusty, spuse David, strângând ultima oară umărul lui Nikki, în semn de încurajare.

În curte, văzu acelaşi grup de adolescenţi, grăbindu-se să se împrăştie.

— Aţi face mai bine să vă duceţi dracului departe de-aici! răcni el în noapte.

Când se înapoie cu telefonul şi cu Rusty, Angela şi Nikki îl aşteptau în bucătărie.

— Afară este o ceată de adolescenţi, zise David. Au făcut o mizerie îngrozitoare pe verandă.

— Cred că din cauză că nu răspundeam la uşă, spuse Angela. Toţi colindătorii cu „poznă-sau-trataţie” au fost nevoiţi să plece cu mâna goală. Mă tem că, neoferind trataţii, ne-am luat partea de pozne. În comparaţie cu primejdia care ne pândea, crede-mă

că ei nu înseamnă nimic.

— Nu chiar nimic, replică David. Au mai spart câteva geamuri de la fereastra cu arcadă.

— Fereastra a spart-o Nikki, zise Angela, strângându-şi fiica în braţe. Ea este eroina noastră.

Apoi Angela îi relată ce se petrecuse, de fapt. Lui David aproape că nu-i venea să creadă prin ce primejdie trecuse familia lui... Nu era în stare să-şi imagineze ce lucruri înspăimântătoare s-ar fi putut întâmpla. Când un nou tir de ouă crude împroşcă uşa de la intrare, mânia lui spori. Alergând în hol, deschise uşa de perete, cu intenţia de a prinde vreo doi copii. Angela îl reţinu. Nikki încerca să-l stăpânească pe Rusty.

— Ei n-au nici o importanţă, zise Angela, ai cărei ochi se umplură de lacrimi.

Văzându-şi soţia în pragul unei crize nervoase, David închise uşa. Nu avea nici o dificultate în a-şi cunoaşte priorităţile. Se strădui s-o consoleze pe Angela pe cât îi stătea în puteri. Ştia că alergând după copii n-ar realiza nimic; doar şi-ar descărca nervii, încercând să-şi domolească sentimentul de vinovăţie.

O trase şi pe Nikki lângă el şi stătu cu amândouă pe canapeaua familiei. De îndată ce Angela se mai linişti, David îşi folosi telefonul mobil ca să cheme poliţia. Cât timp aşteptară sosirea reprezentanţilor ordinii publice, David se blestemă că le lăsase pe Angela şi pe Nikki singure.

— În aceeaşi măsură a fost şi vina mea, spuse Angela. Ar fi trebuit să-mi dau seama din vreme că eram în pericol.

Apoi recunoscu că tentativa de viol a cărei victimă fusese ar fi putut să fie şi o tentativă de omor. Mărturisi că îi expusese lui Calhoun această supoziţie şi că el înclinase să fie de aceeaşi părere cu ea.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre toate astea? o întreba David.

— Ar fi trebuit s-o fac, recunoscu Angela. Îmi pare rău.

— Măcar am învăţat că nu trebuie să avem secrete unul faţă de celălalt. Dar ce-i cu Calhoun? Ai mai avut vreo veste de la el?

— Nu. I-am lăsat şi un mesaj, aşa cum ai sugerat tu. Ce am putea face?

— Nu ştiu, spuse David, ridicându-se în picioare. Până una

alta, hai să aruncăm o privire la fereastra aia spartă.

Poliţia nu se grăbi. Ca să sosească, le trebui aproape trei sferturi de ceas. Spre părerea de rău a Angelei şi a lui David, Robertson în persoană îşi făcu apariţia în uniformă de gală. Angela se simţi ispitită să-l întrebe dacă acela era costumul lui de Halloween. Era însoţit de adjunctul său, Carl Hobson.

Când intră prin uşa din faţă, Robertson se uită la gunoaiele de pe verandă şi remarcă fereastra spartă. Ţinea în mână câteva foi de hârtie, prinse cu cleme pe un suport.

— Ce-i cu voi, oameni buni, aveţi o mică problemă? întrebă el.

— Nu-i deloc mică, e majoră, replică Angela.

Apoi descrise tot ce se întâmplase, din momentul în care apăruse intrusul şi până la sosirea lui David.

Era evident că Robertson nu prea avea răbdare să asculte istorisirea Angelei. În timp ce ea explica tot ce se petrecuse, el se foia, dându-şi ochii peste cap pentru a-şi exprima, spre folosul adjunctului său, convingerea că totul era o prostie.

— Bun, dar eşti sigură că era un revolver adevărat? întrebă el.

— Bineînţeles că era adevărat, zise Angela, exasperată.

— Poate că era doar un pistol-jucărie, un accesoriu al unui costum. Eşti sigură că nu era vorba, pur şi simplu, de „poznă-sau-trataţie”? insistă Robertson, făcându-i cu ochiul lui Hobson.

— Stai dracului o clipă! interveni David în conversaţie. Nu-mi place ce aud aici. Sunt pe cale să capăt impresia clară că dumneata nu iei lucrurile acestea în serios. Individul acela avea un revolver. Aici s-au comis acte de violenţă. La dracu’! Chiar şi o parte din fereastra cu arcadă a fost spartă.

— Să nu strigi la mine! ripostă Robertson. Buna dumitale soţie a recunoscut deja că drăgălaşa dumitale fiică a fost cea care a spart geamul, nu presupusul intrus. Şi dă-mi voie să-ţi mai spun ceva: există o ordonanţă prin care se interzice tragerea cu o puşcă de vânătoare în interiorul limitelor oraşului, excepţie făcând cazul în care fapta se săvârşeşte la marginea gropii de gunoi municipale.

— Ieşi dracului afară din casa mea! strigă furios David.

— O voi face cu plăcere, zise Robertson, îndemnându-l pe Hobson să-l preceadă. La uşă, se opri. Daţi-mi voie să vă ofer un sfat, oameni buni. Voi nu sunteţi o familie simpatizată în oraşul

ăsta şi lucrurile s-ar putea înrăutăţi şi mai mult, dacă trageţi în vreun copil nevinovat care vine după dulciuri. Să vă ferească Dumnezeu dacă aţi nimeri un copil!

David se repezi la uşă şi o trânti în urma lui Robertson, de îndată ce idiotul trecuse dincolo de prag.

— Ticălosul! exclamă el, fierbând de furie. Ei bine, măcar nu ne mai facem iluzii cu privire la poliţia locală. Nu ne putem aştepta la nici un ajutor din partea lor.

Angela îşi strânse braţele în jurul pieptului, luptându-se să-şi reţină un nou val de lacrimi.

— Ce dezastru! se văită, clătinând din cap.

David se apropie de ea şi se strădui s-o consoleze. Trebuia s-o liniştească şi pe Nikki, speriată după schimbul de cuvinte dure dintre tatăl ei şi şeful poliţiei.

— Crezi că ar fi bine să rămânem aici în noaptea asta? îl întrebă Angela.

— Unde ne-am putea duce la o asemenea oră? replică David. Părerea mea e că ar trebui să rămânem. Ne putem lua măsuri de siguranţă, ca să nu mai avem şi alţi vizitatori.

— Presupun că ai dreptate, spuse Angela, oftând. Ştiu că eu nu gândesc limpede. Niciodată n-am fost atât de îngrijorată.

— Ţi-e foame? o întrebă David.

— Nu chiar, răspunse ea, înălţând din umeri. Dar cu puţin înainte de a se întâmpla toate astea tocmai mă apucasem să pregătesc masa de seară.

— Ei bine, eu sunt mort de foame, declară David. N-am mâncat nimic la prânz.

— E-n ordine, zise Angela. Nikki şi cu mine o să încropim ceva.

David sună la societatea de telefoane şi anunţă că telefonul lor era deranjat. Când preciză că era medic, cei de la telefoane fură de acord să trimită un depanator cât mai repede posibil. După aceea, David ieşi afară şi se duse la şopron, în care găsi câteva lanterne cu care să realizeze un iluminat exterior suplimentar. Când termină, întregul exterior al casei era scăldat într-o lumină strălucitoare.

Depanatorul de la telefoane sosi în timp ce mâncau. Omul stabili repede că problema se afla în exterior – circuitul telefonic fusese retezat chiar în locul în care intra în casă. Câtă vreme

tehnicianul lucră, Wilsonii îşi continuară cina.

— Nu pot să sufăr Halloween-ul, zise depanatorul, când veni la uşă să anunţe că telefonul era în stare de funcţionare.

David îi mulţumi pentru că plecase de acasă într-o noapte de duminică.

După cină, David se ocupă de luarea unor măsuri de siguranţă suplimentare. Mai întâi, închise, cu scânduri, o parte din fereastra boltită din camera de zi. Apoi făcu un tur de control prin întreaga casa, pentru a se încredinţa ca toate uşile şi ferestrele erau încuiate.

Deşi fusese exasperanta, vizita poliţiei avusese un efect benefic. După trecerea pe acolo a apărătorilor ordinii publice, adolescenţii cei sâcâitori renunţaseră la campania lor de hărţuială. După câte se părea, simpla vedere a vehiculului de patrulare fusese de ajuns ca să-i sperie şi să-i convingă s-o şteargă de-acolo. Pe la nouă seara, Wilsonii se adunaseră în camera lui Nikki, pentru terapia ei respiratorie.

După ce Nikki se duse la culcare, David şi Angela se retraseră în camera de zi a familiei, ca sa cerceteze materialul adus de David de la Boston. În chip de ajutor suplimentar pentru asigurarea pazei, David, vrând să profite de auzul fin al câinelui, îl îndemnă pe Rusty să abandoneze camera lui Nikki, în care dormea de obicei şi să rămână cu ei în camera de zi. De asemenea, păstră puşca de vânătoare la îndemână.

— Ştii ce cred eu? îl întrebă Angela pe David, în timp ce acesta deschidea plicul care conţinea fişele medicale. Cred că individul care a venit aici în seara asta este aceeaşi persoană care se ascunde în spatele eutanasiei şi a uciderii lui Hodges. Sunt convinsă de acest lucru. E singura explicaţie raţională.

— Sunt de acord cu tine. Şi cred că suspectul nostru cel mai bun e Clyde Devonshire. Citeşte asta, zise David, dându-i Angelei fişa medicală a lui Devonshire.

Ea o parcurse repede. Când ajunse aproape de sfârşit, exclamă:

— Dumnezeule, este seropozitiv!

— Ceea ce înseamnă că are el însuşi o boală potenţial mortală, zise David, întărindu-şi spusele printr-o înclinare a capului. Cred că ne aflăm în prezenţa unui suspect serios, mai

ales dacă adaugi la situaţia lui de om infectat cu HIV şi celelalte informaţii, ca, de exemplu, faptul că a fost arestat în faţa casei lui Jack Kevorkian. În mod evident, îl interesau foarte mult incitările la sinucidere. Cine ştie? E posibil ca acest interes să se extindă la eutanasie. Tipul este un asistent medical cu calificare profesională, aşa că are priceperea medicală necesară şi lucra într-un spital, deci avea accesul asigurat şi dacă asta nu e de ajuns, are un cazier penal pentru viol. S-ar putea să fie el violatorul cu mască de schi.

Angela dădu aprobator din cap, dar era tulburată.

— Singura problemă în toată povestea asta, zise ea, este că nu există decât dovezi circumstanţiale. Tu l-ai cunoaşte pe Clyde Devonshire dacă l-ai vedea?

— Nu, răspunse David.

— Mă întreb dacă aş fi în stare să-l identific după înălţime sau după timbrul glasului, zise Angela. Mă cam îndoiesc. Niciodată n-aş fi absolut sigură.

— Ei bine, să trecem mai departe, propuse David. Următorul candidat în ordinea şanselor de a fi adevăratul criminal este Werner Van Slyke. Aruncă o privire la anamneza lui.

Cu aceste cuvinte, David îi dădu Angelei fişa medicală a lui Van Slyke, care era considerabil mai voluminoasă decât cea a lui Devonshire.

— Vai de mine! exclamă Angela, când o termină de citit. Ce de lucruri nu ştim în legătură cu unii oameni!

— Ce părere ai despre el ca suspect? întrebă David.

— Este un caz interesant de afecţiune psihică, conveni Angela. Dar nu cred că el e cel pe care-l căutăm. Un individ cu dereglări schizo-afective cu manifestări maniacale şi cu paranoia nu este acelaşi lucru cu un bolnav psihic antisocial.

— Dar nu trebuie neapărat să fii antisocial pentru a avea concepţii greşite cu privire la eutanasie.

— Asta-i adevărat, spuse Angela. Însă simplul fapt că o persoană este bolnavă mental nu înseamnă că este şi criminală. Dacă Van Slyke ar avea un vast trecut criminal sau dacă ar fi avut cândva un comportament violent, situaţia ar fi alta. De vreme ce nu acesta e cazul, nu cred că el se situează prea sus pe lista suspecţilor. În afară de asta, poate că ştie multe despre

submarine nucleare, dar în materie de medicină nu posedă cunoştinţe sofisticate. Cum ar reuşi să ucidă o serie întreagă de pacienţi folosind o metodă pe care nici chiar tu nu poţi s-o identifici, dacă nu are calificarea de specialitate în domeniul ocrotirii sănătăţii?

— De acord, dar uită-te la materialul acesta, pe care l-am căpătat astăzi de la Robert, zise David, înmânându-i Angelei foaia de hârtie pe care erau enumerate diversele conturi bancare din Albany şi Boston ale lui Van Slyke.

— De unde naiba obţine banii ăştia? se miră Angela. Crezi că au vreo legătură cu problemele noastre?

— Iată o întrebare bună, spuse David, ridicând din umeri. Robert nu crede aşa ceva. El a sugerat că s-ar putea ca Van Slyke să fie vârât în afaceri cu droguri. Ştim că în oraş există marijuana, aşa că e posibil.

Angela încuviinţă printr-o înclinare a capului.

— Dacă explicaţia n-ar fi drogurile, situaţia ar fi de-a dreptul ameninţătoare, zise David.

— De ce?

— Să presupunem că Van Slyke e cel care îi ucide pe aceşti oameni. Dacă nu vinde droguri, ar însemna că este plătit pentru fiecare omor.

— Asta-i o idee oribilă, spuse Angela. Dar, dacă acesta ar fi cazul, ne-am întoarce în punctul din care am plecat. Tot n-am şti cine se ascunde în spatele acestor crime. Cine l-ar plăti şi de ce?

— Eu aş continua să bănuiesc că e vreun ucigaş cu o greşită concepţie despre milă, zise David. Toate victimele lui sufereau de boli potenţial mortale.

— Cred că devenim prea speculativi, spuse Angela. Am obţinut prea multe informaţii şi acum ne străduim să le introducem pe toate în una şi aceeaşi teorie. Probabil că majoritatea informaţiilor nu au nici o legătură cu problema noastră.

— Foarte posibil să ai dreptate. Dar tocmai mi-a venit o idee. Dacă am stabili că Van Slyke este făptaşul, problemele lui de deranjament psihic ar putea lucra în favoarea noastră.

— Ce vrei să spui? întrebă Angela.

— Van Slyke a avut o criză de natură psihică atunci când se

afla în condiţiile de stres ale unei gărzi pe un submarin. Nu mi se pare nimic surprinzător că i s-a întâmplat aşa ceva. Şi eu aş fi putut avea o astfel de criză. Oricum, când a avut acea criză, a manifestat simptome de paranoia şi s-a întors împotriva persoanelor care în mintea lui întruchipau autoritatea. Anamneza lui arată că a mai făcut asta şi altă dată. Dacă noi l-am înfrunta, sunt sigur că s-ar stresa. Atunci i-am putea stârni paranoia împotriva celui care îl plăteşte. Tot ce am avea de făcut ar fi să spunem că acest – citez – „personaj autoritar” intenţionează să-l lase pe Van Slyke să încaseze tot blamul dacă s-ar întâmpla ca lucrurile să meargă prost. Şi de vreme ce noi discutăm cu el, este evident că lucrurile merg prost.

Angela îl fulgeră pe David cu o privire plină de neîncredere.

— Uneori mă uimeşti, zise ea. Mai ales prin faptul că te crezi atât de raţional. Asta-i cea mai întortocheată şi mai ridicolă idee pe care-am auzit-o vreodată. Din anamneza lui Van Slyke reiese că el are tulburări maniacale cu înclinaţie spre violenţă. Şi tu sugerezi că ai putea, în deplină siguranţă, să trezeşti paranoia schizofrenică a acestui individ? Este absurd. Tipul ar exploda într-o criză de violenţă, care s-ar îndrepta împotriva tuturor şi, în special, împotriva ta.

— A fost doar o idee, spuse David, pe un ton defensiv.

— Ei bine, n-am de gând să mă omor cu firea, zise Angela. Toate astea sunt discuţii prea speculative şi teoretice.

— De acord, spuse David, împăciuitor. Următorul candidat este Peter Ullhof. În mod evident, el are calificarea profesională necesară. Faptul că a fost arestat în legătură cu problema avorturilor te face să te gândeşti că are unele convingeri puternice cu privire la aspectele morale din domeniul medicinii. Însă în afară de asta, nu prea mai e nimic altceva.

— Dar cum e cu Joe Forbs? întrebă Angela.

— Singurul lucru care-l face să fie suspect este lipsa lui de iscusinţă în a se ocupa de propriile-i probleme financiare, răspunse David.

— Şi ce-i cu ultima persoană? Claudette Maurice?

— Ea este curată. Atâta doar că sunt curios să ştiu unde are ea tatuajul.

— Sunt extenuată, se plânse Angela, aruncând pe măsuţa

pentru cafea hârtiile pe care le ţinuse în mână. Poate că, după o noapte de somn bun, ne va veni vreo idee.

25

Luni, 1 noiembrie

NIKKI SE TREZI ÎN MIEZ DE NOAPTE CU UN ALT COŞMAR şi sfârşi prin a se culca în dormitorul mare. David şi Angela avură un somn agitat. Chiar şi Rusty părea incapabil să doarmă adânc, mârâind şi lătrând în câteva rânduri în cursul nopţii. De fiecare dată David sărea din pat şi înşfăca puşca, dar de tot atâtea ori alarma se dovedea a fi fost falsă.

În dimineaţa următoare, singurul punct luminos fu starea sănătăţii lui Nikki. Plămânii ei erau perfect degajaţi. Cu toate acestea, Wilsonilor nici nu le trecu prin minte s-o trimită la şcoală.

Încercară din nou să-l sune pe Calhoun, dar nu auziră decât robotul, cu acelaşi mesaj. Discutară dacă să apeleze sau nu la poliţie în legătură cu detectivul, însă nu se putură decide. Erau conştienţi de faptul că nu-l cunoşteau pe Calhoun chiar atât de bine, că purtarea lui era excentrică şi că ei trăgeau, probabil, concluzii pripite. De asemenea, ţinând seama de experienţele pe care le avuseseră cu cei de la poliţie, mai ales în noaptea precedentă, nu prea îi îndemna inima să facă apel la poliţia locală.

— Singurul lucru pe care-l ştiu, zise Angela, este că nu vreau să-mi mai petrec încă o noapte în casa asta. Poate că ar trebui să împachetăm totul şi să plecăm, lăsând oraşul acesta să-şi vadă de şiretlicurile şi tainele lui.

— Dacă ne-am gândi să facem asta, mai bine l-aş suna pe Sherwood, sugeră David.

— Chiar aşa să şi faci, îl încurajă Angela. Vorbesc serios când afirm că nu vreau să mai petrec nici o noapte aici.

David telefona la bancă, să programeze o audienţă la preşedinte. Prima „fereastră” disponibilă era chiar în acea după-amiază, la ora trei fix. Deşi David ar fi preferat ca întrevederea

să aibă loc mai devreme, se mulţumi cu ce se putea.

— Ar trebui cu adevărat să discutăm cu un avocat, zise Angela.

— Ai dreptate, spuse David. Hai să-l sunăm pe Joe Cox.

Joe era un bun prieten de-al lor. Era totodată unul dintre cei mai iscusiţi avocaţi din Boston. Când Angela sună la biroul lui, i se spuse că Joe nu era disponibil; era la tribunal şi aşa avea să fie pe toată durata zilei. Angela lăsă un mesaj în sensul că avea să revină.

— Unde ne vom petrece noaptea? întrebă ea, după ce închise telefonul.

— Cei mai apropiaţi prieteni ai noştri sunt Yansenii, zise David. Şi asta nu înseamnă prea mult. Eu n-am mai întreţinut relaţii amicale cu Kevin de când cu partida aceea ridicolă de tenis şi nu vreau să apelez acum la el. Presupun că ar trebui să-i sun pe părinţii mei, încheie el, oftând.

— Mă temeam să-ţi sugerez eu acest lucru, mărturisi Angela.

David telefonă la Amherst, în New Hampshire şi o întrebă pe mama lui dacă puteau să vină la ei pentru câteva zile, explicându-i că aveau unele probleme cu casa. Mama lui fu încântată. Venirea lor nu i-ar deranja absolut deloc. Ba chiar declară că abia aştepta să-i revadă.

Angela mai încercă să ia legătura prin telefon cu Calhoun, tot fără succes. Drept urmare, propuse să ia maşina şi să se ducă la el acasă, la Rutland; nu era foarte departe. David fu de acord, aşa că toţi cei trei Wilsoni urcară în Volvo şi porniră la drum.

— Acolo este, spuse Angela când se apropiară de locuinţa lui Calhoun.

David trase maşina în zona de parcare din faţa şopronului destinat adăpostirii furgonetei. Fură imediat dezamăgiţi. Speraseră să se liniştească, dar nu se întâmplă aşa. În mod evident, nu era nimeni acasă: pe treapta de la intrare se afla un teanc de ziare adunat în decurs de două zile.

În drumul lor de înapoiere la Bardet, discutară despre detectiv şi constatară că acum erau şi mai nedecişi. Angela menţionă că, după ce îl angajase, el nu luase legătura cu ea vreme de câteva zile. În cele din urmă, se hotărâră să mai aştepte o zi. Dacă într-un răstimp de douăzeci şi patru de ore nu vor reuşi să dea de el,

aveau să se ducă la poliţie.

De cum ajunseră acasă, Angela se apucă să facă bagajele pentru o şedere la părinţii lui David. Nikki o ajută şi ea. În timp ce ele se ocupau cu asta, David luă cartea de telefoane şi căută adresele celor cinci angajaţi ai spitalului, purtători ai unor tatuaje. După ce şi le notă, coborî la parter şi-i spuse Angelei că intenţiona să patruleze prin faţa locuinţelor lor, doar pentru a-şi da seama de condiţiile lor de trai.

— Nu vreau să te duci nicăieri, protestă Angela pe un ton sever.

— De ce nu? întreba David, mirat de reacţia ei.

— În primul rând, nu vreau să rămân aici singură, îi explică ea. În al doilea, acum ne-am dat seama că afacerea asta e primejdioasă. Nu vreau ca tu să dai târcoale unui posibil ucigaş.

— De acord, spuse David, împăciuitor. Primul tău motiv este pe deplin suficient. Nu era nevoie să-mi dai două. Nu cred că ai avea de ce să fii neliniştită la gândul de a fi lăsată singură acasă la această oră a dimineţii. Cât despre primejdia care m-ar paşte, probabil că la vremea asta oamenii aceia sunt la serviciu.

— Poate că asta nu e de ajuns, replică Angela. De ce nu ne dai o mână de ajutor la încărcarea bagajelor în maşină?

Până să termine ei treaba, se făcuse aproape amiază. După ce se încredinţară că toate uşile casei erau încuiate, urcară toţi trei în Volvo. Rusty sări lângă Nikki.

Jeannie Wilson, mama lui David, îi întâmpină cu căldură şi-i făcu să se simtă ca acasă. Tatăl lui David, Albert, era plecat la pescuit pentru o zi şi nu avea să se înapoieze decât în seara aceea.

După ce-şi căraseră toate lucrurile în casă, Angela se lăsă să cadă pe patul acoperit cu o pătură din camera de oaspeţi.

— Sunt moartă de oboseală, declară ea. Aş fi în stare să adorm chiar în clipa asta.

— Ce te opreşte? replică David. Nu este nevoie să ne întoarcem amândoi ca să vorbim cu Sherwood.

— Nu te-ar deranja?

— Absolut deloc, o asigură David, ridicând colţul cuverturii şi îndemnând-o să se strecoare dedesubt.

Când închise uşa, o auzi sfătuindu-l să conducă atent, dar somnul îi împleticea de pe acum limba.

David le informă, pe mama sa şi pe Nikki, că Angela trăgea un pui de somn. Sugeră ca şi Nikki să-i urmeze exemplul, însă fetiţa se apucase deja, cu mult entuziasm, să facă prăjituri împreună cu bunica ei. Explicând că el avea fixată o întâlnire la Bartlet, David se duse la maşină.

Când ajunse înapoi în oraş, David constată că dispunea de un răgaz de trei sferturi de ceas până la ora programată pentru audienţă. Trase maşina la marginea drumului şi scoase lista cu angajaţii spitalului posesori de tatuaje şi cu adresele lor. Cea mai apropiată era cea a lui Clyde Devonshire. Simţindu-se puţin vinovat, porni motorul şi se îndreptă spre locuinţa acestuia. Îşi justifica decizia spunându-şi că temerile Angelei erau nefondate, în plus, el nu avea de gând să întreprindă nimic, voia doar să arunce o privire.

Fu surprins când la adresa care figura pe listă în dreptul lui Devonshire găsi un magazin de articole sanitare şi mărunţişuri. Parcă în faţa clădirii, coborî din maşină şi intră în prăvălie. În timp ce plătea pentru o cutie cu suc de portocale, îl întrebă pe unul din vânzători dacă îl cunoştea pe Clyde Devonshire.

— Sigur că da, răspunse omul. Locuieşte la etaj.

— Îl cunoşti bine?

— Aşa şi-aşa. Vine deseori pe-aici.

— Mi s-a spus că ar avea un tatuaj.

— Clyde are o mulţime de tatuaje, zise vânzătorul, izbucnind în râs.

— Unde sunt situate? întrebă David, simţindu-se oarecum jenat.

— Are frânghii tatuate în jurul încheieturilor mâinilor, interveni cel de-al doilea vânzător. E ca şi cum ar fi legat fedeleş.

Primul vânzător râse iar, numai că de data asta mai tare.

David zâmbi. Nu prinsese poanta, dar voia să fie politicos. Cel puţin, aflase că Clyde avea tatuaje în locuri care ar fi putut să fie deteriorate în cursul unei lupte.

— Are un tatuaj şi pe partea de sus a braţului, adăugă primul vânzător. Şi altele pe piept.

David le mulţumi vânzătorilor şi ieşi din magazin. Ocoli pe

lângă clădire şi descoperi uşa care dădea spre scară. Vreme de o clipă se gândi să încerce clanţa, dar pe urmă decise să se abţină. Măcar cu atâta îi era dator Angelei.

Revenind la maşină, urcă la volan şi se uită la ceas. Mai avea douăzeci de minute până la întâlnirea cu Sherwood: timp suficient pentru încă o adresă. Următoarea în ordinea apropierii era cea a lui Van Slyke.

După numai câteva minute, David cotea, intrând pe aleea de acces spre locuinţa lui Van Slyke. Reduse viteza, ca să verifice numerele de pe cutiile poştale, în căutarea celei a lui Van Slyke. Deodată apăsă cu putere frâna. Ajunsese în dreptul unei furgonete verzi care semăna foarte mult cu cea a lui Calhoun.

Revenind în marşarier, parcă Volvo-ul chiar în spatele furgonetei. Aceasta avea aplicat pe bara de protecţie din spate un colant cu inscripţia „Acest Vehicul a Urcat pe Muntele Washington”. În mod sigur era a lui Calhoun.

Coborî din maşină şi aruncă o privire prudentă în cabina furgonetei. O ceaşcă de cafea mucegăită stătea pe capacul deschis al torpedoului. Scrumiera deborda de chiştoace de trabucuri. David recunoscu tapiţeria, precum şi cartonaşul impregnat cu substanţe pentru împrospătarea aerului, agăţat de oglinda retrovizoare. Furgoneta era în mod cert a lui Calhoun.

Îndreptându-şi trupul, se uită spre partea cealaltă a străzii. În faţa casei nu exista nici o cutie poştală, însă din locul în care stătea se putea vedea adresa scrisă cu vopsea pe unul din stâlpii de susţinere ai treptelor de la verandă. Era 66 Apple Tree Lane – adresa lui Van Slyke.

David traversă strada, ca să se uite mai de aproape. Casa avea mare nevoie de o zugrăveală şi de reparaţii. Părea cenuşie, dar se observa o uşoară nuanţă verzuie, care dădea de presupus că odinioară fusese de un oliv-deschis.

Nu se vedea nici un semn de viaţă. Dacă n-ar fi fost urmele de cauciucuri imprimate în pietrişul de pe aleea de acces, casa abia dacă ar fi dat impresia de a fi locuită.

David făcu drumul înapoi spre garaj şi se uită cu prudenţă înăuntru. Era gol. Reveni în faţa casei. După ce verifică, pentru a se încredinţa că nimeni de pe stradă nu-l urmărea cu privirea, încercă uşa. Era descuiată şi se deschise la o simplă răsucire a

clanţei. O împinse uşurel; balamalele ruginite gemură.

Gata s-o ia la fugă la cea mai mică provocare, strecură o privire prudentă înăuntru. Puţinele mobile pe care le putea vedea erau acoperite de praf şi pânze de păianjeni. Trăgând aer adânc în piept, strigă, pentru a se convinge că nu era nimeni acasă.

Chiar dacă era, nu răspunse nimeni. Îşi încordă auzul, dar casa rămase tăcută.

Străduindu-se să-şi stăpânească dorinţa de a fugi de-acolo, David îşi impuse să păşească peste prag. Tăcerea casei îl învălui precum o mantie. Inima îi bătea nebuneşte. N-ar fi vrut să fie în acel loc, dar trebuia să afle ce se întâmplase cu Calhoun.

David mai strigă o dată, dar nici acum nu-i răspunse nimeni. Tocmai se pregătea să strige a treia oară, când o uşă din spatele lui se trânti, închizându-se. David aproape că leşină de frică. Cuprins de o teamă iraţională ca uşa să nu se fi încuiat cumva, se repezi ca un nebun şi o redeschise, proptind-o apoi cu un suport de umbrele prăfuit. Nu voia să se simtă închis în acea clădire.

După ce îşi recăpătă, pe cât posibil, stăpânirea de sine, făcu un tur al parterului. Trecu repede dintr-o cameră murdară în alta, până când ajunse la bucătărie. Acolo se opri. Pe masă se afla o scrumieră. În ea era chiştocul unui trabuc Antonio y Cleopatra. Chiar în spatele mesei se vedea o uşă deschisă care dădea spre pivniţă.

Se apropie de pragul acelei uşi şi se uită în bezna de jos. Lângă uşă găsi un întrerupător electric. Îl încercă. Din josul scării se zări o lumină anemică.

Inspirând adânc, începu să coboare. Se opri la mijlocul drumului şi îşi roti privirea peste talmeş-balmeşul din subsol, încăperea era plină cu mobile vechi, lăzi, un coş de vapor şi o amestecătură de unelte şi obiecte uzate. Observă că pardoseala era de lut, la fel ca în casă, deşi lângă un boiler se afla o lespede de beton.

Coborî scara până jos şi se duse la betonul acela. Se aplecă şi îl examină cu atenţie. Culoarea lespezii era întunecată din cauza umezelii. Îşi puse mâna pe lespede, ca să se încredinţeze dacă era umedă. Se cutremură. Îşi îndreptă trupul şi alergă spre

scară. Din câte îşi dădea seama, văzuse îndeajuns cât pentru a se duce la poliţie. Numai că nu avea să-şi piardă vremea cu poliţia locală. Se gândi să cheme direct poliţia statală. Când ajunse în capătul de sus al scării, se opri în loc. Auzea scrâşnetul unor cauciucuri pe pietrişul de pe alee. O maşină trăsese lângă casă.

Vreme de o clipă David încremeni, neştiind ce să facă. Avea doar puţin timp pentru a lua o decizie. În momentul următor auzi portiera maşinii deschizându-se, apoi închizându-se cu zgomot şi după aceea paşi înaintând pe alee.

David fu cuprins de panică. Închise uşa ce dădea spre pivniţă şi coborî în grabă scara. Spera să mai existe o cale de ieşire din subsol, vreun soi de scară de serviciu care să ducă direct afară.

În capătul din spate al subsolului se aflau mai multe uşi. Nu pierdu timp trecând de la una la alta. Prima avea un zăvor desfăcut Pe cât mai silenţios cu putinţă, deschise acea uşă. De partea cealaltă se afla o pivniţă de vinuri iluminată cu un singur bec de puţini waţi.

Auzind zgomot de paşi deasupra, se duse repede la cea de-a doua uşă. Trase de clanţă, dar uşa nu se clinti. Trase încă o dată, cu mai multă putere. În cele din urmă, reuşi s-o întredeschidă. Abia se mişca, de parcă n-ar mai fi fost folosită de ani de zile.

Dincolo de această uşă se afla ceea ce căutase David: un rând de trepte de beton, care urcau către o uşă înclinată alcătuită din doi batanţi, asemănătoare cu un chepeng. Închise în urma lui uşa care dădea spre subsol. Acum era înconjurat de întuneric, cu excepţia unei fâşii înguste de lumină ce se strecura printre cei doi batanţi ai uşii aproape orizontale de deasupra lui. Se căţără pe scară şi se ghemui chiar sub acea uşă. Stătu câteva clipe nemişcat, ca să asculte. Nu auzi nimic. Îşi propti mâinile pe chepeng şi împinse. Reuşi să-l salte cam cu un centimetru, dar nu mai mult; era încuiat cu un lacăt pe dinafară.

Grăbindu-se să lase chepengul în jos, se strădui să-şi păstreze calmul. Pulsul îi zvâcnea cu putere în tâmple. Ştia că era prins în cursă. Singura lui speranţă era să scape nedescoperit; dar nu trecu mult şi auzi cum uşa de la pivniţă se deschide cu un trosnet urmat de zgomotul unor paşi grei ce coborau pe treptele

acesteia.

David se ghemui în întuneric şi îşi ţinu respiraţia.

Paşii se auzeau tot mai aproape, apoi uşa care dădea spre ascunzătoarea lui fu deschisă. David se pomeni uitându-se la faţa înnebunită a lui Werner Van Slyke.

Van Slyke părea să fie în prada unei panici mai cumplite decât cea care pusese stăpânire pe David. Arăta şi se purta de parcă tocmai ar fi luat o doză puternică de amfetamina. Pleoapele îi erau foarte larg deschise şi nu clipeau deloc, făcând ca ochii aproape să-i iasă din orbite. Pupilele îi erau atât de dilatate, încât părea că nu are irisuri. Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare. Îi tremura tot trupul, mai ales braţele. În mâna dreaptă strângea un pistol, pe care-l aţintea către faţa lui David.

Vreme de câteva clipe nu se mişcă nici unul din ei. David se străduia cu frenezie să născocească o explicaţie plauzibilă pentru prezenţa lui, dar nu-i venea nici o idee. Nu putea să se gândească la nimic altceva decât la ţeava armei îndreptate spre el. Cum tremuratul lui Van Slyke se accentua minut de minut, David se temea că era posibil ca pistolul să se descarce în mod accidental.

David realiză că Van Slyke era în prada unei acute crize de anxietate, declanşată probabil de descoperirea faptului că David se ascundea în locuinţa lui. Amintindu-şi anamneza psihiatrică a individului, se gândi că era foarte posibil ca Van Slyke să fie victima unei psihoze chiar în momentul acela.

Se gândi ca, în chip de explicaţie pentru prezenţa sa acolo, să menţioneze furgoneta lui Calhoun, dar se răzgândi repede. Cine ştie ce se petrecuse între Van Slyke şi detectivul particular? A aduce vorba despre Calhoun putea să fie ceva ce doar ar exacerba starea de psihoză în care se afla Van Slyke.

David decise că mult mai bine ar fi să se poarte prietenos cu individul, să-i arate că ştie că are probleme, că se află în condiţii de stres; să-i spună că îi înţelege suferinţa şi că el, David, era medic şi dorea să-l ajute.

Din nefericire, Van Slyke nu prea îi dădu prilejul de a acţiona conform planului său. Fără un cuvânt, întinse braţul, îl înşfăcă de haină şi, smulgându-l cu brutalitate din casa scării, îl azvârli

direct în pivniţă.

Incapabil să se opună forţei lui Van Slyke, David se prăvăli cu capul înainte pe pardoseală, izbindu-se de un maldăr de cutii de carton.

— Ridică-te! strigă Van Slyke, al cărui glas reverberă în întreaga pivniţă. Cu prudenţă, David se ridică în picioare. Van Slyke tremura atât de tare, încât, practic, era cuprins de convulsii. Intră în pivniţa de vinuri! răcni el.

— Linişteşte-te, îi spuse David.

Vorbindu-i pentru prima dată, îi spuse că îi înţelegea supărarea.

Van Slyke reacţiona începând să tragă cu revolverul la nimereală. Gloanţele şuierau pe lângă capul lui David şi ricoşau prin subsol, până se înfigeau fie în vreo grindă a plafonului, fie în treptele scării, fie în vreuna din uşile de lemn.

David sări în pivniţa de vinuri şi se ghemui lângă peretele cel mai depărtat, gândindu-se cu groază la ce mai putea Van Slyke să facă în continuare. Acum era convins că acesta suferea de o psihoză acută.

Van Slyke închise masiva uşă de lemn, trântind-o cu o asemenea forţă, încât bucăţi de tencuială căzură pe capul lui David. Acesta stătu nemişcat. Îl auzea pe Van Slyke umblând prin pivniţă. Apoi auzi cum zăvorul de la uşa pivniţei de vinuri e tras peste belciug şi cum se vâră lacătul. Pe urmă auzi pocnetul închiderii acestuia.

După câteva minute de tăcere, David se ridică în picioare. Singura sursă de lumină era un unic bec fără abajur, atârnat de tavan cu o frânghie. Încăperea era mărginită de blocuri mari de granit, care alcătuiau fundaţia. De-a lungul unui perete se aflau lăzi cu fructe ce păreau mumificate. Pe alt perete se înălţau până la plafon rafturi pe care se înşiruiau borcane de conserve.

David se apropie de uşă şi îşi lipi urechea de ea. Nu auzi nimic. Uitându-se mai cu atenţie la uşă, remarcă urme proaspete de zgârieturi pe suprafaţa ei. Era ca şi cum cineva ar fi încercat cu disperare să-şi croiască drum spre afară cu unghiile.

Deşi ştia că era inutil, simţea că trebuie să încerce: îşi propti umărul în uşă şi împinse. Uşa nu se clinti. Zădărnicindu-i-se acea

speranţă, se apucă să facă un tur complet al pivniţei, dar chiar în acea clipă lumina se stinse, lăsându-l într-o beznă totală.

Sherwood îşi sună prin interfon secretara şi o întrebă la ce oră era programată audienţa lui David Wilson.

— La trei fix, spuse Sharon.

— Cât e acum? întrebă el, uitându-se la ceasul de buzunar, pe care şi-l scosese din vestă.

— Trei şi un sfert.

— Aşa credeam şi eu. Nici un semn din partea lui?

— Nu, domnule.

— Dacă îşi face apariţia, spune-i că va trebui să-şi reprogrameze audienţa, zise Sherwood. Şi adu-mi ordinea de zi pentru şedinţa de diseară a consiliului de conducere al spitalului.

Sherwood îşi luă degetul de pe tasta interfonului. Îl irita faptul că David Wilson întârzia la o audienţă pentru care el însuşi telefonase ca s-o solicite. În concepţia lui Sherwood, asta era o mojicie făcută cu bună ştiinţă, deoarece în sistemul lui de valori punctualitatea constituia o virtute de primă importanţă.

Sherwood luă telefonul său personal şi formă numărul lui Harold Traynor. Înainte de a investi timp în pregătirea materialului pentru şedinţa consiliului de conducere, voia să fie sigur că aceasta nu fusese anulată. Aşa se întâmplase o dată, prin 1981 şi Sherwood nu uitase nici acum supărarea de atunci.

— La şase după-amiază, confirmă Traynor. Conform programării. Vrei să ne ducem împreună, ca o plimbare? Este o seară plăcută şi până la vara viitoare nu ne vom mai bucura de multe ca asta.

— Ne vom întâlni chiar în faţa băncii, zise Sherwood. Se pare că eşti într-o dispoziţie excelentă.

— Am avut o zi bună, replică Traynor. Chiar adineauri am primit o veste de la acel Nemesis[40] al meu, Jeb Wiggins. S-a dat bătut. Până la urmă, ne va sprijini ideea cu garajul dotat cu parcare. Probabil că vom căpăta aprobarea consilierilor

[40] Nemesis: zeiţa răzbunării şi a împărţirii dreptăţii în mitologia greacă *(n.tr.)*.

comunali pe la sfârşitul lunii.

Vestea îl făcu pe Sherwood să zâmbească. Era, într-adevăr, bună.

— Să pregătesc emiterea de acţiuni? întrebă el.

— Categoric! răspunse Traynor. Trebuie să-i dăm zor cu treaba asta. Cer imediat să mi se facă legătura cu antreprenorul, să văd dacă există vreo şansă ca betonul să se toarne înainte de a-şi intra iarna în drepturi. Sharon intră în biroul lui Sherwood şi-i înmână ordinea de zi a şedinţei. Şi mai am o veste bună, adăugă Traynor. Azi-dimineaţă m-a sunat Beaton, să-mi spună că bilanţul financiar al spitalului arată mult mai bine decât ne aşteptam noi. Octombrie n-a fost chiar atât de râu pe cât se prognosticase.

— Aşadar, în luna asta avem numai veşti bune, zise Sherwood.

— Ei bine, eu n-aş merge atât de departe cu optimismul, replică Traynor. Beaton m-a mai sunat cu puţin în urmă, ca să mă informeze că Van Slyke n-a mai fost văzut.

— Nici n-a telefonat? întrebă Traynor.

— Nu, răspunse acesta. Bineînţeles, telefonul lui e mai totdeauna defect, aşa că asta nu era ceva prea surprinzător. Bănuiesc că va trebui să fac un drum cu maşina până acolo, după şedinţa consiliului de conducere. Ceea ce mă deranjează e că-mi displace profund să intru în casa aceea. Mă deprimă.

Tot atât de pe neaşteptate pe cât se stinsese, becul de pe tavan se reaprinse. De undeva, de departe, David auzea paşii lui Van Slyke coborând iarăşi scara pivniţei, însoţiţi din când în când de un clinchet de metal izbit pe metal. După aceea, auzi huruitul unor obiecte trântite pe pardoseala de pământ.

După un alt drum în sus şi-n jos, auzi cum Van Slyke lasă să cadă ceva deosebit de greu. După un al treilea drum se repetă aceeaşi bufnitură înfundată, pe care nu numai că o auzi, dar o simţi. Aproape că te făcea să te gândeşti la un cadavru ce ar izbi pământul dur şi David se cutremură.

Profitând de lumină, exploră pivniţa de vinuri, în căutarea altei ieşiri, dar, aşa cum bănuia, nu mai exista nici una.

Deodată, auzi cum se deschide lacătul de pe uşa pivniţei de

vinuri şi cum zăvorul este tras din belciugul său. Când uşa se dădu brusc de perete, îşi adună tot curajul pentru a face faţă primejdiei care-l aştepta.

La vederea lui Van Slyke i se tăie respiraţia. Acesta părea să fie şi mai agitat decât înainte. Părul lui negru şi răvăşit nu-i mai stătea lipit de craniu; acum i se ridica zbârlit, de parcă ar fi fost încărcat cu electricitate. Pupilele continuau să-i fie dilatate la maximum, iar faţa îi era acoperită de transpiraţie. Îşi scosese cămaşa verde de lucru şi se îmbrăcase cu un tricou cu mâneci scurte, murdar, pe care şi-l vârâse în pantaloni.

David remarcă imediat cât de puternic clădit era trupul lui Van Slyke şi elimină repede posibilitatea de a încerca să-l învingă prin forţă fizică. Observă, de asemenea, că pe antebraţul drept, Van Slyke avea tatuat un steag american ţinut de un vultur pleşuv. O cicatrice subţire, lungă cam de doisprezece centimetri, urâţea desenul acela. Instantaneu, David înţelese că era probabil ca Van Slyke să fie ucigaşul lui Hodges.

— Ieşi afară! răcni Van Slyke, adăugind un şir de înjurături şi agitându-şi revolverul cu mişcări necontrolate.

David simţi cum de-a lungul şirii spinării îi coboară un fior rece. Era îngrozit la gândul că Van Slyke avea să reînceapă să tragă la întâmplare. Se supuse ordinului dat de nebun, grăbindu-se să urce scara şi să iasă din pivniţa de vinuri. Mergea pieziş, păstrându-l tot timpul în câmpul lui vizual pe Van Slyke. Mânios, acesta îi făcu semn să-şi continue drumul în direcţia boilerului.

— Stai pe loc! ordonă Van Slyke, arătând cu pistolul spre pardoseală, după ce David înaintase cu câţiva paşi. David se uită în jos. La picioarele sale se aflau un târnăcop şi o lopată. Alături de ele era o nouă lespede de beton. Vreau să sapi! zbieră Van Slyke. Chiar în locul în care stai.

Temându-se să ezite fie şi timp de o secundă, David se aplecă şi luă târnăcopul. Se gândi să-l folosească în chip de armă, dar, ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Van Slyke se trase înapoi, îndeajuns cât David să nu-l poată atinge. Ţinea revolverul ridicat şi, deşi mâna îi tremura, ţeava continua să fie aţintită în direcţia lui David. Acesta nu îndrăznea să rişte, aruncându-se asupra lui.

David remarcă pe pardoseală câţiva saci de ciment şi nisip şi

bănui că zgomotul auzit de el din pivniţa de vinuri se datorase izbirilor de pământ.

Ridicând târnăcopul deasupra capului, David îl repezi apoi spre sol. Spre surprinderea sa, unealta se înfipse pe o adâncime de numai cinci centimetri în pardoseala de lut bătătorit. Mai lovi cu târnăcopul de câteva ori, dar nu reuşi să desprindă decât o infimă cantitate de pământ. Lăsă târnăcopul jos şi luă lopata, ca să dea la o parte lutul sfărâmat. În mintea lui nu exista nici o îndoială cu privire la intenţiile lui Van Slyke. Acesta îl punea să-şi sape propriul mormânt. Se întrebă dacă şi Calhoun fusese supus aceluiaşi chin.

Ştiind că singura lui speranţă era să-l facă pe Van Slyke să vorbească, îl întrebă, în timp ce schimba lopata cu târnăcopul:

— Cât de mult trebuie să sap?

— Vreau o groapă mare, zise Van Slyke. Ca gaura dintr-o gogoaşă. Vreau totul. Vreau ca maică-mea să-mi dea toată gogoaşa.

Lui David i se puse un nod în gât. În facultate, psihiatria nu fusese domeniul lui forte, dar chiar şi aşa îşi dădu seama că acum auzea ceea ce se numeşte „pierderea capacităţii de asociere”, un simptom de schizofrenie acută.

— Mama ta îţi dădea multe gogoşi? întrebă el, neştiind ce să spună, dar dorind cu disperare să-l facă pe Van Slyke să vorbească întruna.

Van Slyke se uită la David, ca şi cum s-ar fi mirat că-l vede acolo.

— Mama mea s-a sinucis, zise el. S-a omorât.

Apoi Van Slyke îl şocă pe David, izbucnind în hohote de râs nebun. În sinea lui, David notă şi acest comportament ca pe un alt simptom de schizofrenie. Îşi aminti că acest simptom se numea, în mod eufemistic, „emoţie neadecvată”. De asemenea, îşi aduse aminte de o altă componentă importantă a bolii lui Van Slyke: paranoia.

— Sapă mai repede! urlă Van Slyke pe neaşteptate, de parcă s-ar fi trezit dintr-o semitransă.

David începu să sape cu mai mare repeziciune, dar nu renunţă la încercarea lui de a-l face pe Van Slyke să trăncănească. Îl întrebă cum se simţea. Îl întrebă ce intenţii

avea. Dar nu primi răspuns la nici una din întrebările sale. Van Slyke dădea impresia că era profund adâncit în gânduri. Până şi chipul lui îşi pierduse orice expresie.

— Auzi voci? îl întrebă David, încercând o nouă abordare.

Mai izbi de câteva ori cu târnăcopul. Cum Van Slyke continua să nu răspundă, David îşi înălţă privirea spre el. Expresia absentă de pe faţa lui Van Slyke se schimbase într-una de mirare. Ochii i se îngustaseră şi tremuratul îi devenise mai vizibil. David se opri din săpat şi se uită la el cu atenţie. Modificarea survenită în expresia lui era uimitoare.

— Ce spun vocile? îl întrebă el.

— Nimic! strigă Van Slyke.

— Vocile astea seamănă cu acelea pe care le auzeai când erai în marină? insistă David.

Umerii lui Van Slyke se gârboviră. Se uită la David cu ceva mai mult decât o simplă mirare. Acum era uluit.

— De unde ştii tu de marină? replică. Şi cum de ştii de voci?

David simţi în glasul lui Van Slyke o manifestare de paranoia şi căpătă curaj. Era pe cale să crape carapacea individului.

— Ştiu o grămadă de lucruri despre tine, zise el. Ştiu tot ce ai făcut. Dar eu vreau să te ajut. Eu nu sunt ca ceilalţi. De aceea mă aflu aici. Sunt medic. Mă interesează soarta ta. Van Slyke nu scotea nici un cuvânt. Nu făcea altceva decât să se uite la David. Iar David continuă: Pari foarte necăjit, spuse el. Eşti supărat în legătură cu pacienţii?

— Ce pacienţi? întrebă Van Slyke, răsuflând şuierător, de parcă ar fi primit un pumn în piept.

David înghiţi iar un nod care îi strângea gâtlejul. Îşi simţea gura uscată. Ştia că îşi asuma riscuri. În minte îi răsunau avertismentele Angelei. Dar nu avea de ales. Trebuia să-şi încerce norocul.

— Mă refer la pacienţii pe care i-ai ajutat să moară, zise el.

— Oricum, aveau să moară! strigă Van Slyke.

David simţi cum un fior îi străbate şira spinării. Aşadar, Van Slyke fusese.

— Nu eu i-am ucis, îngăimă Van Slyke. Ei i-au ucis. Ei au apăsat pe buton, nu eu.

— Ce vrei să spui?

— De vină au fost radiaţiile.

David dădu aprobator din cap şi, în ciuda îngrijorării sale, încercă să surâdă cu compasiune. Acum îi era limpede că avea de-a face cu halucinaţiile unui schizofrenic cu paranoia.

— Radiaţiile sunt cele care îţi poruncesc ce să faci? întrebă el.

Expresia lui Van Slyke se schimbă din nou. De astădată se uită la David de parcă acesta ar fi avut mintea deranjată.

— Bineînţeles că nu, replică el, plin de dispreţ. Însă pe urmă redeveni mânios. De unde ştiai de marină?

— Ţi-am mai spus, eu ştiu o mulţime de lucruri în legătură cu tine. Şi vreau să te ajut. De aceea sunt aici. Dar nu te voi putea ajuta decât atunci când voi şti totul. Vreau să ştiu cine sunt „ei”. Te referi la vocile pe care le auzi?

— Mi s-a părut c-ai zis că ştii o mulţime de lucruri despre mine, zise Van Slyke.

— Aşa şi este. Dar nu ştiu cine îţi spune să omori oameni şi nici măcar cum faci asta. Cred că vocile sunt cele care-ţi spun să ucizi. Adevărat?

— Taci din gură şi sapă! ripostă Van Slyke şi, rostind aceste cuvinte, îndreptă pistolul puţin în stânga lui David şi apăsă pe trăgaci. Glonţul se înfipse cu un pocnet înfundat în uşa pivniţei de vinuri, care scârţâi în balamale.

David se grăbi să-şi reia săpatul. Nebunia lui Van Slyke îl îngrozea. Însă după câteva minute riscă să continue convorbirea. Voia să-şi recapete credibilitatea, impresionându-l pe Van Slyke cu multitudinea de informaţii pe care le poseda.

— Ştiu că eşti plătit pentru ceea ce faci, îi spuse. Ba chiar ştiu că ai depus bani la bancă în Albany şi în Boston. Atâta doar că nu ştiu cine te plăteşte. Cine e, Werner?

Van Slyke răspunse printr-un geamăt. David îşi ridică privirea de la săpatul lui exact la timp pentru a-l vedea strâmbându-se şi ţinându-se de cap cu amândouă mâinile. Îşi acoperea urechile, ca şi cum şi le-ar fi ferit de sunete dureroase.

— Devin vocile mai puternice? întrebă David, practic strigând, de teamă că, astupându-şi urechile, Van Slyke ar fi putut să nu-l audă.

Van Slyke dădu afirmativ din cap. Ochii lui începură să-şi rotească privirile înnebunite de jur împrejurul încăperii, de parcă

ar fi căutat o cale de scăpare. În timp ce atenţia lui Van Slyke era îndreptată în altă parte, David apucă lopata şi încercă să evalueze distanţa dintre el şi Van Slyke, întrebându-se dacă putea să-l lovească şi – dacă asta era posibil – dacă era în stare să-l izbească destul de tare ca să elimine ameninţarea revolverului.

Însă orice şansă ar fi existat cită vreme durase neatenţia lui Van Slyke, curând pieri şi aceea. Panica lui Van Slyke se domoli când privirile lui rătăcite se opriră iarăşi asupra lui David.

— Cine sunt cei care îţi vorbesc? îl întrebă David, străduindu-se să menţină presiunea.

— Computerele şi radiaţiile, întocmai ca în marină! strigă Van Slyke.

— Dar acum nu eşti în marină, replică David. Nu te afli pe un submarin, în Pacific. Te afli la Bartlet, în Vermont, în propriul tău subsol. Aici nu sunt nici calculatoare, nici radiaţii.

— Cum de ştii atât de multe? întrebă iar Van Slyke, a cărui teamă se transforma din nou în mânie.

— Vreau să te ajut, repetă David. Îmi dau seama că eşti supărat şi că suferi. Probabil că te simţi vinovat. Ştiu că tu l-ai omorât pe doctorul Hodges.

Van Slyke rămase cu gura căscată. David se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe. Intuia că-i iscase lui Van Slyke o puternică paranoia. Spera doar ca furia acestuia să nu se îndrepte împotriva lui, aşa cum se temuse Angela. Totodată, ştia că trebuia să revină cu conversaţia la persoana care îl plătea pe Van Slyke. Întrebarea era, cum?

— Te-au plătit ca să-l omori pe doctorul Hodges? întrebă el.

— Asta dovedeşte cât de multe ştii, replică Van Slyke, izbucnind într-un râs dispreţuitor. Ei n-au avut nimic de-a face cu Hodges. Eu am făcut-o, pentru că Hodges se întorsese împotriva mea, spunând că atacam femei în parcarea spitalului. Dar nu eu le atacam. El zicea că, dacă nu părăseam spitalul, avea să le spună tuturor că eu eram făptaşul. Aşa că i-am arătat eu lui.

Chipul lui Van Slyke deveni din nou inexpresiv. Mai înainte ca David să-l întrebe dacă auzea voci, el clătină din cap. Apoi se comportă ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Se frecă

la ochi, pe urmă se uită la David, părând mirat că-l vede stând în faţa lui cu o lopată în mână. Însă nedumerirea i se transformă repede în mânie. Îşi înălţă revolverul, ţintind drept spre ochii lui David.

— Ţi-am zis să sapi, mârâi el.

David se grăbi să i se supună. Chiar şi aşa, era convins că avea să fie împuşcat. Cum nu se auzi nici o detunătură, David îşi chinui mintea, întrebându-se ce să mai facă. Soluţia adoptată până acum nu dădea roade. Îl stresa pe Van Slyke, însă nu îndeajuns sau poate că nu aşa cum ar fi trebuit.

— Am discutat deja cu persoana care te plăteşte, zise, după câteva minute de săpare îndârjită. Acesta-i unul din motivele pentru care ştiu atât de multe. Mi-a spus absolut totul, aşa că nu contează dacă tu îmi mai spui sau nu ceva.

— Cum de-ai ştiut de Phil Calhoun? întrebă Van Slyke, reîncepând să tremure.

— Ţi-am zis că ştiu ce s-a întâmplat, răspunse David. Întreaga afacere e pe cale să se ducă de râpă. De îndată ce sponsorul tău va afla de Phil Calhoun, s-a zis cu ea. Şi lui nu-i pasă de tine, Van Slyke. Te consideră un nimic. Dar mie îmi pasă. Ştiu cum suferi. Dă-mi voie să te ajut. N-o lăsa pe persoana aceasta să te ia de prost. Pentru ea, tu nu însemni nimic. Vrea să-ţi facă rău. Ei vor ca tu să suferi.

— Taci! ţipă Van Slyke.

— Persoana care te foloseşte le-a vorbit multor oameni despre tine, Van Slyke. Nu numai mie. Şi toţi au râs cu poftă la gândul că Van Slyke va fi învinuit pentru toate.

— Taci din gură! gemu Van Slyke a doua oară. Întinse braţul spre David şi-i înfipse ţeava pistolului în frunte. Uitându-se la revolver cu ochii cruciş, David încremeni. Scăpă din mână lopata, care căzu pe pardoseală. Du-te înapoi în pivniţa de vinuri! strigă Van Slyke, apăsând vârful armei în pielea lui David.

Acesta se gândea cu groază că glonţul putea să ţâşnească în orice clipă. Van Slyke era într-o stare de agitaţie nebună, la limita unei panici totale.

Van Slyke îl sili să se retragă până în pivniţa de vinuri. Abia atunci îi luă de pe frunte revolverul. Mai înainte ca David să-şi poată exprima încă o dată dorinţa de a-l ajuta, uşa de lemn

masiv îi fuse trântită în faţă şi reîncuiată.

David îl auzi pe Van Slyke alergând prin subsol şi izbindu-se de diverse obiecte. Auzi paşii lui grei urcând scara pivniţei. Pe urmă lumina se stinse.

David râmase absolut nemişcat, încordându-şi auzul. Foarte slab, desluşi huruitul îndepărtat al unei maşini care porneşte, zgomot care se stinse repede. Nu mai auzea decât tăcerea şi bătăile înnebunite ale propriei sale inimi.

Stătu în întuneric, fără a face nici o mişcare şi gândindu-se la ceea ce stârnise. Van Slyke se năpustise afară din casă într-o stare de acută psihoză maniacală. David habar nu avea încotro se îndrepta Van Slyke şi nici ce avea de gând să facă, însă, indiferent care-i erau intenţiile, acestea nu puteau să fie bune.

Simţi că i se umplu ochii de lacrimi. În mod cert, reuşise să dezlănţuie paranoia individului, dar rezultatul nu era cel pe care-l sperase. Vrusese să se poarte prietenos cu Van Slyke şi să-l facă să vorbească despre problemele lui. Cu acelaşi prilej, vrusese să se elibereze. În loc de asta, el continua să fie întemniţat şi dezlănţuise un nebun care acum se năpustise în oraş. Pentru David, singurul izvor de mângâiere era gândul că Angela şi Nikki se aflau în siguranţă la Amherst.

Luptându-se să-şi stăpânească emoţiile, încercă să se gândească în mod raţional la situaţia cumplită în care se găsea, întrebându-se dacă exista vreo şansă de scăpare. Dar îşi aminti de zidurile de piatră masivă care îl înconjurau şi fu cuprins de o intensă senzaţie de claustrofobie.

Pierzându-şi controlul, începu să plângă, în timp ce izbea zadarnic solida uşă de lemn a pivniţei. De nenumărate ori se năpusti cu umărul în ea, strigând să-l ajute cineva să iasă afară.

Într-un târziu, izbuti să-şi recapete o brumă de stăpânire de sine. Încetă cu bătăile autodistructive în uşa care nu ceda câtuşi de puţin. Apoi se opri din plâns. Se gândi la Volvo-ul albastru şi la furgoneta lui Calhoun. Vehiculele acelea erau unica lui speranţă.

Cu teamă şi resemnare, se lăsă să cadă în poziţie şezând pe pardoseala de lut, aşteptând întoarcerea lui Van Slyke.

26

Luni, 1 noiembrie Mai târziu, în aceeaşi zi

ANGELA DORMI MULT MAI MULT DECÂT AVUSESE DE gând. Când se trezi, pe la patru şi jumătate, se miră aflând că David nu se înapoiase şi nici nu telefonase. Fu cuprinsă de o bruscă îngrijorare, dar şi-o alungă. Însă, pe măsură ce ora se apropia de cinci, îngrijorarea îi sporea minut cu minut.

În cele din urmă, luă telefonul şi sună la Green Mountain National Bank. Tot ce obţinu fu un răspuns înregistrat, care o informa că programul de lucru al băncii era de la nouă la patru şi jumătate. Frustrată, puse receptorul în furcă. Se întrebă de ce n-o fi sunat David folosind telefonul său mobil. Felul acesta de a se purta nu-i era caracteristic. El ştia, fără îndoială, că, dacă întârzia, ea îşi făcea griji.

După aceea, sună la Spitalul Orăşenesc Bartlet. Ceru să i se dea legătura la biroul de informaţii de la intrare, apoi se interesă dacă ştia cineva ceva de David. I se spuse că în ziua aceea doctorul Wilson nu fusese văzut deloc.

În cele din urmă, încercă la locuinţa lor din Bartlet. Nu-i mai venea în minte nici un alt loc în care să poată încerca. După ce telefonul sună de zece ori, fu nevoită să renunţe.

Punând pentru a treia oară receptorul în furcă, se întrebă dacă nu cumva David se hotărâse totuşi să facă pe detectivul. Gândul la o asemenea posibilitate nu reuşi decât să-i sporească îngrijorarea.

Se duse la bucătărie şi o întrebă pe soacra ei dacă ar deranja-o să-i împrumute maşina.

— Bineînţeles că nu, răspunse Jeannie. Unde te duci?

— Înapoi la Bartlet. Am lăsat în casă câteva lucruri.

— Vreau să merg şi eu, sări Nikki de colo.

— Cred că ar fi mai bine să rămâi aici, zise Angela.

— Nu, se împotrivi Nikki. Vin şi eu.

Înainte de a se duce la Nikki, Angela se sili să-i zâmbească lui Jeannie. Îşi luă apoi fiica de braţ şi o conduse în camera alăturată.

— Nikki, vreau să stai aici, îi spuse pe un ton sever.

— Dacă rămân singură mi se face frică, protestă Nikki, izbucnind în lacrimi.

Angela era într-o situaţie dificilă. Ar fi preferat ca Nikki să stea cu bunica ei, însă nu avea timp de discutat cu fetiţa în contradictoriu. Nici nu voia să-i explice soacrei sale de ce ar fi mai bine ca Nikki să rămână acolo. Până la urmă, se dădu bătută.

Când Angela şi Nikki intrară în Bartlet, se făcuse aproape şase. Era încă lumină, dar în curând avea să se însereze. Unele maşini circulau deja cu farurile aprinse.

Angela nu avea decât un plan înjghebat în linii mari cu privire la ceea ce avea să facă şi obiectivul principal era căutarea Volvoului. Primul loc pe care vru să-l cerceteze fu banca şi când se apropie de clădirea acesteia, îi văzu pe Barton Sherwood şi pe Harold Traynor îndreptându-se, pe jos, către parcul oraşului. Angela trase lângă trotuar şi coborî repede din maşină. Îi spuse lui Nikki să nu se mişte de la locul ei.

— Scuzaţi-mă, zise când îi ajunse din urmă pe cei doi bărbaţi. Sherwood şi Traynor întoarseră capul spre ea. Îmi pare rău că vă deranjez, continuă Angela. Îl caut pe soţul meu.

— Nu am nici cea mai mică idee despre unde este soţul dumitale, spuse Sherwood, pe un ton iritat. A lipsit de la audienţa pe care i-o acordasem în după-amiaza asta. Nici măcar n-a dat un telefon.

— Îmi pare rău, repetă Angela.

Sherwood îşi duse mâna la borul pălăriei şi, însoţit de Traynor, îşi continuă drumul.

Angela reveni în fugă la maşină. Acum era convinsă că se întâmplase ceva rău.

— Unde-i tăticu’? o întrebă Nikki.

— Asta aş vrea şi eu să ştiu, zise Angela, făcând o întoarcere în loc în mijlocul străzii atât de rapidă, încât cauciucurile scrâşniră.

Ca să nu fie azvârlită de brusca mişcare a maşinii, Nikki

întinse braţele, să-şi menţină echilibrul. Intuise că mama ei era îngrijorată şi acum era sigură de asta.

— Totul va fi bine, îi spuse Angela fetiţei.

Porni în viteză spre casa lor, sperând să vadă Volvo-ul parcat lângă uşa din spate. Poate că până acum David ajunsese acolo. Când intră pe alee, fu imediat dezamăgită. Nici urmă de Volvo.

Angela făcu o oprire bruscă chiar lângă casă. O privire rapidă îi spuse că aceasta era întocmai aşa cum o lăsaseră, însă vru să fie sigură.

— Rămâi în maşină, îi zise lui Nikki. Nu lipsesc decât o secundă.

Intră în casă şi-l strigă pe David, dar nu primi nici un răspuns. Dând repede o raită prin toată casa, se duse să verifice dacă patul din dormitorul mare fusese deranjat. Nu fusese. În drumul de înapoiere, coborând scara, văzu puşca de vânătoare. O înhăţă şi îi controla magazia. Înăuntru erau patru cartuşe.

Cu puşca în mână, intră în camera de zi şi luă cartea de telefoane. Căută adresele lui Devonshire, Forbs, Maurice, Van Slyke şi Ullhof şi le notă pe o hârtie. Luând cu ea atât lista, cât şi puşca, se întoarse la maşină.

— Mămico, conduci nebuneşte, zise Nikki, când Angela lăsă pe asfaltul străzii un petic de cauciuc.

Angela reduse puţin viteza şi-i spuse lui Nikki să se liniştească. Partea proastă era că îngrijorarea Angelei devenise mai mare decât oricând şi fetiţa simţea acest lucru.

Prima adresă se dovedi a fi aceea a unui magazin de articole sanitare. Angela intră în zona lui de parcare şi opri. Nikki se uită la prăvălie şi apoi iarăşi la mama ei.

— Ce facem aici? o întrebă.

— Nu ştiu prea bine, răspunse Angela. Ne uităm după Volvo.

— Nu este aici, zise Nikki.

— Îmi dau seama de asta, draga mea, replică Angela, băgând maşina în viteză şi pornind spre următoarea adresă.

Aceasta era cea a locuinţei lui Forbs. Când se apropiară de casă, Angela reduse viteza. Luminile dinăuntru erau aprinse, dar nu se zărea nici un Volvo. Dezamăgită, porni iar motorul şi o luară din loc ca o furtună.

— Tot aiurea conduci, mămico, zise Nikki.

— Îmi pare rău, îşi ceru scuze Angela, încetinind.

În clipa aceea îşi dădu seama că strângea volanul cu atâta putere, încât degetele îi amorţiseră.

Următoarea casă era a lui Maurice. Angela micşoră viteza maşinii, dar imediat văzu că toate uşile şi obloanele erau bine închise şi că nu se simţea nici un semn de viaţă. Porni în goană mai departe.

După câteva minute, când coti pe strada lui Van Slyke, văzu imediat Volvo-ul. Îl văzu şi Nikki. Era o rază de speranţă. Angela opri chiar în spatele maşinii lor, stinse motorul şi sări jos din automobil.

Când se apropie de Volvo, recunoscu, în faţa lui, furgoneta lui Calhoun. Se uită în interiorul ambelor vehicule. În furgoneta lui Calhoun remarcă o ceaşcă de cafea mucegăită. Părea să se afle acolo de câteva zile.

Se uită vizavi, la casa lui Van Slyke. Nu se vedea nicăieri nici o lumină, ceea ce îi spori îngrijorarea.

Întorcându-se în fugă la maşină, luă puşca. Nikki se pregăti să coboare şi ea, dar Angela îi spuse să rămână unde era. Tonul ei o convinse pe fetiţă că nu era cazul să protesteze.

Cărând cu ea puşca, Angela traversă în goană strada. În timp ce urca treptele către verandă, se întrebă dacă n-ar trebui să se ducă direct la poliţie. Ceva nu era deloc în regulă, în privinţa asta nu exista nici o îndoială. Dar ce ajutor să aştepte de la poliţie? Şi-n plus, poate că timpul conta.

Încercă să sune la sonerie, dar curând îi fu clar că aceasta nu funcţiona. Nereuşind să sune, bătu cu putere în uşă. Deoarece nu răspunse nimeni, încercă uşa. Nu era încuiată. Împingând, o deschise şi, cu prudenţă, păşi înăuntru.

Apoi, cât de tare putu, strigă numele lui David.

David auzi strigătul Angelei. Îşi îndreptă trupul. Stătuse ghemuit, rezemat de o ladă plină cu mere uscate. Glasul venise de la o depărtare atât de mare şi i se păruse atât de slab, încât la început se întreba dacă fusese aievea. Îşi zise că era posibil să aibă halucinaţii. Dar pe urmă îl auzi din nou.

De astădată David ştiu că strigătul era real şi recunoscu glasul Angelei. În bezna ce-l înconjura, sări în picioare şi strigă

numele Angelei. Însă vocea lui se stinse în spaţiul acela strimt şi care, cu podeaua de lut, amortiza sunetele. Înaintă orbeşte până când se lovi de uşă. Atunci încercă iarăşi să strige, dar se îndoia că, dacă Angela nu se afla în subsol, avea sorţi de izbândă.

Orbecăind de-a lungul rafturilor, luă un borcan de conserve, îl cără până la uşă şi izbi cu el lemnul acesteia. Însă zgomotul nu era nici pe departe atât de tare pe cât sperase el.

Pe urmă, auzi, undeva deasupra lui, ceea ce crezu că erau paşii Angelei. Schimbând tactica, azvârli spre tavan borcanul de conserve. Când sticla se sfărâmă de grinzi, îşi acoperi capul cu mâinile şi închise ochii.

Revenind pe bâjbâite la rafturi, încercă să se caţere pe ele, ca să poată lovi direct cu pumnii în plafon. Dar abia izbise o dată, că raftul pe care stătea cedă. Raftul cu toate borcanele de pe el se prăbuşi pe pardoseală şi o dată cu el şi David.

Angela era înnebunită de teamă şi descurajată. Trecu repede prin încăperile de la parterul acelei case murdare, aprinzând orice lumină putea. Din nefericire, nu găsi nici o dovadă a prezenţei lui David sau a lui Calhoun, cu excepţia unui chiştoc de trabuc, în bucătărie, care era posibil să-i fi aparţinut lui Calhoun.

Era gata să pornească spre etaj, când se gândi la Nikki. Îngrijorată, se repezi afară, la maşină. Nikki era neliniştită, însă nu păţise nimic. Angela îi spuse că avea să mai întârzie numai puţin. Nikki o rugă să se grăbească, pentru că îi era frică să stea singură.

Alergă înapoi în casă şi porni în sus pe scară. Ţinea puşca de vânătoare cu amândouă mâinile. Când ajunse la etaj, se opri în loc şi îşi încorda auzul. I se păruse că auzise ceva, dar chiar dacă ar fi fost adevărat, zgomotul nu se repetă. Îşi continuă drumul.

Etajul casei era mai murdar decât parterul. Avea un miros specific, de aer stătut, ca şi cum de ani de zile n-ar mai fi fost nimeni acolo sus. Din tavan atârnau uriaşe pânze de păianjen. În holul de la etaj, Angela mai strigă de câteva ori numele lui David, însă fiecare strigăt fu urmat de tăcere.

Era pe punctul de a porni înapoi spre parter, când privirea îi fu

atrasă de un obiect aflat pe o consolă mică de la capătul de sus al scării. Era o mască de cauciuc, pentru Halloween, făcută să semene cu capul unei reptile. Recunoscu masca pe care o purtase intrusul în seara precedentă!

Tremurând, începu să coboare scara. La jumătatea drumului se opri să asculte. Încă o dată i se păru că auzise ceva. Zgomotul semăna cu acela al unor lovituri înfundate, răsunând de undeva, de departe.

Se hotărî să afle de unde provenea acel zgomot. La treapta de jos a scării se opri iar. I se păru că aude bătăi înăbuşite dinspre bucătărie. Se grăbi să intre acolo. Zgomotul deveni în mod cert mai puternic. Aplecându-se, îşi lipi urechea de pardoseală. Atunci auzi loviturile fără putinţă de îndoială.

Strigă numele lui David. Continuând să stea cu urechea lipită de podea, abia reuşi să-l audă pe David răspunzându-i, strigând-o pe nume. Porni în fugă către scara ce ducea la pivniţă. Găsi întrerupătorul electric şi aprinse lumina, continuând să ţină puşca de vânătoare strâns în mâini. Începu să audă vocea lui David din ce în ce mai distinct, deşi încă mai era înăbuşită.

De cum ajunse în subsol, strigă iarăşi numele lui. Când îl auzi răspunzându-i, i se umplură ochii de lacrimi. Făcându-şi cu greu drum printre mormanele de vechituri, înainta conducându-se după direcţia vocii lui. Văzu două uşi. Acum, David lovea cu pumnii atât de tare, încât Angela ştiu imediat în spatele căreia se afla el. Însă se pomeni în faţa unei probleme: uşa aceea era încuiată cu un lacăt.

Strigând, Angela îi spuse lui David că avea să-l scoată afară. Rezemă puşca de perete şi cercetă, cu privirea, subsolul, căutând o unealtă potrivită. Ochii i se opriră asupra târnăcopului.

Descriind cu el un scurt arc în aer, izbi de mai multe ori lacătul, dar fără nici un rezultat. Încercând o altă metodă, vârî capătul târnăcopului pe sub belciug şi îl folosi ca pe o rangă. Împingând cu toată puterea de care era în stare, reuşi să smulgă din uşă belciugul şi şuruburile în care era prins. Apoi deschise uşa.

David se repezi afară şi o cuprinse în braţe.

— Slavă Domnului că ai venit! exclamă el. Van Slyke este cel

care e în spatele a tot ce s-a întâmplat. El i-a omorât pe pacienţi şi tot el l-a ucis pe Hodges. În clipa asta este în prada unei panici de nebun şi este înarmat. Trebuie să ieşim de-aici.

— Să mergem, zise Angela, înşfăcând puşca şi împreună porniră repede spre scară.

Înainte de a începe să urce, David puse o mână pe braţul Angelei.

— Mă tem că acolo, dedesubt, este Calhoun, spuse, arătând către lespedea de ciment lângă care săpase el. Angela simţi că i se opreşte respiraţia. Hai, vino! adăugă David, dându-i un mic ghiont şi amândoi porniră să urce.

— Nu am aflat cine îl plăteşte pe Van Slyke, spuse David, în timp ce suia pe trepte. Dar e limpede ce se întâmplă. Am aflat şi cum reuşea Van Slyke să-i ucidă pe bolnavi.

— Tot Van Slyke este cel care a intrat aseară în casa noastră, zise Angela. Am găsit masca-reptilă la etaj.

Când David şi Angela ajunseră în bucătărie, luminile unor faruri de automobil inundară brusc încăperea, reflectându-se pe chipurile lor îngrozite. Van Slyke se întorsese.

— Oh, Dumnezeule, nu! şopti David. A revenit.

— Eu am aprins o mulţime de lumini, mărturisi Angela. O să-şi dea seama că e ceva în neregulă.

Angela vârî puşca în mâinile lui David. Cu palme transpirate, el o luă. Auziră cum se închide portiera maşinii, apoi paşi grei pe pietrişul aleii.

David îi făcu semn Angelei să se retragă dincolo de uşa pivniţei. O însoţi şi el şi închise parţial uşa în urma lor, lăsând o fantă prin care să poată vedea în bucătărie.

Paşii veniră spre uşa din spate, apoi se opriră brusc.

Vreme de câteva minute de groază, nu se auzi absolut nici un sunet. David şi Angela îşi ţineau respiraţia. Bănuiau că Van Slyke se întreba ce era cu toate luminile acelea.

Deodată, spre surprinderea lor, auziră cum paşii se retrag. Ascultară până când nu-i mai auziră deloc.

— Unde s-a dus? şopti Angela.

— Aş vrea şi eu să ştiu, zise David. Nu-mi place să nu ştiu unde e. El cunoaşte prea bine locul acesta. Ar putea să ne atace pe la spate.

Angela întoarse capul şi se uită înspre treptele care coborau în pivniţă. Gândul că era posibil ca Van Slyke să se repeadă pe neaşteptate asupra lor o făcea să se înfioare.

Timp de câteva minute râmaseră tăcuţi şi nemişcaţi, încordându-şi auzul ca să prindă orice zgomot. Casa era ciudat de silenţioasă. În cele din urmă, David deschise uşa. Revenind cu prudenţă în bucătărie, îi făcu semn Angelei să-l urmeze.

— Poate că nu era Van Slyke, murmură Angela.

— El trebuie să fi fost, replică David, tot în şoaptă.

— Să ieşim naibii de aici! Mă tem că, dacă rămân prea mult timp în casa asta, Nikki o să iasă din maşină.

— Cum?! Nikki e aici?

— N-am reuşit s-o las acasă la mama ta, şopti Angela. A insistat să vină cu mine. Nu mă puteam lupta cu ea. Şi nu aveam timp ca să-i explic mamei tale situaţia.

— Oh, Dumnezeule! exclamă David în şoaptă. Dacă a văzut-o Van Slyke?

— Crezi că e posibil s-o fi văzut?

David îi făcu semn Angelei să-l urmeze. Se duseră la uşa care dădea în curte şi o deschiseră cât mai silenţios cu putinţă. Afară se lăsase un întuneric de nepătruns. Maşina lui Van Slyke se afla la o depărtare de şase metri, dar nu se vedea nici ţipenie de om.

Acum, David îi făcu semn Angelei să rămână unde era. Se repezi spre maşina lui Van Slyke, ţinând puşca pregătită. Se uită prin fereastra de pe partea şoferului, în eventualitatea că Van Slyke s-ar fi ascuns, dar nu era acolo. Tot numai prin semne, David o chemă pe Angela lângă el.

— Să ocolim pietrişul aleii, îi şopti. E prea zgomotos. Să mergem doar pe iarbă. Tu unde ai parcat maşina?

— Chiar în spatele Volvoului, răspunse Angela.

David o luă înainte, cu Angela imediat în urma lui. Când ajunseră în stradă, îşi văzură împlinite cele mai rele temeri ale lor. La lumina unui felinar de lângă furgoneta lui Calhoun, recunoscură silueta lui Van Slyke, stând pe scaunul şoferului, în Cherokee-ul mamei lui David. Lângă el se afla Nikki.

— Oh, nu! strigă Angela, pornind în mod instinctiv într-acolo.

David o reţinu. Se uitară unul la celălalt, îngroziţi.

— Trebuie să ne gândim, spuse David.

Se uită înapoi, spre Cherokee. Era atât de încordat, încât simţea că e pe cale să leşine.

— Crezi că are un revolver? întrebă Angela.

— Chiar ştiu că are unul, răspunse David, apăsând cuvintele.

— Poate că ar trebui să căutăm ajutoare, sugeră Angela.

— Ar dura prea mult. Şi-n afară de asta, Robertson şi echipa lui habar n-ar avea cum să facă faţă unei astfel de situaţii… chiar dacă ar lua-o în serios. Va trebui să ne descurcăm singuri. E necesar s-o îndepărtăm pe Nikki îndeajuns cât să putem folosi puşca, în caz că am fi nevoiţi să recurgem la asta.

Vreme de câteva minute chinuitoare, nu făcură altceva decât să se uite la maşină.

— Dă-mi cheile, zise David. Mă tem că s-ar putea ca el să fi blocat portierele.

— Sunt în maşină, spuse Angela.

— Oh, Doamne! exclama David. Ticălosul n-ar avea decât să plece cu Nikki.

— Dumnezeule sfinte! şopti Angela.

— Situaţia devine din ce în ce mai rea, constată David. Dar ai remarcat? De când stăm aici, Van Slyke nu s-a mişcat deloc. Ultima dată când l-am văzut, era într-o continuă agitaţie, incapabil să stea liniştit nici măcar o secundă.

— Înţeleg ce vrei să spui. Aproape ar părea că ei doi poartă o conversaţie.

— Dacă Van Slyke nu este atent, am putea să ne strecurăm în spatele maşinii, zise David. Apoi, tu ai putea să te duci pe o parte, iar eu pe cealaltă. Vom deschide portierele din faţă simultan. Tu o vei trage pe Nikki afară, în timp ce eu îl voi ţine pe Van Slyke sub ameninţarea puştii.

— Doamne Dumnezeule! Nu crezi că în felul acesta ne-am asuma o mulţime de riscuri?

— Propune-mi o soluţie mai bună, replică David. Trebuie, neapărat, s-o scoatem de-acolo, înainte să plece el.

— De acord, zise Angela, cu jumătate de inimă.

După ce traversară strada, la suficientă depărtare de Cherokee şi prin spatele acestuia, David şi Angela se apropiară de maşină, înaintând ghemuiţi, în speranţa de a rămâne neobservaţi, în cele din urmă, ajunseră chiar în spatele

vehiculului şi, stând pe vine, se opriră, ascunşi în umbra lui.

— Mai întâi, şopti David, mă voi strecura cu prudenţă pe lângă maşină, să văd dacă portierele sunt sau nu încuiate.

Angela încuviinţă, dând din cap şi luă puşca.

David se târî de-a lungul Cherokeeului, pe partea dinspre şofer, până ajunse în dreptul roţii din spate. Ridicându-se lent, constată că nici una din portiere nu era blocată.

— Măcar e ceva care să fie şi în favoarea noastră, murmură Angela, după ce el se înapoie şi îi împărtăşi vestea cea bună.

— E-n ordine, şopti David. Eşti gata?

— Stai o clipă, zise Angela, apucându-l de braţ. Cu cât mă gândesc mai mult la planul nostru, cu atât îmi place mai puţin. Nu cred că ar trebui să ne ducem fiecare pe câte o parte. Sunt de părere să ne ducem amândoi pe partea dinspre ea. Tu deschizi portiera şi eu o trag afară.

David se gândi câteva secunde, apoi se învoi. Scopul principal era acela de a o îndepărta pe Nikki de Van Slyke. Cu planul Angelei existau mai multe şanse de succes. După aceea, de îndată ce Nikki va fi în siguranţă, problema avea să fie cum să acţioneze în privinţa lui Van Slyke.

— OK, şopti David. Când dau semnalul, pornim.

Angela îşi exprimă acordul printr-o înclinare a capului.

David îi luă puşca şi o ţinu în mâna stângă. Trecu pe lângă Angela, ca să se afle pe partea dreaptă a maşinii. Încet, dădu ocol autovehiculului şi începu să se târască pe lângă el, ţinând puşca lipită de piept. Când ajunse în dreptul roţii din spate, întoarse capul, să se asigure ca Angela era chiar în urma lui. Era.

Ghemuindu-se, David se pregăti să facă un salt înainte, dar până să apuce să-i dea Angelei semnalul convenit, portiera de pe partea lui Nikki se deschise şi fetiţa, aplecându-se în afară, se uită înapoi. Când văzu faţa lui David atât de aproape de a ei, tresări.

— Ce faceţi aici? îl întrebă ea.

David sări înainte şi deschise portiera cu totul. Nikki îşi pierdu echilibrul şi căzu din maşină. Angela se năpusti spre ea şi o trase mai departe, pe iarbă. Surprinderea şi durerea de pe urma căzăturii îi smulseră lui Nikki un strigăt.

David îşi îndreptă puşca spre Van Slyke. Era pe deplin pregătit să apese pe trăgaci, dacă ar fi fost nevoie. Dar Van Slyke nu era înarmat cu nici un revolver. Nici nu încercă să scape prin fugă. Nu schiţa absolut nici o mişcare. Se mulţumea să se uite la David. Chipul îi era lipsit de orice expresie.

Cu prudenţă, David se apropie ceva mai mult. Van Slyke continua să stea calm, cu mâinile pe genunchi. Nu părea deloc să fie nebunul agitat din urmă cu mai puţin de o oră.

— Ce se întâmplă? strigă Nikki. De ce m-ai tras cu atâta putere? M-ai lovit la picior.

— Îmi pare rău, zise Angela. Eram îngrijorată în legătură cu tine. Bărbatul cu care stăteai în maşină este acelaşi individ care a intrat aseară în casa noastră, purtând masca aceea cu chip de reptilă.

— Nu se poate, protestă Nikki, ştergându-şi lacrimile. Domnul Van Slyke mi-a spus că înţelegerea era ca el să stea de vorbă cu mine până la întoarcerea voastră.

— Despre ce anume discutaţi? întrebă Angela.

— Îmi povestea de pe vremea când era de vârsta mea, răspunse Nikki. Cât de frumos era pe atunci.

— Copilăria domnului Van Slyke n-a fost câtuşi de puţin minunată, interveni David.

Nu-l pierdea din ochi pe Van Slyke, care rămăsese tot nemişcat. Ţinând puşca îndreptată spre pieptul acestuia, David se aplecă spre interiorul maşinii, să se uite la el mai cu atenţie. Van Slyke continua să-l privească fără absolut nici o expresie.

— Ce-i cu tine? îl întrebă David, neştiind ce să facă.

— Mă simt foarte bine, răspunse Van Slyke, cu glas calm şi monoton. Tata mă lua mereu cu el la cinema. Ori de câte ori voiam.

— Nu mişca! îi ordonă David.

Ţinând puşca îndreptată spre el, David trecu prin faţa maşinii şi deschise portiera de pe partea şoferului. Van Slyke nu se clinti, dar nu-şi lua ochii de la David.

— Unde-i pistolul? îl întrebă acesta.

— Pistolul, ocolul, potolul, obolul, zise Van Slyke.

David îl înşfăcă de braţ şi îl trase afară din maşină. Angela îi strigă să fie prudent. Auzise ce spusese Van Slyke. Îi atrase lui

David atenţia că în momentele acelea Van Slyke manifesta simptomul incapacităţii de asociere; în mod evident, era încă în plină criză a bolii sale mintale.

David îl roti pe Van Slyke în loc, ca acesta să stea cu faţa spre maşină. Apoi îl percheziţiona, căutând indiferent ce armă. Nu găsi revolverul.

— Ce-ai făcut cu pistolul? îl întrebă.

— Nu mai am nevoie de el, răspunse Van Slyke.

David se uită cu atenţie la chipul lui calm. Pupilele nu-i mai erau dilatate. Schimbarea era considerabilă.

— Ce se întâmplă, Van Slyke? insistă David.

— Ă? tresări Van Slyke. Deasupra. Pune-l deasupra!

— Van Slyke! strigă David. Ce-ai păţit? Unde ai fost? Ce este cu vocile pe care le auzi? Mai auzi voci?

— Îţi pierzi timpul, zise Angela, care, împreună cu Nikki, venise în faţa maşinii. Ascultă-mă pe mine, este în stare de psihoză acută.

— Gata cu vocile, spuse Van Slyke. Le-am făcut să tacă.

— Cred că ar trebui să chemăm poliţia, sugeră Angela. Şi nu mă refer la măscăricii locali. Mă gândesc la poliţia statală. Celularul tău este-n maşină?

— Ce ai făcut ca să înceteze vocile? îl întrebă David pe Van Slyke.

— Am avut eu grijă de ele, răspunse acesta.

— Ce vrei să spui că ai avut grijă de ele? insistă David, temându-se să afle ce anume înţelegea Van Slyke prin asta.

— Nu vor putea să mă ia de prost, zise Van Slyke.

— Despre cine vorbeşti?

— Despre consiliu, spuse Van Slyke. Întregul consiliu.

— David, interveni Angela, pierzându-şi răbdarea. Cum rămâne cu poliţia? Vreau s-o iau pe Nikki de aici. Individul ăsta îndrugă aiureli.

— Nu sunt chiar atât de sigur, replică David.

— Bun şi-atunci, ce înţelege el prin consiliu? ripostă Angela.

— Mă tem că se referă la consiliul de conducere al spitalului, zise David.

— Consiliu, Pompiliu, amfibiu, Danubiu, spuse Van Slyke, zâmbind.

De când se confruntaseră cu el în maşină, era prima oară că zâmbea.

— David, omul ăsta a pierdut orice legătură cu realitatea, zise Angela. De ce insişti să porţi o conversaţie cu el?

— Te referi la consiliul de conducere al spitalului? întrebă David, fără a ţine seama de observaţia Angelei.

— Da, confirmă Van Slyke.

— E-n ordine, totul va fi bine, spuse David, deşi, mai mult decât oricare altul dintre cei prezenţi, lupta din greu să-şi păstreze calmul. Ai împuşcat pe cineva? îl întrebă pe Van Slyke.

— Nu, n-am împuşcat pe nimeni, răspunse acesta, izbucnind în râs. Tot ce-am făcut a fost să pun sursa pe masa de conferinţe.

— Ce înţelege el prin „sursă”? deveni curioasă Angela.

— Habar n-am, zise David.

— Sursă, bursă, cursă, scursă, spuse Van Slyke, continuând să chicotească.

Simţindu-se frustrat, David îl înşfăcă de pieptul cămăşii şi-l zgâlţâi, întrebându-l încă o dată ce anume făcuse.

— Am pus sursa şi alimentatorul pe masă, chiar lângă macheta garajului cu parcare, explică Van Slyke. Şi mă bucur c-am făcut-o. Acum, nu mai sunt prostul nimănui. Singura problemă e că sunt sigur că m-am ars şi eu.

— Unde? întrebă David.

— La mâini, răspunse Van Slyke, întinzându-şi-le în aşa fel, încât David să le poată vedea.

— Sunt arse? se interesă Angela.

— Nu cred, zise David. Sunt uşor înroşite, însă altminteri îmi par normale.

— Vorbeşte aiurea, afirmă Angela. Poate că are halucinaţii.

David dădu din cap, absent. Dintr-o dată, gândurile lui luaseră altă direcţie.

— Sunt obosit, declară Van Slyke. Vreau să mă duc la mine acasă, să-mi văd părinţii.

David îi făcu semn să plece. Van Slyke traversă strada şi intră în curtea casei sale. Angela se uită mirată la David. Nu se aşteptase ca David să-l lase să-şi vadă de drum.

— Ce faci? îl întrebă. Nu ar trebui să chemăm poliţia?

David se mulţumi să dea iar din cap. Privea în urma lui Van Slyke, în vreme ce în mintea lui lucrurile începeau să se închege: pacienţii lui, simptomele şi decesele.

— Van Slyke este un handicapat mintal, insistă Angela. Se comportă ca şi cum tocmai ar fi fost supus unei şedinţe de terapie prin şocuri electrice.

— Urcaţi în maşină, spuse David.

— Ce este? întrebă Angela, căreia nu-i plăcu intonaţia din glasul lui.

— Taci şi urcaţi în maşină! strigă David. Grăbiţi-vă! adăugă, instalându-se la volanul Cherokeeului.

— Cu Van Slyke cum rămâne?

— Nu avem timp pentru Van Slyke. Şi-n afară de asta, el n-o să plece nicăieri. Hai, grăbiţi-vă!

Angela o puse pe Nikki pe bancheta din spate, iar ea se aşeză lângă David, care deja pornise motorul. Mai înainte ca ea să apuce să închidă portiera, David mergea în marşarier. Apoi execută o rapidă întoarcere în loc şi, accelerând, plecă la drum cu toată viteza.

— Acum ce se mai întâmplă? întrebă Nikki.

— Unde ne ducem? vru să ştie Angela.

— La spital, răspunse David.

— Conduci tot atât de prost ca mămica, îl mustră Nikki.

— De ce la spital? întrebă Angela, întinzând mâna spre spate şi bătând uşor cu palma genunchii fiicei sale, ca s-o liniştească.

— Pentru mine, toate astea încep brusc să capete un înţeles, zise David. Şi acum am o presimţire cumplită.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Angela.

— Cred că s-ar putea să ştiu la ce se referea Van Slyke când pomenea despre „sursă”.

— Eu eram convinsă că era doar vorbăria unui schizofrenic, replică Angela. Făcea disocieri de situaţii. A zis „sursă, bursă, cursă, scursă”. Era o simplă aiureală.

— E posibil să fi făcut disocieri, spuse David, dar nu cred că atunci când a rostit cuvântul „sursă” vorbea aiurea. Şi nici când relata cum o pusese pe masa de conferinţe, pe care se afla o machetă a garajului cu parcare. Asta era ceva prea specific.

— Bun şi-n cazul acesta, la ce crezi că se referea?

— Cred că e ceva în legătură cu radiaţiile, zise David. Cred că la asta se referea când a spus că şi-a ars mâinile.

— Oh, să fim serioşi! Vorbeşti de parc-ai fi tot atât de nebun ca şi el, ripostă Angela. Aminteşte-ţi că paranoia de care a dat dovadă Van Slyke pe submarin avea legătură cu radiaţiile, aşa că orice trăncăneli asemănătoare au, probabil, de-a face mai mult cu schizofrenia lui decât cu orice altceva.

— Sper să ai dreptate, replică David. Dar vorbăria lui m-a îngrijorat. Calificarea profesională însuşită de Van Slyke în decursul timpului petrecut în marină includea cunoştinţe în domeniul propulsiei nucleare. Aceasta e cea care face să înainteze o navă cu reactor nuclear. Iar reactoarele nucleare înseamnă radiaţii. Individul avea calificare de tehnician specializat în materie de energie nucleară, aşa că ştie câte ceva în legătură cu materialele nucleare şi cu ce sunt ele în stare să facă.

— Ei bine, ceea ce spui pare raţional, conveni Angela. Însă a vorbi despre o sursă şi a poseda una sunt două lucruri cu totul diferite. Oamenii nu pot să se ducă, pur şi simplu, în oraş şi să cumpere materiale radioactive. Treaba asta este strict controlată de guvern. De aceea există o Comisie de Reglementare în Probleme de Energie Nucleară.

— În subsolul spitalului există un aparat de radioterapie vechi, spuse David. Este o instalaţie cu cobalt-60, pe care Traynor speră s-o vândă vreunei ţări din America de Sud.

— Nu-mi place cum sună asta, recunoscu Angela.

— Nici mie nu-mi place, zise David. Şi adu-ţi aminte de simptomele pe care le-au avut pacienţii mei. Simptomele acelea ar fi putut foarte bine să fi fost cauzate de o iradiere, mai ales dacă pacienţii respectivi fuseseră supuşi unei doze puternice. Este o posibilitate oribilă, dar care se potriveşte cu faptele. La vremea aceea, nici nu mi-a trecut prin minte să mă gândesc la radiaţii.

— Nici eu nu m-am gândit la o iradiere, când am făcut autopsia lui Mary Ann Schiller, mărturisi Angela. Dar acum, că stau sa mă gândesc, mi se pare posibil ca asta să fi fost. Iradierea nu e ceva ce iei în considerare decât dacă există o anamneză care include expunerea la radiaţii. Modificările

patologice pe care le observi sunt nespecifice.

— E tocmai ce spun eu, zise David. Este posibil ca chiar şi asistentele medicale cu simptome asemănătoare cu cele de gripă să fi fost victimele unui nivel scăzut de iradiere. Şi până şi…

— Oh, nu! exclamă Angela, sesizând imediat la ce se gândea David.

— Aşa e, spuse acesta, dând din cap. Chiar şi Nikki.

— Ce-i cu Nikki? întrebă de pe bancheta din spate fetiţa, care, până a nu-şi fi auzit numele, nu fusese deloc atentă la conversaţie.

— Tocmai spuneam că tu ai avut simptome de gripă, exact ca asistentele medicale, îi răspunse Angela, întorcându-se spre ea.

— Şi tăticu' la fel, îşi aminti Nikki.

— Da şi eu la fel, confirmă David.

Intrară în incinta spitalului şi lăsară maşina în parcare.

— Care ne este planul? întrebă Angela.

— Avem nevoie de un contor Geiger, zise David. Trebuie să existe vreunul la Centrul de Radioterapie, pentru acordarea de avize. Voi găsi eu un portar care să ne lase să intrăm. De ce nu te duci tu şi cu Nikki în holul principal?

David îl găsi pe Ronnie, unul dintre portari, pe care-l cunoştea vag. Ronnie fu foarte bucuros să-i fie de folos unui medic, mai ales că acesta îl lua de la treaba lui, care consta în a şterge pardoseala coridorului de la subsol. David omise să pomenească amănuntul că el fusese concediat de la CMV şi că dreptul de practică în spital îi fusese retras.

Urmat de Ronnie, se duse în holul principal, unde o găsi pe Angela. Nikki descoperise un televizor şi deocamdată era mulţumită. David îi spuse fiicei sale să nu cumva să părăsească holul, iar ea făgădui să-i dea ascultare.

Împreună cu Angela, David porni spre Centrul de Radioterapie. Nu le trebui mai mult de câteva minute ca să găsească un contor Geiger.

Revenind în clădirea principală a spitalului, se întâlniră cu Ronnie la subsol. Nu dură mult până când acesta găsi cheia de la vechiul grup de radioterapie.

— Nimeni nu vine aici prea des, explică el, lăsându-i pe

Wilsoni să intre.

Grupul consta în trei încăperi: o cameră exterioară, care slujise drept zonă de recepţie, un birou interior şi o sală de tratamente.

David se duse direct la aceasta din urmă. Încăperea era goală, cu excepţia vechiului aparat de radioterapie. Instalaţia semăna cu un aparat cu raze Roentgen, căruia i se adăugase o masă pe care să se poată culca pacientul.

David aşeză contorul Geiger pe masă şi-l puse în funcţiune. Acul abia dacă se mişcă pe cadran. Nu indica nimic peste nivelul de fond al radiaţiilor, chiar fiind reglat în plaja cea mai sensibilă.

— Unde e situată sursa, în chestia asta? întrebă Angela.

— Bănuiesc că aici, unde se întâlnesc braţul în care e montată piesa prin care se aplică tratamentul şi coloana de susţinere, zise David, luând contorul Geiger şi punându-l acolo unde îşi închipuia că ar trebui să fie amplasată sursa.

Nici de astă dată contorul nu indică nimic.

— Faptul că instrumentul nu înregistrează nici o radiaţie nu înseamnă neapărat ceva, spuse Angela. Sunt convinsă că obiectul acela e bine ecranat.

Clătinând din cap, David trecu în spatele aparatului şi încercă să facă acolo o măsurătoare cu contorul Geiger. Acul acestuia continuă să nu se clintească.

— Oho! exclamă Angela. Vino aici, David, să vezi ceva.

David se duse la Angela, lângă braţul pentru tratamente. Ea îi arătă un panou de acces, prins în patru şuruburi. Câteva dintre acestea fuseseră slăbite.

David aduse din camera de primire un fotoliu pe care-l puse chiar sub acel braţ. Stând pe el în picioare, reuşi să ajungă la panou. Desfăcu toate cele patru şuruburi, scoase panoul şi i-l dădu lui Ronnie.

În spatele panoului găsi o placă metalică circulară, fixată prin opt şuruburi. Îi ceru Angelei să-i dea contorul Geiger şi, împingându-l în interiorul locaşului, încercă iarăşi să măsoare nivelul radiaţiilor. Acesta era tot zero.

Trase la o parte contorul, vârî mâna în carcasa aparatului şi verifică unul din şuruburi. Spre spaima lui, acesta era slăbit. Le controlă pe toate opt. Toate opt erau slăbite. Începu să le

scoată, înmânându-i-le unul câte unul Angelei.

— Eşti sigur că trebuie să faci asta? întrebă ea, încă îngrijorată în legătură cu radiaţiile, în ciuda citirilor nule ale contorului, cât şi din cauza discutabilelor talente de meseriaş ale lui David.

— Trebuie să ştim cu certitudine, zise el, scoţând ultimul şurub şi apoi ridicând masivul capac metalic şi dându-i-l lui Ronnie.

Se uită cu prudenţă în lungul unei cavităţi cilindrice al cărei diametru era de aproximativ doisprezece centimetri. Era asemănătoare cu ţeava unei puşti uriaşe. Fără o lanternă, David nu putu să vadă înăuntrul ei decât pe o mica adâncime.

— Sunt convins că n-ar trebui să mă pot uita aşa în interiorul braţului pentru tratament, zise David. Ar fi trebuit să existe aici un opritor, care să acţioneze ca o frână destinată să împiedice înaintarea sursei în timp ce braţul este deplasat către poziţia necesară pentru tratament.

Ca să fie sută la sută sigur, introduse contorul Geiger în „gura” braţului purtător de sursă. Acul acestuia nu indică nimic peste nivelul de fond al radiaţiilor.

— Sursa nu este aici, zise David, coborând de pe fotoliu. A dispărut.

— Ce vom face? întrebă Angela.

— Cât e ceasul? răspunse David printr-o altă întrebare.

— Şapte şi un sfert, zise Ronnie.

— Hai să ne luăm şorţuri de plumb, de la radiologie, spuse David. Pe urmă vom face ce vom putea.

Părăsiră vechiul grup de radioterapie şi porniră direct spre Centrul de Imagistică Medicală. Nu aveau nevoie de Ronnie ca să le descuie uşa Centrului, deoarece acesta era deschis în vederea efectuării unor radiografii de urgenţă, dar David îl rugă să-i însoţească pentru a-i ajuta să care şorţurile de plumb. Ronnie nu ştia ce se petrece, însă îşi dădea seama că era vorba de ceva grav. Era dornic să fie de folos pe cât îi stătea în puteri.

Tehnicianul de la radiologie avu unele suspiciuni când David îi ceru să le dea şorţuri de plumb, dar, de vreme ce acesta nu avea de gând să le ducă mai departe decât la spitalul alăturat, nu avu nimic împotrivă, convins că totul avea să fie în ordine. În

afară de asta, el nu era obişnuit să-i contrazică pe doctori. Le dădu lui David, Angelei şi lui Ronnie nouă şorţuri de plumb, precum şi o pereche de mănuşi de plumb, utilizate pentru fluoroscopii. Bineînţeles că David mai avea şi contorul Geiger.

Încărcaţi cu povara lor, cei trei porniră înapoi, spre spital. Îşi atraseră priviri curioase din partea personalului şi a vizitatorilor pe lângă care treceau în drumul lor către etajul întâi, dar nimeni nu încercă să-i oprească.

— Perfect, zise David, abia mai răsuflând, de cum ajunseră la uşa sălii de conferinţe. Puneţi totul chiar aici, adăugă, lăsând şorţurile cu greu cărate până acolo să cadă pe pardoseală, lângă uşa închisă a sălii de conferinţe.

Angela şi Ronnie făcură acelaşi lucru cu cele aduse de ei.

David încercă iar contorul Geiger. Imediat, acul se duse în capătul din dreapta al cadranului.

— Iisuse Hristoase! exclamă David. Nu am putea obţine o mai bună dovadă decât asta.

Apoi îi mulţumi lui Ronnie şi îl trimise să-şi vadă de treburile lui. După aceea, îi explică Angelei ce socotea că ar trebui să facă. Îşi puse mănuşile de protecţie şi luă trei şorţuri de plumb. Unul îl ţinu în mână, iar pe celelalte două şi le încărcă pe umăr. Angela luă în braţe alte patru.

David deschise uşa şi intră în sala de conferinţe, cu Angela imediat în spatele lui. Traynor, care fusese întrerupt la mijlocul unei fraze, îi aruncă o privire mânioasă. Toţi cei prezenţi – Sherwood, Beaton, Cantor, Arnsworth şi Robertson – întoarseră capul să vadă cine se făcea vinovat de acea grosolană întrerupere a şedinţei. Cum participanţii la întrunire începeau să murmure, Traynor izbi cu ciocănelul în masă, strigând să se facă linişte.

Cercetând cu privirea suprafaţa încărcată a mesei de conferinţe, David localiză într-o clipă sursa radioactivă. Aceasta era un cilindru lung cam de treizeci de centimetri, al cărui diametru se potrivea cu orificiul din braţul aparatului de radioterapie pe care îl examinase doar cu câteva minute în urmă. Pe toată circumferinţa lui erau încastrate mai multe inele de teflon. În capătul superior avea un ştift de blocare. Cilindrul stătea în poziţie verticală lângă o machetă a unui garaj cu

parcare, întocmai cum descrisese Van Slyke.

Ţinând cu ambele mâini un şorţ de plumb, David porni spre cilindru.

— Stai! răcni Traynor.

Mai înainte ca David să reuşească să ajungă la cilindru, Caldwell sări în picioare şi-l înşfăcă de piept.

— Ce dracu' îţi închipui că faci? zbieră el.

— Încerc să vă salvez pe toţi, dacă nu este prea târziu, zise David.

— Dă-i drumul! strigă Angela.

— Despre ce naiba vorbeşti? întrebă Traynor.

— Mă tem, răspunse David, arătând cu bărbia spre cilindru, că vă ţineţi şedinţa în jurul unei surse radioactive cu cobalt-60.

— Eu am văzut obiectul acela! strigă Cantor, sărind în picioare şi răsturnându-şi fotoliul. Mă întrebam ce este.

Fără a mai adăuga vreun cuvânt, le întoarse tuturor spatele şi părăsi încăperea.

Uluit, Caldwell slăbi strânsoarea. David întinse imediat braţul peste masă şi luă repede cilindrul cu mâinile protejate de mânuşile de plumb. Apoi îl înfăşură într-unul din şorţurile de plumb, pe care îl înveli cu un altul, folosind încă un şorţ pentru a-l înfăşură şi pe acesta. Procedă în acelaşi fel cu şorţurile cărate de Angela, în timp ce ea ieşi din sala de conferinţe ca să le aducă şi pe celelalte. David dorea să acopere cilindrul cu maximum posibil de straturi de plumb.

În vreme ce David înfăşură ultimul lot de şorţuri în jurul pachetului devenit voluminos, Angela scoase la iveală contorul Geiger.

— Nu vă cred! izbucni Traynor, curmând o tăcere uluită.

Dar glasul lui era lipsit de convingere. Brusca plecare a lui Cantor îl descumpănise.

— Nu-i acum momentul pentru discuţii, zise David. Toată lumea ar face mai bine să iasă din camera asta, adăugă el. Aţi fost expuşi unei mari doze de radiaţii. Vă sfătuiesc să apelaţi la medicii dumneavoastră.

Traynor şi ceilalţi se uitară unii la alţii, îngrijoraţi. Panica se stârni îndată ce, la început câţiva, apoi toţi membrii consiliului de conducere, inclusiv Traynor, părăsiră în fugă încăperea.

David termină cu înfăşuratul ultimului şorţ şi luă contorul Geiger. Când îl puse în funcţiune, se înspăimântă văzând că şi acum acesta înregistra un nivel ridicat de radiaţii.

— Să ieşim de-aici, zise el. Cam asta e tot ce putem face.

Lăsând pe masă cilindrul înfăşurat în şorţuri, plecară din sala de conferinţe şi închiseră uşa în urma lor. David mai făcu o încercare cu contorul Geiger. Aşa cum se aşteptase, nivelul de radiaţii scăzuse în mod spectaculos.

— Atâta vreme cât nimeni nu intră în sala de conferinţe, nimeni altcineva nu va mai avea de suferit în seara aceasta, spuse el.

Împreună cu Angela se îndreptă apoi spre holul principal al spitalului, s-o recupereze pe Nikki. Cu puţin înainte de a ajunge acolo, David se opri în loc.

— Crezi că pe Nikki ar deranja-o dacă am mai întârzia câteva clipe? o întrebă pe Angela.

— În faţa unui televizor se va simţi perfect şi timp de o săptămână, replică aceasta. De ce?

— Am impresia că ştiu cum au fost iradiaţi pacienţii, zise David, pornind, înaintea Angelei, spre camerele bolnavilor.

O jumătate de oră mai târziu o luară pe Nikki şi ieşiră în parcarea spitalului. Plecară cu Cherokee-ul înapoi, la locuinţa lui Van Slyke, ca David să-şi poată lua Volvo-ul.

— Crezi că există vreun risc ca el să mai facă rău cuiva în seara asta? întrebă David, arătând spre casa lui Van Slyke.

— Nu, răspunse Angela.

— Nici eu nu cred. Şi ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac este să intru iar acolo. Hai să ne ducem la părinţii mei. Sunt extenuat, zise David, coborând din Cherokee şi pregătindu-se să treacă la volanul Volvoului. O să merg în urma ta, adăugă el.

— Sun-o pe mama ta, îl sfătui Angela. Sunt sigură că este înnebunită de grijă.

David urcă în Volvo şi porni motorul. Se uită la furgoneta lui Calhoun, aflată în faţa lui şi clătină din cap cu tristeţe.

De cum intrară pe şosea, David îşi luă telefonul celular, înainte de a-i telefona mamei sale, sună la poliţia statală. Când la celălalt capăt al firului se prezentă un ofiţer de la serviciul de urgenţe, David îl informă că voia să raporteze o problemă

extrem de gravă, care includea omucideri şi iradieri mortale la Spitalul Orăşenesc Bartlet...

Epilog

Patru luni mai târziu

CÂND OPRI MAŞINA ÎN FAŢA UNEI MODESTE CASE DE PE Glenwood Avenue, în Leonia, statul New Jersey, David ştia că întârziase. Sări din maşină şi urcă treptele de la intrare în fugă.

— Ştii cât e ceasul? întreba Angela, însoţindu-l în dormitor. Trebuia să fii acasă la unu şi uite că s-a făcut două. Dacă eu am putut să ajung aici la timp, socotesc că ai fi putut şi tu.

— Îmi pare rău, zise David, în vreme ce-şi schimba repede hainele. Mi-a venit un pacient care avea nevoie de o consultaţie mai îndelungată. Cel puţin, adăugă el, oftând, acum am libertatea de a mă ocupa mai îndelung de un pacient, atunci când consider că este necesar.

— Toate bune şi frumoase, replică Angela. Dar avem fixată o întâlnire. Ba chiar tu eşti cel care a ales ora.

— Unde-i Nikki? întrebă David.

— Este afară, pe terasă, răspunse Angela. S-a dus acolo acum un ceas, ca să se uite la echipa care realizează emisiunea intitulată „Şaizeci de minute”.

David îşi îmbrăcă la repezeală o cămaşă de gală proaspăt spălată şi călcată şi îi încheie nasturii.

— Iartă-mă, spuse Angela. Bănuiesc că sunt îngrijorată din cauza problemei cu televiziunea. Crezi că e necesar să trecem prin aşa ceva?

— Şi eu mă simt agitat, zise David, alegându-şi o cravată. Aşa că, dacă vrei să anulăm, din partea mea e-n ordine.

— Da, dar am stabilit asta cu şefii noştri.

— Şi toţi ne-au asigurat că nu vom avea de suferit. Şi amândoi considerăm că publicul trebuie să ştie.

— De acord, zise Angela, după câteva clipe de gândire. Hai s-o facem!

David îşi înnodă cravata şi îşi îmbrăcă haina. Angela se privi în

oglindă pentru o ultimă verificare. Când amândoi socotiră că erau pregătiţi, coborâră scara şi ieşiră în veranda însorită, clipind în lumina reflectoarelor.

Deşi David şi Angela erau agitaţi, Ed Bradley reuşi repede să-i facă să se simtă în largul lor. Începu să-i intervieveze cu dezinvoltura, ajutându-i să-şi uite încordarea şi ştiind prea bine că avea să intervină serios la montaj. Începu prin a-i întreba cu ce se ocupau.

— Eu urmez un stagiu de agregaţie în patologie juridică, spuse Angela.

— Iar eu lucrez în cadrul unui mare grup de medici, la Centrul Medical Prezbiterian din Columbia, zise David. Am încheiat contracte cu mai multe organizaţii de ocrotire a sănătăţii, tip HMO.

— Amândurora vă place munca pe care o faceţi?

— Categoric, da, confirmă David.

— Suntem recunoscători că am putut să punem oarecare ordine în viaţa noastră, zise Angela. O vreme, abia dacă ne instalam într-un loc şi trebuia să plecăm în altă parte.

— Înţeleg că la Bartlet, în Vermont, aţi trecut prin încercări grele, spuse Bradley.

David şi Angela izbucniră amândoi într-un uşor râs nervos.

— A fost un coşmar, zise Angela.

— Cum a început? întrebă Bradley.

David şi Angela se uitară unul la celălalt, ezitând care să răspundă primul.

— De ce nu începi dumneata, David? îl îndemnă reporterul.

— Rolul meu în cele întâmplate a început când mai mulţi pacienţi de-ai mei au început să moară pe neaşteptate. Erau bolnavi cu anamneze care includeau boli grave, cum ar fi cancerul, spuse David.

Se uită la Angela.

— Al meu a început în momentul în care şeful meu direct a început să mă hărţuiască sexual, declară Angela. Pe urmă am descoperit cadavrul unei victime prin omucidere înmormântat sub scara din pivniţa noastră. Cadavrul era al unui doctor, Dennis Hodges, care fusese director general al spitalului vreme de mai mulţi ani.

Cu obişnuitul său mod inteligent de a pune întrebări, Ed Bradley îi făcu să istorisească întreaga poveste sordidă.

— Acele decese neaşteptate ale unor pacienţi erau exemple de eutanasie? îl întrebă pe David.

— Asta e ceea ce am crezut noi la început, spuse David. Dar, de fapt, oamenii aceia au fost ucişi nu ca urmare a unui gest de îndurare greşit înţeleasă, ci pentru a îmbunătăţi bilanţul realizărilor spitalului. Unii pacienţi cu boli potenţial mortale apelează deseori intensiv la facilităţile spitaliceşti. Asta se traduce prin costuri ridicate. Astfel că, pentru a reduce cheltuielile, acei pacienţi erau eliminaţi.

— Cu alte cuvinte, mobilul întregii afaceri a fost de natură economică, trase Bradley concluzia.

— Întocmai, confirmă David. Spitalul pierdea bani şi ei se simţeau nevoiţi să întreprindă ceva pentru a nu intra în zona roşie a rentabilităţii. Asta a fost soluţia lor.

— De ce pierdea spitalul bani? întrebă Bradley.

— Spitalul a fost obligat să fixeze taxe pe cap de pacient, explică David. Asta însemna să asigure spitalizare pentru cel mai important HMO din zonă contra unei taxe lunare fixe pe cap de abonat. Din păcate, spitalul a evaluat solicitarea serviciilor sale la un preţ prea scăzut. Banii încasaţi erau mult mai puţini decât cei daţi în afară.

— De fapt, de ce a acceptat spitalul să fixeze astfel de taxe? întrebă Bradley.

— Aşa cum am spus, a fost forţat, zise David. Era ceva în legătură cu recenta competiţie din lumea medicală. Dar nu e vorba de o competiţie reală. În cazul nostru, condiţiile au fost impuse de HMO. Dacă voia să intre în competiţie pentru afacerea HMO-ului, spitalul era nevoit să fixeze acele taxe. Nu avea de ales.

Consultându-şi însemnările, Bradley dădu din cap în semn că înţelegea cum stăteau lucrurile. Apoi îşi ridică iar privirile spre David şi Angela.

— Noua şi actuala directoare a Spitalului Orăşenesc Bartlet susţine că afirmaţiile pe care le faceţi sunt, aşa cum se exprimă dânsa, „pure prostii”.

— Am auzit asta, spuse David.

— Aceeaşi directoare a mai declarat că, dacă ar fi fost ucis vreun pacient, crima trebuie să fi fost fapta unui singur individ suferind de o dereglare mintală.

— Am auzit şi asta.

— Dar nu sunteţi de acord cu asemenea declaraţii?

— Nu, nu suntem.

— Cum au murit pacienţii? întrebă Bradley.

— Ca urmare a unei iradieri la care le-a fost expus întregul corp, spuse Angela. Pacienţii primeau doze enorme de raze gamma de la o sursă cu cobalt-60.

— Este vorba de acelaşi material care este utilizat cu atâta succes pentru tratarea anumitor tumori?

— În zone ţintite cu extrem de mare atenţie şi în doze controlate cu grijă, preciză Angela. Pacienţii lui David primeau doze necontrolate, la care le era expus tot trupul.

— În ce mod le era administrată acea iradiere?

— Un pat ortopedic a fost echipat cu o cutie foarte bine ecranată cu plumb, explică Angela. Era montată sub pat şi conţinea sursa radioactivă. Cutia avea un orificiu comandat de la distanţă, care era acţionat, prin unde radio, cu ajutorul unui dispozitiv asemănător cu cele utilizate pentru deschiderea garajelor. Ori de câte ori se deschidea acel orificiu, pacientul era iradiat prin intermediul patului. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu câteva asistente care se ocupau de bolnavii respectivi.

— Amândoi aţi văzut patul acela?

David şi Angela dădură afirmativ din cap.

— După ce am găsit sursa şi am ecranat-o cât am putut de bine, explică David, am încercat să-mi imaginez cum fuseseră iradiaţi pacienţii mei. Mi-am amintit că mulţi dintre ei fuseseră instalaţi în paturi de spital care nu funcţionau bine. Sfârşeau prin a fi mutaţi într-un pat ortopedic. Aşa că, după ce am plecat din sala de conferinţe, am pornit în căutarea unui pat ortopedic. L-am găsit în atelierul de întreţinere.

— Acum sunteţi convinşi că patul acela a fost distrus, nu-i aşa?

— După seara aceea, patul n-a mai fost văzut niciodată, zise Angela.

— Cum e posibil să se fi întâmplat aşa ceva? întreba Bradley.

— Persoanele răspunzătoare de modul în care a fost utilizat patul s-au descotorosit de el, spuse David.

— Credeţi că răspunderea aceasta îi revine comitetului executiv al spitalului?

— Cel puţin unora dintre membrii lui, zise David. În mod cert preşedintelui consiliului, directoarei şi şefului personalului medical. Noi credem că operaţiunea a fost concepută de şeful personalului medical. El era singura persoană care avea cunoştinţele necesare pentru a născoci un plan atât de diabolic şi totuşi eficient. Dacă nu ar fi recurs la el atât de frecvent, niciodată n-ar fi fost descoperit.

— Din păcate, nici una dintre persoanele acestea nu se poate apăra, spuse Ed Bradley. Înţeleg că, în ciuda măsurilor eroice luate pentru salvarea lor, toate au murit ca urmare a unei iradieri intense.

— Din nefericire, conveni David.

— Dacă erau atât de bolnavi, cum ar fi putut să distrugă patul? întrebă Bradley.

— Când doza de iradiere nu este îndeajuns de mare pentru a fi imediat letală, există o perioadă latentă, de durată variabilă, care precede apariţia simptomelor. În cazul acesta, ar fi fost timp din belşug ca să se descotorosească de pat.

— Există vreo modalitate pentru a sprijini cu probe materiale aceste afirmaţii?

— Amândoi am văzut acel pat, zise David.

— Altceva?

— Am găsit sursa radioactivă, spuse Angela.

— Aţi găsit sursa, repetă Bradley. Asta e adevărat. Dar ea se afla în sala de conferinţe, nicidecum în apropierea vreunui pacient.

— În esenţă, Werner Van Slyke ne-a mărturisit amândurora totul, spuse David.

— Werner Van Slyke este omul despre care credeţi că ar fi fost albina lucrătoare din spatele acestei operaţiuni, nu-i aşa? zise Bradley.

— Întocmai, confirmă David. A dobândit în marină calificarea necesară în materie de tehnică nucleară, aşa că ştia câte ceva în legătură cu folosirea materialelor radioactive.

— Este vorba despre acelaşi Werner Van Slyke care e schizofrenic şi care actualmente se află spitalizat, cu o gravă radiotoxemie[41], spuse Bradley. Este, de asemenea, acelaşi Werner Van Slyke care a fost în stare de psihoză începând cu seara în care au fost iradiaţi membrii comitetului executiv al spitalului, care nu vrea să discute cu nimeni şi despre care se crede că va muri în curând. Corect?

— Despre el e vorba, confirmă David din nou.

— E inutil să spunem că un astfel de om cu greu ar putea fi considerat un martor pe al cărui cuvânt se poate pune bază, remarcă Bradley. Mai aveţi o altă dovadă?

— Am tratat câteva asistente medicale care prezentau forme uşoare ale bolii radiaţiilor, spuse David. Toate se aflaseră în preajma pacienţilor mei.

— Dar la vremea aceea ai crezut că aveau gripă, replică Bradley. Şi nu există nici o posibilitate de a dovedi contrariul.

— Aşa este, recunoscu David.

— Înţeleg că ai făcut autopsia unuia dintre pacienţii soţului dumitale, zise Bradley, întorcându-se către Angela. Aceasta dădu afirmativ din cap. În urma autopsiei ai bănuit că putea fi vorba de boala radiaţiilor?

— Nu, deoarece pacienta respectivă a murit prea repede pentru a fi avut timp să manifeste multe dintre simptomele care ar fi sugerat o iradiere, explică Angela. Primise o doză de iradiere atât de masivă, încât aceasta îi afectase sistemul nervos central la nivel molecular. Dacă ar fi fost mai puţin intens iradiată, poate că ar fi trăit îndeajuns de mult pentru a-i fi apărut ulceraţii ale tractului digestiv. Atunci poate că aş fi adăugat la diagnosticul diferenţial şi iradierea.

— Ceea ce constat este că nici unul din voi nu are o dovadă materială, spuse Bradley.

— Presupun că acesta e adevărul, zise David, cam fără voie.

— De ce n-a fost chemat nici unul din voi să depună mărturie?

— Ştim că au fost intentate câteva acţiuni judecătoreşti civile, spuse Angela, dar toate au fost foarte repede respinse de tribunal. Acuzaţii de natură penală n-au existat.

---

[41] Radiotoxemie *(med.):* boala radiaţiilor *(n.tr.).*

— Genul de acuzaţii făcute de voi face să pară de necrezut să nu fi existat plângeri penale, remarcă Bradley. Cum vă explicaţi acest lucru?

Angela şi David se uitară unul la celălalt. În cele din urmă, David fuse cel care se hotărî să vorbească:

— În esenţă, credem că există două motive. Mai întâi, credem că această afacere a speriat pe toată lumea. Dacă adevărul ar ieşi la iveală, consecinţa ar fi, probabil, închiderea spitalului, ceea ce ar fi dezastruos pentru comunitate. Spitalul pompează în oraş o mulţime de bani, oferă locuri de muncă unei sumedenii de oameni şi le asigură cetăţenilor prestarea unor servicii medicale, în al doilea rând, în cazul acesta vinovaţii şi-au primit, într-un fel, pedeapsa. De asta a avut grijă Van Slyke, punând pe masa de conferinţe cilindrul cu cobalt-60.

— Asta ar putea explica de ce nu a existat nici o reacţie locală, admise Bradley. Dar ce s-a întâmplat la nivel statal? Care este atitudinea procurorului general al statului?

— Pe plan naţional, cele petrecute aici încetinesc şi schimbă direcţia de desfăşurare a reformei din domeniul ocrotirii sănătăţii, zise Angela. Dacă adevărul în legătură cu povestea asta ar fi dat în vileag, oamenii ar putea începe să-şi revizuiască modul de gândire în privinţa drumului pe care se pare că pornim. Deciziile bune din punct de vedere financiar nu întotdeauna sunt bune şi din punct de vedere medical. Îngrijirea medicală este sortită să aibă de suferit atâta vreme cât puterile decizionale existente îşi concentrează atenţia asupra rezultatelor economice finale. Experienţa trăită de noi la Spitalul Orăşenesc Bartlet ar putea constitui un exemplu de situaţie în care unii birocraţi din domeniul sanitar o iau razna. Cu toate acestea, e ceva ce s-a întâmplat. Şi se mai poate întâmpla.

— Circulă zvonul că voi doi aţi avea de câştigat de pe urma acestor evenimente, spuse Bradley.

David şi Angela schimbară iar priviri neliniştite.

— Ni s-a oferit o mare sumă de bani pentru un film de televiziune, recunoscu David.

— Veţi primi oferta?

— Încă nu ne-am decis.

— Vă ispiteşte s-o acceptaţi?

— Bineînţeles că ne ispiteşte, replică Angela. Ca urmare a studiilor noastre medicale, suntem înglodaţi într-un morman de datorii şi posedăm o casă la Bartlet, în Vermont, pe care n-am reuşit s-o vindem. În plus, fiica noastră are probleme de sănătate, s-ar putea să aibă nevoie de o îngrijire medicală mai deosebită.

Ed Bradley îi zâmbi lui Nikki şi fetiţa îi răspunse zâmbind la rândul ei.

— Din câte aud, înţeleg că, în afacerea asta, ai fost o eroină, îi spuse el.

— Am tras cu puşca în individul care se lupta cu mămica mea, dar, în loc să-l nimeresc pe el, am spart fereastra, declară Nikki.

— Eu, cu siguranţă, voi păstra distanţa faţă de mama ta, replică Bradley, chicotind şi toată lumea izbucni în râs.

— Sunt convins, zise reporterul, revenind la un ton mai serios, că voi doi sunteţi conştienţi de faptul că există oameni care nu se îndoiesc că aţi născocit toată această poveste pentru a câştiga bani cu televiziunea şi pentru a fi reprimiţi la spitalul şi la HMO-ul care v-au concediat.

— Sunt sigur că aceia care nu vor ca adevărul să iasă la iveală vor face tot ce le stă în puteri pentru a ne discredita, zise Angela. Dar aceştia nu ar trebui să dea vina pe cel care aduce veştile proaste.

— Ce-mi puteţi spune în legătură cu seria de violuri din parcarea spitalului? A făcut şi ea parte din conspiraţie? întrebă Bradley.

— Categoric, nu, răspunse Angela. La un moment dat am crezut că da. Aceeaşi convingere o avea şi detectivul particular care şi-a pierdut viaţa anchetând împreună cu noi aceste întâmplări. Dar ne înşelam. Singura inculpare rezultată din aceste nefericite incidente s-a referit la Clyde Devonshire, un asistent medical de la camera de gardă. Testul ADN a dovedit că el era răspunzător pentru cel puţin două dintre violuri.

— Aţi învăţat ceva din această experienţă?

David şi Angela rostiră simultan „da”. Cea care vorbi pe urmă fu Angela:

— Eu am învăţat că ocrotirea sănătăţii este acum alta; medicii şi bolnavii cunosc mai bine regulile oricărui plan presupus a

reduce costurile, aşa că sunt în măsură să ia decizii adecvate. Pacienţii sunt prea vulnerabili.

— Iar eu, spuse David, am învăţat că este primejdios să laşi oameni preocupaţi de probleme financiare şi de afaceri, precum şi pe birocraţii lor, să intervină în relaţia medic-pacient.

— Din ceea ce-mi spuneţi, am impresia că voi doi, ambii doctori, sunteţi împotriva reformei în domeniul sănătăţii, remarcă Bradley.

— Dimpotrivă, ripostă Angela. Considerăm că există o nevoie disperată de a se înfăptui o reformă sanitară.

— Credem că este necesară, confirmă David. Însă suntem îngrijoraţi. Pur şi simplu, nu vrem ca ea să fie un tratament fatal, aşa ca în bancul acela răsuflat, cu operaţia care a reuşit, dar pacientul a murit. Vechiul sistem favoriza o suprarentabilizare prin instituirea unor stimulente de natură economică. De exemplu, răsplătirea unui chirurg în funcţie de frecvenţa cu care face operaţii. Cu cât ar scoate mai multe apendice sau amigdale, cu atât ar câştiga mai mulţi bani. Nu vrem să vedem ca pendulul ar oscila în direcţia cealaltă, recurgându-se la stimulente pentru o subrentabilizare. În multe planuri de ocrotire a sănătăţii, doctorii sunt răsplătiţi cu prime pentru a nu fi făcut internări în spital sau pentru a nu fi aplicate anumite tratamente.

— Nevoile bolnavului ar trebui să fie cele care să determine nivelul şi tipul de tratament, sublinie Angela.

— Exact, zise David.

— Tăiaţi! zise Bradley.

Operatorii cinematografici se depărtară de echipamentele lor, îndreptându-şi trupurile şi întinzându-şi membrele.

— A fost formidabil, declară Bradley. Avem o mulţime de material şi ne-am oprit la momentul ideal. Sfârşitul a fost fantastic. Munca mea ar fi mult mai uşoară dacă toţi cei pe care i-aş intervieva s-ar exprima tot atât de limpede ca voi doi.

— E drăguţ din partea dumitale că spui asta, zise Angela.

— Îngăduiţi-mi să vă întreb dacă voi credeţi că a fost implicat întregul comitet executiv?

— Probabil, cei mai mulţi dintre membrii lui, spuse David. Toţi aveau ceva de câştigat de pe urma spitalului, dacă acesta

realiza profituri şi mult de pierdut dacă ar fi fost închis. Implicarea membrilor consiliului de conducere nu era deloc altruistă, aşa cum multora le-ar plăcea să creadă, mai ales doctorului Cantor, şeful personalului medical. S-ar fi ales praful de Centrul lui de Imagistică, dacă spitalul ar fi fost desfiinţat.

— Fir-ar al dracului! exclamă Bradley, după ce trecuse repede cu privirea peste însemnările sale. Am uitat să vă întreb în legătură cu Sam Flemming şi Tom Baringer, adăugă, strigându-le operatorilor să revină, deoarece voia să mai filmeze ceva.

David şi Angela erau nedumeriţi. Numele acelea nu le păreau cunoscute.

Îndată ce operatorii îi semnalară că banda începuse să se deruleze, Ed Bradley se întoarse către David şi Angela şi-i întrebă ce aveau de declarat referitor la cei doi bărbaţi amintiţi. Ambii răspunseră că nu ştiau de unde să le ia numele.

— Aceste două persoane au murit în Spitalul Orăşenesc Bartlet cu exact acelaşi complex de simptome ca şi pacienţii lui David, spuse Bradley. Erau pacienţii doctorului Portland.

— În cazul acesta n-am fi avut cum să ştim de existenţa lor, zise David. Trebuie să fi decedat înainte ca noi să începem să lucrăm la spital. Doctorul Portland s-a sinucis cu puţin înainte de a ne fi mutat noi în oraş.

— Ceea ce voiam să te întreb, este dacă crezi că e posibil ca aceste două persoane să fi murit din cauza bolii radiaţiilor, aşa cum afirmi că s-a întâmplat cu pacienţii dumitale.

— Presupun că, dacă simptomele s-ar integra în acelaşi cadru de tip, grad şi durată, răspunsul meu ar fi afirmativ, spuse David.

— Asta-i interesant, comentă Bradley. Nici una din aceste persoane nu suferea de vreo boală mortală şi nici nu avusese vreo altă problemă de sănătate în afară de cea acută pentru care fusese internată. Dar amândouă încheiaseră poliţe de asigurare în valoare de multe milioane de dolari, cu spitalul ca unic beneficiar.

— Nu-i de mirare că doctorul Portland era deprimat, zise Angela.

— Ar dori unul dintre voi să comenteze acest lucru? întrebă Ed Bradley.

— Dacă ar fi fost iradiaţi, spuse David, atunci motivul a fost de natură şi mai evident economică decât în celelalte cazuri. Şi, cu siguranţă, ar face ca propriul nostru caz să devină mult mai convingător.

— Dacă ar fi exhumate cadavrele, întrebă Bradley, s-ar putea stabili fără nici un echivoc dacă au murit sau nu din cauza radiaţiilor?

— Nu cred, răspunse Angela. Tot ce ar putea să afirme absolut oricine este că rămăşiţele omeneşti ar fi compatibile cu ideea unei expuneri la radiaţii.

— O ultimă întrebare, zise Bradley. Acum sunteţi fericiţi?

— Nu cred că deocamdată am îndrăznit să ne punem nouă înşine această întrebare, replică David. În mod cert suntem mai fericiţi decât în urmă cu câteva luni şi ne bucurăm că muncim. De asemenea, suntem recunoscători că Nikki se simte atât de bine.

— După toate prin câte am trecut, adăugă Angela, ne va trebui ceva timp până să dăm uitării necazurile noastre.

— Eu cred că suntem fericiţi, declară Nikki, luând şi ea cuvântul. În curând o să am un frate. O să avem un bebeluş.

— Adevărat? întrebă Bradley, înălţând sprâncenele.

— Cu voia lui Dumnezeu, spuse David.

Angela se mulţumi doar să zâmbească.

Cuprins